

ДОН УИНСЛОУ САТОРИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2010

chitanka.info

Скъпи читателю,

Сатори е термин от японския дзенбудизъм, означаващ „внезапно просветление“. Сега думата придобива и ново значение — тя е заглавието на един от най-силните трилъри за 2011 г.

Излизането на „Шибуми“ на Треваян през 1979 г. бе истински феномен. Със „Сатори“ Дон Уинслоу продължава делото на Треваян и представя героя му Николай Хел на ново поколение читатели.

Ако сте фен на Николай Хел и „Шибуми“, това е книгата, която сте очаквали да видите вече три десетилетия.

А ако се срещате за първи път с Николай Хел, затягайте коланите и се пригответе за шеметно приключение.

Приятно четене!

Мич Хофман, отговорен редактор

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Токио, октомври 1951 г.

Николай Хел гледаше как кленовият лист се откъсва от клона, пърха понесен от лекия бриз и пада кротко на земята.

Беше прекрасно.

Наслаждавайки се на първата си среща с природата след три години самотно съществуване в килията на американския затвор, той вдиша свежия есенен въздух, напълни дробовете си с него и го задържа за няколко секунди, преди да издиша.

Хейвърфорд го взе за въздишка.

— Радвате се, че сте навън ли? — попита агентът.

Николай не отговори. Американецът не означаваше нищо за него — най-обикновен амбулантен търговец, като останалите му сънародници, продаващ на дребно шпионаж вместо автомобили, крем за бръснене или кока-кола. Николай нямаше намерение да подхваща безсмислени разговори, камо ли да допусне този обикновен държавен служител до личните си преживявания.

Разбира се, че се радвам да съм навън, помисли си той, докато гледаше назад към безличните сиви стени на затвора Сугамо. Защо западняците изпитваха нужда да изричат на глас очевидното или да се опитват да изразят неизразимото? За кленовия лист е напълно естествено да се отронва през есента. Аз убих генерал Кишикава, който ми беше най-близкото подобие на баща, което съм имал, защото моята синовна природа — и дълг — го изискваха. И заради това американците ме хвърлиха в затвора, защото не можеха да направят нищо друго, предвид природата им.

А сега ми предлагат „свобода“, защото имат нужда от мен.

Николай поднови разходката си по застланата с чакъл алея, покрай която се издигаха кленовете. Беше малко изненадан от обзелото го смъртно безпокойство, че се намира извън тясното, затворено пространство на килията си, и с усилие на волята отблъсна вълната замайване, причинена от откритото небе. Светът беше голям и пуст; не му бе останал никой близък в него, ако не брой самия себе си. И след

като сам си беше правил компания в продължение на три години, сега отново навлизаше в свят, който бе съвсем различен от онзи, когото познаваше на двадесет и шест годишна възраст.

Хейвърфорд очакваше това — беше се консултирал с психолог за проблемите, пред които се изправят завръщащите се в обществото затворници. Класическият фройдист беше му казал с характерния си виенски акцент, че „субектът“ ще е свикнал с ограниченията на затвора и отначало ще бъде зашеметен от внезапния сблъсък с откритото пространство на външния свят. Не би било зле, посъветва го докторът, човекът първо да бъде преместен в малко помещение без прозорци, от което може да се излиза в двор с градина, така че постепенно да се аклиматизира към новите условия. Откритите пространства или многолюдният град с неговите тълпи и постоянен шум най-вероятно ще действат разстройващо на субекта.

Затова Хейвърфорд беше наел една малка стая в тиха къща в предградията на Токио. Но от онова, което можеше да научи от всичко, което *трябваше* да бъде научено за Николай Хел, не си представяше, че този човек лесно може да бъде объркан или разстроен. Хел проявяваше свръхестествено самообладание, спокойствие, граничещо със снисходителност, увереност, която често преминаваше в арогантност. На пръв поглед създаваше впечатление за съвършено съчетание между аристократичната му майка руския и втория му баща самурай, военнопръстъпника Кишикава, когото Николай бе спасил от срама на бесилото с един-единствен удар с молив в трахеята.

Въпреки русата коса и изпълнените с живот зелени очи, Хел прилича повече на азиатец, отколкото на европеец, помисли си Хейвърфорд. Дори крачи като азиатец — ръцете му са скръстени отзад, за да заема колкото се може по-малко място и да не причинява никакви неудобства на вървящите срещу него, а високата му, слаба фигура бе леко приведена в израз на скромност. Европеец по външност, азиатец по съдържание, реши Хейвърфорд. Какво пък, би могло да се очаква — бил е отгледан от емигриралата си майка в Шанхай, а когато японците завзели града, Кишикава станал негов наставник. След смъртта на майката Кишикава пратил момчето в Япония, за да живее и се учи при един майстор на невероятно сложната и изпълнена с тънкости игра го — нещо като японски шах, но стократно по-трудна.

И самият Хел станал майстор на играта.

Така че какво чудно имаше, че мисли като азиатец?

Николай долови мислите на агента. Американците са невероятно прозрачни, мислите им се виждаха ясно като камъчета по дъното на бистро спокойно езеро. Изобщо не го беше грижа какво си мисли Хейвърфорд за него — човек не се интересува от мнението на амбулантен търговец — но въпреки това се подразни. Насочи вниманието си към слънцето върху лицето си и се наслади на начина, по който стопляше кожата му.

— Какво бихте желали? — попита го Хейвърфорд.

— В какъв смисъл?

Хейвърфорд се подсмихна. Повечето мъже след дълъг престой зад решетките искаха три неща — питие, ястие и жена, не задължително в този ред. Той обаче нямаше намерение да угажда на арогантността на Хел, така че му отговори на японски:

— В смисъл, какво бихте желали?

Николай бе леко впечатлен от факта, че Хейвърфорд говори японски. Заинтригува го и това, че американецът се отказва да предаде такъв незначителен камък на дъската.

— Едва ли мога да се надявам, че ще ми уредите една прилична чаша чай — отвърна той.

— Всъщност, уредих скромна *ча-кай* — каза Хейвърфорд. — Надявам се, че ще я намерите за приемлива.

Официална чаена церемония, помисли си Николай.

Ама че интересно.

В края на пътеката ги очакваше автомобил. Хейвърфорд отвори задната врата и направи знак на Николай да се качи.

2.

Ча-кай бе не просто приемлива. Беше върховна.

Николай се наслаждаваше на всяка глътка *ча-ною*, докато седеше с кръстосани крака на застлания с татами под до лакираната масичка. Чаят беше съвършен, също като гейшата, която бе коленичила дискретно наблизко, но на достатъчно разстояние, за да не чува оскъдния разговор.

Николай с потрес откри, че чиновникът Хейвърфорд е запознат с чаената церемония и я извърши с безупречна любезност и съвършени движения. При пристигането в чайната Хейвърфорд се беше извинил, че поради обстоятелствата няма други гости, след което поведе Николай в *мачай*, градинския навес, където му представи изящната, поразително красива гейша.

— Това е Камико сан^[1] — каза Хейвърфорд. — Днес тя ще играе ролята на моя *ханто*.

Камико се поклони и подаде на Николай кимоното, което да облече, сетне му предложи — *саю* — чаша от горещата вода, която щеше да се използва за приготвянето на чая. Николай отпи глътка, а после, след като Хейвърфорд се оттегли, за да приготви чая, Камико го изведе навън в *роджи*, „росната земя“ — малка градинка, в която имаше само подредени камъни, без цветя. Седнаха на каменната пейка и се наслаждаваха на спокойствието, без да продумат нито дума.

Няколко минути по-късно Хейвърфорд, вече облечен в кимоно, отиде до каменния басейн и церемониално изми устата и ръцете си с чистата вода, след което мина през средната порта в *роджи* и официално посрещна Николай с поклон. На свой ред Николай също се пречисти в *цикуби*.

За да влязат в чайната стая, или *ча-шицу*, трябваше да минат през плъзгаща се врата с височина едва три стъпки, която ги принуди да се наведат — акт, който символизираше раздела между материалния свят и духовното царство на чайната стая.

Самата *ча-шицу* бе изящна, елегантна в простотата си, съвършено изражение на *шибуми*. Както изискваше традицията, първо

отидоха до една ниша, в която висеше *какемоно* — свитък с рисувана калиграфия, подходяща за деня. В ролята си на гост Николай се възхити на изкусната творба на четката, изобразяваща японския символ за *сатори*^[2].

Интересен избор, помисли си Николай. *Сатори* беше дзенбудистката концепция за внезапно пробуждане, осъзнаване на живота такъв, какъвто е в действителност. Просветлението не беше резултат от медитиране или съзнателна мисъл, а можеше да дойде в полъха на вятреца, в прашенето на огъня, в падането на есенно листо.

Николай никога не бе познавал *сатори*.

Пред *какемоно* имаше малка дървена стойка, върху която бе поставена купа с кленова клонка.

Пристъпиха към ниската маса, върху която имаше мангал с въглища и котле. След като Николай и Камико седнаха с кръстосани крака на постелката до масата, Хейвърфорд се поклони и излезе. Секунди по-късно прозвуча гонг и той се върна с *ча-ван*, червена керамична купа с метличка за чай, малък черпак и кърпа.

В ролята си на *тейшу*, или домакин, Хейвърфорд коленичи на отреденото му място до масата, точно срещу Николай, от другата страна на мангала. Избърса всички съдове с кърпата, напълни купата с гореща вода, изплакна метличката, после изсипа водата в купата за отпадъци и внимателно избърса отново съда.

Николай откри, че се наслаждава на древния ритуал, но нямаше намерение да бъде подлъган да се отпусне. Американецът определено се беше подготвил старателно и знаеше, че през няколкото години на свобода в Токио, на които се бе радвал преди затварянето му, Николай бе създал традиционно японско домакинство с домашна прислуга и беше спазвал старите ритуали. Агентът със сигурност знаеше, че Николай ще намери *ча-кай* за носталгична и успокояваща.

И тя е точно такава, помисли си Николай. Внимавай.

Хейвърфорд взе черпачето, отвори малката кутия и спря за момент, за да може гостът да се наслади на аромата. Николай с изненада осъзна, че това е *кой-ча* от стогодишни растения, отглеждани единствено на сянка в някои части на Киото. Не можеше да си представи колко ли струва този *мат-ча*, а после се запита какво ли ще му струва на самия него — все пак американците едва ли биха си позволили подобна екстравагантност просто така.

След като изчака точно колкото се изискваше, Хейвърфорд гребна с черпачето в кутията и отмери шест мерки от фино стрития светлозелен чай, след което го постави в *ча-ван*. После с друго бамбуково черпаче сипа гореща вода в купата, взе метличката и разби сместа, докато не се превърна в рядка паста. Огледа работата си, остана доволен от резултата и подаде през масата купата на Николай.

Както изискваше ритуалът, Николай се поклони, взе *ча-ван* с дясната си ръка и я прехвърли в лявата, като я държеше само с дланта си. Завъртя я три пъти по часовниковата стрелка и отпи дълга глътка. Чаят беше превъзходен и Николай учтиво завърши с шумно сърбане. После избърса ръба на *ча-ван* с дясната си ръка, обърна я веднъж по часовниковата стрелка и я върна на Хейвърфорд, който се поклони и също отпи.

Хейвърфорд също избърса *ча-ван*, Камико добави въглища в мангала за приготвяне на по-разредена напитка и *ча-кай* влезе в не толкова официална фаза. Въпреки това имаше други правила, които трябваше да се спазват и Николай в ролята си на гост започна разговор за съдовете, използвани в церемонията.

— Тази *ча-ван* е от периода Монояма, нали? — каза той на Хейвърфорд, разпознавайки характерния червен нюанс. — Прекрасна е.

— Монояма, да — отвърна Хейвърфорд. — Но не е най-добрият екземпляр.

И двамата знаеха, че изработената през седемнайсети век купа е безценна. Американецът бе пръснал неимоверно много усилия и средства за уреждането на тази „скромна“ *ча-кай* и Николай се запита защо е било нужно всичко това.

А американецът не успяваше да скрие задоволството си, че е предизвикал тази изненада.

Не те познавам, Хел, помисли си Хейвърфорд, докато отново се настаняваше с кръстосани крака. Но и ти не ме познаваш.

Всъщност, Елис Хейвърфорд бе доста различен от главорезите на Компанията, които бяха превърнали Николай в кървава пихтия през трите дни брутален разпит. Коренен жител на Горен Ийст Сайд, той бе загърбил Йейл и Харвард заради Колумбийския университет, тъй като не можеше да си представи как някой може да избере да живее някъде извън остров Манхатън. Специализираше ориенталистика, когато

бомбардираха Пърл Харбър, и съответно беше съвсем естествено да започне кабинетна работа в разузнаването.

Хейвърфорд обаче отказа, постъпи в морската пехота и стана командир на взвод в Гуадалканал, а после и на рота в Нова Гвинея. Спечелил Пурпурно сърце и Флотски кръст, той най-сетне призна, че знанията му са били пропилены, съгласи се да се прехвърли в секретната страна на войната и започна да обучава местни бойци от съпротивата срещу японците в джунглите на Френски Индокитай. Владееше свободно френски, японски и виетнамски, можеше да се оправи и в някои части на Китай. Като своеобразен аристократ, подобно на Хел (макар той да произлизаше от много по-заможное семейство), Елис Хейвърфорд бе една от онези редки птици, които се чувстваха удобно във всяка обстановка, в това число и в японска къщичка за чай.

Камико сервира разреден чай и мукозуке, или поднос с леки закуски — сашими и мариновани зеленчуци.

— Храната е добра — каза Николай на японски, докато гейшата ги обслужваше.

— Пълен боклук е — отвърна проформа Хейвърфорд. — Но се боя, че това е най-доброто, което мога да ви предложа. Ужасно съжалявам.

— Повече от достатъчно е — рече Николай, който несъзнателно възприе отново японските маниери, които не бе имал възможност да използва години наред.

— Изключително сте любезен — отвърна Хейвърфорд.

— Да сменим ли езиците? — попита Николай. Добре си даваше сметка за пасивното внимание на Камико.

Хейвърфорд вече знаеше, че Хел говори английски, френски, руски, немски, китайски, японски и донякъде баски, така че имаше доста богат избор. Предложи френски и Николай прие.

— Е — рече Николай, — предлагате ми сто хиляди долара, свобода, костарикански паспорт и домашните адреси на майор Даймънд и помощниците му в замяна на услуга, която, предполагам, включва убийство.

— „Убийство“ е грозна дума — отвърна Хейвърфорд. — Но иначе да, правилно сте преценили основните елементи на сделката.

— Защо точно аз?

— Защото притежавате някои уникални характеристики, съчетани със специфичните умения, необходими за назначението — отговори Хейвърфорд.

— Умения като?

— Засега не е нужно да знаете това.

— Кога започвам? — попита Николай.

— По-точният въпрос е как.

— Добре тогава. Как започвам?

— Първо — отвърна Хейвърфорд, — ще оправим лицето ви.

— Толкова противно ли ви изглежда? — попита Николай. Много добре си даваше сметка, че юмруците и палките на майор Даймънд и другарчетата му бяха превърнали някога красивите му черти в изкривена, подута и безформена маса.

Николай беше работил за американците като преводач, докато не уби Кишикава сан; после Даймънд и мутрите му го бяха пребили, преди да го подложат на ужасни, изкривяващи съзнанието, експерименти с психотропни вещества. Болката беше силна, обезобразяването — още по-лошо, но онова, което го нарани най-много, бе загубата на контрол, ужасната безпомощност, чувството, че Даймънд и отвратителните му жалки помощници някак са успели да откраднат самата му същност и си играеха с нея по начина, по който някое извратено и глупаво дете може да си играе с уловена животинка.

Ще се погрижа за тях, когато му дойде времето, помисли си той. Даймънд, биячите му, докторът, който му слагаше инжекциите и наблюдаваше реакциите на „пациента“ си с хладнокръвен клиничен интерес — всички те ще ме видят отново, макар и съвсем за кратко. След което ще умрат.

А сега трябва да се споразумея с Хейвърфорд, който е от огромно значение за постигането на отмъщението ми. Хейвърфорд поне е интересен — безупречно облечен, очевидно добре образован и също толкова очевидно — издънка на онова, което в Америка минава за аристокрация.

— Ни най-малко — рече Хейвърфорд. — Просто смятам, че когато повредиш нещо, трябва да го поправиш. Струва ми се справедливо.

Опитва се да ми каже по необичаен за американците завоалиран начин, че *той* не е като *тях*, помисли си Николай. Но разбира се, че си

като тях. Дрехите и образованието са само патина по същото спукано гърне.

— Ами ако избира да не бъде „поправян“? — попита той.

— Боя се, че в такъв случай ще се наложи сделката да отпадне — любезно каза Хейвърфорд. Беше благодарен, че френският смекчава онова, което на английски щеше да прозвучи като груб ултиматум.

— Настоящият ви външен вид ще повдигне въпроси, чиито отговори не съответстват на прикритието ви, за създаването на което хвърлихме толкова много усилия.

— „Прикритие“?

— Нова самоличност — отвърна Хейвърфорд и си припомни, че макар да бе ефективен убиец, Хел си оставаше пълен новак в поголемия свят на шпионажа. — Както и нова биография.

— И каква е тя? — попита Николай.

Хейвърфорд поклати глава.

— Все още не е нужно да знаете.

Николай реши да изпита дъската.

— Чувствах се напълно задоволен в килията си. Бих могъл да се върна в нея.

— Бихте могли — съгласи се Хейвърфорд. — А ние бихме могли да решим да ви съдим за убийството на Кишикава.

Добре изиграно, помисли си Николай и реши, че трябва да е по-предпазлив, когато си има вземане-даване с Хейвърфорд. След като видя, че не разполага с пътища за атака, предпочете да се оттегли като бавен отлив.

— Операцията на лицето ми... предполагам, че става въпрос за операция...

— Да.

— Предполагам също, че ще бъде болезнена.

— Много.

— А периодът за възстановяване?

— Няколко седмици — отвърна Хейвърфорд. Напълни отново чашата на Николай, после своята и кимна на Камико да донесе още чай. — Но това няма да бъде изгубено време. Имате много работа за вършене.

Николай повдигна вежда.

— Френският ви — обясни Хейвърфорд. — Запасът ви от думи е впечатляващ, но произношението ви е напълно погрешно.

— Френската ми бавачка страшно би се обидила.

Хейвърфорд премина на японски, който бе по-подходящ от френския за изразяване на любезно съжаление.

— *Гомен носей*, но новият ви диалект трябва да звучи по-южняшки.

Това пък защо? Все пак реши да не пита — не искаше да изглежда прекалено любопитен или заинтригуван.

Камико изчака на дискретно разстояние и когато чу, че са приключили разговора, се поклони и сервира чая. Беше с великолепна прическа, алабастрова кожа и искрящи очи. Николай се раздразни, когато Хейвърфорд забеляза, че я оглежда и каза:

— Това също е уредено, Хел сан.

— Не, благодаря — отвърна Николай. Нямаше желание да доставя на американеца удоволствието, че правилно е предвидил физическите му нужди. Подобно нещо би било израз на слабост и щеше да даде предимство на Хейвърфорд.

— Наистина ли? — попита Хейвърфорд. — Сигурен ли сте?

Ако не бях, щях да си замълча, помисли си Николай. Не отговори на въпроса, а вместо това каза:

— И още нещо.

— Да?

— Няма да убивам невинни хора.

Хейвърфорд се изкиска.

— Вероятността за подобно нещо е нулева.

— В такъв случай приемам.

Хейвърфорд се поклони.

---

[1] Сан/Сама — почетна титла, израз на уважение подобно на „господин“. Сама е по-уважителен вариант на сан, използва се по адрес на висшестоящи, на клиенти, на хора, на човек, който се възхищава и прочее. — Б.пр. ↑

[2] *Сатори* (яп.) — внезапно осъзнаване или лично просветление; първа стъпка към *нирвана*. — Б.пр. ↑

3.

Николай отчаяно се мъчеше да запази съзнание.

Загубата на контрол е проклятие за човек, който цял живот се е водил от принципа на непоколебимото самообладание. Изживяването събуди спомените му за фармакологичните мъчения, на които го бяха подложили американците. Затова се бореше да запази съзнание, но упойката в крайна сметка надделя.

Като момче често беше изпадал в спонтанни състояния на съзнанието, в които сякаш се откъсваше от момента и се озоваваше сред някакъв спокоен оазис наред пустошта. Нямаше представа как или защо се получава това; знаеше само, че му носи покой и наслада. Наричаше тези интерлюдии своите „почивки“ и не разбираше как човек би могъл да живее без тях.

Но бомбардирането на Токио със запалителни бомби, смъртта на приятелите, после Хирошима, Нагасаки и арестът на втория му баща генерал Кишикава като *военнопредстълник* — онзи изтънчен човек, който го бе запознал с го и с цивилизования, дисциплиниран и смислен живот — го бяха лишили от безценните му „почивки“ и колкото и да се опитваше, Николай като че ли не можеше да си възвърне онази безметежност, която някога бе тъй естествена за него.

Още по-трудно можеш да постигнеш покой, когато те качват в самолет със затъмнени прозорци и те откарват в Съединените щати, където те свалят от машината с увито в бинтове лице, сякаш си ранен. Още по-трудно му беше да запази самообладание, когато вкараха носилката му в болницата, забиха игли в ръката му и му сложиха маска на носа и устата.

Събуди се в пристъп на паника, защото ръцете му бяха завързани с ремъци за леглото.

— Всичко е наред — разнесе се женски глас. Американка. — Просто не искаме да се въртите и да докосвате лицето си.

— Няма.

Тя се изкиска. Не му вярваше.

Николай бе готов да продължи да спори, но болката бе много остра, подобно на ужасно ярка светлина, трептяща пред очите му. Примигна, овладя дишането си и прати светлината в другия край на стаята, където можеше да я наблюдава безстрастно. Болката продължаваше да е тук, но сега тя бе страничен феномен, бъдещ интерес със силата си.

— Ще ви направя инжекция — каза сестрата.

— Не е необходимо — отговори Николай.

— О, не можем да допуснем да се мръщите или да стискате зъби — рече тя. — Операцията на лицевите ви кости беше много деликатна.

— Уверявам ви, че ще лежа напълно неподвижно — отвърна Николай. През цепката на клепачите си я виждаше как приготвя спринцовката. Беше здрава жена келтски тип, с бледа кожа, лунички, ръждивочервена коса и яки ръце. Николай издиша, отпусна ръцете си и ги измъкна от ремъците.

Сестрата изглеждаше ужасно раздразнена.

— Искате да ме накарате да извикам доктора ли?

— Правете, каквото смятате за нужно.

Докторът пристигна няколко минути по-късно. Изнесе истинско представление, като провери превръзките по лицето на Николай, изкудкудяка със задоволството на квачка, току-що снесла най-чудесното си яйце, и каза:

— Операцията мина много добре. Очаквам успешен резултат.

Николай не си направи труда да отговори на баналността с баналност.

— Не пипайте лицето си — каза му докторът, след което се обърна към сестрата. — Щом не иска нищо за болката, тъй да бъде. Когато му омръзне да се прави на стоик, сам ще ви повика. Ако искате да си отмъстите мъничко, забавете се.

— Да, докторе.

— Върша си добре работата — каза докторът на Николай. — Жените ще ви се лепят, ще се наложи да ги разгонвате с бастун.

На Николай му беше нужно известно време, за да схване идиома.

— Боя се, че някои малки лицеви мускули ще останат частично парализирани, но ще го преживеете с лекота — добави докторът. — Даже ще ви помогне да запазите тази ваша непроницаема физиономия.

Николай така и не повика сестрата за инжекция.

Нито пък помръдна.

4.

Скрит от нощта и проливния мусонен дъжд, човекът, наричан Кобрата, клечеше абсолютно неподвижно.

Гледаше как мъжът шляпа в калта по пътеката, водеща към храстите, където щеше да си свърши работата. Правеше го неизменно всеки ден, така че Кобрата го очакваше. Убиецът бе наблюдавал и чакал много нощи, за да изучи навиците на жертвата си.

Мъжът приближи и вече беше само на няколко стъпки от бамбука покрай тясната пътека, където дебнеше Кобрата. Устремен към целта си, мъжът избърса дъжда от лицето си, без да забелязва нищо около себе си.

Кобрата избра този момент, за да нанесе удара си. Острието — сребристо като дъжда — профуча във въздуха и се заби в бедрото. Жертвата усети странна болка, погледна надолу и притисна длан към кървавата сълза по крачола си. Беше твърде късно — бедрената артерия беше прерязана и кръвта заблика около дланта и пръстите. Изпаднал в шок, мъжът се свлече в калта и загледа как животът му изтича в локвичката, която бързо се образуваше около него.

Убиецът вече беше изчезнал.

5.

Дори да беше доволен, че Николай Хел е приел сделката, майор Даймънд не изрази особен ентузиазъм.

— Хел е половин японец с разбъркан мозък — каза той. — Същински хахо.

— Да — отвърна Хейвърфорд. — И вие имате пръст в разбъркването на мозъка му, нали?

— Беше агент на червените — сви рамене Даймънд. Вярно, беше подходил малко грубо към Хел, използва го като морско свинче за някои нови фармацевтични техники. И какво от това? Бяха във война срещу комунистическия блок, а войната бе мръсно нещо. Освен това, Хел беше арогантно младо лайно — онова високомерно и надутото държане просто нямаше как да не те накара да му причиниш болка.

Когато се прехвърли в новосъздаденото ЦРУ и напусна Япония, за да започне работа в Югоизточна Азия, Даймънд си мислеше, че го е оставил далеч в миналото, но от проклетия Хел нямаше отърване. Трябваше да го екзекутират, когато имаха тази възможност — а сега той се беше превърнал във важен и необходим агент?

Също като тази мека китка Хейвърфорд, поредният високообразован левичар всезнайко. По дяволите, Хейвърфорд се беше сражавал на страната на Виет Мин през войната. Пък и що за име беше това Елис?

— Хел не е бил комунистически агент, съветски агент или какъвто и да било друг агент — каза Хейвърфорд. — Между другото, вашият „разпит“ доказва това.

Хейвърфорд презираше Даймънд, от самата му външност до дъното на така наречената му душа. Този човек приличаше на китара с пренатегнати струни, тънки устни и отпуснати клепачи, а сърцевината вътре беше още по-грозна. Буржоазен простак, от който щеше да излезе чудесен нацист, ако по една случайност — или по-скоро за жалост — не се беше родил американец. Даймънд бе от онези офицери от разузнаването, които армията сякаш фабрикуваше подобно на

другите си джунджурии — лишен от въображение, брутален, изпълнен с предразсъдъци, които не се разколебаваха от мисъл или образование.

Хейвърфорд го мразеше. Него, класата му и това, което заплашваха да направят с отношенията на Америка с Азия.

Джон Сингълтън, шефът на Азиатския отдел на ЦРУ, седеше зад широкото си бюро и наблюдаваше разговора. Бялата му коса се спускаше върху набръчканото му чело като сняг върху скалиста планина, светлосините му очи бяха с цвета на лед.

Беше истински „студен воин“; всъщност, най-студеният човек, когото бе срещал Хейвърфорд.

Безпощадността на Сингълтън го беше превърнала в легенда. В качеството си на сивия кардинал в разузнавателната общност на Вашингтон, всички — от Фоги Ботъм^[1] до Капитолия, та чак до Пенсилвания Авеню — го уважаваха и дори се страхуваха от него.

И напълно основателно, помисли си Хейвърфорд. В сравнение със Сингълтън, Макиавели беше наивно хористче, а Борджиите — персонажи от картина на Рокуел^[2]. Застанал до Сингълтън, дори самият дявол щеше да прилича на ангела Луцифер преди падението му.

Като шеф на Азиатския отдел към Бюрото за стратегически операции по време на войната, Сингълтън отговаряше за партизанските операции в Китай и Виетнам. Смяташе се, че е изиграл решаваща роля при вземането на решението за бомбардирането на Хирошима и Нагасаки.

След войната беше успял да преживее политически „загубата“ на Китай, изненадващото нахлуване в Корея и дори атаките от страна на Макарти и последователите му. Всъщност, сега Сингълтън бе може би по-силен от всеки друг път — факт, който многобройните му врагове, макар и тихомълком, приписваха на тесните му връзки със Сатаната.

Сега Сингълтън гледаше над бюрото си към двамата спорещи офицери.

— Хел нестабилен ли е? — попита той Хейвърфорд.

— Тъкмо обратното — отвърна Хейвърфорд. — Никога не съм срещал човек, който да се владее по-добре от Николай Хел.

— Какво, да не би случайно да си се влюбил в него? — обади се Даймънд и се изхили на грубата си хомофобска забележка.

— Не, не съм се влюбил в него — уморено отвърна Хейвърфорд.

— Прекратете тази мисия, сър — обърна се Даймънд към Сингълтън. — Твърде е рискована, а Хел е неуправляем. Разполагам с много по-надеждни убийци в Южен Китай, които можем да изпратим да...

— Хел е идеалният — каза Хейвърфорд.

— И защо? — поинтересува се Сингълтън.

Хейвърфорд изложи аргументите си — Хел владееше свободно китайски, руски и френски. Беше майстор на бойни изкуства, който можеше не само да изпълни поръчението, но и да го направи така, че причината за смъртта да остане неясна — а това бе решаващ фактор за постигането на максималния положителен ефект.

— Защо френският е толкова важен? — попита Даймънд. Беше надушил неприятности.

— Именно затова те извикахме тук — отвърна Сингълтън. — Елис?

— Хел ще се представи като френски търговец на оръжие — каза Хейвърфорд, предвкушвайки с огромно удоволствие объркването на Даймънд, — който продава стоката си на Виет Мин^[3].

И наистина, устните на Даймънд се свиха.

— Тъй като операцията засяга индокитайския сектор, искахме да си в купа — каза Сингълтън.

В купа? Сякаш си нямам достатъчно грижи да не допусна жабарите да започнат война срещу собствените ми хора, задето помагат на врага, помисли си Даймънд.

— Да не искате да ми кажете, че смятате да...

— Разбира се, че не. Просто това е прикритието, с което Хел ще стигне до Пекин — каза Хейвърфорд. — Но не искахме да реагирате твърде прибързано на сигналите от агентурата, които бихте получили.

Даймънд го изгледа кръвнишки.

— Дръж момчето си по-далеч от моята кошара.

— Не се тревожете.

Даймънд обаче беше разтревожен. Ако информацията за Операция Х и истинската му роля в нея някога достигне до Вашингтон... „Х“ беше индокитайска операция, провеждана от жабарите, така че беше сметнал, че всичко е скрито-покрито. А сега тази история с Хел излагаше на заплахата всичко.

Обърна се към Сингълтън.

— Сър, бих искал да ме държите в течение относно всички фази на операцията, ако нямате нищо против.

— Добре — увери го Сингълтън. — Елис, погрижи се да е наясно с всяка твоя стъпка.

— Да, сър.

— И, Елис, би ли останал за момент?

Даймънд напусна срещата. Значи Николай Хел е свободен, помисли си той в асансьора. Кракът му неволно затрепери. Признай си го, каза си той. Страх те е от този тип, при това напълно основателно. Та това е опитен убиец, който ти има зъб.

А съществуваше и Операция Х.

Ако имаше и най-малък шанс това да се разчуе, той не можеше да позволи да се случи.

— Хел знае ли коя е целта му? — попита Сингълтън.

— Още не съм му казал — отговори Хейвърфорд.

Сингълтън се замисли за няколко секунди, после попита:

— Има ли нещо вярно в онова, което каза Даймънд? Че Хел е неуправляем?

— Не мисля — отвърна Хейвърфорд. — Но съм се погрижил да осигуря, ако мога да си позволя флотски метафори, котва за него.

Сингълтън освободи Хейвърфорд, поиска от секретарката си справка за графика си и установи, че има няколко минути за размисъл. Отиде в личния си кабинет, седна на масата и се загледа в дъската за го пред себе си.

Вече няколко седмици играеше тази игра срещу самия себе си и формите на противниковите камъни постепенно започваха да стават прекрасни. Можеха почти да се нарекат изящни в деликатното взаимодействие между противоположностите на ин и ян. Единствено в го-кан животът обещаваеше съвършен баланс.

Даймънд си е Даймънд, Хейвърфорд си е Хейвърфорд — и всеки от тях заемаше своето място на дъската.

Но Хел...

Сингълтън постави един черен камък.

Хел скоро щеше да научи самоличността на жертвата си и щеше да стане, така да се каже, *мотивиран*.

Но за какво?

Как щеше да отговори този играч на го? Не беше преувеличение да се каже, че близкото бъдеще на Азия зависи от сложната личност на Николай Хел.

„Котва“, помисли си Сингълтън.

Ама че интересно.

---

[1] Фоги Ботъм — квартал във Вашингтон, където се намира сградата на Държавния департамент. — Б.пр. ↑

[2] Норман Рокуел (1894–1978) — американски художник и илюстратор. — Б.пр. ↑

[3] Виет Мин — съкращение от названието на виетнамски на Лигата за освобождение на Виетнам. Движението, ръководено от Хо Ши Мин, е основано през май 1941 г. и първоначално се бори срещу френското колониално владичество. След разделянето на страната управлява Северен Виетнам. Заедно с Виет Конг (Националният фронт за освобождение на Южен Виетнам) се сражава срещу САЩ по време на Виетнамската война. — Б.пр. ↑

6.

Соланж беше възхитителна като името си.

Косата ѝ бе с цвета на златни нишки, в които се вихреха кехлибарени струйки, очите ѝ — сини като море по обед. Орловият нос напомняше за римската колонизация на родния ѝ Лангедок, но пълните ѝ устни можеха да бъдат единствено френски. Светлите пръски на луничките нарушаваха иначе почти монотонно перфектния порцеланов цвят на кожата ѝ, а меката извивка на високите ѝ скули смекчаваше изражението, което иначе можеше да се окаже злополучна строгост. Беше висока, само една глава по-ниска от Николай, с дълги крака и съблазнително тяло, гърдите ѝ опъваха простата, но елегантна синя рокля.

Но онова, което поразя най-силно Николай, бе гласът ѝ. Нисък, но нежен, с онази особена галска мекота, която бе едновременно изтънчена и чувствена.

— Добре дошли в дома ми, мосю. Надявам се, че ще се чувствате удобно.

— Със сигурност.

Соланж протегна ръката си, за да я целуне, сякаш по-голямата част от лицето му не беше скрита от превръзки. Той я пое — пръстите ѝ бяха дълги и тънки — и я целуна, а памучният бинт докосна кожата ѝ заедно с устните му.

— *Enchante*.^[1]

— Желаете ли да ви покажа стаята ви?

— *S'il vous plait*^[2] — отвърна Николай. Чувстваше се уморен от дългия полет от Съединените щати обратно до Токио.

— *S'il vous plait* — меко поправи произношението му тя, като проточи „е“-то мъничко повече.

Николай прие критиката и повтори фразата, като се мъчеше да я изговори като нея. Беше възнаграден с усмивка на одобрение.

— Бавачката ви, да не би да е била от Тур? Там се говори най-чисто в цяла Франция. Но ние трябва да ви научим на *accent Midi*^[3].

— Доколкото ми е известно точно затова съм тук.

— Аз съм от Юга — каза му тя. — От Монпелие.

— Никога не съм бил там.

— Прекрасно е. Слънчево и топло. А светлината...

Стаята му бе проста, но изискана. Оскъдната мебелировка бе в средните нюанси на синьото и идеално допълваха стените, които бяха боядисани в жълт цвят — весел, но без да се натрапва. Голямото легло (след затворническия нар изглеждаше направо гигантско) беше застлано със синя завивка. Във вазата на масичката до него беше поставена една хризантема.

— Цветето е японско, нали? — попита Соланж.

— Да.

— А на вас ви липсваха?

— Да — каза той и странно защо, се трогна. — Благодаря ви.

— *Probleme*.

— Извинете?

— Книжовният отговор би трябвало да бъде *pas de probleme*^[4] — обясни тя. — Но на... *comment vous dites...* разговорно е просто *probleme. Oui?*

— *D'accord*.^[5]

— Много добре — каза тя. — Но може би с малко по-натъртено „д“, ако обичате. *Comme ça*.^[6] — Оформи устата си по начин, който Николай намери за доста привлекателен. — *D'accord*.

— *D'accord*.

— И мъничко по-носово, моля.

Той повтори думата, този път по-носово.

— *Formidable*^[7] — рече тя. — Обърнете внимание на загатването на четвъртата сричка, но то е само загатване, съвсем леко. Не искаме да звучите като някакъв селяк, а като изтънчен човек от Юга. Уморен ли сте, или предпочитате да обядвате сега?

— Повече съм гладен, отколкото уморен.

— Позволих си да приготвя нещо.

Отведе го в малка трапезария. От прозореца се разкриваше гледка към малка скална градина *каресансуй*, оградена с висока бамбукова ограда. Градината беше подредена умело и му напомни за онази, която така прилежно бе направил в собствения си дом в Токио. Беше намерил известно задоволство в онзи дом, преди да вземе решението да убие Кишикава сан.

— Позволено ли ми е да излизам в градината? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя. — Докато сте тук, това е вашият дом.

— Колко дълго означава това, моля?

— Колкото е нужно за възстановяването ви — отвърна тя, като с лекота избегна същинския въпрос. После се усмихна малко дяволито и добави: — И да научите приличен френски.

Посочи му един стол до масата.

Николай седна, а тя отиде в кухнята.

Подобно на останалите помещения в къщата, трапезарията бе напълно европейска и Николай се запита откъде ли е намерила мебелите. Реши, че най-вероятно не го е направила тя, а американските ѝ господари, които са осигурили средствата за създаване на това копие на френска провинциална къща, пък било то и с *каресансуй*. Несъмнено бяха сметнали, че ще може да приеме френското си „прикритие“ чрез нещо като декоративна осмоза — и несъмнено това е било решено след консултация с „психолог“, един от онези жреци на новата американска религия. Въпреки всичко, стаята беше приятна и събуждаше апетита.

Същото се отнасяше и за благоуханието от кухнята. Деликатен, може би с аромат на вино. Стори му се, че долавя и леко плесенясалия дъх на гъби. Соланж се върна, постави керамичен гювеч на масата, махна капака и обяви:

— *Соq au vin.*^[8] Надявам се, че ще ви хареса.

Уханието беше изкусително.

— От много години не съм опитвал европейска кухня — каза той.

— Надявам се това да не раздразни стомаха ви — отвърна тя. — Между другото, необходимо е оттук нататък да се храните предимно с френска кухня.

— Истинско удоволствие, но защо?

Соланж се нацупи приятно и отвърна:

— Бих искала да го кажа деликатно, без да ви засегна...

— Моля, кажете го направо — подкани я той, макар да се съмняваше, че прямотата влиза в репертоара ѝ.

— Всъщност, миришете като японец — каза тя. — *Il faut que vous ayez l'odeur d'un vrai francais.*^[9]

— Аха. — Разбира се, че беше така. В килията си можеше да определи по миризмата националността на всеки, който вървеше по коридора. От американците се долавяше онази миризма на телешко, руснаците силно миришеха на картофи, а японските надзиратели — на риба и зеленчуци. А Соланж? Успяваше да подуши единствено парфюма ѝ.

— Мога ли да сервирам? — попита тя.

— Моля.

Тя му сипа щедра порция петел с вино, после взе няколко аспержи от друг съд и ги добави в чинията му. Накрая му наля чаша ароматно червено вино.

— Хубаво е да се сервира същото вино, с което е приготвен петелът. Добро *френско* вино, мосю.

— Наричайте ме Николай.

— *Et bien*, Николай — отвърна тя. — Моля, наричайте ме Соланж.

— Какво чудесно име.

Тя се изчерви ужасно привлекателно. После седна и сервира на себе си, но го изчака да вкуси храната. Когато той го направи, попита:

— Харесва ли ви?

— Невероятно е. — Беше самата истина. Неуловимите и същевременно ясно изразени аромати избухнаха в устата му, а вкусът на виното му напомни за детските му години с майка му. Може би ще стана любител на европейското вино... стига да оцелея, помисли си той. — Поздравления за готвача.

Тя сведе глава.

— *Merci*.

— Нима вие сте го приготвили? — изненада се той.

— Обичам да готвя — отвърна тя. — През последните няколко години няха много възможности, така че е огромна наслада.

Соланж взе вилцата си и започна да се храни с удоволствие, което би изглеждало неприлично у една японка, но при нея беше много привлекателно — *joie de vivre*^[10], каквато Николай не беше виждал през дългите години на войната, глада на окупацията и самотата на затвора. Беше удоволствие да гледаш как се наслаждава на храната. След известно време той попита:

— Значи мъжът, за когото трябва да се представя, яде френска кухня дори в Азия, така ли?

— Така мисля.

— Как успява да постигне това?

— С пари — отвърна тя, сякаш отговорът бе очевиден. — С пари всичко е възможно.

— Затова ли работите за американците? — попита той, но моментално съжали за думите си и се зачуди защо изведнъж му се беше приискало да я обиди.

— *Tout le monde*^[11] — рече Соланж. — Сега всички работят за американците.

Включително и ти *mon ami*, помисли си тя и му се усмихна. Стана от стола си.

— Направила съм *tarte tatin*^[12]. Желаете ли?

— С удоволствие.

— Кафе?

— Бих предпочел чай, ако имате.

— Вече ви се полага само кафе, Николай — заяви тя. — *Un express avec une cigarette*.^[13]

Отиде в кухнята и след малко се върна с ябълковия пай, малка каничка еспресо и пакет „Голоаз“ и ги постави на масата.

— Извинявам се за грубостта си — каза Николай. — Отвикнал съм да разговарям.

— *Probleme*. — Хареса й, че се извинява.

Паят беше превъзходен, а кафето — още повече, което го изненада. Николай се облегна в стола си и Соланж побутна цигарите към него.

— Вземете две — рече тя. — Запалете ги и ми дайте едната.

— Сериозно?

Тя се разсмя.

— Никога ли не сте ходили на кино?

— Не. — Винаги му се бе струвало странно да седи и да зяпа фантазиите на други хора, прожектирани през някаква целулоидна лента.

— Обожавам киното — каза Соланж. — Искях да стана актриса.

Николай понечи да я попита какво и е попречило — определено беше достатъчно привлекателна, — но реши, че отговорът може да я

натъжи и затова се въздържа. Извади две цигари от пакета, сложи ги в устата си, драсна клечка и ги запали. Когато върхът на едната пламна, подаде цигарата на Соланж.

— *Formidable* — рече тя. — Пол Анри би завидял.

Николай нямаше представа какво означава това. Глътна дима и се закашля неудържимо. Там, където го бяха шили, болеше.

— От доста време не съм пушил — каза той, след като дойде на себе си.

— Личи си. — Соланж се разсмя, но той не се почувства ни най-малко смутен или обиден. Беше по-скоро като споделяне на весел момент и той самият започна да се смее. Шевовите отново го заболяха и Николай осъзна, че много отдавна не се беше смял с друг човек.

Соланж сякаш прочете мисълта му.

— Хубаво е, нали? Май и двамата от много време не сме се смели.

— Нито пък светът като цяло.

Тя отново му сипа вино, напълни и своята чаша и я вдигна.

— За по-добрите времена.

— За по-добрите времена.

— Трябва да се научите да пушите, Николай — рече тя. — Всички французи пушат.

— Пафках тайно като момче, когато бях в Шанхай — каза Николай. — Китайците пушат като комини. Пушат и плюят.

— Мисля, че можем да го правим без плюенето.

След обяда Николай излезе да се разходи в градината.

Наистина беше добре направена. Пътеката се виеше около участък с чакъл, който грижливо бе подреден така, че да имитира вълни. В средата на „морето“ имаше малък „остров“ от ниска трева и камък, изобразяващ планините на Япония. От двете страни на пътеката имаше съвършено разположени храсти, предлагащи нова гледка на всеки завой.

Подобно на самия живот, помисли си Николай.

---

[1] Очарован съм (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ако обичате (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Южно произношение (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Няма проблем (фр.). — Б.пр. ↑

- [5] Разбрано (фр.). — Б.пр. ↑
- [6] Ето така (фр.). — Б.пр. ↑
- [7] Чудесно (фр.). — Б.пр. ↑
- [8] Петел с вино (фр.). — Б.пр. ↑
- [9] Трябва да миришете като истински французин (фр.). — Б.пр.

↑

- [10] радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑
- [11] Цял свят (фр.). — Б.пр. ↑
- [12] ябълков пай (фр.). — Б.пр. ↑
- [13] Еспресо с цигара (фр.). — Б.пр. ↑

7.

Следващите няколко седмици минаха в приятно еднообразие.

Николай ставаше рано и отиваше в градината да медитира. Когато се връщаше, Соланж вече беше приготвила кафе с мляко и кроасан. Макар че му бе нужно известно време да свикне с идеята да яде хляб на закуска, постепенно започна да му харесва. След това започваха разговор, по време на който тя поправяше произношението му и го учеше на жаргон и разговорен език. Соланж бе строга учителка, което се харесваше на Николай.

Колкото до самата нея, Соланж съзнаваше, че и най-малката грешка, небрежен анахронизъм или залитане към неестествената скованост може да му струва живота. Затова му поставяше високи изисквания, настояваше за безупречни резултати, предизвикваше интелекта му и вродения му талант за езици. Той надхвърли очакванията ѝ — гордостта му го правеше великолепен ученик.

Разговаряха и по време на обяда, след което Николай правеше обичайната си разходка в градината. Соланж знаеше, че той се нуждае от усамотяване и бе достатъчно тактична, за да отклонява любезните му покани да го придружи. Вместо това се оттегляше за кратка почивка, след което започваше приготовленията за вечеря. Когато той се връщаше, двамата разучаваха карти на Монпелие, снимки на определени кафенета, ресторанти и забележителности, които би трябвало да са познати на всеки местен. Соланж го препитваше за площад „Света Анна“, на кой пазар може да се намерят най-добрите праскови и къде човек може да си купи бутилка добро вино на приемлива цена.

След следобедните уроци Николай се прибираше в стаята си да почине, да почете и да се изкъпе — вземаше пословично гореща японска вана. Излизаше от почти врящата вода приятно освежен и се обличаше за вечеря, която бе винаги френска и всеки път превъзходна. После сядаха на кафе с коняк, разговаряха непринудено и понякога слушаха радио, след което Соланж се оттегляше в спалнята си.

Тогава Николай се преобличаше в *gi* и излизаше в градината за вечерния си ритуал. Отначало Соланж надничаше през щорите и го гледаше как изпълнява сложните *ката* — повтарящите се движения на бойните изкуства — на *хода коросу*, „гол/убивам“. Отначало ѝ се струваше, че танцува, но след няколко вечери Соланж започна да разбира, че се бие с множество въображаеми врагове, които го приближават от всички страни, а движенията на „танца“ са всъщност защитни блокове, следвани от смъртоносни удари. Ако можеше да се нарече танц, това бе танц на смъртта.

Николай много се наслаждаваше на тези упражнения. Беше истинска радост да тренира в градината — това успокояваше ума и духа му, пък и инстинктът му подсказваше, че ще е нужно да освежи позабравените си умения, за да оцелее в мисията, чиято цел Хейвърфорд все още не му беше разкрил.

Затова се упражняваше упорито и с радост откри, че умът и тялото му се отзовават дори след годините относително бездействие (макар че беше правил хиляди лицеви опори и коремни преси в килията си) и че сложните и изкусни движения на *хода коросу ката* отново се връщат при него.

Беше започнал да изучава „гол/убивам“ през втората си година в Токио. Тази рядка разновидност на карате — което само по себе си означава „гола ръка“ — се преподаваше от един стар японски майстор на смъртоносното изкуство, който отначало отказа да разкрие на един западняк древните тайни. Николай обаче упорстваше, най-вече като коленичеше в болезнена поза в края на постелката и гледаше вечер след вечер, докато накрая учителят го повика и го напердаши здравата — пердах, който бе първият от многото му уроци.

В основата на *хода коросу* бе овладяването на *ки*, вътрешната жизнена сила, която идваше от правилното дишане. Именно *ки*, която течеше през тялото от слабините до всяка вена, мускул и нерв в тялото, даваше убийствената сила на ударите *хода коросу*, особено от близко разстояние.

Другият необходим елемент бе способността да успокояваш ума си, да го освободиш за находчивостта да намира смъртоносно оръжие сред най-обикновени предмети, които могат да ти се озоват подръка при внезапна и неочаквана атака.

Когато поднови упражненията си, първите няколко вечери бяха брутално тромави и щяха да бъдат ужасяващи, ако не беше намерил несръчността си за почти комична. Но бързината и силата скоро се върнаха и не след дълго успя да възстанови донякъде уменията и дори грацията си. Учителят го беше учил — понякога с помощта на бамбукова пръчка по гърба — да тренира напълно сериозно, да си представя враговете и как ги унищожават. И сега Николай правеше същото, докато се носеше из градината и повтаряше дългите *ката* десетки пъти. Когато свършваше, цялото му *ги* беше подгизнало от пот. После се изкъпваше бързо, строполяваше се в леглото и заспиваше почти моментално.

Бяха минали две седмици от престоя му в къщата, когато една сутрин Соланж го изненада.

— Днес е голям ден за теб, Николай.

— Това пък защо?

— Защото е денят на разбулването, така да се каже.

— На...

— Твоето, разбира се — рече тя. — На лицето ти.

Беше посещавал кабинета на доктора веднъж седмично и яката ирландска сестра сменяше превръзките му — при това не особено нежно. Тя обаче нарочно го държеше далеч от огледалото, докато шевове не заздравеят, така че сега щеше да види за първи път реконструираното си лице.

Дори да беше нервен или неспокоен, не го показва. Реагира така, сякаш Соланж му бе казала, че отиват на фотоизложба или кино. Изглеждаше абсолютно безпристрастен. Ако бях на негово място, помисли си тя, щях да изпадна в пълен смут. А той го приема хладно като мартенско утро, спокойно като езерце в градина.

— Докторът каза, че аз мога да го направя — рече Соланж.

— Сега ли? — попита Николай.

— Ако искаш.

Николай сви рамене. Разбира се, щеше да е хубаво да се отърве от превръзките, но всъщност не проявяваше особено любопитство относно лицето си. Беше прекарал години наред сам в килията си, където нямаше никакво значение как изглежда човек — нямаше кой да реагира на външността му, ако не се броят надзирателите.

Но ето че внезапно изпита безпокойство, което го изненада и раздразни. Изведнъж видът му бе добил значение и осъзна, че причината е в нея.

Грижа ме е какво мисли, зачуди се Николай. Страхувам се как ще реагира, когато махне превръзките и се окаже, че още съм грозен. Изобщо не бе подозирал, че може да таи подобни чувства в себе си.

Направо невероятно, помисли си той.

— Готов съм — каза Николай.

Отидоха в банята. Тя го настана на един стол пред огледалото, застана зад него и внимателно свали бинтовете.

Беше прекрасен.

Няма друга дума, помисли си Соланж. Той е прекрасен мъж. Изумруденозелените му очи гледаха над високите, изпъкнали скули. Издължената му челюст бе силна, волевата брадичка — сладка, без в нея да има нищо женствено. И изглеждаше млад — много по-млад от своите двайсет и шест години, дори след всичко, през което бе минал.

— Браво, докторе — рече Соланж. — Доволен ли си?

Облекчен съм, помисли си той, когато видя усмивката ѝ. Вярно, тя щеше да се усмихне престорено, независимо от резултата, но Николай изпитваше облекчение, че изкусните ръце на хирурга са спестили и на двамата това унижение.

— Май не мога да се позная — рече той.

— Много си красив.

— Така ли мислиш?

— Виж го само как си търси комплимента — рече Соланж. — Да, така мисля. Много си красив. Но сега ме караш да се чувствам ужасно стара.

— Ти си прекрасна и го знаеш.

— Но овехтявам — отвърна тя. — Може би трябва да посетя този доктор...

8.

Същия следобед дойде Хейвърфорд.

Огледа лицето на Николай, сякаш преценяваше нова стока, която предстои да предложи на пазара, след което обяви със задоволство:

— Свършил е добра работа.

— Радвам се, че сте доволен — отвърна Николай.

Седнаха в трапезарията. Хейвърфорд разтвори някаква папка на масата и започна без предисловия:

— Ти си Мишел Жилбер, на двацет и шест години, роден в Монпелие, Франция. Когато си бил десетгодишен, семейството ти се е преместило в Хонконг, за да може баща ти да развива бизнеса си с внос и износ. По време на японската окупация ви се е разминало, защото сте били поданици на режима във Виши и съответно сте били в мир със силите на Оста. Когато войната свършила, ти си бил достатъчно възрастен, за да влезеш в семейния бизнес.

— Който е?

— Търговия с оръжие — каза Хейвърфорд. — *La famille* Жилбер е играч на черния пазар на оръжие още от епохата на мускетите.

— Има ли истинска фамилия Жилбер, или всичко е пълна измислица? — попита Николай.

— Папа Жилбер си е съвсем истински — отвърна Хейвърфорд.

— И има син?

— Имал е — каза Хейвърфорд.

Пръсна по масата фотографии на момче, което като нищо можеше да е младият Николай, играещ радостно в китайски двор, помагаш на готвачите, усмихващ се над торта със свещички.

— За съжаление, Мишел попаднал в ужасна автомобилна катастрофа. Бил обезобразен, доколкото научих. Били нужни сериозни пластични операции. Но след тях горе-долу приличал на себе си.

— Вие ли уредихте тази „катастрофа“? — попита Николай.

— Не — отвърна Хейвърфорд. — Господи, за чудовища ли ни смяташ?

— Ммммм... Майката?

— Починала неотдавна. Бил си съсипан от смъртта ѝ.

— Изумявате ме и ме ужасявате едновременно — рече Николай.

— Съзрял си доста рано — продължи Хейвърфорд. — Създал си си репутация на комарджия и женкар, заради което папа те е изгонил във Франция за последните три години. Пропилял си куп семейни пари в Монако, разкалял си се за живота си на проидоха и си се върнал, за да изкупиш прегрешенията си.

— И как по-точно? — попита Николай.

— Още не е нужно да знаеш — отвърна Хейвърфорд.

— Прочети внимателно папката. Соланж ще те разпитва за подробности. Когато овладееш всичко, свързано с новото ти минало, ще те инструктирам за новото ти бъдеще.

Новото ми бъдеще, помисли си Николай. Уникална американска концепция, свършена в наивния си оптимизъм. Само американците могат да имат „ново“ бъдеще, в противовес на „старото“.

— А сега трябва да направим малко снимки — каза Хейвърфорд.

— Защо?

Защото съставяли досие на Жилбер, обясни Хейвърфорд. Никой в търговията с оръжие не изкарва дълго време в нашите дни и епоха, без да се сдобие с досие във всяка по-голяма разузнавателна агенция, участваща в играта. Снимките щяха да попаднат в папки на ЦРУ, Дьозием^[1] и МИ-6, след което ще изтекат до китайците с помощта на двойни агенти. Фотографии на Мишел Жилбер щяха да попаднат в полицейските досиета на Гоминдана^[2], които в момента се преглеждат от червените. „Лабораторните магьосници“ щяха да изтипосат Жилбер на улиците на Каулун, в казината на Монако и по кейовете на Марсилия.

— Когато приключим — изчурулика Хейвърфорд, — *ти самият* ще вярваш, че си Мишел Жилбер и че си прекарал войната в Хонконг. Всъщност, отсега нататък ще отговаряш на „Мишел“ и единствено на Мишел. Не на „Николай“. Разбра ли, Мишел?

— Колкото и трудна да е концепцията, май я схващам — отвърна Николай.

Соланж влезе в стаята с куп дрехи и ги метна на облегалката на стола.

— Новият ти гардероб, Мишел. *Tres chic*.

И отиде да донесе още.

Николай огледа дрехите, които сякаш бяха купувани на старо. Разбира се, че са такива, помисли си той. Беше напълно нормално — щом заживяваш живота на някого, влизаш и в дрехите му, а те би трябвало да са носени, а не току-що взети от магазина. Разглежда етикетите. Някои от по-старите бяха от шивашко ателие в Каулун, но повечето бяха френски, предимно от скъпи магазини в Марсилия. Имаше ризи и два костюма от Монако. Всички бяха скъпи и от леки материи — коприна и памук. Имаше няколко чифта панталони в цвят таки — естествено, с басти. Изглежда, Мишел е предпочитал бели и жълто-кафяви костюми с разноцветни ризи и без вратовръзка.

Освен това дрехите миришеха — на пот, тютюн и одеколон. Трябва да му се признае, помисли си Николай. Хейвърфорд е прецизен до най-малката подробност.

Соланж се върна с още дрехи, застана, опряла пръст в устните си, и загледа гардероба и Николай.

— Да видим, какво ще носиш за първите снимки? Трябва да са в Хонконг, нали? — Сериозната ѝ съсредоточеност върху тази измислица беше очарователна. Взе една риза, остави я, избра друга и намери подходящ костюм. — Това, нали? *Oui, parfait.*

Подаде дрехите на Николай и му заръча да се преоблече. Когато той се върна от стаята си в дрехите на Мишел, Хейвърфорд вече беше извадил фотоапарат. Излязоха в градината, за да получат „размазан, на открито“ фон. През целия следобед, който се оказа доста досаден за Николай, повториха този процес много пъти. Соланж обаче се забавляваше чудесно с подбирането на дрехите.

— Беше изтощително — каза Николай, след като Хейвърфорд най-сетне си отиде.

— Беше забавно — отговори Соланж. — Обичам модата, а Мишел определено има вкус, не мислиш ли?

— Ти си избрала всички дрехи, нали?

— Разбира се — рече тя. — Да не мислиш, че ще им позволя да те облекат в нещо демоде?

След вечерята от *supremes de poulet a l'estragon* със зелен фасул *a la provencale* и задължителното еспreso, коняк и цигара, Николай прегледа папката за Жилбер. Легендата беше впечатляваща с обема и подробностите, но Николай нямаше проблем да запомни такива важни дреболии като това какъв *tabac* е предпочитал Мишел в Монпелие,

любимото уиски на баща му или моминското име на майка му. След като напълни ума си с подобни детайли, той облече своето *ги*, излезе в градината да изпълни *ката*, изкъпа се и си легна.

---

[1] Дъозием Бюро — официално название на френското военно разузнаване в периода 1871–1940 г. Терминът „Дъозием“ обаче се използва и след това за обозначаване на френското разузнаване като цяло. — Б.пр. ↑

[2] Политическа партия, управлявала Китай от 1928 до 1949 г. и Тайван след 1949 г. — Б.пр. ↑

9.

Шестото му чувство — усещането за близост — го събуди.

През годините в затвора беше развил почти свръхестествена чувствителност към присъствието на друго живо същество, подобно на радар преценяване на точното разстояние между него и натрапника, както и посоката, от която приближаваше.

Някой беше в стаята му.

За част от секундата умът му прецени възможностите и се спря върху вазата на нощната масичка като най-доброто и най-лесно за грабване оръжие. После подуши „Шанел № 5“ и почувства присъствието ѝ. През капациите на прозореца влизаше достатъчно лунна светлина, за да му позволи да различи стоящата на прага Соланж. Тънкият черен пеньоар по-скоро разкриваше, отколкото скриваше тялото ѝ.

— Три години без жена са много време — рече тя. — Твърде много, според мен. Нали?

Парфюмът ѝ го изпълни, когато дойде при леглото и започна да целува устните му, ушите, врата, гърдите и после се плъзна надолу. Замая се от удоволствие, докато тя правеше изумителни неща с устните и дългите си елегантни пръсти. Не мина много време, преди той да изпъшка:

— Соланж, моля те, спри. Боя се, че ще... а не искам... преди...

Соланж спря и се разсмя нежно.

— Мисля, че след три години въздържание ще се възстановиш бързо, *mon cher*, нали?

После продължи и малко по-късно неудържимата вълна премина през тялото на Николай, гърбът му се изви като най-мощният самурайски лък, а тя го задържа здраво с пълните си устни, докато той не се отпусна обратно в леглото.

— *Tres fort* — прошепна Соланж и долепи тялото си до неговото.

— Ами, след три години...

Тя се разсмя и положи глава на гърдите му. Допирът на косата ѝ върху кожата му бе възхитителен. Полежаха малко така и после той

усети, че отново се възбужда.

— Нали ти казах — рече тя и плъзна ръка надолу, за да го погали. — Искам те в мен.

— Ти...

— Дали съм влажна? — Насочи ръката му, за да провери сам. — И още как, скъпи. От седмици.

И го възседна.

Николай не можеше да повярва на изумителната ѝ красота, докато я гледаше как се надига и спуска над него. Сините ѝ очи блестяха от възбуда, по дългата ѝ шия избиха капчици пот, пълните ѝ устни се усмихваха от наслада. Той се пресегна и погали тежките ѝ гърди, така различни от деликатните гърди на японките, които беше познал, и тя изстена от удоволствие. Влажната ѝ горещина го обви и засмука. Той я прегърна през кръста и я обърна, за да бъде върху нея, допря устни в извивката на шията ѝ и проникна в нея — спокойно и настоятелно, но без да бърза.

Във възбудата си тя започна да шепне, после да крещи най-мръсните френски ругатни, за да го окуражи, заби дългите си нокти в задника му и го притисна още по-силно към себе си. Потта му се смеси с нейната, плъзгаха се един върху друг, а когато обяви своята *petite mort*, бедрата ѝ се надигнаха, задържа го в себе си и каза:

— *Vous me faites briller. Vous me faites jouir.* Свърши в мен. Сега.

Гласът и думите ѝ го доведоха до ръба, нямаше начин да се сдържи и свърши в нея, после се отпусна отгоре ѝ и усети гърдите ѝ под тежестта си. Останаха дълго да лежат така, после я чу да казва:

— Предполагам, че ще прозвучи като клише, ако поискам цигара.

Николай стана, намери пакета, сложи две цигари в устата си, запали ги и ѝ подаде едната.

Така правенето на любов стана част от ежедневието им, макар че самият секс едва ли можеше да се нарече рутина.

Соланж обожаваше да се облича в будоара си и имаше сякаш неизчерпаем репертоар от бельо, което с радост му показваше. А и самият Николай нямаше нищо против да бъде зрител на това еротично модно представление и да я гледа как променя прическата си, грима и дори парфюма си, за да подхожда на облеклото. Вкусът ѝ беше

изтънчен, дръзко еротичен, без да прекрочва границата и да се превръща в бурлеска, винаги стилизиран, никога очебиен. Вкусите й в леглото също бяха еkleктични и тя отдаваше с наслада всяка част от себе си на Николай. Колкото възпитана бе в трапезарията, точно толкова цинична ставаше в спалнята, което го изненадваше.

— Имаш уста на моряк — каза й той една нощ, без нито следа от неодобрение.

— Но ти обичаш устата ми, нали? — отвърна тя и се зае да му докаже, че е така.

Николай наистина обичаше устата й, ръцете, пръстите й, *sa cramoille, sa rose*. Бързо достигаше до истината, че просто обича самата нея. Една нощ след особено бурен секс, тя дръпна от обичайната си цигара и каза:

— Не искам да те обидя, Мишел, но се любиш като японец.

Николай малко се сепна, но бе по-скоро любопитен, отколкото изненадан.

— Толкова ли е лошо?

— Не, не, не — бързо рече тя. — Не е лошо, а просто различно от... французин. Малко... *comment vous dites...* малко „технично“, нали разбираш? Щом си французин, трябва да правиш любов *d'une maniere sensuelle*, по-скоро като музика, отколкото като наука.

За съжаление, тя знаеше, че той скоро ще си тръгне, за да изпълни поръчката на американците. А като мъж си имаше нужди и щеше да ги задоволи, най-вероятно в някой бардак. Момичетата говореха, а ако започнеха да говорят за французин, който прави любов като японец, това можеше да доведе до неприятности.

— Значи това е част от обучението ми? — попита той и я погледна сурово. — И *tu* ли си част от моето обучение?

— Колкото и момчешки да изглеждаш — отвърна тя, без да свежда очи от неговите, — наивитетът не ти подобава. Питаш ме дали съм курва на американците ли? Скъпи мой, и двамата сме техни курви. Аз се чукам за тях, а ти убиваш за тях. Не ме гледай така наранено, обожавам да правя любов с теб. *Vous me faites briller*. Караш ме да сияя, нали?

Николай забеляза формалното *vous* вместо по-интимното *tu* и се запита дали тя не гледа на отношенията им единствено като на бизнес.

Така или иначе, Соланж го научи как да се люби като французин.

10.

Две вечери по-късно се опитаха да го убият.

Беше в средата на трудната *ката* „Тигърът лети през бамбука“, когато усещането му за близост сигнализира, че не е сам в градината. Първият убиец — облечен целият в черно, със зловещ на вид кинжал в ръка — скочи от стената пред него. Николай забеляза, че нападателят му спира поглед леко над рамото му и разбра, че отзад приближава втори убиец.

Атаката с кинжала дойде ниско, както и очакваше. Зае котешка поза и замахна с дясната си ръка в ниска, насочена навън дъга, като отби ножа настрани. Пристъпи напред, сграбчи нападателя за яката на неговото *ги* и го дръпна надолу, извъртя се и блъсна главата му в стената на градината. Чу как вратът му се счупи, но не го погледна, а се сниши под острието на сатъра, с който вторият убиец замахна към главата му. Изправи се и нанесе с лявата си ръка тигров удар в очите му, а с дясната — в слабините. Отпусна лявата си ръка, заклеци лакътя на ръката със сатъра и се повдигна на пръсти. Ръката се счупи като сухо дърво. Сатърът падна. Николай се завъртя с гръб към нападателя и заби лакът в слънчевия му сплит. Пусна счупената ръка, завъртя се отново и нанесе удар *шито* в сънната артерия.

Мъжът се свлече на земята.

Николай коленичи до него, провери пулса му и се наруга, че го е ударил твърде силно. Все още не беше възвърнал уменията си до степен да преценява точно силата на удара си и нападателят бе мъртъв. Жалко, защото му се искаше да може да го разпита и да разбере кой го е изпратил и защо.

Тромаво, каза си Николай. Тромаво и неточно.

Трябва да се усъвършенстваш.

Върна се в къщата и набра номера за спешни случаи, който му бе дал Хейвърфорд.

— В градината има два трупа — каза той, когато американецът вдигна. — Предполагам, че ще искате да ги махнете.

— Стой вътре. Веднага пращам чистачи.

Николай затвори. Соланж стоеше на прага и го гледаше. Беше облечена в прост бял копринен халат с широк копринен пояс, завързан с фльонга, която просто умоляваше да бъде развързана. В дясната си ръка, плътно до бедрото, стискаше кухненски нож.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Може би съм малко по-запъхтян, отколкото бих искал.

Зачуди се на пълното отсъствие на емоции и реши, че притокът на адреналин все още не утихнал и маскира онова, което би трябвало да чувства след разминаването на косъм със смъртта и убиването на двама души.

Погледна към ножа.

— Щеше ли да използваш това?

— Ако се беше наложило — отвърна тя. — Мъртви ли са?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно сигурен.

Соланж отиде в кухнята и се върна с две ниски чаши уиски.

— Не знам за теб, но аз имам нужда от едно.

Николай взе питието и го изпи на екс. Може би усещам малко повече, отколкото ми се струва, помисли си той.

— Малко трепериш — каза тя.

— Колкото и невероятно да изглежда, не съм закоравял убиец — отвърна той.

Това бе самата истина. Беше убил Кишикава сан от обич — нещо, което умът на един западноевропейец или американец трудно може да разбере. Но този акт на милосърдие не можеше да го накара да привикне с мисълта, че е премахнал професионално две разумни същества, които си оставаха хора, въпреки че се бяха опитали да му отнемат живота. С отшумяването на адреналина изпита странна, противоречива смес от въодушевление и тъга.

Соланж кимна в знак, че разбира.

„Чистачите“ пристигнаха преди Николай и Соланж да допият второто си питие. На прага на кухнята се появи Хейвърфорд, облечен нетипично в разкопчана риза и джинси.

— Господи, добре ли си?

— Нищо ми няма — отговори Николай.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита Хейвърфорд.

Николай му разказа за нападението, като пропусна подробностите около контраатаката си и каза само, че съжалява, че е убил втория мъж. Чувахе тихите звуци на работещия отвън екип, който премахваше телата, почистваше кръвта и възстановяваше безупречно подредените камъчета по пътеката. Сякаш нищо не се бе случвало, помисли си той.

Шефът на екипа влезе, прошепна нещо на Хейвърфорд и се махна.

— Били са японци — каза Хейвърфорд. Николай поклати глава.

— Китайци. Или поне работят за китаец. Хейвърфорд го изгледа с любопитство.

— Японците не използват сатъри — обясни Николай. — Китайците го правят, най-вече техните тонги. Освен това, никой японски убиец не би се хванал толкова лесно на „Ядосаният монах боядисва стената“. Някой в Китай ме иска мъртъв. Или мен, или Мишел Жилбер.

— Аз ще се заема — каза Хейвърфорд. — И ще засиля охраната тук.

— Недейте — рече Николай. — Охраната само ще привлече внимание. Интересният въпрос е как са научили къде съм.

Хейвърфорд се намръщи и Николай се наслади на смущението му — добре дошла пукнатина в стената на самочувствието му, която си заслужаваше да се разминеш на косъм със смъртта.

— Може би ще е по-добре да те преместим — каза агентът.

— Моля, недейте — отвърна Николай. — Тук е приятно, а опасността всъщност е съвсем малка. Ако убийците бяха японци, щяха да опитат отново и отново, докато не успеят. Но китайците мислят по различен начин и никога не биха повторили провалил се подход. В безопасност съм, докато не се махна оттук.

Хейвърфорд кимна.

— Мога ли да помоля за глътка уиски?

След като Хейвърфорд и чистачите си отидоха, Николай и Соланж си легнаха, но не правиха любов. Никой от двамата не бе в настроение след случилото се вечерта. Дълго лежаха в мълчание, докато Николай най-сетне не го наруши.

— Много съжалявам — рече той. — Моля, приеми извиненията ми.

— За какво?

— За кръвопролитие, което извърших в дома ти.

Соланж долови по гласа му, че е засрамен. Извършването на убийство наистина слагаше край на младостта. Знаеше, че всеки нормален човек, у когото е останала душа, чувства отвращение от отнемането на живот. Знаеше също, че не би могла да премахне болката му, а само да я сподели, да му покаже, че той не е чудовище, а несъвършено човешко същество, опитващо се да оцелее в един несъвършен свят.

— Нали не мислиш, че не съм виждала кръвопролития и преди?
— попита тя.

Той я прегърна, тя положи глава на гърдите му и му разказа историята си.

Беше прекрасно дете, гордостта на целия *quartier*^[1]. Дори като малко момиче кожата ѝ, очите, косата, съвършените черти на лицето ѝ я правеха истинско съкровище. Когато поотрасна, мъжете от квартала започнаха да ѝ хвърлят срамежливи погледи, а непознатите от града далеч не бяха толкова учтиви и гласно изразяваха желанията си, при това доста образно.

Мама ревностно пазеше целомъдрието на дъщеря си. Осигури ѝ добро, религиозно образование при сестрите, водеше я на църква всяка неделя и на всеки празник. И правеше всичко възможно да не позволи на Соланж да научи по какъв начин изкарва парите, с които ѝ купуваше хубавите рокли и новите обувки.

Понякога Соланж успяваше да спести малко пари за кино и сядаше в приятната, прохладна тъмнина, гледаше сребристите фантазии на екрана и мечтаеше за деня, в който самата тя ще стане актриса.

Всички казваха, че е повече от достатъчно красива за това.

Майка ѝ не одобряваше мечтата ѝ — да си актриса означаваше да бъдеш малко по-добре от курва.

Запозна се с Луи на една танцова забава на училищата им и го намери за поразително привлекателен. Беше висок и слаб, с вълниста кестенява коса и топли кафяви очи, беше интелигентен и очарователен. Като син на виден лекар в града той бе сравнително богат, но въпреки това беше страстен комунист.

Изгаряше от пламенна страст и към Соланж. Наистина изпитваше чувства към нея, но не можеше да се сдържи да не изпита целомъдрието ѝ, докато двамата седяха под дърветата по брега на канала, в киното или дори в дома му в редките случаи, когато родителите му ги нямаше, или пък в нейния апартамент, когато майка ѝ беше „излязла“.

Мама беше ужасена от красавицата, в която се бе превърнала Соланж. Гордееше се, разбира се, но наред с това се страхуваше и започна непрекъснато да ѝ говори за лошотията на мъжете. „Искат само секс — нареждаше тя, — и твоят безценен Луи не е по-различен. Не се поддавай. Само една *salope* спи с мъже, без да е омъжена за тях.“

Една вечер с Луи се разходиха покрай голяма четириетажна къща.

— Какво е това? — попита Соланж.

— Публичен дом — отвърна Луи и в същия момент вратата се отвори и Соланж видя майка си да излиза навън, за да изпусне цигара. Черната ѝ коса беше разрошена, устните ѝ бяха подпухнали. Запали цигара, обърна се и видя втрънената в нея Соланж.

— Прибирай се — каза тя с треперещ глас. — Моля те, Соланж, върви у дома.

Но Соланж продължи да я зяпа втрещено.

Накрая Луи я хвана за ръката и я отведе.

Нацистите пристигнаха в Южна Франция по-късно през същата година, след като съюзниците нахлуха в Северна Африка. Немските войници окупираха града, полицията им помагаше да издирват евреи, организира се Съпротивата, а след нея дойде и Гестапо.

Шефът на Гестапо в Монпелие беше някой си полковник Хьогер и един следобед той излезе от щабквартирата си, за да се наслади на слънцето. В крайна сметка се наслади и на гледката, която се разкри пред него — Соланж.

— Виж само това създание — каза той на капитана си. — На колко години е според теб?

— На шестнадесет? Или може би седемнадесет?

— Какво лице само — рече Хьогер. — И какво тяло. Разбери повече за нея.

— Но тя е дете.

— Виж я. Съвсем узряла е.

„При мадам Сете“ бе станал любим бардак за германските окупатори и самата мадам бързо се превръщаше в богата жена.

Колкото до Соланж, тя свикна с професията на майка си, след като научи тъжния урок, че онова, което отначало изглежда непоносимо, с времето се превръща в нещо обичайно. Двете с мама поддържаха културни, макар и емоционално отчуждени отношения и Мари дори започна да изпитва известно облекчение, че не ѝ се налага да крие с какво се занимава. Соланж дори посещаваше от време на време публичния дом — да занесе на майка си храна, забравено червило или да свърши някоя друга дребна задача. Момичетата отначало ѝ викаха Малката желязна девственица, но постепенно започнаха да се привързват към нея и всеки път, когато я виждаше, мадам я увещаваше да се съгласи да дойде при нея и да направи малко истински пари.

Естествено, Соланж винаги отказваше.

Сближаваше се все повече и повече с Луи. Прекарваха буквално цялото си свободно време заедно, макар че Луи беше много зает с уроците в реномираното старо медицинско училище в Монпелие.

Още по-зает беше със Съпротивата и стана още по-пламенен комунист сега, когато живееше рамо до рамо с фашизма. Започна като куриер и обикаляше града с велосипеда си, разнасяйки кодирани съобщения, скрити в медицинските му книги, но не след дълго интелигентността и смелостта му привлякоха вниманието на водачите и те започнаха да му възлагат по-отговорни задачи.

С тях дойде и по-големият риск, което ужасяваше Соланж. Знаеше за стаите за мъчения в мазето на Гестапо, беше чувала изстрелите на наказателния взвод и внимателно избягваше бесилките,

които се издигаха набързо за заловените членове на Съпротивата. Умоляваше го да внимава.

Естествено, той обещавахе да внимава, но в същото време намираще опасностите за опияняващи и се връщаше от поръченията си преизпълнен с *joie de vivre*. Луи искаше да живее, а това включваше и да прави любов с това прекрасно момиче, което обичаше толкова много.

Но тя му отказа.

— Не искам да ставам като майка си.

Соланж носеше на майка си топла супа (Мари беше настинала), а полковник Хьогер седеше в гостната. Лицето му бе зачервено от алкохола. Погледна я, изненадан приятно.

— Тук ли работиш?

— Не.

— Колко жалко. — Изглежда я от глава до пети, бавно и похотливо, без да си прави труда да скрие желанията си. — Имаш ли си име?

— Да.

Тонът му стана по-остър.

— И какво е то?

— Соланж.

— Соланж — повтори той, вкусвайки думата така, както искаше да вкуси и нея. — Прекрасно име за прекрасно момиче.

Три дни по-късно Хьогер подходи директно. Изчака отвън, докато не видя Соланж да пресича площада, след което я приближи.

— *Bonjour, mademoiselle.*

— *Bonjour, monsieur.*

— Нещо интересно ли има на тротоара, Соланж?

— Не, господине.

— Тогава ме погледни, ако обичаш.

Тя го погледна.

След като ѝ се извини за грубото си поведение в бардака, той ѝ направи директно предложение. „Цивилизовано“, така го нарече. Нямало да бъде курва, а негова любовница. Щял да ѝ осигури приличен апартамент, средства за облекло и някой глезотии, както и

подходящи — всъщност, доста щедри — подаръци от време на време. В замяна тя щеше... ами, несъмнено знаела какво ще му осигурява в замяна, така че нямало нужда да се впускат в подробности, нали?

Соланж го зашлеви.

Хьогер не бе получавал плесници откакто беше момче и дори се озърна да види дали някой на площада не е забелязал, след което се опомни и рече:

— Ти си много груба.

— За разлика от вас — *господине* — който току-що направихте неприлично предложение на седемнадесетгодишно момиче.

— Можете да си вървите.

— *Bon apres-midi.*^[2]

— *Bon apres-midi.*

Соланж се прибра у дома преди ужасът да я овладее. Трепереше десетина минути, направи си чай и седна на масата в кухнята, за да дойде на себе си. Луи мина да я види, но тя не му разказа нищо за случката, за да не направи някоя рицарска глупост.

Два дни по-късно Луи бе арестуван.

— Беше седмица като от роман на Зола — каза Соланж на Николай, докато лежеше до него с глава върху свитата му ръка. — Някой от гадните му романи.

Каза го иронично, отхвърляйки възможността за всякакво самосъжаление, но Николай долови дълбоко заровената болка в гласа ѝ, когато тя продължи историята си.

Хванали Луи с улики — спрели го с велосипеда му и намерили кодираните съобщения в учебника му по анатомия. Замъкнали го в мазето на Гестапо, където с него се заел Хьогер. Красивото момче бързо престанало да бъде красиво. За съжаление, Луи бил храбър, верен и всеотдаен, и не разкрил никакви имена.

Соланж научи същия следобед. Отиде в стаята си и плака, после изми лицето си, среса се, облече най-хубавата си рокля, огледа се и разкопча горните две копчета, за да направи деколтето още по-дълбоко. Седна пред огледалото в стаята на майка си и се гримира така, както бе виждала да го правят курвите.

После отиде до щабквартирата на Гестапо и поиска да се види с полковник Хьогер.

Когато я въведоха в кабинета му, тя застана пред бюрото му, накара го да я погледне в очите и каза:

— Ако пуснете Луи Дюшен, ще ви се отдам. Сега и винаги, когато пожелаете. По всякакъв начин.

Хьогер я погледна и примигна.

— Зная, че ме желаете — добави Соланж.

Той избухна в смях.

Хьогер се смя, докато по месестите му бузи не потекоха сълзи, извади носна кърпичка от джоба си, избърса си очите и стана.

— Напусни кабинета ми. Ама че нахалство. Да не мислиш, че ще рискувам кариерата си и ще предам родината си, само за да ти пръсна черешката?

Соланж не отстъпи.

— Мога ли да го видя?

— Разбира се — отвърна Хьогер. — Можеш да го видиш обесен. В четвъртък по обед.

На площада около бесилките, от които се поклащаха пет въжета, се събра тълпа и зачака с мрачно мълчание германския военен камион. Войниците скочиха първи от каросерията, след което измъкнаха групата от петима затворници, осъдени на смърт.

Луи бе последният.

В това нямаше никаква романтика, никаква героичност. Докато го мъкнеха към бесилката, Луи изглеждаше лошо бит, куцаше и бе в шок, ръцете му бяха вързани отзад. Застанал само по изцапана с кръв бяла риза и мръсни кафяви панталони, той се взираше неразбиращо в тълпата и Соланж се запита дали не търси нея.

Трябваше да му се отдам, помисли си тя. Трябваше да го обичам изцяло. Трябваше да го приема в себе си, да го обгърна и никога да не го пускам.

Покрай редицата мина войник. Най-сетне стигна до Луи, дръпна грубо главата му назад, сложи му примка, после се наведе и завърза глезените му. По заповед на полковника не сложиха качулки на осъдените.

Луи изглеждаше ужасен.

Други войници се строиха между тълпата и бесилките, за да не позволят на някой да се опита да се намеси, да изтича и да дръпне краката на някой обесен, за да счупи врата му и да скъси агонията.

Соланж се застави да гледа.

Някакъв офицер извика заповед.

Чу се изпукване на метал и дърво и Луи полетя надолу.

Вратът му рязко се изпъна и той отскочи нагоре.

После увисна и се залюля. Краката му ритаха, очите му едва не изскочиха от орбитите, езикът му гадно се изплези, а лицето му стана червено, после синьо.

Накрая — сякаш след цяла вечност — замръзна неподвижно.

Соланж си тръгна.

Чу нечий мъжки глас да казва:

— Той беше герой.

— Какво?

Беше Патрис Рейно, железопътен кондуктор и приятел на Луи. Продължи да върви, но повтори:

— Той беше герой. Твоят Луи.

Твоят Луи, помисли си Соланж. Само да му бях позволила да бъде моят Луи.

Същата вечер отиде в заведението на мадам Сете и влезе в малкия кабинет на съдържателката.

— Готова съм да започна работа — каза тя.

Мадам я погледна скептично.

— Защо точно сега, миличка?

— А защо не, мадам? — отвърна Соланж. — Защо да забавям реалността на живота?

— На майка ти няма да й хареса.

На Мари наистина не й хареса. Викаше, нареждаше, плачеше.

— Не исках да водиш такъв живот. Исках нещо по-добро за теб.

Аз също, помисли си Соланж.

Но съдбата беше решила друго.

Естествено, мадам Сете беше много радостна и реши да направи от това събитие. Цяла седмица рекламираше и предлагаше на търг

девствеността на Соланж. Момичето щеше да бъде продадено на много висока цена.

— Ще ти дам половината — каза ѝ мадам. — Това е повече, отколкото давам обикновено.

— Половината е идеално — отвърна Соланж.

Скътай парите, не ги прахосвай, посъветва я мадам. Сложи спестяванията си в банката, работи здраво и един ден ще можеш да си отвориш магазинче. Една жена трябва да разполага със собствени средства в този свят, да върти свой бизнес.

— Да, мадам.

Голямата нощ настъпи и салонът се напълни с немски офицери. Повечето от местните французи не искаха да имат нищо общо с това, а малцината желаещи бяха заплашени, че от Съпротивата няма да погледнат с добро око на мъж, наддавал за честта на момичето на един мъченик.

Соланж остави мадам да я облече за случая.

Прозрачната бяла рокля бе иронична имитация на сватбена премяна и скриваше съвсем малко. Проблясващият воал, който се спускаше свободно по гърба ѝ, подсилваше образа ѝ на девственица. Гримът ѝ бе съвсем лек и загатнат — само молив, който да подчертае и без това прекрасните ѝ очи и съвсем малко руж, подобаващ на млада булка.

Соланж изпита отвращение.

Отвращение, когато мадам настоя да я прегледа, за да се увери в девствеността ѝ, когато я обличаха за церемониалното извращение, докато седеше в „сватбения апартамент“ и се подготвяше за събитието, когато я изведоха в салона, който моментално се изпълни с тишина и мъжете запрегльщаха жадно. Отвращение, когато мадам обяви началната цена, която бързо полетя нагоре от наддаванията на мъжете, готови да похарчат малки състояния, за да получат онова, което виждаха под сватбената рокля.

Хьогер седеше мълчаливо и властно, без да каже нито дума. Остави наддаването да достигне невъобразима височина, после само вдигна показалеца на дясната си ръка. Наддаването моментално спря. Никой, особено подчинените му офицери, нямаше смелостта да предложи по-висока цена от началника на местното Гестапо.

Мадам бързо преброи до три и сложи край на търга.

Хьогер хвана Соланж за лакътя и я поведе по коридора към „сватбения апартамент“. Съблече я, хвърли я на леглото и я облада.

Соланж стенеше. Стенеше от удоволствие, наричаше го нейния мъж, подканваше го да действа по-грубо, каза му, че е прекрасно, че той е прекрасен. Че само да е знаела, щяла да му се отдаде преди това, по всяко време. Изпъна се, мускулите ѝ се стегнаха и закрещя, докато свършваше.

— Ах ти, прекрасно създание — задъхано рече той. — Нямах представа.

Тя въздъхна.

— Такова удоволствие...

Хьогер затвори очи и продължи, за да постигне своето удоволствие.

Соланж бръкна под дюшека, напипа ножа, даден ѝ от Рейно, и преряза гърлото му.

Съпротивата я измъкна от публичния дом и я скри в каросерията на един камион, който пътуваше за Марсилия.

Там за нея имаше предостатъчно работа в бардаците, посещавани от немците. Задачата ѝ беше да слуша, да научава едно или друго. И в резултат на това влакове излизаха от релсите, прехващаха се съобщения, бойци на Съпротивата се измъкваха точно преди Гестапо да дойде за тях. А ако някой офицер бъдеше застрелян в любимото си кафене или пред дома на любовницата си — още по-добре.

Соланж така и не се върна у дома.

През гладната зима на 1946 г. тя се върна към единствената професия, която знаеше — стана държанка на американски офицер. Когато той се върна у дома, намери втори, после трети. Последният я умоляваше да се омъжи за него и да я отведе в Тексас, но тя му каза да не бъде такъв глупак.

Малко след това се запозна с офицер от Бюрото за стратегически операции, който каза, че жена като нея може да им потърбва.

С това Соланж завърши историята си.

Николай я прегърна и не я пусна, докато тя най-сетне заспа.

[1] Квартал. — Б.пр. [↑](#)

[2] Приятен ден (фр.). — Б.пр. [↑](#)

11.

На сутринта Николай извика Хейвърфорд и настоя да научи самоличността на човека, когото трябваше да убие.

— И аз самият вече съм мишена — каза той, докато закусваше кафе с кроасан. — Затова мисля, че имам правото да знам.

Соланж беше излязла по-рано на пазар.

Хейвърфорд се загледа в кафето си, сякаш се надяваше да намери отговора в млякото, което разбъркваше в чашата си, после вдигна поглед.

— Прав си — рече той. — Време е.

— Е?

— Съветският комисар в комунистически Китай — каза Хейвърфорд. — Юрий Ворошенин.

Името зашлеви Николай като внезапна плесница, но — и може би единствено благодарение на частичната парализа на лицевите мускули — той успя да запази спокойно изражение, погледна неразбиращо и попита:

— Защо трябва да се елиминира?

— Заради Корея — отвърна Хейвърфорд.

Подстрекаван от Съветите, побърканият Ким беше нападнал Южна Корея и Съединените щати бяха принудени да се намесят. Когато контраатаката на Макартър стигна до река Ялу край китайската граница, Мао реши, че е крайно време да се намеси и изпрати триста хиляди войници в Корея.

Съединените щати и Китай бяха във война. Даже по-лошо — конфликтът изолира Китай от Запада и го принуди да приеме съветската хегемония, създавайки по този начин мощен комунистически блок от Елба до бреговете на Тихия океан.

— Трябва да забием клин между Пекин и Москва — заключи Хейвърфорд.

— Чрез убийството на въпросния Ворошенин ли? — попита Николай. — Каква полза има от това?

— Ще подхвърлим на руснаците достатъчно улики, за да обвинят китайците — обясни Хейвърфорд. — Естествено, китайците ще знаят, че не са го направили и ще решат, че Съветите са жертвали един от своите, за да обвинят китайците и да настояват за нови отстъпки — може би за постоянни военни бази в Манджурия.

Класическа маневра от го, помисли си Николай. Жертваш верига камъни, за да подлъжеш врага и да го накараш да прецени неправилно стратегията ти. Нетипично за американците, които се радваха на детински игри като дама. Зад тази маневра стоеше по-проницателен ум. Можеше да е Хейвърфорд, но той със сигурност не беше в положението да поръча убийство от такова високо ниво.

Кой тогава? — замисли се Николай.

Кой е този играч на го?

— Разкажете ми за Ворошенин — каза той.

12.

— Не си мисли, че те изпращаме да убиеш невинен дипломат — каза Хейвърфорд на Николай.

Юрий Андреевич Ворошенин беше високопоставен служител на КГБ — факт, който китайците знаеха и който будеше дълбокото им негодувание.

— Най-важното от всичко е — предупреди го Хейвърфорд, — че нашето момче Юрий умее да оцелява.

И разказа онова, което ЦРУ знаеше за Юри Ворошенин.

Роден в Санкт Петербург през 1898 г., син на учител, Ворошенин бил всеотдаен революционер още като момче. На петнадесетгодишна възраст прекарал известно време в царските затвори, а на седемнадесет едва се разминал с бесилото като изменник и бил пратен в изгнание в Сибир. Болшевиките му наредили да се запише в армията и така станал един от водачите на бунта от 1916 г., при който войниците напуснали фронта и поели обратно към дома.

Хейвърфорд извади фотография на младия Ворошенин в сив армейски шинел и островърха войнишка шапка. Висок и слаб, с типичните за левите руски интелектуалци кръгли очила с телени рамки, с открита, радостна усмивка, която бе необичайна за пламенен революционер.

Грандиозните събития от 1917 г. го заварили у дома, вече като агент в Петроградския отдел на Всероссийската извънредна комисия за борба с контрареволуцията и саботажа, ВЧК или ЧК. В гладувания град царувало насилие — демобилизираните войници убивали, грабели и изнасилвали. Тълпите разграбвали черкви, магазини и домовете на богатите. Съпругите и дъщерите на банкери, генерали и служители на стария режим се продавали като проститутки, за да изхранят гладуващите си семейства.

Николай знаеше всичко за петроградската ЧК.

— Не е нужно да ми обяснявате — каза той. — Майка ми ми е разказвала за това.

ЧК започнала червения терор, войната за изкореняване на „класовия враг“, и избивала десетки, понякога и стотици „бели“ руснаци на ден, без никакъв съд и присъда. Ворошенин с радост участвал в клането. „Защо да си губим времето с Комисариата по правосъдие? — попитал веднъж на едно партийно събрание. — Просто да го прекръстим на Комисариат за обществено изстребление и да се захващаме за работа.“

И наистина се захванали.

Мъченията му били истински кошмари. Завързвал заловените бели офицери за дъски и бавно ги пъхал в пещи, пъхал затворници в бъчви с гвоздеи по стените и ги пускал да се търкалят по склонове, обелвал кожата от ръцете на нещастниците, за да си прави „ръкавици“. Името му се превърнало в страшилище, с което майките плашели непослушните си деца.

През 1921 г. съдействал за потушаването на бунта на матросите в Кронщад, извършено с огромни кръвопролития. После се захванал със стачкуващите работници в гладувания, скован от студ град. С помощта на наказателния си отряд, палките и килиите за мъчения възстановил реда, след което започнал да унищожава цели квартали от града, за да осигури гориво за останалите части. Тези му действия привлекли вниманието на надигащата се нова сила в Москва — Йосиф Сталин.

— След това се появява в Китай — продължи Хейвърфорд. — И не къде да е, а в Шанхай.

В крайна сметка, именно по настояване на Сталин националистите изклали комунистите в Шанхай през 1927 г. и Чичо Йосиф^[1] решил, че няма да е зле Чан Каиши да има опитен съветник по подобни въпроси.

Николай бе малко момче по време на тези събития, но въпреки това ги помнеше. Обикаляше улиците на Шанхай, различаваше „червените“ от „зелените“ и когато започнаха разстрелите, намушкванията и обезглавяването на стотици млади червени, детството му свърши.

— За следващите петнайсет години нямаме сведения за него — рече Хейвърфорд. — Никой не знае къде е бил и с какво се е занимавал, но по всичко личи, че има пръст в убийството на Троцки в Мексико, както и в дирижираното от Сталин убийство на Сергей Киров като повод за голямата чистка от трийсетте.

Чистката се обърнала и срещу самия Ворошенин. Параноята на диктатора го карала да затвори и езекутира най-надарените си и безжалостни подчинени, особено онези, които имали какво да разкажат. И така Юрий бил хвърлен във всяващия ужас московски затвор Лубянка.

Кариерата на Ворошенин би трябвало да приключи там, с куршум в тила. Но, както вече стана ясно, той умее да оцелява и използвал целия си талант, коварство и смелост, за да се спаси при разпитите. Станал прекалено ценен източник на информация, за да бъде убит. Прекарал в килията си три дълги години, слушал писъците на не така надарените мъже, чувал езекуциите им и чакал удобния момент.

„Затворът учи на търпение“ — казал по-късно Ворошенин.

— Наистина е така — съгласи се Николай и Хейвърфорд се изчерви.

С нахлуването си в Русия Хитлер отворил вратите на затвора. Изправеният пред разгром Сталин не можел да си позволи да държи най-добрите си хора зад решетките. Ворошенин бързо бил реабилитиран и освободен.

Така Юрий отново не паднал по гръб.

Вместо да бъде пратен в месомелачката на Източния фронт, той използвал старите си връзки с Гоминдана, уредил си назначение в Китай и отново се събрал с Чан Каиши в Чонкин. Работата му била не да помага на генералисимуса в борбата му с японците, а да държи под око Мао и неговите комунисти, на когото Сталин съвсем правилно гледал като на потенциален бъдещ противник.

Ворошенин нямал проблеми да се бие срещу събратята си марксисти. Вече не бил истински вярващ — изгубил вярата си в Лубянка и се превърнал в закоравял циник, който не вярвал в нищо и в никого, освен в самия себе си. Затова можел да се съюзи с всеки и със същата лекота да го предаде.

Хейвърфорд показва на Николай друга фотография на облечения в таки Ворошенин, застанал пред даоистки храм заедно с Чан. Гологлав, с оплешивяващо теме, избледняла и опъната от затворническите години кожа, в него все още имаше жизненост. Раменете му бяха широки, макар и леко отпуснати, и определено бе наддал на тегло в сравнение с младежката снимка. Красив и силен мъж, той се

извисяваше над Чан и двамата се преструваха пред обектива, че изучават някаква карта.

— Нашият Юрий останал с националистите през цялата война и известно време след нея — каза Хейвърфорд. — Когато Сталин отзовал всичките си агенти от Китай, той се страхувал, че са заразени от маоизма и съответно трябва да бъдат пречистени.

Главата на Ворошенин отново трябвало да падне първа, но той пръв започнал да дава сведения за другарите си и вместо жертва станал водач на чистката. Лично провеждал разпитите, нареждал мъчения, ръководил екзекуции, а в някои случаи сам дърпал спусъка.

И ето че сега отново беше в Китай.

— Той е човекът, когото Сталин е избрал за свой представител в Китай — каза Хейвърфорд.

Назначаването му било равносилно на плесница по лицето, но какво би могъл да направи Мао? Попаднал в международна изолация, опитващ се да създаде силна държава и икономика, той се нуждаел от помощта на руснаците. Ако това означаваше да преглътне гордостта си, Председателят бе готов да се усмихне, да се поклони и да го направи.

Поне засега.

Николай слушаше биографичната справка за руския убиец и мъчител, но голяма част от нея беше преувеличена. От майка си, графиня Александра Ивановна, той вече знаеше много неща за Юрий Андреевич Ворошенин.

Въпросът беше как да изпълни мисията.

В началото на 1952 г. Пекин бе може би най-добре охранявания град в света. Китайската тайна полиция душеше навсякъде, а „комитетите за опазване на реда“ — доброволни доносници и информатори — бяха във всеки блок и всяка фабрика.

Още по-лошото бе, че чужденците бяха рядкост в страната. Мао беше използвал Корейската война като повод да депортира „шпионите“ и „агентите“, и малцината останали западноевропейци и американци се намираха под непрекъснато наблюдение.

— Защо мислите, че аз, а не някой от другите ви агенти, има шанс да успее?

Въпросът беше подробно обсъждан в помещенията в Лангли и сега Хейвърфорд се запита, каква част от отговора може да сподели с Николай Хел.

— Мисията изисква човек, който владее добре китайски, но който може да мине и за руснак, ако ситуацията го наложи — каза той.

— Несъмнено разполагате с много подобни хора — отбеляза Николай.

— Така е — отвърна Хейвърфорд. — Но освен полиглот, човекът трябва да е също така умен, да се владее до съвършенство и да е опитен убиец, който може да свърши работа, без да използва пистолет или друго обичайно оръжие. Така списъкът на наличните кандидати става много кратък.

Николай разбираше доводите му. В полицейска държава беше много трудно да си набавиш оръжие, пък и самият Ворошенин едва ли би допуснал до себе си въоръжен убиец. Изглеждаше логично, но Николай знаеше, че има и други причини, които свеждаха кандидатите единствено до него и се запита дали Хейвърфорд знае за личните му мотиви да поиска да убие Ворошенин. Хейвърфорд определено беше достатъчно манипулативен — нямаше да му мигне окото, ако знаеше. Но Николай се съмняваше — просто нямаше начин да знае. Не, помисли си той, избрал ме е по други причини.

— Освен това ви трябва човек, който е достатъчно отчаян, за да приеме задача с минимална вероятност за успех и почти никакъв шанс да се измъкне, ако изпълни мисията — каза той. — Прав ли съм?

— Отчасти — отвърна Хейвърфорд. — Ще осигурим екип, който ще бъде в готовност да те измъкне от страната. Но иначе да, шансовете са достатъчно малки, за да ни е нужен човек, който няма много за губене.

Е, помисли си Николай, този човек съм аз.

Или „Мишел Жилбер“.

Новата самоличност решаваше проблема с вкарването на Николай в Пекин. Нямаше начин да се представи за руснак, защото моментално щяха да го разобличат. По разбираеми причини не можеше да бъде и китаец. Също толкова невъзможно бе да бъде американец или англичанин.

Фамилията Жилбер обаче се радваше на особена почит сред международната левица още от времето на мустакатите анархисти

бомбаджии, а папа Жилбер беше обръщал особено внимание на френските комунисти във Виши по време на войната. Така че Жилбер бяха точно от онзи тип капиталисти, които комунистите бяха склонни да толерират.

А сега китайците имаха особена полза от сина, обясни Хейвърфорд.

— Заради Виетнам — каза той.

— И по-точно?

Китай и Русия подкрепяха Хо Ши Мин и движението му срещу френския колониален режим във Виетнам. Бойците на Виет Мин се нуждаеха от оръжие — за предпочитане американско, тъй като Съединените щати бяха доставчици на французите и въстаниците можеха да използват заловените амуниции. Китай разполагаше с голям запас американско оръжие от войната в Корея, а и защото американците бяха въоръжавали и Гоминдана. Победилите комунисти бяха пленили цели планини оръжие и боеприпаси.

— Защо китайците просто не изпратят оръжията на Виет Мин?
— попита Николай.

Китай граничеше с Виетнам и Виет Мин контролираше планинския район по границата. Би трябвало да е съвсем просто да се доставят амуниции през затънтените земи до позициите на въстаниците.

— Могат и го правят — отвърна Хейвърфорд. — Но всичко опира до пари.

Естествено, помисли си Николай.

— На китайците не им достигат средства — обясни Хейвърфорд.
— И биха искали да намажат нещо от сделката, за предпочитане в чужда валута. В същото време не желаят да излезе, че печелят на гърба на другарите си революционери. И затова ти представляваш за тях удобно извинение. „Е-е-е, много ни се иска да ви дадем оръжието, но онези гадни Жилбер вече са се докопали до него. Можем обаче да ги уговорим да ви го продадат на съответната цена.“

Значи това беше планът. Николай в образа на „Мишел Жилбер“ щеше да се появи в Пекин и да сключи сделка с китайците под претекст, че те след това ще ги препродадат на Виет Мин.

— Така успявам да стигна до Пекин — каза Николай. — Но как ще се озова в, така да се каже, „оперативна близост“ до Ворошенин?

Хейвърфорд сви рамене.
— Ти си майсторът на го.

---

[1] Чичо Йосиф (*Uncle Joe*) — Сталин. — Б.пр. ↑

13.

Джон Сингълтън малко се изненада и остана донякъде удовлетворен, когато научи за проваления опит за покушение срещу Николай Хел.

В края на краищата, ако Хел можеше да бъде убит толкова лесно, той не бе подходящ за задачата — Юрий Ворошенин не беше лесна плячка. Фактът, че Хел се беше справил с двамата си убийци с явна лекота, говореше добре за резултата от мисията.

Но Даймънд, помисли си Сингълтън, докато слагаше бял камък на новата позиция, е толкова разочароващо предвидим. Това, в съчетание с липсата му на въображение, будеше известни съмнения доколко е подходящ за поста си в Индокитай.

Но все пак имаше много истина в старата максима на го „победи линията с кръг, а кръга с линия“. Въпреки всичките си недостатъци, Даймънд бе определено праволинеен тип, който поне не си правеше труда да мисли прекалено много върху ситуацията.

Имаше го също и „кръгът“ — Хейвърфорд, нюансиран до несъвършенство. Сингълтън си спомни старата поговорка, че „либералът е човек, който няма да застане на собствената си страна по време на спор“. Това описание определено подходеше на Елис Хейвърфорд. Но дали щеше да намери кураж да избере определен начин на действие и да го следва?

Ще видим, каза си Сингълтън и обърна го-кан.

Това му е хубавото да играеш от двете страни на дъската.

Никога не губиш.

14.

Даймънд удари стената е юмрук.

Заболя го.

Погледна обелените си кокалчета и отново изруга. Двама срещу един, изненадващо нападение, а проклетите китайци прецакаха всичко. Поне проявиха благоприличието да бъдат убити.

Пристъп на страх преобърна стомаха му.

Хел е сериозна работа. Трябва да намериш по-добър начин да се докопаш до него.

15.

Соланж се върна.

Николай стана и ѝ помогна да прибере покупките.

Хейвърфорд забеляза малката домашна сцена и това го разтревожи. Заради опита за убийство от предишната вечер бяха ускорили графика на Хел. Вече беше овладял френския диалект, научи всичко, което му бяха дали, за изумително кратко време и отново се беше върнал във форма. Време беше да се действа и Хейвърфорд не искаше агентът му да се откаже от мисията, защото е открил любовта. Но пък, помисли си той, кой мъж не би се влюбил в Соланж?

— Прекъснах ли нещо? — попита тя.

— Не — бързо отговори Николай. — Хейвърфорд просто намина да ми даде една папка за четене.

Наблегна на „четене“, за да подсказе на американеца, че не иска вече да бъде „инструктиран“ и че е в състояние и сам да смели информацията.

Хейвърфорд се усмихна. Между агента и онзи, който го ръководи винаги съществуваше борба за надмощие; това беше очаквано и дори се окуражаваше. Радваше се да види новопоявилата се агресивност на Хел — самоувереността бе добро качество за един агент. До известна степен. Мъдрият началник обаче трябваше да знае кога да преговаря, кога да се налага и кога да отстъпва.

— Тъкмо си тръгвах — каза той, докато ставаше от масата. — Както винаги, кроасаните бяха *tres délicieux*.

— *Merci*.

След като Хейвърфорд си тръгна, Соланж се обърна към Николай.

— Това притеснява ли те?

— Кое?

— Че съм била проститутка.

Въпросът го изненада.

— В Япония това е почитана професия.

— Но не и във Франция.

— Аз не съм французин — рече Николай. — В теб намирам единствено наслада, радост и чест.

Соланж го прегърна, целуна го леко по врата и тихо рече:

— Мисля, че започвам да се влюбвам в теб.

— И аз в теб.

Думите му го изненадаха колкото и самото чувство — нещо, което не беше изпитвал от години, което се беше заставял да не изпитва никога повече. Опитът му казваше, че всеки, когото обичаше, го напускаше — обикновено през портала на смъртта.

— *Je t'aime; je t'aime; je t'aime.*

— *Je t'aime aussi* — отвърна Николай, зарадван да чуе заветното „tu“. — Но какво ще правим сега?

— Нищо. — Тя въздъхна и той усети топлият ѝ влажен дъх по кожата си. — Няма какво да *правим*, освен да се обичаме, докато се имаме един друг.

И отидоха в спалнята, за да направят точно това.

Тя още спеше, когато Николай стана, отиде в кухнята и намери кутия зелен чай, скрита в дъното на един от шкафове. Докато водата завираще си помисли, че няма причина Мишел Жилбер да не е развил вкус към чудесния зелен чай през годините си в Хонконг.

Когато водата кипна, той я сипа в чайника, изчака една минута, излезе навън и я изля на земята. Повтори процеса, после сипа вода за трети път и я остави, спомняйки си старата китайска мъдрост относно приготвянето на чай: *Отначало е вода, после — боклук, а на третия път е чай.*

Изчака нетърпеливо, сипа чая в малка купичка и отпи. Чудесно, помисли си той. Освежава по начин, по който кафето никога не би могло, независимо колко е добро. Излезе с чая в градината, седна на една от каменните пейки и се заслуша в ромона на водата между камъните.

Снощи убих двама души тук, а сега от това няма нито следа, сякаш никога не се е случвало, помисли си той. И в известен смисъл наистина беше така — според будистите животът е просто сън, самсара от лъжливи възприятия, че сме нещо отделно от всяко друго живо същество или същност. Убивайки онези хора, аз самият умрях; чрез оцеляването ми те продължават да живеят в мен. Аз изпълних тяхната карма, а те моята. Същото ще бъде и с Ворошенин.

Кармичното последствие за руснака се беше забавило много.

Повече от трийсет години.

Запита се дали Ворошенин изобщо си спомня и ако си спомня, дали го е грижа. Най-вероятно не, реши Николай.

Дали изобщо ми се иска да се захвана с това?

Вярно, американците ми предлагат огромна сума пари, паспорт и свобода, но най-силно се изкушавам да събудя Соланж, да вземем някои неща и да избягаме на място, където няма да ни намерят.

Но къде можеше да бъде това място?

Нямаш паспорт, нямаш никакви документи, нямаш пари. Къде и колко дълго можеш да бягаш, ако не си в състояние да се измъкнеш от Япония? Къде можеха да се скрият двама кръглооки в това затворено и строго общество? И за колко време? За няколко седмици, в най-добрия случай. А после какво? Щом вече знаеш кой е мишената, американците щяха да те елиминират.

А също и Соланж.

Ще решат, че си споделил с нея, че си ѝ разказал всичко. Макар обикновено да е вярно, че онова, което не знаеш, може да те убие, в обърквания свят, в който съществувам сега, онова, което *знаеш*, може да те убие със същата лекота. Ако Соланж знаеше самоличността на мишената ми, тя щеше да бъде в сериозна опасност.

Ето докъде стигаме, помисли си той. Тя е заложник на действията ти.

Не мога да позволя още един любим човек да умре.

Не бих могъл да го понеса.

Но можеш ли да направиш всичко това? Да убиеш Ворошенин и все още да имаш бъдеще със Соланж? Нима искаше прекалено много от този свят?

Може би, помисли си той.

Но реши да опита.

Соланж се появи от спалнята и излезе в градината. Косата ѝ беше очарователно разрошена, клепачите — натежали, бе все още сънena.

Николай сложи папката в скута си и я затвори.

— Тайни ли пазим? — попита тя. — Спокойно, не искам да знам.

Запали две цигари и му подаде едната.

— Изобщо не ме интересува какви мъжки интриги забърквате с Хейвърфорд. Накрая всичко се свежда до ядене, вино, секс и бебета.

Това са единствените неща, от които се интересуват всички. Останалото? Глупави мъжки игри. Върви да си поиграеш. После се върни и ми направи бебе.

— Бих искал — отвърна Николай. — И то много.

— Добре. Отивам да приготвя вечерята.

Целуна го по челото и влезе вътре.

Николай отново зачете папката. Изобщо не го беше грижа за Ворошенин като човешко същество, стига наистина да е такава, но беше дълбоко заинтересуван от него като мишена. И затова трябваше да знае как работи умът му — какво обича, какво не харесва, какви са навиците му.

Освен склонността му към садизъм, този човек пиеше, най-вероятно прекалено много. Но всички руснаци пиеха. Николай се съмняваше, че това може да бъде уязвимо място.

Папката намекваше също, че харесва жени — за изненада на Николай. Можеше ли това да бъде вратичка към него? Може би, но „новият“ Пекин бе прочут с пуританските си нрави. Комунистите бяха затворили всички публични домове и повечето професионални проститутки бяха избягали с Гоминдана. Ако Ворошенин имаше любовници в града, щеше да ги крие добре. Това създаваше възможност, но също така означаваше, че мерките за сигурност са много сериозни.

Друго?

Ворошенин играеше шах (отново като повечето руснаци), но явно бе доста добър, както и можеше да се очаква. Обичаше изисканата храна, беше любител на добрите вина и през годините в Китай бе развил вкус към пекинската опера.

Това беше всичко.

Николай затвори папката.

16.

Соланж беше будна, когато Николай влезе в спалнята.

— Утре заминавам — каза той.

— Знам — отвърна тя. — Почувствах го.

Той легна до нея. Тя се обърна, положи глава на гърдите му и той я прегърна.

— Ще се върна за теб.

— Надявам се.

— Ще го направя.

Когато на сутринта той излезе, Соланж имаше само една дума за него.

Оцелей.

Отвън един кленов лист се отрони от клона си, проблесна красиво на слънчевите лъчи и падна.

ВТОРА ЧАСТ

17.

Пекин, януари 1952 г.

Пекин беше скован от студ.

Северните ветрове се спускаха от огромните равнини на Манджурия и покриваха вече затрупаните под снега върби със сребрист леден гланц. Слънцето бе бледожълто, тънък диск в перленосивото небе.

Николай слезе на перона и вдиша ледения въздух, който опари дробовите му. Вдигна яката на дебелия си руско палто и праметна шала през врата си.

По улицата нямаше почти никакво движение, ако не се броят няколко военни машини — съветски камиони и американски джипове, пленени от Гоминдана. Повечето хора се движеха пеша, по-големите късметлии се мъчеха да задържат велосипедите си върху снега и се бяха навели ниско над кормилото, за да избегнат вятъра. Няколко рикши качваха пристигащите пътници и потегляха с тях, задните им колела поднасяха по хлъзгавия паваж.

После от снега се появи дълъг черен седан с малки червени флагчета на предната броня и спря до тротоара. Набит китаец в подплатен вълнен шинел и кепе на Народоосвободителната армия с червена звезда отпред слезе и отиде при Николай.

— Другарю Жилбер?

— Да.

— Аз съм другарят Чен — представи се мъжът. — Добре дошли в Пекин. Да живее Народната република.

— Ван суей.

— Да, казаха ни, че владееете свободно кантонски. — Чен се усмихна. Леко беше натъртил върху „кантонски“, за да намекне, че той стои по-долу от предпочитания от властта мандарински диалект. — Живели сте в Гуанджоу, нали?

— В Хонконг.

— О, вярно.

Глурави играчки, помисли си Николай.

Безкрайни, глупави играчки.

— Аз ще бъда вашият придружител в Пекин — каза Чен.

Естествено, „придружител“ означаваше „шпионин“, „пазач“ и „доносник“.

— Задължен съм ви.

— Какво ще кажете да се махнем от студа? — Чен кимна отсечено към колата и шофьорът слезе, взе куфара на Николай и го сложи в багажника. Чен отвори задната врата. — Моля.

Николай се настани на седалката, Чен заобиколи и се качи от другата страна. Отоплението на колата се бореше героично със студа, макар и без особен успех. Чен тропна с крака в пода на автомобила.

— Студено. Ама че противно време.

— Нещо против да запаля? — попита Николай. Знаеше много добре, че отговорът е „не“ и че Чен с удоволствие ще приеме цигара. Извади пакет „Голоаз“ от вътрешния джоб на палтото си и предложи на Чен. — Моля.

— Много мило от ваша страна.

Чен взе предложената цигара и тогава Николай се наведе над седалката и предложи една на шофьора. С крайчеца на окото си видя раздражения поглед на Чен. Дори в „безкласовото“ общество има класи, помисли си Николай.

Шофьорът прие цигарата и се усмихна злорадо на Чен в огледалото. Явно не беше чак толкова подчинен. Наблюдател, който наблюдава наблюдаващия, реши Николай. Извади френската си запалка, запали цигарите на двамата мъже, после и своята. Колата бързо се изпълни със синкав дим.

— Добри са — каза Чен.

— Вземете пакета.

— Не бих могъл.

— Имам още.

Чен взе пакета.

Пет минути в неподкупната Народна република, помисли си Николай, а първият подкуп вече беше приет.

Всъщност, кампанията „Трите анти“^[1] на Мао за изкореняване на корупцията сред партийните кадри беше в разгара си и стотици бюрократи биваха безцеремонно екзекутирани с публични разстрели, а

хиляди други биваха пращани да умрат бавно от изтощение в трудовите лагери.

Николай видя как Чен вади четири цигари от пакета и ги оставя на предната седалка за шофьора. Доста благоразумен ход, помисли си той.

За първи път идваше в Пекин. Беше момче, когато живееше в Шанхай, и онзи космополитен град бе за него целият свят. Старата имперска столица не беше по-различна със своите широки булеварди, предназначени за военни паради, с огромните обществени места, които бяха дотолкова открити за ветровете, че сякаш нарочно бяха изградени като предупреждение за това колко бързо могат да се променят нещата и колко уязвим е човек за капризите на вятъра.

Чен като че ли знаеше нещо за него.

— Никога ли досега не сте идвали в Пекин?

— Не — каза Николай, като гледаше през прозореца към булевард Цзянгомън. — А вие местен ли сте?

— О, да — отвърна Чен, сякаш въпросът го бе изненадал. — Пекинец съм, роден и израснал тук. От Външния град.

Две пресечки по-нататък улицата премина в булевард Чанан, главната градска артерия в посока изток-запад, която минаваше покрай южния край на Забранения град с характерните му червени стени. Николай виждаше Портата на небесния мир, където преди малко повече от две години Мао беше провъзгласил създаването на Китайската народна република. Спомни си от инструктажа, че Юрий Ворошенин също е бил там в онзи ден.

От двете страни на портата имаше огромни табели с надписи „Да живее Китайската народна република!“ и „Да живее единството на народите по света“.

— Нещо против едно малко отклонение? — попита Чен.

— Моля.

Чан нареди на шофьора да мине край площад Тянанмън, където кипеше строителство — разширяваха го за още по-големи демонстрации. Събаряха се сгради, отпадъците се изнасяха или заравняваха.

— Когато е готов, ще побира един милион души — с гордост каза Чен.

Много от които ще са изгубили домовете си, за да се осигури място за митингите, помисли си Николай.

Пекин беше впечатляващ, внушителен град, създаден като място, от което да се упражнява власт. Николай предпочиташе Шанхай, макар да бе сигурен, че той също се е променил. Китай, който беше познавал, представляваше пъстро разнообразие на цветове и стилове (Шанхай беше центърът на висшата мода), а сега жителите на Пекин изглеждаха като излети от калъп — повечето носеха стандартните сини, зелени или сиви ватенки с торбести панталони и еднакви „маоистки“ кепета.

След като обиколи Тянанмън, шофьорът зави на север по улица Ванфудзин и спря пред хотел „Пекин“ — седеметажна сграда в европейски стил от началото на века, с три сводести входа и колонада на горния етаж. Шофьорът бързо излезе, извади багажа на Николай и го предаде на пиколото. Дребният мъж на средна възраст с мъка понесе куфара към фоайето, но отблъсна протегнатата за помощ ръка на Николай.

— Беше заместник-кмет — изсумтя Чен, докато водеше Николай покрай портиера. — Има късмет, че е жив.

Фоайето приличаше на дом, обитаван от духове. Николай знаеше, че навремето това е бил европейският център на властта в Пекин, откъдето западните търговци властвали над азиатците, а китайските сервитьори бързали с подноси с джин с тоник и уиски със сода, търпейки пренебрежителния расизъм на французи, германци, англичани и американци. Същото беше и в Шанхай, но тук, само на няколко минути път от императорския дворец, сигурно е изглеждало още по-оскърбително.

Беше изненадан, че комунистите не са разрушили сградата и не са превърнали свързаните с нея болезнени асоциации в отломки, а са си дали сметка, че новият режим се нуждае от място, където да настанява чуждестранните си гости. Фоайето беше чисто, но безжизнено, изчистено от всяка следа на упадъчните нрави, лишено от атмосферата на лукс и привилегии, която несъмнено бе излъчвало някога.

Животът през капитализма беше агресивно пъстър и нетактичен, помисли си Николай. А при комунизма — преднамерено сив.

Младата жена на рецепцията, облечена във вездесъщия „ленински костюм“ — сиво двуредно сако с широк пояс — го помоли

за паспорта и се изненада, когато Николай ѝ го подаде, като я поздрави на китайски с:

— Ядохте ли днес?

— Да, другарю. А вие?

— Да, благодаря.

— Стая петстотин и две. Пиколото ще...

— Аз сам ще си кача куфара, благодаря — каза Николай. Бръкна в джоба си да извади един юан за пиколото, но Чен го спря.

— В Народната република бакшишите не са позволени — каза той.

— Разбира се, че не — отвърна Николай.

— Поддържане на империалистически анахронизъм — добави Чен.

Ама че въпрос за един петак, помисли си Николай.

Изкачването с асансьора бе плашещо и Николай се зачуди кога ли скърцащото съоръжение е било поправяно за последен път. Все пак се добраха живи до петия етаж и Чен го поведе по дългия коридор към стаята му.

Помещението беше обзаведено съвсем просто, но чисто. Легло, гардероб, два стола, маса с радио и термос гореща вода за чай. В банята имаше тоалетна и вана, но не и душ. Френските врати в стаята водеха към малък балкон. Николай излезе навън и погледна надолу към предната част на хотела и улица Източна Чан. Отдясно се виждаше площад Тянанмън.

— Тези стаи са запазени за много специални гости — каза Чен, когато Николай се върна в стаята.

Не се и съмнявам, помисли си Николай. Не се съмняваше също, че стаите са пълни с подслушвателни устройства, записващи всеки разговор на въпросните специални гости. Свали палтото си, направи знак на Чен да го последва, след което ги окачи в гардероба.

— Мога ли да ви предложа чай? — попита той.

— Много любезно от ваша страна.

Николай взе две големи щипки зелен чай от кутията и ги сложи в чайника. После сипа гореща вода, изчака малко и напълни две чаши. При други обстоятелства нямаше да сервира чай от първата вода, но знаеше, че топлата вода е лукс и че пилеенето ѝ щеше да се приеме като обида. Подаде на Чен чая и двамата се настаниха на столовете.

След продължителна неловка пауза Чен каза:

— Много е добър. Стопля. Благодаря ви.

— Трудно мога да приема благодарност предвид вашето гостоприемство.

Чен се смути от мисълта, че посетителят може погрешно да е решил, че разходите за престоя му в хотела са поети от държавата в знак на уважение. Реши да изясни този въпрос.

— Но вие си плащате за стаята.

— Въпреки това — каза Николай и си спомни колко пряки могат да бъдат китайците по делови въпроси. Изобщо не приличаха на японците, които бяха готови да завържат десетминутен разговор, за да намеKNат по възможно най-дискретния начин на госта, че той в крайна сметка си плаща.

Чен изглежда изпита облекчение.

— Довечера ще има вечеря във ваша чест.

— Не е имало нужда от всички тези тревоги и разходи.

— Вече е организирана.

— Очаквам я с нетърпение.

Чен кимна.

— Ваш домакин ще бъде полковник Ю, адютант на самия генерал Пън.

Генерал Пън Дъхуай^[2] беше национален герой, един от ключовите командири на Дългия поход^[3] и основател на легендарната Осма походна армия^[4]. До неотдавна командващ китайските сили в Корея, сега той беше министър на отбраната. Именно Пън би трябвало да одобри сделката за продажбата на оръжията чрез „Жилбер“ на Виет Мин. Фактът, че изпраща ключов адютант да прецени Жилбер още първия ден от пристигането му в страната беше показателен.

И доста нехарактерен за китайския начин на правене на бизнес, доколкото знаеше Николай. Обикновено те оставяха чуждестранния гост да си губи времето и да мръзне (което не беше трудно в Пекин през януари) в продължение на дни и дори седмици, като го занимават с нископоставени подчинени и безкрайни излети, преди да се заемат със сериозна работа.

Пън явно бързаше с тази сделка.

— За мен е чест — каза Николай.

Чен стана.

— Сигурен съм, че сте уморен и бихте искали да си почините.
Николай го изпрати до вратата.

Изчака пет минути, после облече палтото и шапката си и излезе навън в студа.

---

[1] Трите анти (1951 г.) и Петте анти (1952 г.) — кампании, използвани от маоистите за прочистване на китайските градове от „корупция“ и „врагове на държавата“. Насочени са предимно срещу политическата опозиция и заможните търговци и предприемачи. Трите анти са корупцията, разхищенията и бюрокрацията, а Петте — подкупите, кражбата на държавно имущество, укриването на данъци, измамите, свързани с държавни поръчки и договори и кражбата на икономическа информация. — Б.пр. ↑

[2] Пън Дъхуай (1898–1974) — виден китайски държавен деец, заместник-председател на Държавния съвет, маршал (1955), министър на отбраната (1954–1959), известен критик на Мао Дзедун и политиката на Големия скок. — Б.пр. ↑

[3] Големият поход — грандиозна военна маневра, предприета от Червената армия на Китайската народоосвободителна армия. На практика представлява бягство от обкръжение от войските на Чан Кайши — Червената армия изминала 12 500 км, за да напусне Южен Китай и да се пребазира в северните и западните части на страната. Походът е уникален не само с голямата си дължина, но и обстоятелството, че голяма част от него минава през труден терен. — Б.пр. ↑

[4] Осма походна армия — част от Националната революционна армия, сражавала се срещу японската интервенция в периода 1937–1945 г. За разлика от по-голямата част от НРА, тя е под контрола на комунистите, а не на националистите на Чан Кайши. — Б.пр. ↑

18.

Въпреки че беше изучавал карти и въздушни фотографии, те не можеха да заместят непосредственото познаване на града, а той искаше да се ориентира в Пекин. Оцеляването му можеше да зависи от моментното решение в коя уличка да завие и кои пътища да избягва — и нямаше да има време за нерешителност и колебания.

Пекин в началото на 1952 г. бе град на противоположностите, разделен между просторните правителствени части и тесните улички *хутонги*, на които живееха повечето хора. Сърцето му беше Забраненият град — както показваше името му, затворен за простолудията през по-голямата част от хилядолетната му история. Сега в него се беше настанило комунистическото правителство и бе превърнало много от сградите му в служби и резиденции, така че през повечето време той си оставаше все така „забранен“.

„Другият“ Пекин около него беше — или е бил навремето — изпълнен с живот, кипящ и космополитен град с около два милиона жители, с открити пазари, улици с модни магазини, малки паркове и площади, където изнасяха представленията си жонгльори, фокусници и други улични артисти.

Местните жители имаха същата надута и пренебрежителна нагласа, каквато можеше да се види у жителите на всички големи градове. За тях Пекин беше цяла вселена, което до голяма степен си беше вярно. Всички бяха дошли в имперския град — не само китайци от всички краища на страната, но и от останалия свят, за добро или лошо. Затова изтънчените пекински граждани познаваха разнородните култури на Китай, Япония и Европа. Заможният пекинец спокойно можеше да се храни във френски ресторанти, да си шие костюми в италиански ателиета и да си купува немски часовници. Повечето модерни жители бяха носили английски костюми или френски рокли и бяха танцували под звуците на американска музика.

Но въпреки това, всеки добър пекинец, от най-бедния чистач на отходни канали до най-богатия търговец, щеше да постави пекинската култура на първо място — нейните прочути имперски сгради, мостове,

паркове и градини, вековните ресторанти и чайни, театрите и оперите, цирковете и акробатите, поетите и писателите.

Пекин е бил процъфтяващ имперски град по времето, когато Лондон и Париж са били блата, гъмжащи от комари. От всички европейски столици единствено Рим можеше да му съперничи по древност, изтънченост и мощ.

Пекинците бяха видели всичко. В живата памет на мнозина от гражданите Пекин бе преживял нашествията на французи, германци, националисти, японци, а сега и на комунисти. Беше се приспособявал, развивал и оцелявал.

Мнозина наблюдатели бяха изненадани, че Мао избра за столица тъкмо този град с всичките му имперски асоциации.

Николай смяташе, че изборът му е бил именно заради тези асоциации. Никой не можеше да вземе властта в Китай без атрибутите на Пекин; никой император не можеше да получи пълномощието на Небето, без да владее Небесния храм, а Николай знаеше, че въпреки цялата си комунистическа пропаганда Мао гледа на себе си именно като на нов император. И наистина, той бързо се беше изолирал в Забранения град и рядко излизаше извън него.

Пекинците знаеха това. Бяха видели множество императори, бяха свидетели на възхода и падането на династии, бяха ги гледали как издигат паметници на самите себе си и как тези паметници се рушат. И знаеха, че комунистическата династия е само една от дългата поредица. Времето ѝ беше дошло и щеше да отмине, и градът щеше да я надживее.

Но в каква ли форма, запита се Николай, докато излизаше през главния вход и зави надясно по Чанан. Мао имаше планове за града и беше обявил, че ще го превърне от „град консуматор в град производител“. Вече разрушаваха стари квартали, за да направят място за нови заводи, разширяваха тесните улици, за да позволят на камионите да минават по тях, а съветските архитекти (чист оксиморон, по мнението на Николай) в момента проектираха и изграждаха стерилни бетонни жилищни комплекси на мястото на старите къщи с дворове, които бяха центърът на пекинския живот.

Стените на дворовете се извисяваха покрай жилищните улици и хутонги и в тях имаше само малки врати, през които можеше да се излезе на улицата. Вратите водеха към друга стена и посетителят

трябваше да тръгне надясно или наляво — похват, който целеше да надхитри злите духове, които можеха да се движат само по права линия. След като заобиколи стената, пред посетителя се разкриваше вътрешен двор, застлан с чакъл, а при по-богатите къщи — с каменни плочи. Обикновено в двора имаше едно или две дървета и мангал на въглища, на който се готвеше през по-топлите сезони. В зависимост от имотното състояние на фамилията, жилищната сграда беше с един или два етажа, понякога с отделни крила за семействата на синовете. Пекинците живеяха уединено, тихо и се ползваха с голяма свобода зад стените на тези просторни фамилни имения.

Обсебеният на тема контрол Мао не можеше да търпи това и бързо заклеми желанието за уединение като проява на „индивидуализъм“ и противообществена нагласа. Докато чакаше руснаците да завършат архитектурните си погроми, той нападна къщите с дворове на организационно ниво, въвеждайки „комисии за опазване на реда“, в които съседите биваха окуражавани да се шпионират помежду си. Облечени в черно отряди „нощни стражи“, предимно бивши крадци, използваха старите си умения, за да се промъкват по покривите и да подслушват „буржоазните звуци“ като потракването на плочките за маджонг^[1], трелите на пойна птичка или контрареволуционни приказки и заговори.

Атаката срещу градския живот засягаше и обществените места. Затваряха се театри и чайни, улични актьори бяха принуждавани да си извадят разрешителни, търговците на сергии насилствено се вкарваха в контролирани от държавата кооперативи. Дори рикшите, които някога задръстваха булевардите на града, постепенно изчезваха като „имперски отживелици“ и символ на „робство“. Не се случваше наведнъж, но се случваше и суматохата, която придаваше такъв чар на града, се сменяше с боязливо мъртвило, в което всяко действие се следеше и подслушваше.

И наистина беше така — Николай забеляза мъжа, който моментално тръгна след него, още преди да излезе от фойето. Китай беше беден по отношение на повечето природни ресурси, с изключение на населението, така че разузнавателните служби лесно можеха да си позволят да оставят човек в хотела с единствената задача да държи „Жилбер“ под око.

Добре беше да го знае.

Николай искаше да провери колко добре е организирано наблюдението му, така че в момента „пускаше въдица за опашки“, както би се изразил Хейвърфорд. Естествено, самият Николай мислеше по различен начин, с термините на го. Основният принцип в играта бе, че движението предизвиква движение. Преместването на един камък по дъската провокира ход от страна на противника. Беше открил, че същото се отнася и за играта на шпионаж, в която беше начинаещ, както много добре си даваше сметка.

Като се преструваше, че не е забелязал опашката, Николай пресече Чанан и се озова в стария дипломатически квартал, недалеч от някогашната сграда на руското консулство, която сега се заемаше от съветското посолство. С периферното си зрение огледа предната страна на сградата и лесно различи охраната, която седеше в руски автомобили.

Крчеше бързо, сякаш дипломатическият квартал, му беше омръзнал и искаше да продължи на запад към площад Тянанмън.

Обиколи огромното пространство, на което цареше строителен хаос (копоят му си вършеше добре работата — не го беше изгубил и не приближаваше прекалено), след което продължи на север към грамадните керемидени покриви на Забранения град.

Опашката му изостана и го предаде на втори човек, така че Николай вече знаеше, че следенето на Жилбер е приоритетна задача. Високият покрив на императорския дворец, който лесно се познаваше от стотиците фотографии, се издигаше пред него, а той търсеше подходящо място, където да убие Ворошенин и което да му осигури необходимото време, пространство и избор на път за бягство.

Беше се надявал, че стените на Забранения град могат да се окажат това място, но после си даде сметка, че районът ще бъде силно охраняван, след като Мао се беше настанил там и много от сградите се бяха превърнали в домове на висши държавни и партийни деятели.

Влезе в двореца, който сега беше музей, за да се стопли и да се покаже като истински турист. Помота се наоколо (ако човек изобщо можеше да се „мотае“ в този ужасно студен следобед) и напусна Забранения град. Забеляза, че се е сдобил с допълнителна опашка, зави на изток и мина по един красив мост над южната част на езерото Бейхай, което бе замръзнало, сковано от сребрист лед, а по бреговете му се издигаха бели върби.

Не беше добре да върви прекалено уверено, затова тръгна с походката на човек, който се е позагубил, но не се тревожи от това. Поспря на ъгъла на улица Сидан, преструвайки се, че обмисля маршрута си, след което „реши“ да завие на север. Опашките му се смениха — единият се забави, уж си оправяше шала, а другият побърза да го замени.

Това бе достатъчно на Николай да разгледа добре лицата им, без да бъде забелязан. Кръсти единия „Хрътката“, защото беше висок, слаб и ходеше бързо, а другия — Сяо Усмивката заради киселата му физиономия. Всъщност, помисли си Николай, никой нямаше да изгаря от щастие, ако го накарат да напусне хубавото топло фоайе и да се мотае из ледените улици.

Ускори крачка, за да види дали Хрътката ще се опита да не изостане или има друг, на когото да го предаде. Хрътката също закричи по-бързо, макар че се погрижи да остане далеч зад Николай, докато минаваше през Южната порта в парка Бейхай.

Паркът е много хубав, помисли си Николай. Показваше най-доброто от азиатското ландшафтно изкуство. Беше построен около овала на езерото и алеите му се виеха между грациозни редици върби, безупречно подредени камъни и съвършено разположени павилиони. Всеки завой предлагаше нова гледка и като цяло паркът се доближаваше до постигането на онова трудно постижимо качество, което японците наричаха *шибуми* — ненатрапчива красота.

Всъщност, през зимата паркът наподобяваше знатна възрастна дама, слаба и същевременно прекрасна, която запазва достойнство дори пред лицето на студената смърт. Някой по-надарен в словото би могъл да напише поема за нея, помисли си Николай.

Вървейки на север покрай източния бряг на езерото, той стигна до мост, който водеше до остров. Прочете малката табелка, която упътваше към Нефритения остров, и стъпи на изцяло извития мост.

Спря на най-високата част, за да погледа острова и да види дали Хрътката още го следи. Хрътката се оказа достатъчно съобразителен — мина покрай него и продължи към острова, без изобщо да го погледне. Умен ход, помисли си Николай. Предвидил е, че ще продължа към острова, но въпреки това си оставя възможност да се върне, ако си променя решението. Огледа се небрежно и видя Сяо Усмивката да се мотае в един павилион недалеч от началото на моста.

Обърна се и прекоси моста до Нефритения остров, над който се извисяваше висока бяла кула, издигната на малко възвишение в центъра, заобиколена от гъста горичка. Тясна пътека, оградена с дървета и храсти, водеше към кулата. Табелката обясняваше, че това е Бялата пагода (нищо изненадващо), построена през 1651 г. в чест на посещението на Далай лама.

Доста иронично, помисли си Николай, като се има предвид, че китайците наскоро бяха нахлули в Тибет.

Самата кула беше затворена. Николай се разходи около нея. С извитите си линии и допълнителните си кулички със златен будистки символ на върха, тя приличаше повече на тибетска, отколкото на китайска пагода.

Обиколи кулата и продължи по тясната лъкатушеща пътека през дърветата към южния бряг на Нефритения остров, откъдето по Моста на съвършената мъдрост се стигаше до основната част на парка. От моста забеляза малките кейове по брега на езерото. Явно в не толкова сурови времена човек е можел да се разходи с лодка в езерото.

Нефритеният остров е от възможните места, особено нощем, помисли си Николай, но щеше да му е проблем да подмами Ворошенин да дойде тук. Развил параноя от сталинските чистки, руснакът трудно можеше да бъде прилъган да отиде, където и да било, а ако наистина беше толкова добър шахматист, за какъвто го сочеха, бързо щеше да надуши клопката.

Все пак трябваше да има предвид това място, пък и най-малкото беше изпълнил заръката на Хейвърфорд да се покаже на агентите му при Бялата пагода.

---

[1] Маджонг — традиционна китайска хазартна игра, чиито пулове приличат на тези на домино, а правилата са подобни на покер. Играе се от четирима души, а целта е да се събере най-силната комбинация от плочки. — Б.пр. ↑

19.

Хейвърфорд седна и загледа как Соланж си събира багажа.

Не ѝ отне много време — всъщност, тя притежаваше съвсем малко неща. Останалото — книги, произведения на изкуството, чудесното кухненско оборудване, дори по-голямата част от гардероба ѝ — бяха купени с парите на Компанията и щяха да бъдат продадени.

В крайна сметка, всичко опираше до пари.

Беше приела изгонването си стоически, почти без възражения.

— Но къде да ида? — попита тя, когато Хейвърфорд пристигна да затвори кепенците на къщата.

Той сви рамене — нямаше отговор. Жестът каза онова, което и двамата знаеха — тя беше наета за конкретна работа и за определен период. Работата беше свършена, времето беше изтекло и е трябвало по-рано да помисли за бъдещето си.

А и тревогата ѝ беше донякъде неискрена: Соланж естествено съзнаваше, че жена с нейната красота, чар и несъмнен сексуален талант винаги ще си намери мъж, готов да плати за тях. Беше го правила преди и щеше да го направи отново, а парите, които ѝ беше платил, щяха да са повече от достатъчно да свърже двата края на първо време.

— И как ще ме намери Николай?

Като актьорско майсторство изпълнението беше чудесно. За секунда почти ѝ повярвах, помисли си Хейвърфорд, усмихна се вътрешно и си спомни какво беше казал баща му, след като го спаси от ненавременното обвързване с една кукла от Бродуей, в която си беше въобразил, че е влюбен.

„Всички актриси са курви — беше заявил Хейвърфорд Старши. — И всички курви са актриси.“

Тази със сигурност е такава, помисли си Хейвърфорд, докато гледаше как Соланж попива сълзите си с носна кърпичка. „Как ще ме намери Николай?“ Реши да ѝ спести истината, за да не се измъчва в случай, че чувствата ѝ към него бяха истински, което бе малко вероятно.

Тя сгъна един пенъоар, сложи го в куфара си, спря и обърна възхитителните си очи към Хейвърфорд.

— Може би двамата с теб ще успеем да се споразумеем по някакъв начин?

Трябваше да си признае, че се изкушава. Че кой мъж не би се изкусил? Беше невероятно красива и несъмнено бе ненадмината в леглото, но нямаше начин да оправдае оставането ѝ в къщата пред студенокръвните счетоводители на Компанията.

— Имаме споразумение, мила моя — отвърна той. — Ти извърши услуга, при това по идеален начин, а аз ти платих.

— Отнасяш се с мен като с курва — горчиво рече Соланж и затръшна капака на куфара.

Хейвърфорд не изпита нужда да отговори. Така или иначе, току-що беше получил вест от източниците си в Пекин, че Хел прилежно се е разходил до Нефритения остров и е бил видян от Бялата пагода.

20.

Мъжете са глупаци, помисли си Соланж, докато излизаше от къщата в Токио.

Няколко сълзи, блясък в очите, разклащане на бедро — и мозъците им се изключваха с лекота, сякаш щракаш копчето на контакта.

Хейвърфорд беше по-умен от повечето, но също толкова сляп.

Подобно на другите, той вижда онова, което иска да види. И нищо повече.

Николай, от друга страна...

Domtade.

Колко жалко.

21.

Проблемът на „новия“ Китай, помисли си Юрий Ворошенин, докато отпиваше водка и гледаше през прозореца към дипломатическия квартал, бе липсата на проститутки.

Което беше страшно неудобно, по дяволите!

„Старият“ Китай не издигаше такива препятствия между мъжа и нуждите му. В Шанхай например човек можеше да намери чудесни бордеи. Но Народната република се превръщаше в свирепа пуританка, когато се стигнеше до сексуални въпроси, и всички момичета за удоволствия бяха пратени по ферми и заводи.

Това бе ужасно лошо разпределение на ресурси и сериозно потъпкване на икономическото правило за „най-доброто според възможностите“.

Ворошенин помнеше един различен Пекин от безметежните дни на 20-те и 30-те години, когато Бада хутонг^[1], непосредствено на юг от Тянанмън, разцъфваше в „цветя и върби“^[2], а тесните алеи на стария Суанву бяха пълни с чайни, пушални за опиум, опери и, разбира се, бардаци.

Беше време, когато човек можеше да излезе, да вечеря прилично и да изпие няколко питиета, да отиде на опера и после да се погрижи за недотам естетическите си вкусове, понякога с някоя от актрисите, които е гледал на сцената, или пък със скъпа куртизанка, която ще ти сервира чай, ще ти изпее някоя ария и след това ще се захване за същинската работа.

Харесваха му дори разговорите със съдържателките, които смятаха за нечувано нарушение на благоприличието да предлагат момичетата си подобно на меню с ястия — вместо това молеха клиента за „заем“ за издържането на домакинството или някакъв ремонт. На места като „Домът на златното цвете“ или „При малката Фенсян“ всичко се правеше с финес и стил.

Но това беше преди да се появят проклетите „реформатори“ — първо надутият и педантичен Чан, а после и Мао. И сега Пекин беше безполов като евнусите, които са го управлявали някога. Разбира се,

имаше няколко независими проститутки, които рискуваха да бъдат арестувани на улицата, но за да прибягне до услугите им, човек трябваше да има много по-добър лекар от тези, които Пекин бе в състояние да предложи в момента.

Единственият, който нямаше проблем със сексуалните услуги в новия Китай, бе самият главен пуритан — Председателят. Съветското разузнаване беше потвърдило, че Мао разполага с личен батальон „актриси“ от Народната опера, които винаги бяха готови да откликнат на всяко негово желание. Но пък и кучият син пируваше, докато всички останали гладуваха, така че в това нямаше нищо ново.

Дори по сталинските стандарти маоистки Китай беше страна, в която лудостта се вихреше в епични мащаби. Лесно можеше да се каже, че лудият управлява лудницата, но Мао не беше чак толкова побъркан. Всичките му безумни прокламации в крайна сметка служеха на самия него и му осигуряваха още повече власт и контрол.

Кампанията „Трите анти“ бързо лишаваше страната от буржоазното средна класа от чиновници и служители, а наскоро започнатата кампания „Петте анти“ (ще видя твоите три анти и ще добавя още две, помисли си Ворошенин и се изкиска), която беше насочена срещу укриването на данъци, кражбата, измамата, подкупните служители и кражбата на икономическа информация, щеше бързо да лиши Китай от повечето му частни предприемачи.

Освен това Мао използва Корейската война, за да започне своя лов на „шпиони“ и „чужди агенти“, който напомняше на лова на вещици и червения терор в Русия преди трийсет години. Съседът клеветеше съседа си, самоубийствата и екзекуциите бяха ежедневие, а атмосферата на подозрителност, страх и параноя в града бе повече от осезаема.

Нищо чудно, че Чичо Йосиф му завиждаше.

Ворошенин гаврътна остатъка от водката си и чу характерното почукване на Льотов. Този човек чука на вратата като мишка, помисли си той — боязливо и тихо. С всеки изминал месец в този леден открит затвор Ворошенин се дразнеше все повече и повече от първия си помощник.

Но пък, помисли си той, Пекин подлудява всички ни.

— Влез.

Лъотов отвори вратата и пхна само главата си през процепа, сякаш за да се увери още веднъж, че е получил позволение да влезе.

— Време е за сводката в три часа.

— Да, три часът е.

Лъотов замъкна хилавата си фигура до бюрото и остана прав, докато Ворошенин не го покани да седне.

Правим го всеки следобед, помисли си Ворошенин. Всеки проклет следобед в три часа заставащ пред бюрото ми и всеки проклет следобед в три часа ти казвам да седнеш. Не можеш ли поне веднъж да влезеш нормално и да си положиш костеливия задник на стола без покана?

Май започвам да полудявам, помисли си той. Трябва ми жена.

— Е, какво ново днес в лудницата? — попита Ворошенин.

Лъотов примигна, после се поколеба. Това да не беше някакъв риторичен капан, който да му доведе понижение и чистка?

— Каква е сводката? — подкани го Ворошенин.

Лъотов въздъхна с облекчение. Замънка обичайните новини, докладите на агентите за безкрайните събрания на китайските комитети, мнението на министъра на отбраната за патовото положение в Корея, последните екзекуции на корумпирани служители и контрареволуционери, а накрая добави:

— В града е пристигнал и един нов западняк.

Ворошенин беше отегчен до немай-къде.

— А стига бе. Кой?

— Някой си Мишел Жилбер.

— Значи все пак някой?

— Да.

Лъотов беше опериран от чувство за хумор — бе от онези педантични, монотонно дуднещи типове, които каканижеха като гъсеница на трактор. И напълно некадърен играч на шах — мудар, лишен от въображение и досадно предвидим. Може би трябва да наредя да го арестуват и разпитат просто за разнообразие, помисли си той.

— Слушам те.

— Французин по националност. Син на търговец на оръжие с връзки във Френската комунистическа партия. Бащата явно е бил доста полезен за Съпротивата.

— Всъщност, не бяха ли всички полезни? — каза Ворошенин. — Това беше риторичен въпрос, Лъотов, който не изисква отговор от твоя страна. Не бих могъл да понеса да гледам как се мъчиш да измислиш отговор. Какво прави този Жилбер в Пекин?

— Не знаем със сигурност — отвърна Лъотов. — Знаем обаче, че довечера ще вечеря с адютант на генерал Пън, някой си полковник Ю.

Виж, това е интересно, помисли си Ворошенин. Френски пътешественик и търговец на оръжие, приет от високопоставен служител на Министерството на отбраната. Китайците едва ли искат да купят оръжие от този французин. Но явно става въпрос за нещо спешно, иначе китайците щяха да мотаят Жилбер седмици наред, само за да си осигурят по-добра позиция за пазарлък. Щяха да го оставят да си пробива път през множеството нива на бюрокрацията, преди да стигне до важен генерал като Пън — ако изобщо стигне дотам. Така че ако високопоставен служител като Ю се среща с Жилбер още в първия ден...

— Къде е тази вечеря? — попита Ворошенин.

— В банкетната зала на хотел „Пекин“.

— Банкет значи?

— Явно.

Ворошенин го изглежда.

— Ирония ли долавям, Василий?

— Разбира се, че не.

Ворошенин се намръщи и продължи да го гледа, докато на горната устна на Лъотов избиха малки капчици пот. Удовлетворен, той рече:

— Свържи се със секретаря на Пън и му кажи, че май съм си изгубил поканата и трябва да разбера в колко часа да се явя.

— Мислите ли, че той ще...

— Плащаме му достатъчно, нали? — озъби се Ворошенин. — Може да издейства покана за нищо и никаква си вечеря. Просто му кажи да дръпне нечийи конци или както там се изразяват тези хора.

— Да, другарю.

— Ох, я стига. Изчезвай, Василий. Виж дали работят телефоните. — Загледа как Лъотов скача, пресича стаята и бавно затваря вратата, за да вдигне колкото се може по-малък шум и да не изглежда нахален. Беше направо вбесяващо.

Също като появата на нов играч, на този Жилбер. Играта беше стигнала до важен кръстопът — всяко придвижване на кон или дори на пешка можеше да доведе до мат, а какво удоволствие щеше да бъде да премахнеш точно този цар от дъската.

Налагаше му се да се справя с противния Председател вече двайсет години — да търпи безграничното му его, сексуална лакомия, хипохондрията и лицемерието му, безкрайното му вероломство и неукротима амбиция, но скоро щеше да види отрязаната глава на Мао в бамбуков кафез, висящ от Небесната порта.

Вече бяха избрали наследника му — Гао Ган беше китайският партиен шеф в Манджурия и бе готов да заеме поста. Само чакаше Ворошенин да му предаде благословията на кукловодите в Москва.

И ако през следващите няколко месеца всичко мине по плановете, ще сменим непослушния Мао с отстъпчивия Гао.

Затова не беше време за допълнителни усложнения, особено ако те включваха Пън. Генералът бе прекалено умен, прекалено твърд и прекалено своенравен. Вече беше отхвърлил не едно или две предложения да го купят. И какво беше замислил сега с този жабар?

Отвори чекмеджето на бюрото си и извади бутилката водка. Беше си обещал този следобед да изпие само едно, но Пекин наистина му идваше до гуша и алкохолът можеше да уталожил сексуалните му желания. Може пък на банкетa довечера да доведат актриси. Или дори курви.

Сякаш имаше някаква разлика.

Сякаш имаше такъв шанс, призна си той.

Изпи питието на екс, погледна часовника си и реши, че има време да посети Кан Шен^[3], шефа на китайската тайна полиция. Още едно неспазено обещание, тъжно си помисли Ворошенин. По-добрата част от него не искаше да се среща с този човек, презираше се заради това, но въпреки всичко се чувстваше и привлечен.

---

[1] Бада Хутонг (букв. Осемте хутонга) — кварталът на червените фенери в Пекин. Намира се югозападно от площад Тянанмън и е известен не само с публичните си домове, но и с традиционните чайни. — Б.пр. ↑

[2] Китайският израз „цветя и върби“ е евфемизъм за света на куртизанките. — Б.пр. ↑

[3] Кан Шен (1898–1975) — един от лидерите на Китайската комунистическа партия, ръководител на тайните служби на КНР до самата си смърт. Смятан е за личен агент на Мао във вътрешнопартийната борба и кампания срещу „десните сили“ и „класовия враг“, прераснала в Културна революция. Участвал в кампаниите против Пън Дъхуай, Лю Шаоци, Дън Сяопин, Лин Бяо и други лидери на ККП. — Б.пр. ↑

22.

Кан Шен се обличаше изцяло в черно.

В момента шефът на китайската тайна полиция носеше удобна черна роба, широки черни панталони и черни пантофи, но пред хората се появяваше в черни ватенки, черни костюми и шапки с черна козина. При по-нископоставен човек такава ексцентричност в облеклото щеше да бъде осъдена като контрареволуционна упадъчност, което можеше да доведе до ужасни последици, но никой в Пекин не смееше да си помисли, още по-малкото да изрече на глас подобни думи по негов адрес.

Кан Шен беше главен палач на Мао още от 1930 г. Лично беше измъчвал хиляди негови противници в Дзянси и оцелелите споделяха шепнешком, че са чували воя на жертвите му през дългите нощи в пещерите на Йенан. Онова, което все още не знаеше за *сунбан*, или мъченията, тепърва предстоеше да бъде открито; все пак трябваше да се признае, че Кан Шен беше неуморен в опитите си да изнамира нови методи за причиняване на ужасни страдания.

Всъщност, точно в този момент другарят Кан прилежно се занимаваше с проучвания.

Новият му дом недалеч от Кулата на камбаната и Кулата на барабана в северната част на центъра на града беше принадлежал на един наскоро починал капиталист. Бе доста просторен, имаше пристройки за гости, където сега бе настанена въоръжената охрана на Кан, а също така дворове, скрити зад стени градини и застлани с чакъл алеи. Кан не беше променил нищо, ако не се брои облицованата с бетон „пещера“ в дъното на задната градина.

Сега той седеше с чаша чай в ръка, в удобно кресло в пещерата и се наслаждаваше на писъците на последната си жертва.

Тя беше съпруга на бивш генерал от северозападния район, обвинен като шпионин на режима на Гоминдана в Тайван. Беше прекрасна млада дама с черна като самур коса, алабастрова кожа и тяло, създадено за чувствени наслади, която храбро отказваше да предостави доказателства за предателството на съпруга си.

Кан ѝ беше благодарен за съпружеската вяност. Тя удължаваше удоволствието му.

— Мъжът ти е империалистически шпионин.

— Не.

— Каж ми какво ти е казал — заповяда Кан. — Каж ми какво ти е шепнел в леглото.

— Нищо.

Почукване на вратата прекъсна забавлението му.

— Какво има? — рязко попита той.

— Посетител — отговори гласът от другата страна. — Другарят Ворошенин.

Кан се усмихна. Имаше толкова много начини за спечелване на власт и влияние.

— Покани го да влезе.

23.

Ключът към използването на китайския водопровод в сегашното му състояние, помисли си Николай, е никога да не приемаш „не“ за отговор.

Направи три опита да си осигури топла вода от кранчето на ваната. Преди да успее и когато най-сетне дойде, водата беше врящо отмъщение, отговор в стил „всичко или нищо“ на упоритите му опити.

Предпазливо се потопи във водата и си спомни ваната, на която се бе наслаждавал в дома си в Токио. Беше сякаш в някакъв минал живот, а не преди четири години. Имаха щастливи, макар и кратки дни с Ватанабе сан и сестрите Танака в градината, която бе изградил така старателно с цел да постигне *шибуми*.

Можеше да прекара щастливо там целия си живот, ако не беше продиктуваната от чувството му за чест необходимост да убие генерал Кишикава, след което последва арестът, мъченията от ръцете на американците и затворническата килия.

А накрая — предложението за свобода в замяна на тази дребна задача.

Да убие Юрий Ворошенин.

Още повече, че Николай презираше мъчителите най-много от всичко на този свят. Садистът, причиняващ болка на безпомощни, заслужава само едно — смърт.

Но Ворошенин беше само първият мъчител в списъка му.

След него идваше ред на Даймънд и двамата му слуги, които бяха съсипали тялото и ума на Николай и едва не унищожиха духа му. Знаеше, че американците не очакваха да оцелее в мисията Ворошенин, но смяташе да ги изненада. А после щеше да изненада Даймънд и другите двама.

Това щеше да означава да напусне Азия, може би завинаги. Мисълта го натъжи и го изпълни с тревога какъв ли ще бъде животът на запад. Макар и европеец по произход, той никога не бе стъпвал там. Целият му живот бе преминал в Китай и Япония, и се чувстваше

повече азиатец, отколкото западняк. Къде щеше да живее? Не в Съединените щати, разбира се, но къде?

Може би във Франция, реши той. Това би харесало на Соланж. Можеше да си представи живот с нея, на някое тихо местенце.

Пропъди мисълта за нея, за да се съсредоточи върху настоящето. Представи си дъска за го, започна да играе с черните камъни и ги постави по сегашните им места. Важното беше да продължи напред, за да доближи Ворошенин. Да създаде позиция, от която да отведе Ворошенин на някое уязвимо място.

Тъй като непрекъснато го държаха под наблюдение, не можеше просто да проследи жертвата и да издебне удобен момент. Не, трябваше да намери начин да примамва Ворошенин на някое уединено място, като в същото време се отърве от китайските си съгледвачи.

Заразглежда въображаемата дъска за подобна възможност, но не успя да я открие. Това не го разтревожи — подобно на живота, *го-кан* не беше нито неподвижна, нито едноизмерна. Противникът също мислеше и правеше ходове, и много често именно той предоставяше възможностите.

Бъди търпелив, каза си той, припомняйки си уроците на учителя си по го Отаке сан. Ако противникът ти е сприхав по природа, няма да може да се сдържа. Сам ще те издири и ще отвори портите към своята уязвимост.

Остави врага си сам да дойде при теб.

Николай се потопи по-дълбоко във ваната и се наслади на горещата вода.

24.

Тъй като беше посветил живота си на изучаването на човешката слабост, Кан забеляза живия интерес на руснака към мъчението. Той се излъчваше от него толкова силно, колкото и миризмата на тялото му, вонящо на застояла пот и алкохол.

Кан не го съдеше. Той самият беше садист, просто такава бе природата му. И ако руснакът искаше да се присъедини към него в получаването на удоволствие от болката на друг, нямаше нищо против — това бе само сексуално предпочитание. Миризмата обаче беше оскърбителна. Човек не бе в състояние да я промени, но можеше поне да се изкъпе.

Ворошенин откъсна поглед от жената и каза:

— Всъщност, дошъл съм по работа.

Кан се усмихна. Идваш уж по работа, но нямам нищо против, помисли си той. Ще се позабавляваме със самозаблудата ти.

— Лисицата вие ария — каза той на асистента си, назовавайки все още лекото, но същевременно изтънчено мъчение. Ворошенин със сигурност щеше да го намери за неустойимо — както заради вкуса му към болката, така и заради увлечението му по пекинската опера.

— *Манбан* — добави той, давайки да се разбере, че иска ударите да бъдат нанесени бавно. Знаеше, че Ворошенин ще го оцени по достойнство. — Можем да отидем в кабинета ми.

Ворошенин го последва в съседната стая и забеляза, че Кан остави вратата широко отворена.

— Споменахте нещо за работа — рече Кан, наслаждавайки се на неудобството на руснака.

— Става въпрос за французина, който пристигнал днес — каза Ворошенин. Естествено, Кан вече би трябвало да е разбрал за него. В Пекин не се случваше нищо важно, без да бъде докладвано на шефа на китайската тайна полиция.

Ворошенин чу висок вой, който наистина приличаше на кряска на женска лисица, призоваваща мъжкар.

Кан се усмихна одобрително.

— Жилбер ли?

— Мисля, че така се казваше.

— И какво за него?

— Какво прави той тук? — попита Ворошенин.

— Нещо свързано с оръжия за революционните ни братчета във Виетнам — отвърна Кан.

— Оръжия за Виет Мин?

— Явно.

— Но той е французин — изуми се Ворошенин. — Нима един французин ще тръгне да продава оръжия, които ще се използват срещу собствените му сънародници?

— Откога търговците на оръжие имат националност? — попита Кан. — Или капиталистите — морал?

Писъкът на жената се вписа съвършено в общата композиция.

— Виетнам е в съветската сфера на влияние — възрази Ворошенин.

— Една справка с глобуса би показала нещо друго.

— Никога не сте давали и пет пари за независимостта на виетнамците — изръмжа Ворошенин, слушайки стоновите на жената.

Кан също ги слушаше. В тях вече доминираше скимтенето.

— Оскърбен съм. Дълбоко ни е грижа за несгодите на всички народи, страдащи под бича на империализма.

— Операцията на Пън ли е?

— Така изглежда.

— И вие му се доверявате?

— Не се доверявам на никого.

Сред високите ешелони на разузнавателните общности бе публична тайна, че Пън мрази Мао и винаги е търсел начин да го измести. Генералът се радваше на добро здраве и не се бе озовал в тази пещера единствено благодарение на огромното си лично влияние и популярност в армията.

Макар Ворошенин напълно да споделяше отвращението на Пън към Председателя, успехът, на генерала щеше да бъде катастрофа за Кремъл. Вече си имаха свой човек, който чакаше в Манджурия. Абсолютна марионетка — за разлика от Пън, който щеше да бъде независим и като едното нищо можеше да насочи Китай към сближаване със Запада.

А подобно нещо не биваше да се допуска.

Жената нададе кристалночист писък.

Ворошенин стана.

— Трябва да си вървя.

Десет години, помисли си Кан. Абсолютно задължително е да запазят съюза със Съветите още десет години. Свръхсекретната военнопромишлена разработка на югозапад вече беше в ход и щеше да бъде завършена за едно десетилетие. И тогава Китай щеше да разполага с атомна бомба, щеше да бъде също така икономическа сила и щяха да са приключили с преобразованието на обществото. И тогава щяха да си разчистят сметките с високомерния, патриархален, неоимпериалистически Съветски съюз.

Трябваша им обаче още десет години руска икономическа помощ и военна закрила, за да реализират плановете си. И не биваше да позволят нищо да осуети тези планове. Затова Кан стана, хвана Ворошенин за лакътя и го въведе обратно в стаята за мъчения.

— Желаете ли я? — попита той.

Руснакът не отговори и Кан прие мълчанието му за положителен отговор. Отиде при жената и я попита:

— Искаш ли да спасиш съпруга си?

— Да.

— Можеш да направиш нещо.

— Каквото и да е.

Кан дръпна Ворошенин настрана.

— Вземете я — каза му той. — По какъвто искате начин. Подарявам ви я. А ако търсите по-голямо удоволствие? Точно преди да свършите, прошепнете в ухото ѝ истината, че съпругът ѝ вече е мъртъв. Ще бъде блестящо, уверявам ви.

Остави Ворошенин насаме с жената, но се задържа пред входа на пещерата, за да се наслади на неувловимата промяна в тона на писъците ѝ, който в операта наричаха *вава дииао*, ария на най-бурните емоции.

25.

Храната беше изключителна.

Израснал в Шанхай, Николай беше малко сноб щом станеше въпрос за превъзходството на южната кухня пред северната, която се смяташе донякъде за варварска. Трябваше обаче да признае, че тези мандарински блюда бяха колкото възхитителни, толкова и изненадващи.

— *Юшанфан* — обясни полковник Ю, когато Николай похвали храната. — „Кухнята на императора“. Като се замисли човек, има резон — императорът е можел да разполага с най-добрите готвачи в Китай. Всички са идвали да готвят тук и наследството им се е запазило. Наистина, помисли си Николай.

Банкетът започна с лютиво-кисела супа и продължи със свински ребърца в подсладен чинкянски оцет и *джа сяо ван дзи* — малки пържени кюфтенца от превъзходно свинско, както и, разбира се, характерните пекински кнедли *дзяодзи*. Ю беше настанил Николай от лявата си страна на кръглата маса, което бе почетното място, и лично избираше с клечките си най-добрите парчета и ги слагаше в чинията му.

Кое то също бе голяма чест.

Сега полковникът проучи подноса студени свински уши, избра едно и го сложи в чинията на Николай. После взе и за себе си, опита го и кимна одобрително.

— Аз съм южняк, съчуанска Планинска маймуна — каза той на Николай. — Трябваше ми известно време, докато свикна със северняшката храна. Но си я бива, нали?

— Много е добра — отвърна Николай. А Ю бе всичко друго, но не и човекоподобна маймуна. Изненадващо млад за човек, който е дясната ръка на генерал Пън, той трудно можеше да се нарече прост селяк, а бе буден, изискан щабен офицер. Тази вечер беше облечен в цивилни дрехи, маоистката му куртка бе грижливо изгладена, ъглите на големите джобове — с остри ръбове. Гъстата му черна коса бе подстригана късо според сегашната мода.

— Разбира се, оризът ми липсва — каза Ю на всички присъстващи. — Тези юфки, дето ги ядете...

Останалите реагираха с очаквания любезен смях.

— Полковник, човек с вашето положение със сигурност би могъл да си осигури великолепен ориз от юга — отбеляза Ворошенин.

Николай беше впечатлен от безупречния мандарински на Ворошенин и си отбеляза непринудения тон, с който говореше с полковника. Може би заради трите *мао-тай*, които беше изгълтал по време на тостовете преди вечерята. Самият Николай също беше изпил любезно три питиета и трябваше да признае, че усещаше въздействието им.

— Но аз не съм император — любезно отвърна Ю, макар че всички на масата доловиха тънкия намек за Мао, който се радваше на най-добрия ориз в града, белен и чистен на ръка.

Николай намери този отговор за важен — той показваше, че Ю се чувства достатъчно сигурен в положението си, за да се шегува с Председателя.

Ворошенин се наведе през масата и набучи едно свинско краче. Използва момента, за да се обърне към Николай.

— За първи път ли сте в Пекин?

— Да.

— И в Китай ли?

— О, не — отвърна Николай. — Част от детството ми мина в Хонконг.

— Това е част от Великобритания, нали? — попита Ворошенин. Беше груба и коварна подигравка с китайските домакини.

— Така мислят англичаните — отвърна Николай. — Но в действителност Хонконг е толкова британски, колкото Монголия е руска.

Ю се изсмя.

— Не искам да ви засегна — рече Николай, гледайки Ворошенин право в очите.

— Не съм се засегнал — отвърна Ворошенин, макар и двамата да знаеха, че обидата бе нанесена преднамерено. Погледът му не се откъсваше от Николай.

Останалите забелязаха типично западната, така нехарактерна за китайците прямота на сблъсъка и Чен, който седеше отляво на

Николай, изпита облекчение, когато сервитьорите разведриха напрегнатата атмосфера, поднасяйки плато пържени свински черни дробове, завити в цъфнала перуника.

Ворошенин обаче не беше приключил.

— Доколкото разбрах, французите имали някакви колонии в Азия.

Николай се съгласи.

— Френска Индонезия, ако трябва да сме по-точни.

— Е, точността е важно нещо.

— Точно така.

— Макар че — продължи да опипва почвата Ворошенин, — не зная колко дълго французите ще се задържат в, да кажем, Виетнам. Хо Ши Мин им създава доста проблеми, нали?

— Въпрос на време е — каза Ю.

— И на оръжие — добави Ворошенин. — Като военен няма ли да се съгласите, че въстанието на Виет Мин не може да премине в следващата фаза на борбата без надежден източник на съвременно оръжие? Така де, не могат да устоят на френската огнева мощ с онова, с което разполагат сега. Особено като се има предвид, че американците въоръжават французите.

— За да успее — отговори Ю, докато оглеждаше подноса, — всяко въстание трябва да премине от партизански към конвенционални бойни действия. Нашият любим Председател ни е учил така.

Хвана с клечките парче дроб и го постави в чинията на Николай.

— Но това не може да стане без оръжия — продължи да настоява Ворошенин.

— Не — просто отвърна Ю. — Не може.

— И какво ви води в Пекин? — обърна се Ворошенин към Николай, уж сменяйки темата, но много добре давайки си сметка какво всъщност прави.

— Бизнес — отвърна Николай.

— Земеделска техника ли? — с привидна невинност попита Ворошенин. — Напоителни системи и такива неща? Въпреки американското ембарго? Браво на вас, другарю. Но, по дяволите, изглеждате ми познато, Мишел. Нещо в очите ви. Някога да сте били в Русия?

Николай забеляза, че очите му следят за някаква реакция. Знаеше, че му хвърлят стръв, знаеше, че Ворошенин се опитва да го прецени. Но защо? Възможно ли бе да е заподозрял нещо? Или да е изтекла информация? Знаеше ли Ворошенин истинската причина за идването му в Пекин?

— Не — отвърна Николай. — Някога да сте били в Монпелие?

— Онзи във Франция ли?

— Същият.

— Да, но не ми хареса — отвърна Ворошенин. Загледа се грубо в Николай още за секунда, после каза: — Не искам да ви обидя, но навремето познавах една жена в Ленинград с очи като вашите. Тя... е, тук всички сме другари, нали? Приятели?

Думите му бяха посрещнати с мълчание, отбеляза Николай, но въпреки че китайска сдържаност относно публичното обсъждане на сексуални теми му бе добре известна, Ворошенин продължи:

— Беше тигрица в леглото. Имах я по всякакъв начин, ако се сецате какво искам да кажа.

Чу се измъчен смях, моментът бе ужасно неловък. Ворошенин явно е много самоуверен в силата си, помисли си Николай, щом толкова безочливо обижда чувствата на домакините си. Със сигурност знаеше, че е непристойно, но просто не му пукаше, както личеше по самодоволната подигравателна усмивка, цъфнала на лицето му.

И каква беше тази вулгарна забележка за майка ми? Стрелба напосоки? Или знае? И ме изпитва?

Част от Николай искаше да го направи сега. Щеше да бъде лесно — просто да забие клечката през окото в мозъка му. Щеше да приключи за миг и телохранителите на Ворошенин, които се спотайваха като кучета покрай стената, нямаше да могат да направят нищо, освен да установят смъртта на шефа си.

Но това означаваше самоубийство.

Затова посрещна погледа на Ворошенин, усмихна се и попита:

— Можете ли да пазите тайна, другарю Ворошенин?

Ворошенин се усмихна в отговор.

— Роден съм за това.

Николай леко се наведе към него и каза, без да откъсва очи от неговите:

— Тук съм, за да нанесе удар.

Чен ахна.

Николай се разсмя.

— Извинете — рече той. — Мандаринският ми е толкова недодялан. Искан да кажа, разбира се, че съм тук, за да *направя* удар, да направя пари.

Останалите се разсмяха, а лицето на Ворошенин почервения.

— Това пак е доста дръзко заявление пред цяла маса комунисти, *mon ami*.

— Аз съм от онези, които наричате, ако не се лъжа, „полезни капиталисти“ — отвърна Николай. Очите на Ворошенин не му бяха дали отговор какво знае той. Естествено, беше обиден и много ядосан, но и също толкова облекчен, когато Николай обясни граматическата си „грешка“.

— Такъв е изразът — каза Ю. — А сега стига сме говорили за работа на масата. Ужасни домакини сме, да разпитваме госта си. Трябва да покажем братско гостоприемство. Е, другарю Жилбер, какво бихте желали да разгледате в Пекин?

Николай назова очакваното — Небесния храм, Забранения град, може би екскурзия до Великата китайска стена. После реши, че е време да премести редица камъни напред, в половината на Ворошенин. В края на краищата, руснакът бе отишъл твърде далеч и любезността изискваше да му върне жеста.

— И опера — добави Николай, като внимаваше да гледа към Ю, а не към Ворошенин. — Много бих искал, стига да е възможно, да посетя истинска пекинска опера^[1].

— Нима сте почитател на *дзиндзу*? — с интерес попита Ворошенин.

— Опитвам се — отвърна Николай и си представи как белите камъни на противника се преместват. Изучил съм досието ти, копеле мръсно. Знам кой си. — Трудно е да се открие такава в Хонконг, както знаете. И невъзможно във Франция, както можете да се досетите. Но иначе да, почитател съм.

— Аз ще ходя тази седмица — каза Ворошенин. — За мен ще бъде чест да дойдете с мен.

— Наистина ли? Много любезно от ваша страна — отвърна Николай. — Стига само да не ви притеснявам.

— Ни най-малко — увери го Ворошенин. — Така или иначе ще ходя на „Мечтата за западните покои“ в „Дженгици“. Ролята на „Червената девица“ ще се играе от самия Сун Хуйшен.

— Винаги съм мечтал да го чуя — каза Николай.

— Възползвайте се, докато е време — обади се Ю. — Партията не одобрява мъжете да играят женски роли на сцената. Това е упадъчно и противоестественно. Скоро ще сложим край на този анахронизъм.

— Но Сун е върховен — възрази Ворошенин.

— Тези стари опери са само загуба на време — изсумтя презрително Ю. — Стари приказки и романтични истории на старата управляваща класа. *Дзиндзу* трябва да бъде използвана за обществени цели, за пропаганда и образование.

— Мадам Мао е ентусиазирана почитателка на операта — не отстъпваше Ворошенин.

— Разбира се — отговори Ю. — И доколкото ни е известно, дори в момента тя пише нови опери, които ще обучават хората на принципите на социализма.

— Звучи великолепно — сухо рече Ворошенин и отново се обърна към Николай. — Ако желаете да дойдете, разполагам с персонална лежа.

Ако противникът ти е сприхав по природа, няма да може да се съдържа. Сам ще те издири и ще отвори портите към своята уязвимост.

Остави врага си сам да дойде при теб.

— Приемам — отвърна Николай. — С най-голямо удоволствие.

Е, уредихме си среща, помисли си той.

Сервитърите донесоха ново блюдо, поставиха го в средата на масата и Николай видя, че Чен го гледа с очакване. Реши да не го разочарова.

— Какво е това?

— *Ян шуан чан* — отговори Чен и поясни: — Кози черва, пълнени с кръв. Голям деликатес.

Ю и Чен зачакаха реакцията му.

Николай знаеше, че вечерята е не само ритуал, но и изпитание — на маниерите му, на владееенето на езика, на темперамента му. Освен това бе стар и почитан ход да натъпчеш търговския си партньор с

купища ястия и напитки, за да замъглиш ума му, да накарат кръвта да оттече от мозъка му и да се заеме с храносмилането.

Даваше си също така сметка, че подборът на ястията цели и преценяване на отношението му. След като дълго бяха оскърбявани от западното високомерие и арогантност, китайците искаха да видят дали е готов да заиграе според собствените им правила. Ако не, това спокойно можеше да сложи край на търговската сделка, която беше прикритието за мисията му.

С известно задоволство забеляза, че лицето на Ворошенин е леко позеленяло. Без да чака Ю, Николай отдели едно късче с клечките си, наведе се през масата и го сложи в чинията на Ворошенин. После взе друго парче за себе си и направо го пъхна в устата си.

— Изключително — каза Николай за явно удоволствие на домакините си. После погледна Ворошенин и попита: — Не ви ли харесва?

Руснакът хвана с клечките си парчето кърваво черво и го сложи в устата си, но не успя да скрие отвращението си.

Колкото и малки да са победите, помисли си Николай, те винаги носят наслада.

Ян шуан чан бе последвано от десертите, за да се достави удоволствие на западните гости, макар да се състояха от мандарински деликатеси като глазирани сладки картофи, малки медени питки и желирано соево сирене.

Николай така се беше натъпкал, че имаше чувството, че ще се пръсне.

Ю се облегна в стола си и каза:

— Е, сега вече можем *наистина* да пийнем.

В чест на съответните националности редуваха *мао-тай*, водка и перно — бяха намерили една прашна бутилка в дъното на някакъв шкаф.

Вдигнаха се тостове.

— За нашия френски гост.

— За нашите китайски домакини.

— За вечната дружба между нашите три народа.

Николай знаеше, че това е друго изпитание, опит да го накарат да си развърже езика под въздействието на алкохола, да видят дали наистина е такъв, за какъвто се представя. При това опасно изпитание, защото състезанието по надпиване с Ворошенин си беше същински подвиг — руснакът бе едър и опитен пияч, който носеше на алкохол. Същото се отнасяше и за Ю, макар да бе по-дребен. Тостовете продължаваха.

— За нашия любим Председател, Великия кормчия.

— За другаря Сталин, който ни показва пътя.

— За Жан Жорес^[2].

Между тостовете Николай се мъчеше да запази главата си бистра и да си спомни наученото, докато Ворошенин насочваше разговора към миналото на Жилбер.

— В Монпелие има едно кафене — небрежно каза Ворошенин, — прочуто сред местните със своя *pain au chocolat*^[3]...

— „Льо Рошфор“.

— На площад Сен Мартен.

— Всъщност, на Каре Сен Ан.

— Вярно бе.

Макар и със замъглена глава, Николай благодари на Соланж за вниманието ѝ към детайлите и постоянните препитвания. Но нали в края на краищата именно това бе целта на тренировките — подобно на бойните изкуства, повтарянето учеше човек да премине отвъд мисленето и да разчита на чистия рефлекс.

Успя да отбие всяка атака.

После Чен заговори за Хонконг. Бил там като младеж, докато бягал от националистическата полиция. Започна да подпитва за Виктория Пийк, за хотел „Пенинсула“ и за уличните пазари на Каулун.

— Къде живеете? — попита той.

— На Хълма — небрежно отговори Николай, спомняйки си инструктажа на Хейвърфорд и факта, че изфабрикуваните фотографии го показваха пред дома на Жилбер в Хонконг. Снимките несъмнено вече се намираха в папката на Чен.

След това Чен спомена за някакъв магазин за чай на Хълма, който не съществуваше и Николай призна, че няма представа за подобно място. Избягването на капана щеше да бъде детска игра, ако

беше горе-долу трезвен, но след три вида силен алкохол в стомаха и мозъка нищо не беше лесно.

Даде си сметка, че седят на масата вече цели четири часа, а не бе изречена нито дума за работа.

Но пък ме проучиха, помисли си той. И сега трябва да чакам, за да разбера дали съм издържал изпита.

Ворошенин се надигна несигурно на крака.

— Боя се, че трябва да се връщам в службата. Нали знаете какви бухали са в Кремъл.

— Същото се отнася за нас — каза Ю и бутна стола си назад. Чен го задържа, докато се изправяше.

— За мен беше удоволствие — каза Ворошенин на Николай. — Тези очи... де да можех да си спомня... Графиня, ако искате вярвайте... Е, значи ще се видим в операта? В четвъртък вечерта?

— Уговорихме се — отвърна Николай.

Ще те убия по време на „Мечтата за западните покои“.

Приятни сънища, другарю Ворошенин.

---

[1] Пекинска опера — една от формите на традиционния китайски театър, която съчетава музика, пантомима, танци и акробатика. По време на Културната революция е обявена за „феодалистично“ и „буржоазно“ изкуство. — Б.пр. ↑

[2] Жан Жорес (1859–1914) — известен деец на френското и международно социалистическо движение, борец против колониализма и милитаризма, историк, професор в Тулузкия университет. — Б.пр. ↑

[3] шоколадов сладкиш (фр.). — Б.пр. ↑

26.

Ворошенин предпочете да се върне пеша от банкета, за да позволи на студа да се опита да пропъди алкохолната мъгла от главата му.

Един телохранител вървеше отпред, а другите двама бяха на около крачка зад него с ръце в джобовете, стиснали дръжките на пистолетите. Идиоти, помисли си Ворошенин. Пекин, особено в тази част, е може би най-безопасният град в света. Огромната част от криминалната класа бе унищожена с публични екзекуции и опитите за покушение са малко вероятни. Единствените хора, които можеха да опитат, са самите китайци, а ако те искаха да ме убият, тези тримата нямаше да могат да ги спрат.

Мао обаче все още има нужда да се кланя и подмазва на Сталин, така че в Китай сме в почти пълна безопасност. Най-големият риск тук е да се отегчиш до смърт. Или да пипнеш цироза на черния дроб.

Но този Жилбер, ако това е истинското му име...

Ако той е френски търговец на оръжие, аз съм японски сумист.

Французин е, няма съмнение, чак до вонята на одеколona му. Но търговец на оръжие? Прекалено е... аристократичен... за подобна буржоазна професия. У него се долавя лека отчужденост и превъзходство, като на руснак...

Тези проклети зелени очи. Нима е възможно?

Когато се върна в консулството, Ворошенин вдигна телефона и набра номера на Лъотов в апартамента му.

— Слез долу.

— Но часът е два след...

— Имам часовник. Казах да си домъкнеш мършавия задник тук.

Пет минути по-късно съненият и малко негодуващ Лъотов се появи в кабинета на Ворошенин.

— Свържи се по обезопасена линия с Москва — нареди Ворошенин. — Искam да знам всичко за този Мишел Жилбер и семейството му.

Лъотов погледна часовника си.

— Да не съм чул нито дума — предупреди го Ворошенин. — Хората на Берия са прочути с това, че работят нощем. Искаш ли лично да провериш? Освен това искам всичко за онази стара белогвардейска графиня Александра Ивановна. Мисля, че може би е напуснала Петроград някъде около двацет и втора.

— Та това е преди трийсет години.

— Нима? Браво, Василий. Ето виждаш ли, вече започна да работиш.

Веднага щом Лъотов излезе, Ворошенин отвори чекмеджето и извади бутилката. Напук на себе си, наля едно питие и го гаврътна на екс.

Тези проклети зелени очи...

Генерал Пън беше дребен на ръст.

Стоманено сивата му коса бе подстригана късо, а загорялото, покрито с бръчки лице издаваше южните му корени и всяка стъпка, направена през продължителното пътуване от партизански командир в Съчуан през Дългия поход и създаването на Осма походна армия до ужасните загуби, които бе понесъл като командващ в корейската авантюра.

Говореше се, че Пън усещал смъртта на всеки войник. Беше противник на корейската инвазия, не искаше и поста на командващ, но го пое от чувство за дълг. Сега, почти две години по-късно, погледът му отразяваше мъката, причинена от всяка от треста хилядите жертви, носеше се слух, че обвинявал Мао за смъртта на всеки свой войник.

Полковник Ю почука на вратата му, получи разрешение да влезе и седна в сивия метален стол пред бюрото на генерала.

Възхищаваше се на Пън повече, отколкото на всеки друг жив човек. Родом, също като него, от Съчуан, генералът бе истински комунист и патриот, за разлика от Мао, който жадуваше да бъде император. Генерал Пън работеше за Китай и народа, а Мао — само за Мао.

— Как мина вечерята? — попита Пън. Гласът му беше уморен.

— Ворошенин се появи.

— Не предполагахме ли, че ще го направи?

— Знае за оръжието за Виет Мин.

Пън кимна.

— Кан му е пуснал информацията. Има шпиони в министерството ни, сигурен съм.

— Да отпратя ли Жилбер?

— Не е нужно — отвърна Пън. — Разкажи ми за него.

Ю разказа за случилото се по време на вечерята — за това как Жилбер знае китайски, за маниерите му, за интелигентността му, за малките му победи над Ворошенин.

— Значи мислиш, че може да ни свърши работа? — попита Пън.

— Възможно е.

Пън се облегна назад в стола си и се замисли.

Руснаците силно желяеха да отслабят китайското влияние във Виетнам. Затова искаха да се намесят в доставките на оръжие, които можеха да осигурят на Китай тъкмо такова влияние.

Мао беше глупак. Вече се бе оставил Сталин да го подлъже в корейската катастрофа и сега падаше още по-сигурно в ръцете на Съветите. Но дори един бърз поглед към картата показваше опасността — руснаците вече контролираха Северна Корея, а с нея и дългата североизточна граница и стратегическото Жълто море. Бяха запазили базите си в Манджурия на североизток и Външна Монголия^[1] на северозапад. На запад заплашваха Синдзян, чието мюсюлманско население се стремеше да се присъедини към събратята си в Казахстан, Киргизстан и Таджикистан.

Ако получеха контрол и над Виетнам, руснаците щяха да държат и южната граница. Французите едва-едва удържаха Югоизточна Азия; краят им беше само въпрос на време. Руснаците щяха да заграбят Камбоджа, а после да се насочат към Сиам и Бирма. Съветските агенти вече действаха в Индия.

Така Съветите скоро щяха да обградят Китай, да налапат Манджурия, останалата част от Монголия и Синдзян.

Но засега ключът беше Виетнам. Позиционната война в Корея беше почти приключила, руснаците щяха да контролират Севера, а американците — Юга.

Виетнам беше следващият фронт.

Проблемът бе, че американците щяха да заместят французите. Това щеше да е ужасна грешка за Съединените щати и огромен проблем за Китай. Американска атака срещу Виет Мин щеше да направи невъзможно всяко разведряване между Пекин и Вашингтон и да тласне Китай към Москва.

Американците усърдно работеха за сбъдването на най-лошия си кошмар — създаването на монолитен комунистически блок.

Но бъдещето на Китай — генерал Пън го знаеше, а Ю го вярваше — не беше с Русия, а със Съединените щати. Единствено Америка можеше да предложи противотежест срещу Съветите, единствено съюз или най-малкото нормални отношения с Вашингтон, можеха да

донесат на Китай икономическия подем, от който се нуждаеше, за да се развива.

Бяха направени съответните заобиколни и предпазливи стъпки, но те бяха отхвърлени от назадничащи елементи в американското разузнаване и дипломатическата общност. Дипломатите във Вашингтон толкова се страхуваха от своите десни радикали, колкото китайците — от левите си екстремисти. Но въпреки това опити за сближаване имаше, хората най-малкото разговаряха и ако можеше да разчита на подкрепата на Вашингтон, генерал Пън щеше да се почувства достатъчно силен да предприеме действия срещу псевдокомунистическия диктатор, който в момента тероризираше Китай.

Но Ю знаеше, че се надпреварват с времето.

Виет Мин щеше да победи във Виетнам.

Американците също изпращаха помощи, пари и оръжие на французите, агентите на ЦРУ бяха плъзнали из цялата страна и полагаха основите за евентуална намеса на Щатите. Само бърза и решителна победа над французите можеше да разубеди Вашингтон да предприеме катастрофалната намеса, която щеше да отвори пропаст между Америка и Китай за десетилетия напред.

А такава бърза победа щеше да изисква оръжия.

Например, гранатомети.

Но все още не можем да си позволим да направим това явно, помисли си Пън.

Нуждаем се от посредници.

От хора като Мишел Жилбер.

---

[1] Вътрешна и Външна Монголия — на първоначалната територия на Монголската империя се оформят три области — Външна Монголия, Вътрешна Монголия и Ойрат Монголия. И трите са завладени през XVII-XVIII в. от китайската манджурска династия. През 1921 г. Външна Монголия получава независимост и днес това е Република Монголия, Вътрешна Монголия остава автономна провинция на Китай, а територията на Ойрат Монголия е разделена между Китай и Казахстан. — Б.пр. ↑

28.

Николай коленичи над тоалетната и повърна мао-тай, водка, перно и по-голямата част от онова, което доскоро бе великолепна гощавка.

Точно както казват будистите, помисли си той между напъните — всичко се променя и в края на деня и най-изтънчената храна се превръща в отвратителна каша. Повърна отново, наплиска лицето си със студена вода и си изми зъбите.

Без да си прави труда да се съблече, той се просна по лице на леглото за няколко часа сън. Събуди се рано, малко преди изгрев, преоблече се и написа кратка кодирана бележка, която след разшифроване щеше да гласи: *Опера „Дженгици“, четвъртък вечер.* Нави тънкото листче на тръбичка и го прибра в левия джоб на самото си.

Излезе на улицата точно когато хилавото слънце започна да се издига над града и направи няколко разтягащи упражнения, тогава се появи съненият и много кисел Сяо Усмивката, притиснал ръце към гърдите си, за да се стопли.

Николай започна сутрешния си крос.

Въздухът пареше дробовете му и вятърът щипеше лицето му, но упражнението му доставяше удоволствие и ускореният пулс бързо го стопли, докато тичаше на север към парка Бейхай. Работниците вече бяха излезли и почистваха навалелия през нощта сняг от тротоарите, а нощните чистачи на отходни ями се връщаха, след като бяха изнесли човешките отпадъци по полетата. По *хутонгите* на пазара Сидан търговци подреждаха сергиите си и палеха малки мангали, като от време на време спираха, за да стоплят ръцете си на огъня. Във въздуха се носеше миризма на въглища.

Николай продължи да тича, като си даваше сметка, че е оставил пуфтящата Усмивка далеч зад себе си. Нямаше особено значение — Хрътката скоро щеше да се включи в преследването и да го догони. Ускори темпото, като едва успя да избегне някаква черна замръзнала

локвичка, запази равновесие и продължи напред, докато не стигна парка.

Дори през зимата ранобудните почитатели на тай чи бяха излезли и се движеха бавно и грациозно на фона на сребристото небе. Николай изведнъж изпита спокойна радост, че отново е в Китай. Продължи да бяга покрай брега, след което зави наляво по извития мост до Нефритения остров.

Спря на върха, опря длани върху покрития с керемиди парапет и разтвори крака. Погледна под ръката си и видя Хрътката да тича покрай езерото в негова посока. Закривайки ръката си с тяло, Николай бръкна в левия си джоб, извади бележката и я пхна под една разхлабена керемиди.

Довърши упражненията си за разтягане и отново продължи да тича, направи обиколка около Бялата пагода и се насочи надолу към Южната порта. Усмивката стоеше на южния мост, криейки цигарата си в облечените в ръкавици ръце. Николай изтича покрай него и продължи обратно към хотела.

Въздухът във фоайето му се стори горещ и застоял.

Качи се право в стаята си, успя да се сдобие с малко хладка вода и бързо се изкъпа. Направи си една-единствена чаша чай от водата в термоса, отново се облече и слезе в трапезарията, където получи още чай, баози и туршия. Наслади се на влажната, лепкава топлина на димящия геврек, докато си мислеше за „пратката“, която беше оставил на моста.

Беше почти уверен, че го е направил чисто, но трябваше да приеме и вероятността някой да го е видял. В такъв случай бележката вече беше в ръцете на тайната полиция и той скоро щеше да се озове отново в затворническа килия, стая за мъчения или и двете.

Не разчете нищо по лицето на Чен, когато придружителят му се появи на прага и дойде при него.

— Как сте тази сутрин? — попита той.

— Почти като нов — отвърна Николай. — А вие?

— Много добре — отговори Чен. — Полковник Ю би желал да се срещне с вас. Готови ли сте да тръгваме?

Николай беше готов.

29.

Монахът излезе със скръстени ръце от Бялата пагода.

По-рано, точно след изгрев, монахът, известен като Сюе Син беше медитирал в кулата, бе гледал през прозореца към моста и бе видял мъжа, облегнал се на парапета.

Сега вървеше бавно към моста. Бавно, защото не искаше да се набива на очи, но и защото краката му бяха странно извити и не можеше да се движи бързо.

Знаеше, че рискува живота си, знаеше, че има голяма вероятност някой от разхождащите се в парка, от играчите на тай чи, от уличните търговци и дори от останалите монаси да е полицейски шпионин, който дебне да види кой ще прибере посланието.

Тогава щеше да се случи едно от двете възможни неща. Или щяха да го арестуват незабавно, или щяха да изчакат и да го проследят с надеждата, че ще ги отведе до цялата клетка. Той обаче знаеше, че не може да позволи подобно нещо — беше достатъчно опитен да забележи следящите го и достатъчно умел, за да сложи край на живота със собствената си ръка, ако се стигнеше до това.

Сюе Син нямаше да позволи да го заловят.

Вече го бяха залавяли.

По време на мъченията беше научил онова, което никой човек не би трябвало да научава — звученето на собствените му писъци. А когато го връщаха в клетката, единствено милостта на съкилийника му го запазваше жив, даваше му надежда, когато искаше да умре, споделяше с него мизерните шепи ориз, които им даваха, колкото да не умрат от глад.

Сега, десет години по-късно, той все още куцаше.

Знаеше, че изобщо не биваше да е жив. Онези, които го бяха заловили, решиха да избият всички преди идването на японците, затова ги изкараха на едно поле до затвора, дадоха им подострени пръчки и ги накараха да изкопаят дълга траншея.

Когато общият гроб бе готов строиха ги пред него и Сюе Син с нетърпение очакваше куршума, който щеше да сложи край на този

живот. Комендантът обаче обясни, че не си заслужавало да пилеят скъпите патрони за тях и затова ще бъдат съсечени и намушкани.

После започна — вихър от сребристи остриета и фонтани кръв. Сюе Син усети как пада назад в траншеята и се радваше на смъртта. Сякаш дни по-късно усети падащата отгоре му пръст и му се прииска да изкрещи, че е още жив, но преглътна страха и болката си заедно с пръстта.

Монасите дойдоха същата нощ.

Вървяха като призрци през мъглата и копаеха с ръце. В буквалния смисъл го извадиха от гроба. Седмици по-късно можеше да става, след още няколко седмици беше в състояние да ходи, ако това можеше да се нарече ходене. Всяка нощ сънуваше кошмари и се събуждаше в онзи гроб.

Сега Сюе Син мина покрай разхлабената керемида на моста, измъкна сръчно посланието и го скри в робата си. В другата си ръка стискаше тънък остър нож, който щеше да забие в корема си, ако дойдат за него или ако разбере, че някой го следи.

Но никой не го направи.

Излезе незабелязано от северната порта и се озова в един хутонг в северната част на централния район. Пет минути по-късно се намираше в задната стаичка на една малка къща, клекнал на мъждукащата светлина на малкия радиопредавател, в който прочете кодираното съобщение.

Излезе от къщата, рецитирайки „Ом мани падме хум“.

Скъпоценният камък е в лотоса.

30.

Острието се заби дълбоко в корема на жертвата.

Мъжът изпъшка и се опита да натъпче вътрешностите си обратно, докато залиташе по алеята недалеч от шумния пазар на Луанг Прабанг, но беше прекалено късно.

Кобрата прибра ножа, обърна се и бързо излезе от тъмната алея на улиците на северното лаоско градче.

Всичко бе свързано с нещо на име „Операция Х“, но Кобрата не се интересуваше от това. Важни бяха единствено парите, а този клиент винаги плащаше сигурно и навреме.

Кобрата докосна малкия медальон и усети очертанията на гравираното лице и надписа...

Per tu amicu.

За твоето приятелство.

31.

На площад Тянанмън се беше събрала голяма тълпа.

Движението спря. Николай погледна през прозореца и видя военен конвой от съветски камиони и американски джипове да преминава покрай викащата и дюдюкаща тълпа.

Николай видя обектите на дюдюкането.

Двама мъже, западняк и азиатец, стояха в задната част на открит джип, придържани за краката от войници от Народната освободителна армия. Ръцете им бяха вързани към тялото. В открития камион зад тях седеше взвод войници с насочени нагоре карабини. Хора от тълпата хвърляха боклуци и развалени зеленчуци, викаха обиди, притичваха до джипа и плюеха затворниците.

— Шпиони — обясни Чен, наблюдавайки реакцията на Николай.

— Италианец и японец. Крояли заговор да убият Председателя.

— Наистина ли?

— Признали са си.

Колата на Чен запълзя зад военния конвой през Тянанмън към Небесния храм. Парадът спря при Небесния мост и тълпата ги обгърна от всички страни като амеба. Войниците скочиха от каросерията, свалиха грубо затворниците от джипа и ги помъкнаха към свободното пространство в основата на моста. Част от войниците избутаха тълпата с помощта на пушките си, докато офицерът построи останалите в редица.

— Публично ли ги екзекутирате? — попита Николай.

— За назидание.

Противно на етническите стереотипи, италианецът стоеше мълчаливо и стоически, а краката на японеца се подгънаха и той рухна на колене, хлипайки. Един войник грубо го изправи и тогава Николай видя някакъв мъж, облечен в дълго черно палто и черна шапка, който излезе от задната седалка на един автомобил и тръгна към затворниците.

В лявата си ръка държеше лист хартия.

— Кан Шен. — В гласа на Чен се долавяше страх.

Николай гледаше как Кан мина наперено пред тълпата, застана до затворниците и изчете прокламацията, която изброяваше техните престъпления и ги предаваше на справедливия гняв на народа. В своята милост Председателят позволил да бъдат разстреляни вместо обесени, обезглавени или просто пребити до смърт от тълпата.

Кан завърши речта си, остана да позира за момент, след което отстъпи назад.

Офицерът извика заповед и войниците вдигнаха карабините с метално тракане, което отекна в свежия въздух. Италианецът събра сили, но Николай видя как по панталоните му изби тъмно петно от урината. Тълпата също го видя и задюдюка подигравателно.

— Вижте! Напика се!

— Прекалил е с виното снощи!

Японецът отново рухна на колене. Един войник понечи да тръгне към него, но раздразненият офицер поклати глава, излая нова заповед и трима войници се прицелиха в коленичилиия. Офицерът имаше усет за момента. Вдигна ръка, но спря за по-драматичен ефект, докато тълпата не утихне.

Последва миг тишина, след което офицерът спусна ръка и извика. Пушките изтрещяха и двамата затворници се строполиха на земята.

Небесният храм, чийто прочут син покрив блестеше на слънчевите лъчи, се издигаше над тях.

— Шпиони — заключи Чен.

32.

Съобщението на Николай бе излъчено пет пъти преди да достигне Хейвърфорд в Токио. Въпреки това пристигна правилно и Хейвърфорд го дешифрира моментално.

Опера „Дженгици“, четвъртък вечер.

Екипът в отдела на ЦРУ в Токио моментално се задейства. Минути по-късно пред Хейвърфорд лежеше карта на Пекин и няколко въздушни снимки. Начерта червен кръг около опера „Дженгици“.

След това в стаята влезе китайски бежанец, роден в Пекин, който каза, че сградата се намира в район Суанву, югозападно от Стария град, недалеч от Небесния храм. Това бе една от най-старите части на града и представляваше плетеница от тесни хутонги и стари жилищни постройки. Преди комунистите да дойдат на власт, районът бил център на Бада хутонг, или кварталът на червените фенери.

Хейвърфорд му благодари и го освободи, после се свърза по пряката линия с Бил Бентън, шефа на пекиния отдел, който сега работеше в Макао.

— Трябват ми снимки и планове на нещо, наречено опера „Дженгици“, както и място за свръзка в район Суанву — каза той.

Обикновено за изпълняване на искане като това бяха необходими седмици, ако изобщо бъде изпълнено, но на Бентън изрично му бе казано, че Хейвърфорд се ползва със статут за незабавен достъп. Исканите снимки и планове бяха пратени за петнайсет минути, а час по-късно Бентън отново се обади.

— С какво разполагаме в Суанву? — попита Хейвърфорд.

— Имаш късмет. Храмът на зелената истина се намира на същата улица.

— И би ли ме просветил какво представлява този Храм на зелената истина? — попита Хейвърфорд, докато търсеше сградата на картата.

— Най-старата джамия в Пекин — отвърна Бентън.

Пред Хейвърфорд се появи снимка на сградата. Приличаше на обикновен стар китайски храм, будистки или даоистки, с боядисани в

синьо и червено колони и стръмен покрив. Едва после забеляза, че керемидите на покрива не са в обичайното синьо, а са зелени.

— И комунистите са го оставили непокътнат?

— Нямали са избор. Намира се насред квартал на хуй.

Хейвърфорд знаеше, че Бентън играе играта „знам повече от теб“. Но това беше типично за старите служители в Китай, които винаги бяха в отбранителна позиция, продиктувана от факта, че са „изгубили“ страната, предавайки я в ръцете на комунистите и винаги негодуваха, че сега са подчинени на Азиатския отдел и разни новобранци като Хейвърфорд. Но в същото време беше съпричастен — повечето от агентите им бяха отзовани и сега бавно и мъчително трябваше да се изгради напълно нова мрежа.

— Китайскоезично мюсюлманско малцинство — обясни Бентън.

— Живеят в Пекин от хиляда години. Наричат своята разновидност на исляма *кин джен*, или „зелената истина“.

— Разполагаме ли с неколцина от тези хуй? — попита Хейвърфорд.

— С повече от неколцина — отвърна Бентън. — Мразят шибаните червени, гледат на тях като на безбожни неверници, опитващи се да потиснат религията им. Освен това са свързани с мюсюлманското малцинство в Синдзян, които искат да се отцепят.

Значи разполагаме с възможности, помисли си Хейвърфорд.

— Трябва ми екип за измъкване.

— Можем да го направим.

— И място за пратки за наш човек в Пекин — добави Хейвърфорд.

— Можеш ли да метнеш малко оръжие в Синдзян?

— Разбира се.

— Ще ти се обадя с подробностите — каза Бентън.

— Ще дойда в Хонконг да ги уточним.

Не искаше Бентън да прецака всичко и не разполагаше с много време да довърши плана и да го прати на Хел.

33.

Оръжието изглеждаше толкова грозно, колкото и беше смъртоносно.

В него няма чест, а съответно и красота, помисли си Николай. Мечът е прекрасен заради грижата и уменията, вложени в създаването му, и почтен заради храбростта, която е нужна в двубоя.

Но един гранатомет?

Грозотата му е пропорционална на разрушителната му мощ. Произведен напълно анонимно от бездушни работници на поточната линия в някой американски завод, той за разлика от меча не носи отличително достойнство на своя собственик, а само способността да убива и унищожава от разстояние.

Въпреки това, докато слушаше обясненията на Ю за особеностите на оръжието, Николай трябваше да признае, че мощта му е впечатляваща.

Гранатометът M20, известен като „супер базука“, тежеше само седем килограма и бе дълъг метър и шестдесет, като половината от дължината му се падаше на цевта. Изстрелваше високоексплозивна противотанкова ракета с тегло три килограма и половина, която летеше със скорост сто метра в секунда и можеше да пробие двацет и пет сантиметрова броня от разстояние сто метра. Беше в състояние да унищожи тежък танк, бронетранспортьор, бронирана кола с гъсенични колела или бункер.

Оръжието, което в общи линии представляваше тръба с електрически спусък и оптичен мерник, можеше да се разглоби на две части за по-лесно носене от двама души. Човек можеше да го използва от изправено, клекнало или легнало — което беше особено важно за целта му — положение. С други думи, използващият го можеше да залегне в някое оризище или да се изправи във високата трева и да стреля точно. Добре обучен екип от двама души можеше да изстрелва по шест ракети на минута, а елитните екипи — до шестнайсет за същото време.

— Може ли да се използва от сам човек, ако се наложи? — попита Николай.

— Да, стига да е на тринога.

— Триногите включени ли са?

— Разбира се, другарю Жилбер.

Николай го накара да отворят и петдесетте сандъка и огледа всеки гранатомет. Не беше специалист по тези оръжия, но ако не го беше направил, щеше да събуди подозренията на Ю. Никой сериозен търговец на оръжие, какъвто несъмнено бе Жилбер, нямаше да рискува и да купи пет сандъка с гранатомети и четиридесет и пет с кирпичени тухли.

Оръжията бяха покрити с тънък слой грес, за да се предпазят от ръждата и плесента в окопите.

— Осигурявате ли смазка за почистването им? — попита Николай.

— Разбира се.

Петдесет от тези оръжия, помисли си Николай, всяко едно способно да унищожи френски танк, бронетранспортьор или бункер, можеха да променят ситуацията в полза на Виет Мин.

Може би дори решаващо.

Виет Мин бяха започнали преждевременна конвенционална офанзива срещу френските войски по река Дай. Притиснати от превъзхождащата ги френска огнева мощ, Виет Мин бяха изгубили единайсет хиляди души само за двацет и шест дни. Въпреки това бяха на крачка от победата и може би щяха да я спечелят, ако не се бяха намесили американците с едно ново оръжие.

Наричаха го „напалм“ — течен огън, изсипван от самолети. Бойците на Виет Мин биваха изпепелявани на място.

Николай си припомни бомбардировките над Токио, както и атомните бомби, които изтриха от лицето на земята Хирошима и Нагасаки, и се запита дали американският гений за масово унищожаване познава някакви граници.

— Ще ги взема — рече той. — Естествено, в зависимост от цената.

Не че наистина трябваше да се пазари. Хейвърфорд му беше осигурил достатъчно пари, но пък кой търговец на оръжие нямаше да се опита да намали цената?

Не и Мишел Жилбер.

Оттеглиха се в един затворен павилион, гледащ към езерото Лонтан.

Храната беше доста добра. Варена риба в сладък кафяв сос, последвана от зеленчуци с чесън и *джа дзян ма* — дебела пшеничена юфка с кълцано свинско в соев сос.

— Е, каква е цената? — попита Николай.

— Какво е предложението ви? — попита Ю, отказвайки да налага въдицата и пръв да назове сума.

Николай даде нелепо ниска цена.

— Може би не сте ме разбрали правилно — отвърна Ю. — Не купувате само сандъците, а и съдържанието им.

И вдигна четворно.

— Може би съм се изразил неправилно — отговори Николай. — Искам да купя петдесет, а не петстотин.

Но все пак вдигна малко предложението си.

— Имаме разходи — каза Ю и назова новата сума.

— Явно много сериозни — отвърна Николай.

Но вече знаеше реалната цена на Ю, защото полковникът вървеше праволинейно към крайната си цел. Лишен от въображение играч на го, без никакъв усет или финес. Но Николай искаше да приключи с този противен пазарлък и назова цена малко под желаната от Ю. За негова изненада, полковникът прие. Това го накара да настръхне и се запита защо китаецът прави така.

Ю не закъсня с отговора.

— А сега да обсъдим транспорта.

Николай се престори на заинтригуван. Естествено, нямаше намерение наистина да купува оръжието, още по-малко да го праща някъде. Преди оръжието да е готово да отпътува, той щеше да е убил Ворошенин и с малко късмет щеше да се е махнал оттук. Въпреки това, играта трябваше да продължи и затова каза:

— Разбира се, ще платя разумна сума за превозването им до някое място недалеч от виетнамската граница.

Ю кимна.

— Ще депозирате средствата в банкова сметка в Лозана. Когато получим превода, ще ви дадем координати в провинция Юнан. Ще

осигурим армейска част, която да ви помогне да превозите стоката до вьетнамската граница. По-нататък се оправяте сами с крайния клиент.

— Ще депозирам половината пари в швейцарска сметка — отвърна Николай. — И другата половина, когато аз и стоката пристигнем на границата.

— Липсата ви на доверие е обезпокоителна.

— Чувал съм — отвърна Николай, — че въпреки несъмнено героичните усилия на Народоосвободителната армия, планините на Юнан гъмжат от разбойници.

— Останали са няколко контрареволуционни елементи, които се мъчат да оцелеят — отговори Ю, — скоро ще заличим тези *ту фей*.

— А дотогава — каза Николай, — не бих искал стоката ми да ми бъде отнета преди да я доставя на клиента си. Извинете грубостта ми, но все си мисля, че армейската част, за която споменахте, ще бъде още по-старателна, ако има, така да се каже, интерес от сделката.

Ю остави клечките си.

— Капиталистите винаги смятат, че всички са мотивирани от парите.

— Но не и комунистите — отвърна Николай. — Затова е и банковата сметка в Лозана. И защо приемате, че съм капиталист?

— Определено не сте комунист.

— Аз съм жилберист — отвърна Николай.

Ю се изкиска.

— Две трети и една трета.

— Разбрано.

Николай взе клечките си и продължи да се храни.

34.

— Сключена ли е сделката? — попита Пън.

— Да — отвърна Ю.

— Добре — каза Пън. — Той още ли се преструва, че е онзи французин Жилбер?

— При това много добре, ако трябва да сме обективни.

Пън се разсмя.

35.

Даймънд вдигна телефона.

— Да?

— Аз съм — каза гласът. — Бентън. Хейвърфорд ме помоли да те държа в течение.

— Слушам — каза Даймънд.

Изкиска се наум.

Бентън харесваше работата си, беше късметлия, че все още я имаше. И искаше да си я запази.

36.

— Вие сте голям... — Чен затърси думата на китайски, но се предаде и премина на френски. — ... *gourmand*^[1].

Николай сви рамене.

— Аз съм французин.

Когато се беше върнал от срещата си с Ю, красивата служителка на рецепцията в хотела му бе дала ключа и го бе попитала дали да се нуждае от предложение за ресторант за вечерта.

— Ако обичате — отвърна Николай.

— Мога ли да ви предложа „Хон Бинлоу“ — попита тя.

Чен беше много поласкан, че Жилбер иска да посети реномирания стар ресторант и да опита характерната му мюсюлманска кухня. Едно от преимуществата на придружителя на чужденци беше възможността да се храни на места, които иначе не можеше да си позволи. А дори и да разполагаше с достатъчно пари, честите посещения на по-изисканите заведения можеха да му докарат обвинение в упадъчност.

Естествено, нямаше свинско, но пък това се компенсираше напълно достойно от агнето сукалче на дървени въглища, монголското задушено с картофи и най-вече от запечената змиорка.

Сервитърите, които до един бяха от малцинството хуй, пристигнали от западните провинции преди поколения, носеха къси бели елечи, черни панталони и бели мюсюлмански кепета. Малкото жени в заведението, повечето роднини на съдържателите, бяха забулени или покриваха косите си със забрадки.

— Религиозни суеверия — почувства се длъжен да отбележи Чен, за да представи самия себе си като политически правоверен. — Вие сте католик, предполагам?

— По рождение — отвърна Николай.

Към средата на вечерята Николай се извини, че трябва да посети тоалетната. Сервитърът едва го погледна, докато минаваше покрай кухнята и продължи по тесния коридор.

След като заключи след себе си, Николай се облекчи, за да задоволи евентуалните подслушвачи, след което пусна водата, за да измие ръцете си и да заглуши вдигането на капака на старото казанче. Съобщението, написано на цигарена хартия, беше залепено с дъвка от вътрешната страна на казанчето.

Николай разчете шифъра, запамети съдържанието и нахвърла хартията на малки парченца, хвърли ги в тоалетната и пусна водата.

— Добре ли сте? — попита го Чен, когато се върна на масата.

— Великолепно — отвърна Николай. — Защо?

— Разтревожих се да не би змиорката да е раздразнила стомаха ви — каза Чен.

— В моята част на Франция това е обичайно ястие — отвърна Николай.

— О!

Сервитьорът беше млад мъж, красавец, с високи скули и поразително сини очи. Ръката му леко трепереше, докато подаваше на Николай сметката.

— Всичко ли беше според очакванията ви, другарю?

— Всичко беше точно така, както ми разказаха. — Николай беше радостен, че Чен бързаше да обере остатъците от червения сос с геврека и не забеляза безпокойството на келнера.

— Толкова съм поласкан. Ще предам на готвача.

— Моля, бъдете така добри.

Колата и шофьорът ги чакаха отпред.

— Да се поразходим? — предложи Николай.

— Много е студено.

— Но ние сме добре подсилени — потупа корема си Николай. — Както отвътре, така и отвън.

Чен се съгласи, но не беше особено радостен. Колата и шофьорът бяха голяма привилегия, а сега чужденецът искаше да върви пеша като някакъв селяк. Но все пак трябваше да му се угажда — носеха се слухове, че току-що е сключил важна сделка с Министерството на отбраната.

Заслушан в скърцането на снега под подметките му, Николай мислено повтори инструкциите на Хейвърфорд.

Елиминирай обекта. Излез от операта, мини през пазара и влез в Храма на зелената истина. Екипът от мюсюлмани хуй, противници

на комунистите, ще те чака там. Ще те откарат с камион до пристанището Цинхуандао, Където ще те поеме рибарска гемия и ще те откара до американска подводница в Жълто море. Късмет.

Наистина ми трябва късмет, помисли си Николай. Щеше да му е нужен безумен късмет само за да се измъкне от операта, какво остава за бягството по тесните улички до джамията. А и дали „екипът“ щеше да успее да го прекара през множеството пропускателни пунктове до Цинхуандао?

Едва ли.

Но нямаше особен смисъл да се мисли за малко вероятното.

---

[1] [чревоугодник](#) (фр.). — Б.пр. ↑

37.

Николай излезе за сутрешния си крос. Този път Усмивката и Хрътката се бяха подготвили и Николай злорадо забеляза, че са обули маратонки, или поне армейския им еквивалент.

Самият Николай не харесваше особено бягането — изглеждаше му скучно и еднообразно упражнение, лишено от вълнението на пещернячеството и натоварванията на трудните *ката* на „гол/убивам“, но все пак предполагаше, че се отразява добре на сърдечносъдовата система.

Влезе в темпо и насочи ума си към предизвикателствата около убийството на Ворошенин. Руснакът имаше лежа в операта, която осигуряваше нужното усамотяване, но лесно се охраняваше. Несъмнено тримата му телохранители щяха да са там, както и обичайните китайци от силите за сигурност, цивилни и униформени.

Пазачите на Ворошенин несъмнено ще ме претърсят, помисли си Николай, преди да ме пуснат в ложата при господаря си, така че няма да мога да взема никакво оръжие със себе си. Това не е кой знае какъв проблем, каза си той; всъщност, именно поради тази причина натовариха теб със задачата и сега тичаш в свежия пекински въздух, вместо да гниеш в килията си в Сугамо.

Самото убийство щеше да е относително лесно — в някой момент Ворошенин щеше да се наведе напред към парапета и да оголи врата или гърлото си за смъртоносен удар. Ако това бе самоубийствена мисия в японски стил, нямаше да има какво друго да обмисля. Николай просто щеше да се приготви за смъртта и това бе всичко.

Но тъй като нямаш намерение да умираш, помисли си той, докато завиваше на север към парка Бейхай, трябва да откриеш как да отстраниш Ворошенин и да се измъкнеш от ложата, да не говорим за самата сграда.

В залата ще бъде тъмно, ярките прожектори ще осветяват сцената, така че това е предимство. Освен това ще бъде шумно. Пекинската опера с нейните барабани, гонгове и пронизителни писъци изглеждаше на непосветения като докарваща мигрена какофония,

която с лекота щеше да заглуши звуците на умирация Ворошенин, макар че Николай се надяваше да ги сведе до нула с ефективен удар.

Влезе в парка и реши да разнообрази малко работата на преследвачите си, като тръгна по западната пътека около езерото вместо по източната. Поне това мога да направя за тях заради това, че им се е наложило да станат толкова рано, помисли си той. Пък и днес по график нямам съобщения за изпращане и получаване.

Ами ако успея да убия Ворошенин без никой нищо да забележи? Тогава бих могъл просто да стана и да изляза, следван от китайските си опашки, а от тях ще се отърва по *хутонгите* на Суанву преди да се скрия в джамията.

Възможно ли е подобно нещо? — запита се Николай, докато тичаше покрай брега на езерото.

Разбира се, че е възможно, каза си той и чу гласа на генерал Кишикава. *Никога не обмисляй възможността за успех — мисли само за невъзможността от провал.*

Хай, Кишикава сама.

Прехвърли десетките методи, които предлагаше „гол/убивам“ за премахването на противник отблизо без излишен шум. После ги сортира в категории според ситуацията — седнал отдясно на Ворошенин, отляво, зад него, или пък — нещо по-трудно — ако между него и целта има място, заето от телохранител или друг гост.

Трудно, да, но не и невъзможно.

Само провалът е невъзможен.

Немислим.

Докато заобикаляше северния бряг на езерото, Николай мина в спринт, за да се отърси от отегчението, но също така да види какви скорости може да развива Хрътката. Можеше да се стигне до това — до надбягване за спечелване на дистанция и време, за да се отърве от него в Суанву.

Хрътката оправда прякора си. Прие предизвикателството и не изостана близо минута или някъде там, но когато увеличи още малко скоростта, Николай отново набра преднина и забеляза, че Хрътката не е в състояние да издържи на темпото.

Значи е възможно, помисли си Николай, докато намаляваше, за да не тревожи ненужно опашките си.

Възможно е да направя това и да остана жив.

Върна се в хотела, свали пропитите с пот дрехи, изкъпа се бързо с вода, която можеше и да мине за хладка, облече се и слезе да закуси с топло соево мляко и туршия. Напоследък ядеше твърде много и засищащо, и усещаше тялото си мудно и бавно.

Чен пристигна няколко минути по-късно. Седна, грубо си поръча чай и погледна нещастно Николай.

— Обичате да се упражнявате — обвини го той, изоставяйки всякакви преструвки, че гостът му е под непрекъснато наблюдение.

— Това проблем ли е?

— Това е самоугаждане.

— Аз пък си мислех, че е тъкмо обратното.

Чаят на Чен пристигна.

— Самоугаждане е в смисъла, че се изразходват сили, които могат да се използват за по-добри цели — обясни той.

— Като мотаенето из фойето ли? — попита Николай и се зачуди, защо толкова му харесва да дразни Чен.

— Хората ми са много заети — каза Чен. — Имат много работа за вършене.

— Другарю Чен, напълно съм съгласен с вас — рече Николай. — Пълна загуба на безценно време и средства е хората ви да ме следят...

— Те не ви „следят“ — изпуктя Чен. — А ви „охраняват“.

— Определено е пилеене на средства да ме охраняват в новото народно общество, където престъпността е анахронизъм, изхвърлен на бунището заедно с империалистическото минало — любезно отбеляза Николай.

— Охраняват ви — настоя Чен, който явно започваше да губи търпение, — от контрареволуционни елементи.

— А — отвърна Николай и леко се поклони. — Сега виждам грешката в мисленето си. Моля, приемерте извиненията ми за неразумното ми поведение. Ще прекратя сутрешните си кросове.

— Не — омекна Чен. — Просто исках да ви накарам да осъзнаете... Само това ли закусвате?

— Засега — отвърна Николай. — Обаче сега се замислям за малко гевреци. Какво ще кажете? С червен бобов пастет?

— Само ако желаете.

— Само ако си ги поделитем.

— Само за да се покажа добър домакин.

След като се уговориха, поръчаха гевреците и отново като приятели заговориха на безопасни светски теми като времето и тъй нататък.

После станаха и тръгнаха към банката.

Макар дълбоко да презираха тези символи на капитализма, комунистите все пак се нуждаеха от банки за правене на бизнес и затова в Пекин бяха останали няколко, а служителите им изпитваха смътно чувство на вина и срам.

— До коя банка? — попита Чен, когато се качиха в колата.

— Индокитайската — отвърна Николай.

— Разбира се. — В думите на Чен се долавяше лека ирония. Имаше банки и банки — някои внимателно следяха трансакциите по депозитите, а други бяха по-известни с уменията да си затварят очите. Индокитайската банка си беше спечелила добра репутация с второто и цензорското й око беше строго избирателно, също като това на самата Югоизточна Азия — жизнерадостно и стеснително в своята корумпираност.

Ако някой френски търговец на оръжие искаше да извърши съмнителни парични преводи в Азия, Индокитайската банка бе най-подходящото място.

Николай извади пакет цигари от палтото си, предложи една на Чен и друга на шофьора, след което запали и трите.

— *Cie cie* — благодари шофьорът. Това бяха първите му думи към Николай.

Стигнаха до банката само за няколко минути. Шофьорът остана в колата, а Чен въведе Николай вътре и поиска среща с директора.

Всички банкови директори са еднакви, помисли си Николай, докато човекът излизаше от кабинета си. Изглеждаше малко стреснат, че го прекъсват по работа толкова скоро след започването на работния ден. Този явно споделяше стандартната нагласа, че всяка среща с вложител представлява прекъсване.

Николай беше имал намерение да говори на китайски, но сега премина на френски.

— Говорите ли френски, другарю?

— Да, разбира се — отвърна директорът и кимна към прозореца, на който беше гравирано „Banque de l'Indochine“.

Николай реши, че директорът се чувства малко неудобно в маоистката си куртка. Сигурно предпочиташе обичайните тъмносиви костюми, които бяха униформата на bankerите в добрите стари времена.

— Искам да направя превод, при това по възможно най-дискретен начин — каза Николай. Нарочно подходи грубо, за да може bankerът веднага да разбере разликата в социалния им статус, да се държи почтително и да иска от него да си свърши работата по-бързо и да си върви. Нямахше желание директорът да проверява твърде много документи или да бъде прекалено прилежен.

— Предполагам, имате сметка при нас?

— Да, разбира се — отвърна Николай и му подаде книжката си, създадена от фалшификаторите на ЦРУ.

Директорът я погледна.

— Носите ли паспорта си?

Николай му даде паспорта си и директорът свери снимката с човека пред него.

— Добре, но... другарю Жилбер. Моля, последвайте ме.

Когато Чен понечи да ги последва, директорът го спря.

— Вие не — остро каза той.

Николай го последва по коридора до остъклена кабинка, в която имаше бюро и само един стол. Директорът му направи знак да седне.

— Моля, попълнете тези формуляри.

Николай седна и попълни сложните документи, докато директорът дискретно се обърна с гръб към него. След като беше готов, директорът го помоли да се настани удобно и да почака.

Николай зачака с надеждата, че Хейвърфорд наистина е депозирал необходимите средства. Китайците се отнасяха сериозно към бизнеса и нямаше да търпят мошеничества. Ако парите не са в сметката, помисли си Николай, моментално ще ме изхвърлят навън, и също толкова бързо ще ме изритат от страната.

Това бе най-добрият сценарий. Най-лошият щеше да е формулярите да задействат някаква вътрешна аларма или път от ЦРУ да е изтекла информация. Тогава тук щеше да дойде не сплшеният директор, а китайската полиция.

Телефонът в стаята на Хейвърфорд в хотел „Пенинсула“ в Хонконг иззвъня.

— Мосю Картие? — попита гласът на френски със силен виетнамски акцент.

— Да?

— От клона ни във Виентян дойде нареждане за превод на голяма сума и задействия изискването да бъдете уведомени — каза гласът.

— Да?

— От някой си мосю Жилбер?

— Бихте ли ми казали в коя сметка се прави преводът?

Гласът назова някаква банкова сметка в Лозана.

— Чудесно, да.

— Благодаря. Приятен ден.

— Приятен ден.

Двайсет минути по-късно директорът се върна с радостната новина, че като че ли всичко е наред и отведе Николай в друга стая с оператор, седнал зад широка дървена маса. Директорът му подаде документите и му каза да извърши превода.

— Средствата ще бъдат налични в началото на работния ден в Швейцария — каза директорът, мълчаливо отдавайки по-голямо уважение на Николай. Сумата наистина беше много голяма.

— Благодаря — каза Николай.

— Благодаря, че ползвахте услугите ни — отвърна директорът.

Изведнъж почувства нужда да намекне на Николай, че е зает човек. — Мога ли да ви бъда полезен по някакъв друг начин?

— Това е всичко, благодаря.

Николай се върна при обидения Чен в лобито.

— Приключихте ли? — грубо попита Чен.

— Онзи тип е надут глупак — рече Николай.

— Няма значение.

— Сега бих искал да видя някои забележителности — каза Николай. — Разбира се, стига да желаете да ме разведете.

— С удоволствие.

Върнаха се в колата и потеглиха към Великата китайска стена.

38.

Нещата се подреждат по плана, помисли си Хейвърфорд, докато стоеше на дока на ферибота в Каулун.

Хел беше получил съобщението, изпратено през мюсюлманския ресторант. Знаеше къде да иде и как да стигне дотам. Членовете на екипа за измъкване, съставен от хуи се насочваха към Храма на зелената истина.

— Ще ни трябват способни хора — предупреди Хейвърфорд. — Нещата могат да загруbeat.

— Целият екип владее *бадзикауан*, бойно изкуство на китайците мюсюлмани — отвърна Бентън. — Много е подходящо за тесни пространства и близки разстояния. Същото изкуство се използва и от личните телохранители на Мао. Водачът на групата е майстор.

— Ще му се наложи да покаже уменията си — каза Хейвърфорд.

— Не се безпокой — отвърна Бентън. — Действа бързо и чисто.

Може и да е бърз, но нищо от онова, което предстои, няма да е чисто, помисли си Хейвърфорд.

Щеше да се радва да се махне от Хонконг. Хейвърфорд не обичаше този град, а англичаните бяха нелепо докачливи, че „братовчедите“ действат на тяхна територия. Тази сутрин британският му колега Уутън го беше заговорил по време на закуската в хотела, преди още Хейвърфорд да успее да се сдобие с чаша блудкаво кафе.

— Добро утро, Ейдриън — каза Хейвърфорд. — Не е ли малко рано за теб?

— Вече си поръчах „Блъди Мери“ — отвърна Уутън.

Едър и безцеремонен човек, бивш ръгбист, ако Хейвърфорд си спомняше правилно, Уутън изглеждаше не на мястото си в Китай. Външният вид обаче заблуждаваше — Уутън бе известен синолог, за което свидетелстваха първо образованието в Кеймбридж, а после и дългите години живот в Азия.

— Какво те води на моя територия, Елис?

— Не е кафето, бъди сигурен.

— Тогава какво?

— Ужасно си прям, Ейдриън.

— Рано е и съм махмурлия. — Сервитърът донесе коктейла и Уутън отпи с благодарност.

— Просто минавам на път към Макао, реших да се отбия при тукашните гадатели на чаени листа — каза Хейвърфорд.

— Има ли нещо, което моята кралица трябва да знае?

— Не, освен ако не умира от скука — отвърна Хейвърфорд. — Обичайните баналности — Председателят се разправя с враговете си, противниците му са снишили глави, кампании анти това, анти онова и тъй нататък.

— Момчетата ми докладваха, че вчера са засекли Бентън.

— Всеки трябва да бъде някъде — отговори Хейвърфорд, повтаряйки старата шега на Майрън Коен^[1]. Трябваше да се види с него при следващото си връщане в Ню Йорк. Дявол да го вземе Бентън с неговата тромавост.

Нищо против, работата тук и без това е почти приключена.

Уутън кимна.

— Но пък засичаме Бентън и Хейвърфорд. Става съмнително, трябва да си признаеш.

Хейвърфорд сви рамене.

Червеното лице на Уутън стана необичайно сериозно.

— Не искам да си развяваш байрака в двора ми, Елис. Нито ти, нито Бентън, нито който и да било. Ясно ли се изразих?

— Просто се връщам в Токио, Ейдриън.

— Не исках да се покажа като негостоприемен — рече Уутън. — Как ще стигнеш до летището?

— С такси.

— Не е нужно — рече Уутън. — Ще кажа на някое от момчетата ми да те закара. И без това киснат тук по цял ден и се наливат с бира.

Значи ме извеждат с ескорт от колонията, помисли си Хейвърфорд.

Нищо против, работата тук и без това е почти приключена.

---

[1] Майрън Коен (1902–1986) — американски комик, особено популярен през 50-те и 60-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

39.

Ву Джан заби лакът в дървения стълб.

Болката се стрелна по предлакътницата, китката и дланта му, която все още бе отворена в характерната поза „гребло“, откъдето идваше името *бадзикуан*, но Ву я отпрати и погледна към сцепеното дърво. Лакътят му беше оставил шестсантиметрова дупка в стълба.

Това бе *бадзикуан* — изкуството разчиташе на бързи и унищожителни единични удари. Великият майстор Ли Ву Шен навремето казал „Не зная какво е да удариш два пъти човек“. Ако този стълб беше човек, експлозивната сила на удара щеше да счупи гръкляна или челото му, или просто да спре сърцето му. Ву щеше да продължи да тренира, но чу призива за молитва от минарето, което се издигаше само на една пряка оттук.

Облече бял кафтан, сложи си кепето и излезе от тренировъчната зала на Нелсън Стрийт. Джамията бе най-голямата в Хонконг и обслужваше малката, но набожна мюсюлманска общност на острова. Уламата^[1] се бе увеличила през последните години покрай бежанците от континента, които намираха по-приветлив дом в космополитния Хонконг, отколкото в управлявания от Чан Кайши Тайван.

Вървеше към джамията и се радваше, че отива на молитва. Тази нощ щеше да се промъкне през границата на Новите територии в родината си. Самото назначение щеше да е нищо, истинската опасност бе в излизането и връщането. Като дългогодишен инструктор по *ушу* в армията на Гоминдана преди да се върне към цивилния живот, не го очакваше нищо добро, ако попадне в ръцете на комунистите.

Вече на трийсет и пет, Ву имаше жена и три малки деца, които се нуждаеха от него. Въпреки това не можеше да откаже мисия като тази. Заплащането беше добро; още повече, че му даваше възможност да нанесе удар по омразните комунисти, онези безбожни кафири^[2], които потискаха народа му. Не само щеше да се завърне у дома с пари за цяла година, но и американският агент му обеща да осигури пратка карабини за зараждащото се бунтовническо движение в Синдзян.

Ву беше висок мъж с впечатляващо широки рамене и трябваше да се обърне странично, за да влезе през стария вход на джамията. Свали пантофите си, намери молитвеното килимче на обичайното му място, влезе в храма и коленичи. Неколцина други мъже, всички приятели от квартала, вече бяха тук и бяха започнали поклоните си.

Опря чело в пода, но така и не можеше да прогони мисията от мислите си. Убийството не бе проблем. Много пъти беше използвал бойните си умения, за да убива — комунисти в Шанхай, японци в Хунан, а после отново червените, докато Чан не се откажа от борбата и остави толкова много от тях да се спасяват кой както може.

Сега участваше в нова война — в джихад за спасяването на народа си. Ако убиването помагаше за постигането на целта, тъй да бъде. Щеше да го направи и ако е рекъл Аллах — да оцелее и да се върне при семейството си, *иншаллах*. Ако ли не поне знаеше, че уламата няма да допусне семейството му да гладува. Някой брат щеше да се ожени за вдовицата му и да се грижи за децата му.

Успокоен от тази мисъл, Ву се отдаде на молитвата и както винаги, ритуалът му подежда добре. Древен, сигурен и надежден. Имаше радост в чистото богослужение, мир в монотонното повтаряне на древните думи „Един е Аллах и Мохамед е Неговият пророк“.

---

[1] Улама (понякога се среща и като *улема*) — по принцип това е добре образован специалист по ислямско право (шерият), но в по-широк смисъл означава всеки, който е завършил обучение по определени ислямски дисциплини като кадии, мюфтии, мухадити и прочее. — Б.пр. ↑

[2] Кафир — термин, използван в ислямските доктрини, превеждан обикновено като „невярващ“ или „неверник“. По принцип терминът означава човек, който отхвърля Аллах или който прикрива, или отрича „истината“, но често пъти кафири биват наричани всички немюсюлмани — Б.пр. ↑

40.

Льотов стоеше със зачервени очи пред бюрото на Ворошенин.

Беше работил цяла нощ и сега Ворошенин дори не си направи труда да му предложи чаша чай, макар че отпиваше от своята. Захарта по дъното ѝ беше като пясъка на някое езеро при онези дачи, които Ворошенин можеше да използва, но бяха недостъпни за Льотов.

— Е? — попита Ворошенин.

Льотов започна с Жилбер.

Като че ли всичко се връзваше. Жилбер наистина бяха търговци на оръжие от Лангедок и поддържаха тесни връзки с Френската комунистическа партия. Папа Жилбер открил офис в Хонконг, за да се възползва от открилите се възможности за бизнес покрай непрекъснатите сблъсъци между китайски военачалници след революцията от 1911 г. Изглежда прекратил дейност по време на японската окупация и оцелял благодарение на тази благоразумна постъпка и на факта, че на управляваната от Виши Франция не се гледаше като на враг. Носеха се обаче слухове, че продължавал да работи в тайно споразумение с американците и подпомагал виетнамските въстаници срещу японците — най-вече Хо Ши Мин и пасмината му, но не само тях.

Левичарските му виждания явно са доста гъвкави, защото след войната имал вземане-даване както с националистите, така и с комунистите в Китай, наред с движенията за независимост във Френски Индокитай.

— Връзки с Юнион Корс? — попита Ворошенин, назовавайки корсиканската мафия, която контролираше трафика на наркотици и оръжие между Франция и колониите ѝ в Югоизточна Азия.

— Естествено — отвърна Льотов, — макар че Жилбер не е корсиканец, така че отношенията им са чисто делови. Определено е работил с Ла Корс по време на войната.

— А синът? — попита Ворошенин.

— Мишел ли?

Ворошенин въздъхна.

— Да.

Отново всичко изглеждаше наред. Лъотов остави няколко зърнести фотографии на бюрото. Синът се родил в Монпелие, но бил отгледан в Хонконг, откъдето и свободното владение на кантонски. Имал репутацията на комарджия, женкар и пройдоха, поради което изпаднал в немилост пред баща си до края на войната и автомобилната катастрофа.

— И кое?

— Претърпял е автомобилна катастрофа през... — Лъотов направи справка с бележките си — ... лятото на петдесета, в Монако. Изгубил куп пари в казиното, удавил мъката си в алкохол и катастрофирал на някакъв остър завой.

Явно бил доста обезобразен, тъй като се наложила сериозна хирургична намеса за възстановяване на лицето на Жилбер син. Лекарите сякаш успели да му присадят не само кожа след операциите синът излязъл променен, по-сериозен мъж, готов да заеме мястото си в семейния бизнес.

— Интересно — рече Ворошенин.

Лъотов сви рамене. Самият той не виждаше нищо интересно в това.

Ворошенин обаче виждаше. Беше преживял сталинските чистки благодарение на своята наблюдателност и усет към детайла, а историята с катастрофата звучеше фалшиво. Лицева хирургия, последвана от морална метаморфоза?

— Къде е сега бащата? — попита той. — Знаем ли това?

— Предполагам, в Хонконг.

— Предполагаш? Разбери.

— Да, другарю.

— Добре, а за Ивановна?

— Имам пълен доклад. — Лъотов започна да чете откритията си.

— Остави го.

— Но тук има...

— Казах да го оставиш.

Лъотов остави папката на бюрото и излезе.

Ворошенин отвори чекмеджето. Имаше чувството, че ще се нуждае от едно питие, за да прочете този доклад.

41.

Великата китайска стена определено заслужава името си, помисли си Николай.

Наистина монументално постижение на архитектурата. Но подобно на статична го защита тя така и не изпълнила предназначението си да държи нашественика надалеч. Няма смисъл да издигаш стена, когато врагът може да подкупи пазачите на портата.

Въпреки това стената си оставаше истинско чудо и се виеше нагоре-надолу по хълмове и хребети, гъвкава като гигантска змия с каменни блокове вместо люспи. Или може би като дракон според китайската зоологическа космогония, помисли си Николай.

Не, реши той, аналогията с го е по-подходяща. Стената бе като тънка дълга верига камъни, уязвима със самата си дължина, неподсилена от защита в дълбочина.

Определено урок, който трябва да се научи.

Чен заспа по обратния път към Пекин и спести на Николай усилията да води празни разговори. Вместо това той започна да подготвя ума си за предстоящата задача и докато мислеше за нея осъзна, че скоро ще се превърне в професионален убиец.

Беше убил трима души на младини — нищо по стандартите на неговото поколение, което бе преживяло кланетата на войната.

Първият беше Кишикава, неговият втори баща. Беше го направил, за да спести позора на наставника си. Освен това бе въпрос на синовен дълг, сякаш беше помогнал на генерала да си направи сепуку.

Другите двама първи се бяха опитали да го убият, така че причиняването на смъртта им беше самозащита.

Това обаче щеше да бъде преднамерено убийство с цел лична изгода. Можеше да го оправдае с мисълта, че така възвръща собствения си живот и този на Соланж, но оставаше фактът, че щеше да отнеме чужд живот в полза на своя и моралните увъртания бяха точно толкова полезни, колкото и кулите на Великата китайска стена.

И в същото време паричното възнаграждение на американците почти нямаше значение.

Това бе въпрос на чест.

Ворошенин не бе просто някой човек, нечий човешки живот.

Малко преди да умре, майката на Николай му беше разказала какво се е случило между нея и Юрий Ворошенин.

Петроград беше скован от студ и запасите му от гориво бързо се стопяваха.

Зимата на 1922 г. бе необичайно сурова, малкият запас въглища вече се беше изчерпал и комунистите опустошаваха частните домове, за да си набавят дърва. Прочутите липи на Таврическата градина бяха останали без клони и дърветата стърчаха като позорни стълбове.

Беше истинско чудо — не, не чудо, а доказателство за желязната ѝ воля, — че графиня Александра Ивановна, успяваше да поддържа дома си, заемащ половин пряка на улица Кирочная, макар че съветски Петроград я бе принудил да превърне по-голямата част от него в *комуналка*, приютила няколко десетки работнически семейства.

Е, работнически на теория — липсата на гориво и суровини наред с хиперинфлацията, предизвикана от финансовите атаки на Запада срещу рублата, бяха затворили повечето фабрики в града. Работниците студуваха и гладуваха.

Един февруарски следобед Юрий Ворошенин, тогава шеф на петроградската ЧК, изкачи стъпалата към огромните дървени врати и изтупа снега от обувките си. Влезе, без да чука.

Огромното фойе беше пълно с хора, които трепереха в палтата и одеялата си, но въпреки това собственичката не им бе позволила да нацепят на дърва скъпите мебели, които изпълваха къщата. Ворошенин мина покрай тях, изкачи се по извитото стълбище и тръгна към стаите на „апартамента“ ѝ.

Беше слаба, страните ѝ бяха леко хлътнали, кожата ѝ бе преbledняла от глад. Дори висшите класи срещаха сериозни затруднения да намират и да си купуват храна. Въпреки това тя го изгледа с високомерието на аристократ, сякаш го питаше как смее да я безпокои в такъв ранен следобеден час.

Ясно беше, че не е свикнал с подобно нахалство. Искаше тя да се страхува от него, както и следваше, защото той беше отговорен за безброй екзекуции и ужасни мъчения, а тя зависеше изцяло от милостта му. Но графинята не показва страх.

— Добър ден, другарко Ивановна.

— Не съм, нито ще бъда ваша другарка.

— Знаете, че подобно отношение може да ви докара разстрел.

Тя затвори книгата.

— Сега? Тръгваме ли? Да се обличам ли, или смятате да ме застреляте тук?

— Не ме развеселихте.

— Не е смешно.

Тя посегна към четвъртитото пакетче на нощната си масичка и го разви, разкривайки парчето шоколад. Забеляза гладния поглед на болшевика и въпреки че го бе пазила седмици наред, каза:

— Колко грубо от моя страна. Искате ли малко? — Разчупи шоколада наполовина и му подаде едното парче.

Той го прие.

— Не съм виждал шоколад от...

— Предполагам, че търсите фразата „отпреди революцията“ — сладко довърши Александра. — Да, тогава Санкт Петербург беше град на големите и малките удоволствия.

— Сега е Петроград — напомни ѝ той.

— Както кажете — отвърна тя.

Гледаше го с какво удоволствие поглъща шоколада. После той каза:

— Ще трябва да се изнесете.

— Какво можех да направя? — попита тя Николай, докато му разказваше историята. Цялото ѝ семейство, бе загинало във войната или бе екзекутирано от червените. Мисълта, че ще се озове на улицата, без никакви средства и вещи, я ужасяваше повече от смъртта. Имаше малко места за живеене в Петроград, а още по-малко бяха онези, на които прословутите „бели“ можеха да се надяват на добър прием. Беше виждала хора от нейния сой по улиците, извозващи съдържанието на отходни ями, продаващи ябълки, предлагащи телата си.

— И къде ще ида? — попита тя.

— Това не е моя грижа.

Сама и безпомощна, тя бе запазила единственото оръжие, с което разполагаше жената по онова време. Изгледа го продължително и рече:

— Би могло да бъде. Ваша грижа, искам да кажа.

— Какво ви кара да мислите така?

— Начинът, по който ме гледате — отвърна тя. — Или може би греша? Сигурно съм се заблудила.

— Не, не сте.

Тя освободи ръката си от хватката му и тръгна към огромното легло.

Запази апартамента си.

Той идваше често следобед и през повечето нощи. Постът му в ЧК го закриляше, поне засега, от „обществената поквара“, каквото представляваше връзката с член на „експлоататорските класи“.

Една нощ ѝ каза, че я обича. Тя се разсмя.

— Уверена съм, че добър болшевик като теб не вярва в романтичната любов.

— Може би вярвам.

— Може би не би трябвало — рече тя. — Романтиката е мъртва в този свят, скъпи мой. Би трябвало да го знаеш, ти допринесе за смъртта ѝ. Имаме уговорка, Ворошенин, нищо повече.

Наистина е уговорка, помисли си той. Тя му се отдаваше сама, той я пазеше за себе си. Симетрията беше пълна.

На следващия следобед влезе в апартамента ѝ, пребледнял от загриженост.

— Александра, трябва да се махнеш. Веднага.

Тя го погледна стреснато.

— Мислех си, че...

— ЧК знае за Рижки проспект.

От началото на революцията тя внимателно, тайно, частица по частица бе крила фамилното състояние на Иванови, възлизащо на милиони рубли, предавайки го на съхранение в една стара счетоводна кантора на Рижки проспект. Срещу известна сума служителите постепенно го изнасяха от страната, малко по малко, и го влагаха във

френски и швейцарски банки. Беше невероятно дръзко начинание — мнозина бели бяха измъчвани до смърт заради това, че са скрили часовник, пръстен или няколко самуна хляб, а тя се бе осмелила да скрие милиони. Всичко това изискваше сурова дисциплина — да се преструва на бедна, да стои постоянно гладна, да си позволява само малко парченце шоколад.

— Въпрос на време е да дойдат за теб — каза той. — За мен също. Трябва да тръгваме. Да се махаме. Да напуснем страната.

— Но вещите ми, мебелите...

— Утре в седем сутринта заминава влак от Финската гара — каза Ворошенин. — Уредих място за теб и за целия ти багаж. Дадох сериозен подкуп, но ти имаш пари, нали? Извадих ти пътен лист, с който без проблеми ще стигнеш до Владивосток. След това...

Хиляди бели бяха поели по този маршрут — до Владивосток, откъдето се прехвърляха през зле охраняваната граница с Китай, за да намерят сравнително космополитно убежище в Шанхай. Изборът не беше от най-приятните, но разполагаше единствено с него.

— Къде са парите ти? — попита той. — Ще ми трябва малко за подкупи. Останалите вземи в брой със себе си.

— Ще ида да ги взема.

Той поклати глава.

— Твърде опасно е. Ще те арестуват и тогава... Няма да мога повече да те защитавам. А ти ще им издадеш всичко, Александра. Повярвай ми, ще им кажеш всичко, което искат да научат. И отгоре.

Тя му каза къде са парите.

— Но повечето са все още тук, нали? — попита той.

Тя кимна.

Съставиха плана.

През нощта щяха да нахлуят агенти, които да „конфискуват“ и откарат всичките ѝ мебели и вещи на гарата, където щяха да бъдат натоварени в специален вагон на ЧК.

— Никой няма да посмее да го провери — увери я Ворошенин.

Тя щеше да бъде „арестувана“ преди зазоряване и също отведена на гарата, за да бъде изпратена в някоя адска дупка в Сибир. Всъщност, щеше да пътува сравнително комфортно до Владивосток с подправени документи.

— А парите ми? — попита тя.

— Лично ще ги донеса във влака — отвърна той.

— Ами ти? — попита тя. — Не си ли в опасност?

— Аз ще замина със следващия влак, също с нови документи — каза той. — Във Владивосток можем да решим как да продължим с уговорката си. Само че трябва да действаме бързо. Имаме много за вършене и малко време, а ЧК са по петите ти.

Ивановна му даде адреса на счетоводителите на Рижки проспект и започна да събира личните си вещи — скъпоценности, порцелан, кристал, скъпи семейни реликви — всички неща, които беше пазила от тълпата през последните пет дълги години.

Ворошенин отиде на Рижки проспект.

Подчинените му, подкупени и заплашени както подобава, я арестуваха на сутринта и я отведоха на гарата.

Естествено, Ворошенин така и не се появи.

Тя знаеше, че е измамена и имаше късмет, че ѝ бе позволил да избяга с вещите си.

Това бе историята, която графиня Александра Ивановна разказа на сина си.

Как Юрий Ворошенин бе отнел честта и наследството ѝ.

42.

Ворошенин остави папката.

Загледа се през прозореца и се застави да се съсредоточи върху настоящето, без да се отдава на спомени.

Докладите, много от които бяха копия на стари, написани на ръка документи, бяха единодушни, че графиня Александра Ивановна е избягала от Русия през 1922 г., но Ворошенин вече знаеше това. По всичко личеше, че е тръгнала по често използвания източен маршрут до Манджурия и оттам до широко отворения Китай, където се установила в Шанхай. Макар да запазила вещите си, тя нямала пукната пара (Ворошенин знаеше и това) и оцеляла благодарение на остроумието си, красотата и уменията си на изкусителка, с които омагьосала не един и двама богати емигранти и авантюристи.

Ворошенин не се съмняваше в уменията ѝ на изкусителка — лично ги беше изпитал. Споменът за знойното ѝ тяло, меката като сатен кожа и...

Според докладите, Иванова прелъстила някакъв немски благородник, забременяла от него и отказала официалното предложение за брак на младия Кайтел цум Хел. Някъде около 1925 или 1926 г. родила син, когото, бидейки непоправима аристократка, кръстила Николай.

Ворошенин забеляза, че Николай Хел е почти на същата възраст, на която е и Мишел Жилбер. Беше съвпадение, но Ворошенин знаеше, че онези, които вярват в съвпаденията, са кандидати за онзи свят.

Като Цум Хел, който загинал при Сталинград.

Ивановна изчезнала от докладите на разузнаването през 1937 г., когато японците окупирали Шанхай и домът ѝ в буквалния смисъл на думата преминал под командването на японския генерал Кишикава. Информаторите повтаряха пиперливия слух, че отношенията им станали доста по-близки, отколкото между домакиня и гост, и Ворошенин изпита неочаквана ревност, когато си припомни следобедите в...

Графинята спокойно е можела да бъде обвинена в колаборационизъм, ако беше преживяла войната, но тя умряла от естествени причини.

Но какво бе станало със сина й?

Докладите не можеха да предложат нищо повече за Николай Хел. Момчето просто изчезнало, което не е необичайно, каза си Ворошенин. В хаоса на разкъсваната от война Азия стотици хиляди хора просто изчезваха.

Сега, докато седеше в кабинета си в руското консулство, на Ворошенин му се искаше да беше наредил Ивановна да бъде екзекутирана — или да го бе направил лично — преди кучката отново да се появи на бял свят.

Но дали е възможно?

Възможно ли е този Жилбер да е Хел, дошъл да си отмъсти?

Точно когато се каня да се измъкна?

43.

Обиколиха всички по-големи забележителности.

Площад Тянанмън, Небесния храм, Забранения град, Кулата на камбаната, Кулата на барабана и парка Бейхай.

— Който вече сте виждали — отбеляза Чен.

Изпита облекчение, когато Николай предложи да отидат до пазара Сидан, за да огледат стоките на уличните търговци. В сумрака на късния следобед бе неприятно студено и те спираха покрай откритите мангали и огньове в кофи за боклук, за да стоплят краката и ръцете си, докато скитаха из *хутонгите* на Сидан. По време на една такава почивка, докато черпеше домакините си с пържени питки, зелен чай, наденички на скара и печени кестени, Николай най-сетне научи, че името на шофьора е Лиан Кишао и че той също е роден в Пекин.

Николай се наслаждаваше на разходката — беше един по-студен и донякъде по-улегнал вариант на младежките му скитания из по-западналите части на Шанхай, а простата храна беше толкова превъзходна, колкото и сервираната в най-добрите ресторанти.

— А сега бих искал да отида на черква — каза той, след като се засити.

— На черква? — повтори Чен.

— Католическа — уточни Николай. — В края на краищата, аз съм французин. Има ли оцелели черкви в Пекин?

Лиан кимна.

— Дондзяомин. „Свети Михаил“. В дипломатическия квартал.

— Можете ли да ме закарате дотам? — попита Николай.

Лиан погледна към шефа си.

Чен се поколеба, но накрая кимна.

— Добре.

Черквата беше възхитителна.

Николай не беше почитател на религиозната архитектура, но „Св. Михаил“ притежаваше неоспорим чар. Двете ѝ готически кули се

издигаха над иначе ниските околни сгради. Над двойната арка на входа беше кацнала статуя на Архангел Михаил.

Чен го беше оставил при източната страна на сградата, недалеч от главната улица. Нито той, нито Лиан дойдоха с него през железния портал в двора. Николай се наслади на редкия момент на уединение, преди да влезе в храма.

Вътре бе сравнително тъмно, интериорът се осветяваше единствено от светлината на свещите и слабото сияние на няколко маломощни стенни лампи. Но залязващото следобедно слънце осветяваше витражните прозорци с фино изящество, а атмосферата бе тиха и спокойна.

Както го бе учила Соланж, Николай топна пръсти в малкия купел светена вода и докосна челото и раменете си, правейки кръстния знак. Отиде до олтара, коленичи пред оброчните свещи и зачака човека от изповедалнята да излезе.

Беше китайка, с покрита с черен шал коса. Погледна към Николай и уплашено забърза към изхода. Той изчака за момент, припомняйки си думите, на които го бе научила Соланж, после влезе в изповедалнята, коленичи и каза на френски:

— Прости ми, отче, защото съгреших.

Едва успя да различи лицето на свещеника през паравана в тъмната стаичка, но приличаше на азиатец.

— Как се казваш, синко?

— Мишел.

— Колко време мина от последното ти изповядване?

Николай си припомни числото.

— Четирийсет и осем дни.

— Слушам те.

Николай изповяда точния списък „грехове“ в точния им ред — похот, лакомия, безчестие и отново похот — това бе малката шега на Хейвърфорд. Когато завърши, последва кратко мълчание и лицето на свещеника се смени с лист хартия.

— Виждаш ли? — попита свещеникът и обърна малко лампата.

— Да — отвърна Николай, докато изучаваше плана на опера „Дженгици“. Една ложа беше очертана в червено.

Запомни плана — изходите, стъпалата, коридорите — след което каза:

— Разбрах.

Лицето на свещеника се появи отново.

— Греховете ти са опростени. Десет пъти Света Дево, пет пъти Символ Верую и Молитвата за опрощение. Опитай се да обуздаеш похотта си. Бог с теб, синко.

Николай излезе от изповедалнята, коленичи отново пред олтара и си каза молитвите.

44.

Ворошенин седна и се замисли.

Имаше нещо свързано с името Кишикава.

Няколко минути по-късно си помисли, че си спомня нещо и вдигна телефона. Половин час по-късно се свърза с Москва, със стария си колега полковник — вече генерал — Горбатов.

— Юрий, как си?

— В Пекин, ако това отговаря на въпроса ти.

— О. На какво дължа...

— Името Кишикава говори ли ти нещо?

— Бях съветски представител на Обединената съюзническа комисия за преследване на японските военнопръстѣпници извън Токио през четирийсет и осма — отвърна Горбатов. — Кишикава беше най-едрата ми риба. Защо питаш?

— Екзекутирахте ли го?

— Щяхме да го направим — отговори Горбатов. — Но не ни се отвори възможност.

— Как така?

— Всъщност, беше необичайно — каза Горбатов. — Странна история. Имаше един младеж, който работеше като преводач за американците и беше нещо като приятел с Кишикава. Всъщност, беше син на руска аристократка... момент... май се сещам... Ивановна. Графиня при това.

— Помниш ли името му? На младежа?

— Беше забележително хлапе. Много хладнокръвен...

— Името му, Пьотр?

— Хел. Николай Хел.

Ворошенин усети как косъмчетата на тила му настрѣхват.

— Какво е станало с генерала?

— Точно това е необичайното — отвърна Горбатов. — Младият Хел го уби. В килията му. Направо пред пазачите, някакъв японски удар в гърлото. Искал да му спести позора от бесилото.

Гърлото на Ворошенин се стегна.

— Хел в наши ръце ли е?

— Не, американците го взеха. Предадохме им го с радост, повярвай ми.

— Знаем ли какво е станало с него?

— Аз не — каза Горбатов. — Радвам се, че се отървах от него. Цялата работа беше много шантава и плашеща, ако питаш мен. Като стана въпрос за това, защо питаш, Юрий?

— Пьотр, ще ми направиш ли една услуга? — попита Ворошенин. — Забрави, че съм се обаждал?

И затвори телефона.

45.

Николай избута стола до стената, за да си освободи повече свободно пространство в малката стая, съблече се по гащета и изпълни двайсет пъти трудната *ката на хода коросу* „Леопард в клетка“.

Избра тази техника, защото наблягаше на точни удари, които изискваха използването на експлозивна сила на близко разстояние. Започвайки с цялата стая, той повтори *ката* във все по-малки кръгове, докато накрая едва движеше краката си, докато се биеше във все по-тясната въображаема бамбукова клетка.

Макар формата да включваше брутални удари с лакът и коляно, основната ѝ черта бе уникалното положение на ръката — „леопардова лапа“, при която пръстите бяха свити във втората става, а не в пълен юмрук. Затова удрящата повърхност бе тясна, включваше само ставите и бе предназначена за проникване в тясно пространство.

Ключовият момент бе в прецизността.

Прецизност и концентрация на сила, и Николай се упражнява, докато успя да генерира експлозивна сила в удар, който изминаваше само пет сантиметра преди да достигне целта си. Предполагаше, че в реалната ситуация ще разполага с петнадесет до шестдесет сантиметра, но не искаше да се отпуска, уповавайки се на този лукс.

Физически изтощен, но умствено ободрен след завършването на катата, Николай седна на пода, зае скованата поза за медитиране и си представи операта „Дженгици“.

Беше запомнил плана идеално и сега вървеше от запазената от Ворошенин лежа навън по коридора, после надолу по стълбите. Завой наляво щеше да го отведе в основната част на театъра, после във фойето и към главния изход. Завоят надясно след стълбите обаче водеше към друг къс коридор и врата, която щеше да го изведе зад кулисите.

Тук можеше да завие наляво зад сцената или наляво в алеята зад операта.

Мислено извървя пътя за бягство. Навън от ложата, наляво по коридора, надолу по стълбите, надясно по коридора, наляво и навън.

„Извървя“ го двайсет пъти, преди да премине мислено на следващото ниво.

Препятствията.

Първо бяха телохранителите на Ворошенин, но ако нанесеше удара както трябва, те нямаше да разберат нищо поне още една жизненоважна минута. Трябваше обаче да обмисли възможността да си проправя пътя с бой. Нямаше как да знае къде ще бъдат разположени телохранителите, така че се налагаше да импровизира на място. Но това беше целта на *ката* — да тренира тялото да реагира моментално на всяка заплаха, без фаталната намеса на мисълта.

Затова прогони телохранителите от ума си.

Коридорът покрай ложите не би трябвало да представлява проблем. Възможно бе да има китайски полицаи, но ако убийството на Ворошенин не вдигнеше врява, можеше просто да мине покрай тях „на път за тоалетната“.

Мислено забави темпо и „закрачи“ небрежно, не като човек, току-що извършил убийство, а просто като някой, който изпитва нужда да изпразни мехура си.

Слезе по стълбите и зави надясно. В края на коридора бе вратата към кулисите и там със сигурност щеше да има служител на операта, който да не допуска досадни обожатели.

Да го убие щеше да бъде лесно.

Но убийството на невинен портиер несъмнено щеше да бъде позорно безчестие, затова Николай мислено изрепетира несмъртоносен удар по врата, в сънната артерия, който щеше да обезвреди човека, без да го убие. Нанесе удара, остави мъжа на пода и отвори вратата.

Следващата врата беше непосредствено вляво и Николай излезе навън в студената нощ.

Просто, помисли си той и се засмя на самозаблудата си.

Просто, ако стигнеш достатъчно близо до Ворошенин.

Ако нанесеш идеалния удар, който ще го убие на мига, останал седнал в креслото си.

Ако телохранителите не забележат нищо нередно.

Ако не ти се наложи да убиеш още трима мъже и да си проправиш с бой път през китайската полиция.

Ако всичко мине по твоя начин, ще бъде просто и лесно, но имаше прекалено много *ако*. Нищо чудно, че Хейвърфорд бе оценил на

едно на сто вероятността за успех и оцеляване.

Ами ако *не*? — запита се той.

Ако ли не, такава ти е кармата, твоята дзос, както казват китайците, и ще бъдеш убит.

Готов ли си за това?

Да.

Отново си припомни думите на Кишикава. *Когато човек е готов да умре, всичко е наред. Остава да се обмисли единствено действието. В такъв случай мисли единствено за успеха, защото провалът сам ще се погрижи за себе си.*

Николай остана да седи още час, като си представяше как цялата операция, стъпка по стъпка, минава идеално. Стана, успя да измъкне топла вода от кранчето и се изкъпа. После се облече и слезе във фойето, където Чен го очакваше отново да прояви своето гостоприемство.

Акробатите бяха невероятни.

Чудесни атлети, те представиха изумителни постижения на сила, равновесие и смелост. Всичко това върна Николай към по-щастливите дни от детството си в Шанхай, когато гледаше уличните циркове и се възхищаваше на играчите.

Тази вечер представлението се изнасяше под огромна шатра, отоплявана с газови калорифери. Манежът бе отъпкана земя, а публиката — дори важните държавни служители и чуждестранните гости като Николай — седяха на груби дървени пейки, ядяха фъстъци и хвърляха черупките на земята, но всичко това само правеше атмосферата още по-колоритна.

Другата разлика бе в темата — акробатите от детството на Николай бяха пъстроцветно облечени като владетели, генерали, куртизанки, маймуни, дракони и тигри, и триковете им бяха част от изпълнение на стари народни приказки. А тези тук бяха облечени в униформи на Народоосвободителната армия и изпълняваха номерата си, изпълнявайки гръмки политически живи картини като „НОА освобождава народа от злите империалисти“, „Селяните успешно се борят против земевладелеца“, или пък вечно пикантното, ах-колко-странно „Завод № 10 в Дидзуан произвежда рекордна годишна продукция лагери“.

Въпреки всичко, акробатиката бе фантастична и забавна, макар и наситена с вездесъщата пропаганда. Ако на костюмите им липсваше пъстрота, това не се отнасяше за самите изпълнители и Николай беше очарован от уменията им. Премятаха се, правеха двойни салта, висяха от бамбукови пръти, балансираха на въжета, издигаха невъзможно високи човешки кули.

— Изумителни са, нали? — каза Ворошенин на френски, докато прескачаше пейката и се намърдваше между Чен и Николай. — Извинете.

Зад Ворошенин стоеше някакъв оклюмал мъж и Николай забеляза, че руснакът не си направи труда да му предложи да седне.

Явно му беше някакъв подчинен, но не и телохранител, ако можеше да се съди по хилавата му фигура.

Николай се обърна и се представи:

— Мишел Жилбер.

— Василий Льотов.

— „Завод номер десет“ е от любимите ми — отбеляза Ворошенин, без да обръща внимание на запознанството, и Николай не беше съвсем сигурен дали не долавя ирония в тона му. За сметка на това ясно долавяше дъха на водка.

— Великолепно е — рече той.

Манежът се превърна в червено море, когато неколцина артисти развяха огромни знамена, след което ги обърнаха хоризонтално и другите акробати започнаха да скачат от едно знаме на друго, все по-високо и по-високо, сякаш се изкачваха в небето върху червените от изгрева облаци. Публиката ахна, когато последният стигна до върха. Закрепи се с една ръка на тънкия бамбуков прът, извади от куртката си последния флаг и го размаха, докато останалите пееха „Към нови висини летим на крилете на Председателя Мао“.

— Скоро в тази страна няма да остане изкуство, грация и чар — каза Ворошенин. — А само „мисълта на Мао“. Ще стане същинска пустиня.

— Шегувате се, разбира се.

— Ще стане тъпо мътно като мръсна вода — добави Ворошенин. Наклони глава към Льотов, който все още стоеше до рамото му. — Тъпо като този, ако това изобщо е възможно.

Николай се почувства неудобно заради Льотов, отмести се, доколкото можеше, и го попита:

— Искате ли да седнете?

— Не иска — намеси се Ворошенин. — Той е такъв, какъвто го виждате, истукан. Освен това, ако все още не сте достатъчно отегчен, бързо ще се отегчите в неговата компания. Разговорите с него са блудкави като лицето му, което е трудно да се повярва, доколкото разбирам. Така де, вижте го само.

Унижението на Льотов бе осезаемо, но той не каза нищо. После Ворошенин се наведе към Николай и прошепна на руски:

— Майка ти беше моя курва, Николай. Яхах я като шейна.

Обидата жестоко жегна Николай, но той дори не трепна.

— Моля?

— Ох, *извинете* — каза Ворошенин. — Минах на руски за момент. Човек понякога забравя в коя страна се намира.

Не видях ли леко примигване? — помисли си Ворошенин. Едва забележимо проблясване в окото?

Николай се питаше същото. С усилие скри яростта си, докато питаше:

— Но какво казахте?

Ворошенин се вгледа в зелените му очи и премина отново на френски.

— Просто, че с нетърпение очаквам операта утре вечер.

— Едва ли повече от мен.

— Надявам се, че все пак ще успеете да дойдете.

— Че защо да не мога?

Зазвъняха цимбали и гонгове, когато песента достигна кулминационната си точка.

Двамата мъже не сваляха погледи един от друг.

Знае, помисли си Николай.

Чен ентусиазирано бърбореше нещо за трупата акробати.

Ворошенин знае.

Колата намали, за да заобиколи замръзнала локва.

Знае кой съм в действителност.

Наистина ли? Сигурно е, че подозира. *Майка ти беше моя курва, Николай. Яхах я като шейна.* Реагирах ли? На езика, на името, на обидата? Дори за секунда? Ако съм реагирал дори за част от секундата, Ворошенин щеше да го усети.

Приеми най-лошото, каза си той. Приеми, че Ворошенин сега смята, че знае, че ти си Николай Хел. Какво означава това? Не е задължително да знае, че си дошъл тук да го убиеш. А само, че знае, че не си онзи, за когото се представяш.

Пак е достатъчно лошо, но не и непременно фатално.

Но защо продължава да настоява за срещата в операта?

Защото не знае. Само е заподозрял, поради което опипваше почвата, нареждаше верига камъни дълбоко в защитата ми. Рискован ход, защото с него издаде много от мислите си. Но Ворошенин не е глупак, би трябвало да е сметнал, че рискът си заслужава. И заслужаваше ли си?

Приеми го. Не знаеш. Той е играч на шах, не на го, помисли си Николай и се наруга, че не знае повече за западната игра. Все пак, тя също беше линейна и геометрична, богата на механично еднопосочно мислене, бедна на изящество и нюанси. Ворошенин смяташе, че е жертвал незначителна фигура (май се казваше „пешка“, ако не се лъжа), за да оголи някоя моя важна фигура и сега ме приканва да направя ответен ход.

С нетърпение очаквам операта утре вечер.

Едва ли повече от мен.

Надявам се, че все пак ще можете да дойдете.

Че защо да не мога?

Поради много причини, помисли си Николай. В това число и поради голямата вероятност истинската цел на идването ми да е била разкрита — или „компрометирана“ на жаргона на Хейвърфорд.

Според правилата трябваше да уведоми американеца за развитието на нещата, но знаеше, че няма да го направи. Хейвърфорд можеше да прекрати мисията, а Николай не го искаше.

Искаше да убие Юрий Ворошенин.

Добре, помисли си той и си представи червендалестото лице на руснака, когато отправяше мръсната си обида.

Ти си играй своя шах, аз ще играя го.

Ще видим кой ще спечели.

48.

Ворошенин беше бесен.

На себе си.

Тромаво, левашко и тъпо, помисли си той, докато отваряше вратата на руското посолство. Как мога да си помисля, че ще се върже на такъв елементарен номер?

Но нямаше ли проблясък в очите му? Едва доловим?

Качи се в кабинета си и незабавно посегна към бутилката водка. Невъзможно е, помисли си той. Невъзможно, малко вероятно и пълен анахронизъм е оскърбеният син да дойде да си уреди сметки, които са по-стари от него, за да изкупи честта на майка си. Вече никой не убива за чест. Това умря с Романови.

А дори този Жилбер *наистина* да е Хел, не е задължително да знае кой съм и че съм имал връзка с майка му.

Добре, ако Жилбер е Хел, какво търси тук, по дяволите?

Под маската на френски търговец на оръжие.

Параноята му се засили и Ворошенин спусна завесите на прозореца. Седна, но скоро отново скочи на крака и закри из стаята.

Приеми, че е Хел, каза си той.

И какво?

Защо е тук?

За да разбереш, първо трябва да отговориш на въпроса за кого работи. Е, вече знаеш, че за последно е бил в ръцете на американците. Дали просто са го пуснали на свобода след няколко години? Убил е японски генерал, когото и без друго се канели да обесят — какво толкова?

Малко вероятно.

Първо, тесногръдите и безкомпромисни американци не притежават подобно ниво на морална гъвкавост. Второ, Хел не би могъл да получи „прикритие“ без професионална помощ и подкрепа. Прикритието Жилбер — ако беше такова — е сложно и дълбоко. Някой е хвърлил много труд и средства, за да прати Жилбер в Пекин, а никоя разузнавателна служба на което и да било правителство не би

направила това само за да може някакъв млад мъж да осъществи романтичните си планове за отмъщение.

Тогава за какво?

Ворошенин отиде до прозореца, дръпна края на завесата и надникна към улицата. Беше пуста и спокойна, валеше лек сняг.

Пусна завесата да падне.

Хел е контролиран от американците, а сега се явява като французин по националност.

Дали това е френска операция? Едва ли — французите не се бяха съвзели още от войната, пък и бяха достатъчно ангажирани във Виетнам. Не биха направили нещо, което да забърка и Китай в кашата там.

Добре, значи Хел се намира под американски контрол, представя се за френски гражданин, макар и живял в Китай. Операция на националистите? Дали Хел е бил прехвърлен от американците в служба на Гоминдана и ако е така, с каква цел? Изглеждаше нелогично — защо им е на националистите да използват западняк, когато разполагат с хиляди китайци, мразещи комунистите?

Значи остават американците, заключи Ворошенин.

Не пропускай очевидното само защото е очевидно.

Хел е бил и все още е под американски контрол. Доста полезен инструмент, не може да се отрече — познава Китай, говори езика. Знае също така руски и френски. *Роден* за шпионин, като се замислиш. Ти самият би го вербувал и жалко, че Горбатов не го е направил, когато е имал тази възможност.

И тъй, да приемем, че Хел работи за Вашингтон.

Каква е задачата му?

Прикритието му като търговец на оръжие го свързва с Министерството на отбраната и беше поканен на вечеря от...

Пън.

Генерал Пън.

Най-големият и единствен противник на Мао.

Възможно ли е американците да използват Хел, за да установят контакт с Пън? Или това вече е направено? Усмихна се искрено за първи път за тази вечер най-сетне виждаше цялата дъска, следващия си ход и потенциалния резултат.

Съжалявам, Александра, помисли си той. Синът ти ще трябва да умре в ужасни мъчения, но това е цената, която плащаш, когато позволиш да станеш пешка в нечия друга игра.

Погледна часовника си.

Беше едва полунощ.

Кан Шен със сигурност още е буден.

49.

Николай се измъкна от хотела.

Просто слезе с асансьора до мазето, побъбри и почерпи с няколко цигари хората в кухнята и после излезе през задния сервизен вход.

Бързо закрачи към дипломатическия квартал. В този късен час улиците бяха почти пуси и повечето пекинци се бяха сврели в жилищата си. Естествено, лампите на руското посолство светеха и Николай застана от другата страна на улицата под един бряст и загледа предната врата.

Пристигна автомобил и спря с включен двигател, ауспухът ѝ димеше в студената нощ.

Няколко минути по-късно излезе Ворошенин, следван от верните си хрътки и се качи в колата, която бързо потегли.

Чуден късмет, помисли си Николай, защото ходът, който беше замислил, беше ужасно рискован. Но Отаке сан го беше учил, че много често избягването на риска е по-опасно от приемането му.

Духна ръцете си, за да ги стопли, запали цигара, премести се под светлината на една улична лампа и зачака.

На Василий Льотов му трябваха дваисет дълги минути да събере достатъчно кураж да излезе. Скрил брадичка в яката си, напъхал ръце в джобовете на палтото си, той прекоси улицата, като се оглеждаше нервно.

Николай закрачи бавно, отдалечавайки се от обхвата на подслушвателните устройства, който със сигурност гъмжаха в съветската сграда. Чуваше скърцането на снега под краката на следващия го Льотов. Забави крачка, за да може по-дребният мъж да го настигне.

Ако съм познал, помисли си Николай, ще стана богат човек.

Или мъртвец, ако съм сгрешил.

50.

Кан се облегна и вкуси с наслада своя „Драконов кладенец“ — най-добрия чай в Китай, доставян единствено за самия Мао, — докато гледаше картината от времето на династия Тан на стената. Цялостното въздействие бе съблимно, така че Кан бе повече от раздразнен, че го прекъсват.

Какво искаше този *мао-дзи* Ворошенин след полунощ?

Въздъхна и каза да го пуснат да влезе. Лепна усмивка на лицето си и излезе да поздрави нежелания си и неканен гост.

— Какво неочаквано удоволствие — рече Кан.

Ворошенин долови тона му.

— Спешно е.

— Явно — каза Кан. — Моля, влезте.

Заведе го в голямата дневна, която бе пълна не само с картини, но и с бронзови предмети, керамични изделия и стари печати, всички конфискувани от бившата експлоататорска класа. Колекцията му на произведения на изкуството възлизаше на много хиляди юани; еротичната му сбирка струваше по-малко в парично изражение, но беше безценна с влиянието, което оказваше върху Мао, който също бе неин запален почитател.

Да не би този нещастен самотник Ворошенин да е дошъл под някакъв претекст, само за да види дали няма някаква нова порнография? Руснакът погледна картината от епохата Тан, която представляваше класически композирано изображение на южна планина.

— Нова ли е? — попита той.

— Харесва ли ви?

— Хубава е.

Този *мао-дзи* не може да разпознае доброто от боклука, помисли си Кан. И тъй като това бе самата истина, не му предложи чай (така или иначе нямаше да успее да го оцени), а малко оризово вино. Руснакът се превръщаше в алкохолик и това рано или късно щеше да го убие. Кан се надяваше да се случи по-рано.

След като питието бе предложено и прието, руснакът грубо отбеляза:

— Страхотна колекция си имате.

Кан не хареса презрителната му усмивка.

— Правя каквото мога за запазването на културните ни съкровища — отвърна той. — Поне онези, които още не са откраднати от европейците.

И двамата знаеха, че най-добрите колекции на китайско изкуство се намират в Ермитажа и Лувъра. Един ден, помисли си Кан, ще си върнем всичко.

— Казахте, че имало някакъв спешен въпрос.

— Ами ако Пън е свързан по някакъв начин с американците? — каза Ворошенин.

— Ами ако лайното е златно? — отвърна Кан.

— Ами ако — продължи Ворошенин — Жилбер признае, че оръжейната пратка за Виет Мин е прикритие за нещо друго?

— Като например?

— Ами ако си признае — попита Ворошенин, като подбираше внимателно думите си, — че оръжията не са предназначени за Виет Мин, а за контрареволуционерите в Юнан?

— Тогава много се опасявам, че генерал Пън ще бъде замесен в империалистически заговор за събарянето на народната република — каза Кан. — Председателят ще бъде шокиран и покрусен, разбира се.

Мисълта беше възхитителна. Кан от години търсеше повод да арестува Пън — повод, който армията и обществото щяха да приемат. И ето че този развратен руснак като че ли току-що му го беше дал.

— Но защо Жилбер да признава подобно нещо? — попита Кан и очите му блеснаха иронично. Всъщност, можеше да изброи десетки причини — „Пиещи жаби“, „Маймуни, държащи въже“, „Ангел, свирещ на цитра“ или може би някоя нова техника, която тепърва предстои да бъде открита и да получи име. — И как точно американците са замесени в това?

— Жилбер — отвърна Ворошенин — е всъщност американски агент на име Николай Хел.

И разказа на Кан онова, което знаеше за семейство Жилбер и за Николай Хел. Естествено, пропусна собственото си минало с Александра Ивановна.

— Знаем ли, че това наистина е така? — попита Кан.

— Не — призна Ворошенин. — Но имам основания да смятам, че съм прав.

— Основанията не са достатъчни — рече Кан. — Не мога да арестувам чужденец заради „основания“, да го измъчвам и да се окаже, че той наистина е Мишел Жилбер. Дори французите могат да реагират остро.

Въпреки това е изкушаващо, помисли си Кан. Много изкушаващо. Мисълта да изведе американски шпионин пред Небесния мост, където да бъде разстрелян... чудната картина на онзи кучи син Пън, изправен на същото място няколко дни по-късно... Това можеше да реши толкова много проблеми. Но тази връзка „Жилбер-Хел“ беше най-малко съмнителна.

— От какво се нуждаете? — попита Ворошенин.

Кан се облегна и се замисли за известно време.

— Може би, ако бащата ни каже, че това не е неговият син...

51.

Николай стана преди изгрев-слънце, изпълни десет пъти „Леопард в клетка“ и се облече за сутрешния си крос.

Напълно реалната вероятност това да е последната му сутрин правеше въздуха някак по-остър, подсилваше цветовете и издигаше ежедневните звуци на събуждащия се град до нивото на симфония. Ръмженето на камиона, подрънкването на велосипедния звънец, тракането на тиканата по калдъръма кофа за боклук — във всичко това имаше чиста, кристална красота, която Николай оценяваше за първи път.

Дърветата пък се превърнаха в спираща дъха свежа прелест, изкусна композиция от изящно балансирани сребристи, бели и черни тонове, които се сменяха със засилването на светлината. Ледът на езерото отразяваше образите им обратно към тях като приятел, разкриващ на приятел най-добрите му качества.

Утрото бе наистина великолепно, играчите на тай чи бяха наистина великолепни, самият Китай бе наистина великолепен и Николай осъзна с известна тъга, че всичко това ще му липсва, ако умре довечера — което бе напълно вероятно.

Но това е довечера, помисли си той. А сега е тази сутрин и смятам да се насладя на всеки миг от нея.

Докато тичаше по извития мост към Нефритения остров, зад него се появи друг бегач.

Това бе нещо ново и Николай се заслуша в стъпките на натрапника зад него. Сви ръце и се приготви за леопардова лапа, ако се наложи. Бегачът го настигаше, а Усмивката и Хрътката бяха на цели двайсетина метра зад тях.

— „Мечтата за западните покои“ — изпухтя бегачът.

— Какво за него?

— Мълчи и слушай.

Запъхтяно и на пресекулки бегачът му разказа най-общо сюжета на операта, след което каза:

— Към края *шен* и *дан* отново се намират...

И запя:

*„Помогнах влюбените да се съберат
нищо, че търпях побои и обиди.
Луната изгрява в сребристо сияние,
аз съм щастливата Червена девица.“*

— Ще последва много шум — гонгове, барабани, цимбали, после за кратко ще настъпи мрак...

— Да?

— Това е твоят момент.

Бегачът ускори и спринтира покрай Николай на острова, след което изчезна зад един завой. Николай продължи със старото си темпо и видя странна гледка.

По моста към него вървеше самотен монах.

Походката му бе необичайна, сякаш вървенето му причиняваше болка или е имал някакво странно нараняване, което продължаваше да го безпокои. Движеше се с малки деликатни стъпки подобно на старец, който се страхува, че мостът е хлъзгав от леда, но когато приближи се оказа, че всъщност не е чак толкова стар.

Очите му обаче бяха. Погледнаха право към Николай, сякаш търсеха нещо, и Николай позна, че тези очи са видели много, прекалено много неща, които никой човек не бива да бъде каран да вижда. Очи, пълни със знание, което никой човек не бива да бъде принуждаван да научава.

Николай спря.

— *Сатори* — тихо каза монахът.

— Какво?

— *Сатори*. Да виждаш нещата такива, каквито са в действителност.

Монахът се обърна и закуцука обратно към Нефритения остров.

Николай се поколеба, след което го последва.

— Какво не виждам?

— Капана — отвърна монахът. — И начина да се измъкнеш от него.

Зеленчуците бяха превъзходни, топлите гевреци бяха превъзходни, дори обикновеният чай бе ненадминат.

Трябвало е да „умирам“ по-често, помисли си Николай, щом опасността от неминуема смърт въздейства така на възприятията. Можеше само да гадае какво ли би било правенето на любов със Соланж днес. Човек би могъл да умре само от невъобразимото удоволствие.

Глупава мисъл, сгълча се той. Няма да умреш от удоволствие. Ще умреш в капан, освен ако не намериш изход от него. Но, подобно на всички капани, било то в го или в живота, изходът никога не е там, откъдето си влязъл в клопката.

Влезеш ли в капан, можеш да се измъкнеш само като минеш през него.

Чен пристигна, за да го отведе в Министерството на отбраната.

— Акробатите снощи бяха добри, а? — попита той, докато се настаняваше на масата. Закуската с Жилбер беше станала нещо обичайно за него.

— Великолепни. Благодаря, че ме заведохте.

— Жалко само, че онзи руснак се появи. — Чен се огледа, наведе се през масата и промърмори: — Да ви кажа ли нещо?

— Моля.

— Мразя тези *мао-дзи* копелета.

— И аз не съм им особен почитател.

Чен се усмихна, доволен от споделената тайна.

— Гевреците са добри.

— Страшно добри.

— Съжалявам, че скоро ще заминете — каза Чен и заби поглед в чинията си.

— Нима заминавам скоро?

— Утре.

— О.

— Трябва да вървим.

Денят вече бе ярък и слънчев. Беше дошъл топъл фронт — куртките се носеха разкопчани, шаловете висяха свободно около вратовете, хората повдигаха лица нагоре, за да уловят топлите

слънчеви лъчи. Николай настоя да се отбият в Сидан и да си купят печени кестени.

— Днес сте весел — отбеляза Чен, докато дъвчеха.

— Обичам Китай.

Качиха се обратно в колата и потеглиха към Министерството на отбраната.

— Преводът е направен — каза полковник Ю.

— Разбира се.

Ю подаде на Николай пътните документи.

— Влакът ви за Чонкин заминава утре в девет сутринта. Моля, не закъснявайте. Трудно се намират билети.

— И какво ще правя, след като пристигна в Чонкин?

— Ще се свържат с вас.

Николай го погледна скептично. Всъщност изобщо не му пукаше, но трябваше да изиграе ролята си докрай.

— Трябваше да ми съобщите точното място.

— Боя се, че в момента това е невъзможно — каза Ю. — Не се безпокойте. Няма да ви измамим.

— До Чонкин има много път — отвърна Николай. — Не искам да попадна в някакъв инцидент. Или да се мотая из града, без да получа нито вест от вас.

— Давам ви думата си.

— А аз ви дадох парите си.

Ю се усмихна.

— Отново всичко опира до пари.

— Не ми е известно да сте отказали превода.

— Как ще прекарате последната си вечер в Пекин? — попита Ю.

— Ще ходя на опера.

— Имперска отживелица.

— Щом казвате. — Николай стана. — Ако стигна до Чонкин и не получа вест от вас в рамките на двайсет и четири часа, ще се свържа с Виет Мин и ще им обясня, че са били измамени от революционните им другари в Пекин.

— Другарю Жилбер, вие сте търговец на оръжие...

— Точно така.

— Което означава, че ще продадете тези оръжия на вьетнамските ни другари.

— Да.

— За печалба.

— Такава е идеята, да.

Ю се намръщи. Разкъсван между откровеността и вежливостта, той най-сетне рече:

— Не разбирам как човек може да живее без идеали.

— Лесно е, стига да свикнеш — отвърна Николай.

— И не ви ли тормози мисълта, че тези оръжия могат да бъдат използвани срещу собствените ви сънародници? — попита младият офицер.

— Аз нямам родина — каза Николай и си даде сметка, че това е един от редките моменти, в които казва истината.

— *Народът* е моята родина — с отработено убеждение каза Ю.

Николай погледна младото му лице, озарено от идеализъм. Ако имаш късмет, помисли си той, може и да пораснеш.

Излезе от кабинета и напусна сградата.

Емил Жилбер си тръгна от апартамента на любовницата си в Западния район на Хонконг.

Жилището се намираше в хубава част на града и беше скъпо. *Merde, la femme* също беше скъпа, но и двете си струваха. Когато достигне определена възраст и успехи, човек заслужава малко комфорт, а не евтина повлекана в някой „син хотел“ в Каулун.

Реши да отиде пеша до клуба си за следобедна закуска. Денят беше приятен, не много влажен, и си помисли, че ходенето ще му се отрази добре, макар че Уинифред вече беше изцедила силите му.

Чудно момиче.

Китайска перла, възхитителна откъдето и да я погледнеш. Винаги прекрасно облечена, с прекрасна прическа, винаги търпелива и горяща от желание да достави удоволствие. При това не е никаква *salope*^[1], а изтънчена млада дама с известно образование. Можеш да поговориш с нея, преди или след основното, да я заведеш на изложба или на парти и да си спокоен, че няма да изложи себе си или теб.

Уинифред беше новата любов в живота му, или по-скоро нов живот, същинско връщане към младостта.

Унесен в тези мисли, не забеляза тримата мъже. Единият мина покрай него към асансьора, другият отиде да провери пощенската си кутия на отсрещната стена. Третият запречи изхода.

— Извинете — каза Жилбер.

Някой го сграбчи през врата и долепи кърпа на лицето му.

---

[1] уличница (фр.). — Б.пр. ↑

53.

Хейвърфорд седна в „ситуационната стая“ в отдела в Токио и изпрати кодираното си съобщение до Сингълтън в Лангли.

„ВСИЧКО В ГОТОВНОСТ. +6 ч.
ЧАКАМ УКАЗАНИЯ ЗА ДЕЙСТВИЕ.
ИЛИ ПРЕКРАТЯВАНЕ.“

Част от него все още се надяваше Сингълтън да отмени всичко това. Откъдето и да я погледнеш мисията беше ужасно рискована. Независимо дали щеше да се провали или да успее, Хел щеше да бъде заловен. А ако го заловят, можеше да проговори. Ако проговореше, Кан бързо щеше да разпердушини цялата пекинска мрежа, от Бялата пагода през „Св. Михаил“ до мюсюлманите в Суанву. Пън щеше да падне от власт и Китай щеше да бъде вкаран още по-устойчиво в съветската орбита.

„Големите печалби изискват големи рискове“ — беше казал Сингълтън.

Добре, помисли си Хейвърфорд.

Всъщност, всичко беше в готовност.

Спасителният екип беше събран в джамията, водачът му успешно беше влязъл в страната. В съветското разузнаване чрез двойни агенти успешно бяха подготвени серия „спящи сигнали“ за готвено от китайците покушение срещу Ворошенин, които щяха да се задействат след убийството му. Подобни сигнали бяха внедрени и в китайското разузнаване, но според тях убийството представляваше дезинформация от страна на руснаците, вина, за която има някакъв апаратчик на име Лъотов.

Колкото до самото убийство, Хел беше свършил чудесна работа с примамването на Ворошенин в капана. Беше добре инструктиран за плана на сградата, за точния момент от операта и за „пътя за бягство“.

Хейвърфорд погледна часовника си, подарък от баща му по случай дипломирането. До началото на операта оставаха пет часа и петдесет минути. Около час по-късно щеше да последва убийството.

Влакът беше потеглил.

Вече нищо не можеше да го спре, освен ако Хел не се откаже (а той нямаше да го направи) или Сингълтън не отмени операцията, което бе малко вероятно.

Въпреки това Хейвърфорд се надяваше, че ще го направи и продължаваше да чака съобщение за прекратяване.

Ворошенин седеше до телефона.

Проклетото нещо мълчеше, а времето не му беше приятел. До срещата му с Хел оставаха само три часа.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че „Жилбер“ е Хел и все повече се тревожеше, че независимо на каква мисия са го пратили американците, той всъщност е дошъл да си отмъсти.

Ако беше в Русия или в някой от източноевропейските сателити, можеше просто да нареди да убият младия мъж. Или ако беше в някой западноевропейски град, можеше да уреди тихото му изчезване. Дори в Китай само преди няколко години малко монети и прошепнати думи в подходящото ухо щяха да са достатъчни Хел да стане храна за рибите.

Но не и в днешен Китай. Въпреки огромното влияние на Съветския съюз, Пекин нямаше да толерира несанкционирано убийство на своя територия. Щеше да стане инцидент, а един инцидент като едното нищо щеше да го върне в килията на Лубянка.

Все пак по-добре в килията, отколкото в гроба, помисли си той и докосна пистолета, който беше затъкнал в колана си сутринта, преди да излезе от квартирата си. Ако онзи наистина е Хел и смята да ме убие заради някакво измислено прегрешение срещу оная курва майка му, нямам намерение да играя ролята на жертвено агне.

Казват, че убил онзи японски генерал с един-единствен удар в гърлото.

Е, нека опита.

Имам трима телохранители — въоръжени, владеещи джудо. Ако успее някак да мине през тях... Ворошенин докосна отново дръжката на пистолета и се почувства по-уверен.

Но защо ръката ми трепери? Отпи още една глътка водка. Когато всичко това приключи, ще направя нещо с пиенето, помисли си той. Може би ще отида в някой от онези санаториуми в планините. Чист въздух, тренировки и тъй нататък.

Дано да не се наложи да застрелям Хел. Дано да успеят да пипнат стария Жилбер, да го поизпотят и да го накарат да признае, че истинският му син е умрял в онази автомобилна катастрофа. Тогава няма да ми се налага да се тревожа за това. Ще мога да се насладя на операта и да знам, че младият Хел ще пее друга ария, композирана от Кан.

Само звънни, проклет телефон.

Старецът бе по-труден, отколкото изглеждаше.

— Имал съм вземане-даване със Сюрте, с Гестапо, с Юнион Корс и със Зелената банда — каза им той. — Да не мислите, че вашата *bande d'enfoires*^[1] може да ме изненада с нещо, което не съм виждал?

Заплашиха да го убият.

Той сви рамене.

— Стар съм. Успявам да се изсера свястно три от всеки четири дни и го вдигам веднъж седмично, ако съм късметлия. Спя по три часа на денонощие. Така че моля, направете ми услуга и ме убийте.

Заплашиха да го наранят.

— Не ви ли казах вече всичко? — отвърна Жилбер. — Покажете ми снимките и ви отговорих — да, това е онзи никаквец синът ми. Същият, който си мисли, че парите се цвъкват от пилета и че трябва винаги да сваляш шестнадесетгодишни момичета. Хайде, наранете ме.

Оказа се яка дърта птичка, която отказва да пее.

— Мишел в Пекин ли е? — повтори той въпроса, след като едва не извадиха ръцете му от раменете. — Какво мога да кажа, освен че би трябвало да е там? Това означава ли, че наистина е? Вие ми кажете.

— Какво прави там?

— Би трябвало да купува оръжие — отвърна Жилбер. — Но ако познавате момчето ми, сигурно гони някоя мацка. Останаха ли мацки в Пекин? Ако го търсите, търсете при тях. Ако не го намерите, потърсете някой с подправени зарове. Той ще залага срещу него.

— Истинският ти син е умрял в автомобилна катастрофа — казаха му те. — Този човек е някакъв измамник.

— Да не би да не познавам собствения си син? Защо си правите труда да разпитвате някого, който не познава собственото си дете? Колко тъпи трябва да сте? — Старецът стана агресивен. — Това е Хонконг. Тук има закони, за разлика от оная лайняна дупка, от която идвате. Познавам всяко ченге и всеки гангстер тук. Тонгите се обръщат към мен със „сър“. Пуснете ме веднага и ще забравя за това, ще го приема за грешка. Не го ли направите, ще гъделичкам стъпалата ви,

докато висите на месарски куки. А сега ме развържете, трябва да се изпикая.

Телефонът иззвъня.

Ворошенин вдигна слушалката преди звъненето да е спряло.

— Да?

— Костелив орех е.

— И какво?

— Мислим, че казва истината.

Ворошенин не смяташе така. Погледна стенния часовник. Три часа и петнайсет минути.

— Направете още един опит.

— Не зная какво да...

— Аз ще ти кажа — отвърна Ворошенин.

Когато Жилбер излезе от тоалетната, Уинифред беше на колене пред стола, с широко отворени от ужас очи и с дуло в устата. Разпитващият държеше пистолета с пръст на спусъка.

Погледна Жилбер и каза:

— Три, две...

---

[1] гадна банда (фр.). — Б.пр. ↑

56.

Николай се отпусна в горещата вана.

Подарък от съдбата, помисли си той, докато се потапяше в почти врящата вода. Пое дълбоко дъх и издиша, за да може леката болка да отмине. После се излегна и остави горещата вода да отпусне мускулите и ума му.

Като момче можеше спонтанно да изпада в състояние на пълно умствено отпускане и съзнанието му го отнасяше на някаква спокойна планинска ливада. Жестокостите и мъките на войната обаче му бяха откраднали тази безметежност и той скърбеше за загубата толкова дълбоко, както съжаляваше за изгубената свобода и контрол върху собствения си живот.

Най-доброто, което можеше да направи сега, бе да контролира дишането и да избистри ума си.

Фактът, че тази вечер най-вероятно ще бъде последната в капана на живота, го натъжаваше единствено заради Соланж. Припомни си будисткия принцип, че цялото страдание се причинява от привързването и призна пред себе си, че е влюбен в нея по един съвсем западен, романтичен начин, и че мисълта за раздяла с нея е болезнена.

Това, че Даймънд и слугите му ще се разминат с разплатата също го натъжаваше, но пък се успокои с мисълта, че кармата е свършена.

Така че ако оживея, каза си той, ще отмъстя лично. Ако умра, нека те да се преродят като торни личинки.

Насочи ума си към мисията.

Представяйки си я стъпка, по стъпка той мина през цялата вечер. Чен го взема от хотела и го оставя пред операта. Николай отива в ложата на Ворошенин, сядат и се наслаждават на представлението. В определения момент, докато барабаните и гонговете заглушават всичко, нанася един-единствен фатален удар в сърцето на мъчителя на майка му. После просто излиза от ложата, измъква се от опашката си и се добира до убежището в джамията.

Изведнъж нещо го разтревожи.

Повтори упражнението и тревожното чувство остана, макар че не можеше да открие източника му.

Смени постановката и си представи сценария като дъска за го, пригответи черните си камъни и започна да играе. Играта си имаше обичайните предизвикателства, но нищо друго. Щом Ворошенин знае истинската ми самоличност, помисли си Николай, и щом си спомня как се е отнесъл към графиня Александра Ивановна, то може би наистина влизам в капан, но вече знам, че това е капан и съм подготвен.

Имаше нещо друго.

Отново смени перспективата и реши да играе с белите камъни срещу собствените си черни.

Това бе откровение.

Странно, но откри, че сред белите камъни фигурират не само руснаците и „червените“ китайци, но и американците. Умът му ги подреди като бели камъни и когато разгледа дъската както би я гледал, ако той играеше с белите, го видя.

Сатори.

Деветдесет минути до началото на операцията.

Хейвърфорд крачеше напред-назад из ситуационната стая, неспособен да обуздае нервното си напрежение. След трийсет минути щяха да останат „на тъмно“, всички телеграфни и телефонни линии щяха да замлъкнат. Ще бъдат пуснати „фишеци“ — някаква безсъдържателно дрънкане, колкото руснаците и китайците да си мислят, че това е обичайният бизнес, но между Лангли и ситуационната стая нямаше да има комуникация.

Сингълтън щеше да отиде по някаква работа в Белия дом. Даймънд пък заминаваше на лов с приятелчетата си.

Ако нещо се оплеска, цялата вина ще падне върху базата в Токио.

— Направете последна проверка на готовността на екипите.

— Но ние току-що...

— Да съм питал какво сте правили току-що?

Започнаха нова проверка.

Алфа тигър — на място.

Екип Браво — на място.

Монахът — на място.

Играчът на го — на място.

Татко мечок...

Татко мечок.

— Татко мечок е изчезнал от радара.

— Какво?

— Татко мечок — повтори нервният млад агент. — Изчезнал е от радара.

— Намери го.

Трескавите обаждания до Хонконг не доведоха до нищо. Емил Жилбер не беше в дома си на Виктория Пийк, в офиса си в центъра, в клуба в Западния район. Нямаше го и в апартамента на любовницата му. Беше изчезнал от радара.

Мрежата в Хонконг беше съвсем рехава заради свръхчувствителността на британците. Хейвърфорд за момент се

замисли дали да не се свърже с Уутън с молба за помощ. Хората на МИ-5 държаха хонконгската полиция в ръцете си и можеха да претърсят острова по-бързо от малкия американски контингент.

Но реши, че не може да отговори на въпросите, които щеше да зададе Уутън и че онзи ще поиска висока цена за услугата, затова остави задачата на хората на Бентън.

Търсенето продължи двайсет и осем безкрайни минути.

Хейвърфорд се втурна към телеграфа.

„Т-МЕЧОК ИЗВЪН МРЕЖАТА. ПРЕКРАТЯВАНЕ?
ЧАКАМ ИНСТРУКЦИИ.“

Джон Сингълтън свали вълненото си палто от закачалката и го облече. Лявото рамо го болеше от синините, така че това му отне няколко секунди. Уви плътно шала около врата си и тръгна към вратата на кабинета си.

За повечето хора отиването в Белия дом бе тръпка. За Сингълтън беше досадна работа. Беше по средата на коридора, когато помощникът му го настигна.

— Да?

— Спешно съобщение от Токио.

Той само го погледна и каза:

— Не сега.

— Не искате ли да от...

— Не мога да отговоря на нещо, което не си ми давал, нали? — прекъсна го той. — Вече съм напуснал сградата. Ще го погледна, когато се върна.

Вратата на асансьора се отвори.

— На тъмно сме — каза младият агент.

Това е *лошо*, помисли си Хейвърфорд.

Сингълтън го беше оставил на сухо. Старият майстор в шпионажа щеше да обере лаврите при успех, а при провал Хейвърфорд щеше да опере пешкира.

— Вие решавате.

— Намери Емил Жилбер — озъби се Хейвърфорд. — И ми спести споменаването на очевидното.

— Извинете.

Петдесет и девет минути.

След началото на операцията Хейвърфорд имаше властта да отмени мисията по своя преценка. Можеше да натисне „копчето“ и то щеше да задейства сигнала за тревога, който беше известен на Хел. В такъв случай Хел щеше просто да излезе от хотела, предварително планираните мерки за отвличане на вниманието щяха да се погрижат за опашката му и той щеше да отиде право в джамията Нюджие.

— Продължавай да търсиш Татко мечок.

— Да, сър.

Приеми най-лошия сценарий, помисли си Хейвърфорд.

Приеми, че Ворошенин се е добрал до Жилбер и го разпитва.

Приеми, че Жилбер се е пречупил.

В такъв случай Ворошенин знае, че Жилбер е прикритие, но бащата не можеше да му разкрие истинската самоличност на Хел. Ворошенин ще знае само, че „Мишел Жилбер“ е човек на британските служби, както смята самият Емил. Ворошенин ще направи следващата логична стъпка — ще реши, че британците работят за нас. И ще разбере, че операцията е американска.

Какво прави в този случай?

Разказва на китайците, на приятелчето си Кан.

Какво прави Кан?

Или оставя Хел да действа, за да види къде ще го отведе, или го прибира, подлага го на мъчения и измъква истината от него. Всичко известно им за Кан говореше, че ще избере втория вариант.

— Сигурно ли е, че Играчът на го е на място? — попита Хейвърфорд.

— Обади се.

Хората им в хотела бяха видели Хел да влиза, но не и да излиза, пердетата на прозореца на стаята му бяха пуснати по определения начин. Само преди десет минути Хел се беше обадил на румсьорвиса за термос вода за чая си, така че имаха всички основания да смятат, че се намира в стаята си, а не в ръцете на Кан.

Но още колко време? — запита се Хейвърфорд.

Отмени, помисли си той.

Дай сигнал на Монаха, натисни копчето още сега.

58.

Николай излезе на малкия балкон.

От другата страна на булеварда, осветен от кехлибарената светлина на уличната лампа, монахът продължаваше да стои под дървото, обърнат на юг.

Мисията бе започнала.

Николай понечи да извади цигара и да я запали, за да потвърди.

И тогава монахът се раздвижи.

59.

— Намерихме Татко мечок.

— Отмени сигнала за прекратяване — каза Хейвърфорд. — Къде е бил, по дяволите?

Оказа се, че папа Жилбер си намерил нова любима и я посетил в дома ѝ. Бил изненадан и малко оскърбен да научи, че наставниците му го търсели.

„Исках малко разнообразие — казал той на англичанина, който работеше за Хейвърфорд. — И какво, нали съм французин.“ Не очаквал от агента да проумее сексуалните му нужди. Англичаните били почти толкова чувствени, колкото и храната им.

— Дръж го под око — нареди Хейвърфорд. — Сигнализира ли на Монаха?

— Тъй вярно.

Хейвърфорд седна и погледна осветения стенен часовник.

Двайсет минути.

Ворошенин чакаше на телефона.

Старецът се пречупи (никой французин от неговото поколение не би позволил да пръснат мозъка на красива жена по стените) и потвърди, че синът му загинал в автомобилната катастрофа и че този „Мишел Жилбер“ е агент под прикритие, работещ за британците.

Британците, как ли пък не, помисли си Ворошенин. Британците си удрят задниците в тавана от радост, че са запазили Хонконг и нямаше да рискуват да ядосат Китай и да събудят дракона. Освен това, Николай Хел се контролираше не от Лондон, а от Вашингтон.

Кан най-сетне се обади.

— *Вей* — спокойно рече той, сякаш не се случваше нищо необичайно.

— Бащата потвърди хипотезата ми — каза Ворошенин.

Последва дълга пауза, след което Кан отговори:

— Приятно прекарване в операта.

Всъщност, наистина ще е приятно, помисли си Ворошенин.

61.

Николай видя как монахът понечи да се обърне на север, но после размисли и отново загледа на юг.

Мисията беше отменена и в следващия миг отново ѝ бе даден ход. Това не обезпокои Николай — *го-кан* беше динамично поле, което изискваше гъвкава мисъл и действие.

Но тогава монахът направи нещо неочаквано. Обърна се към хотела и погледна директно нагоре към Николай. Дори от това разстояние — на петия етаж и от другата страна на улицата — Николай усети погледа му, почти както навремето бе усещал силата на Кишикава сама и Отаке сан.

Кимна.

Заслони цигарата си с ръка и я запали — това бе сигналът, че е готов да продължи. Дръпна дълбоко, върна се в стаята и затвори вратата на балкона.

После излезе от стаята и слезе долу.

62.

— Играчът на 20 потвърди.

— Разбрано.

Сега на Хейвърфорд му оставаше само да седи и да чака.
Най-гадната част от работата.

63.

Даймънд се погрижи да бъде колкото се може по-далеч от офиса. Все пак събщи къде може да бъде намерен и нареди незабавно да му докладват за всичко случващо се в Пекин.

Чакането си е чиста гадост, помисли си той.

64.

Северният вятър отново задуха и Николай уви шала около врата си, когато излезе в студената нощ и зачака Чен и колата. Къде бяха те? Чен обикновено бе патологично точен.

От другата страна на булеварда монахът се отдалечи в южна посока.

Последната контрола, помисли си Николай и болката го жегна за миг. Последният шанс всичко това да бъде спряно си отиде в буквалния смисъл.

Колата се появи на улицата, червените ѝ знаменца плющяха на пронизващия вятър. Спря пред хотела, задната врата се отвори и Чен слезе.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Движението беше натоварено.

Изглеждаше уплашен.

Чен изчака Николай да се настани на задната седалка и седна до него.

Николай понечи да поздрави Лиан, но видя, че шофьорът е друг.

— Къде е Лиан? — попита той.

— Разболя се — отвърна Чен. От него буквално миришеше на страх. Бузите му лъщяха от мазна пот.

Николай извади две цигари от пакета и предложи една на Чен. Придружителят му я взе, но ръцете му трепереха, когато Николай доближи запалката до цигарата. Той задържа китката на Чен и рече:

— Може би е заразно.

— Може би.

— Няма да е зле да се приберете у дома и да се погрижите за себе си. — Николай го погледна в очите. — Всичко е наред.

— Толкова съжалявам, че... закъснях — отвърна Чен.

— Няма значение, наистина. — Пусна китката му.

Николай се облегна, запуши, погледна през прозореца и се престори, че не забелязва, когато колата пое не към Суанву, а към Кулата на камбаната и Кулата на барабана.

65.

Кан подготви сцената.

Искаше да е перфектна, безупречен декор за драмата, която скоро щеше да представи, за сценария, който вече беше написал.

Този Николай Хел щеше да изрече предписаните му реплики. Може би не веднага, когато мъжката му гордост го кара да се съпротивлява, но в крайна сметка щеше да се предаде и да произнесе думите. Щеше да дойде като мъж и да си тръгне като евнух, да се яви на сцената като *шен* и да излезе като *дан*, посрамен и молец за смърт.

Но достойнството на самотната смърт отсъстваше в сценария за този Хел. Кан смяташе да запази каквото е останало от него за друго представление — на унижението му, изиграно пред многохилядна публика при Небесния мост. Хел щеше да носи плакат на гърба си вместо бродирана роба, щеше да бъде вързан с дебели въжета и последният му поклон щеше да е под трясъка на карабините и рева на тълпата.

Кан докосна изключително тънката и твърда тел, остра като игла в единия край и вързана на примка в другия, с която смяташе да пониже мъжеството на Хел.

„Опъването на тетивата на лък *дзингу*“ — така се казваше новата техника и Кан вече си представяше какви високи тонове ще вземе Хел, докато телта минава напред-назад през тестисите му.

Беше се облякъл за случая — черно сако и риза от черен брокат, черни широки панталони и черни пантофи. Грижливо бе сресал косата си назад, беше си подстригал веждите и бе сложил едва забележим руж на бузите си.

Очакваше с нетърпение да сравни ритмите на душевното мъчение с физическото — да покаже на Хел неизбежната агония, после да му предложи да отмени присъдата и накрая все пак да я изпълни. Да опъва и отпуска тетивата между отчаянието и надеждата, ужаса и облекчението, страданието и покоя му, доближаването до кулминационната точка, където съществува единствено болка.

Както при всяка добра опера, музиката щеше да бъде придружавана с реч, когато Хел рецитира монологите си. Да, той е американски агент, да, бил е изпратен да дърпа конците на марионетката, на предателя Пън, да, разбрали са се да доставят оръжия на контрареволуционни елементи в Юнан, да, замисляли са да убият Председателя Мао.

Чу тракането на затварящи се автомобилни врати, последвани от стъпки по застланата с чакъл пътека.

Операта всеки момент щеше да започне.

66.

Светлините в залата угаснаха, за да се сменят с насочените към сцената прожектори.

Удобно настанен в ложата си, Ворошенин се наведе напред и погледна надолу към черната правоъгълна сцена, традиционно разположена на север от публиката. Обичаше този стар театър с червените му позлатени колони покрай сцената, стария дървен партер, продавачите по пътеките, които предлагаха фъстъци и димящи горещи кърпички, дърдоренето, смеха.

Мястото до него бе празно.

Хел не беше пристигнал.

Ворошенин знаеше, че неразумният млад мъж присъства на друга опера, на която сам ще пее главната роля, въпреки нежеланието си.

След момент на изпълнена с очакване тишина оркестърът засвири първите ноти и публиката се смълча, когато Сун Хуйшен излезе на сцената. Беше Облечен като *хуадан*, или елегантна млада жена, с дълга алена роба от епохата Мин, украсена с цветя от брокат на раменете и широки „водни“ ръкави. Застана в центъра на сцената и произнесе своите *шанчин*, встъпителните думи, в които се представи като Червената девица.

След това махна с ръка с грация, плод на десетилетия практикуване, извади малък свитък от ръкава си и започна прочутата си първа ария:

„Туй писмо е свидетелството на историята.

*По заповед на господарката вървя към Западните
покои.*

Пълна тишина цари в този ранен час на утрото.

*Ще трябва аз, Червената девица, да покашлям, за да
го предупредя.“*

Ворошенин беше възхитен.

67.

— Играчът на го изчезна от радара. Кръвта на Хейвърфорд се смрази и стомахът му се преобърна.

— Какво?

— Не пристигна в Точка нула.

— Не е или още не е? — попита Хейвърфорд.

Младият агент сви рамене. Няколко секунди по-късно попита:

— Да изпратя ли сигнал за тревога?

Сигналът за тревога си беше точно това — заповед екипът за измъкване веднага да потърси убежище в джамията Нюджие преди да бъде заловен, заповед Монахът и всички агенти хуй да побегнат към границата.

Обмисли възможностите:

Обичайната — Хел просто се е забавил заради натовареното движение.

Предателската — Хел е проявил малодушие и е побягнал на своя глава.

Катастрофалната — Хел е в ръцете на Кан Шен.

Последният сценарий определено изискваше сигнал за тревога.

— Не — каза Хейвърфорд. — Да изчакаме още малко.

Къде си, Николай?

Трима полицейски агенти измъкнаха Николай от колата, принудиха го да коленичи и закопчаха ръцете му отзад.

Николай не оказа съпротива. Моментът още не беше настъпил.

Изправиха го и двама агенти го хванаха за лактите.

— Шпионин! — извика Чен, а очите му молеха за прошка. Закрептя и опръска лицето на Николай със слюнка. — Сега ще разпалиш справедливата ярост на народа! Сега ще познаеш гнева на работниците и селяните!

Обърна се да се качи обратно в колата, но шофьорът вече беше излязъл от нея, извади пистолет и го насочи към главата на Чен.

— Ли Ар Чен, арестуван си за предателство срещу Народната република.

Третият полицаи сграбчи ръцете му, изви ги назад и ги закопча с белезници.

— Не! — извика Чен. — Не мен! Него! Не мен! Направих всичко, което ми казахте!

Шофьорът прибра пистолета си, зашлеви го с опакото на дланта си и нареди:

— Водете го.

Полицаят бутна Чен пред Николай.

Помъкнаха го безмълвно през каменната градина към нещо, което страшно приличаше на пещера. Едно от ченгетата почука на дебелата дървена врата и след малко Николай чу приглушен глас:

— Влез.

Вратата се отвори и агентите бутнаха Николай вътре.

Беше наистина пещера или поне опит да се пресъздаде такава от бетон. Комунисти, помисли си Николай. Толкова много обичат бетона. Таванът беше засводен, а стените — боядисани на ивици, имитация на геоложки пластове.

„Пещерата“ бе прекрасно обзаведена с маси и столове от палисандрово дърво, удобен диван и уреди за мъчения. Имаше нещо като пейка, явно използвана за бой и може би за сексуални

извращения, зашеметяващо разнообразие от бичове и чукала, окачени грижливо на куки, както и два стола с прави облегалки и махнати седалки, завинтени за пода.

Полицайте бутнаха Николай на един от столовете, махнаха белезниците му и стегнаха здраво китките и глезените му за стола. Николай гледаше как хванаха Чен, съблякоха го грубо и го окачиха с белезниците на стоманена релса, която минаваше през тавана. После завързаха глезените му към халки в пода, така че остана да виси с разперени ръце и крака.

Чен заплака тихо, опрял брадичка до гърдите си.

Една вътрешна врата се отвори и се появи Кан Шен.

Николай трябваше да признае, че появата му бе драматична — осветлението беше свършено, моментът — точно подбран. Държеше зловещ на вид предмет, който проблясваше под светлините на лампите.

Тел, може би около две стъпки дълга, остра като игла в единия край.

— Добър вечер, господин Хел. Не греша, нали?

— Жилбер.

— Щом настоявате. — Кан се усмихна.

Николай потисна ужаса, който се надигаше в гърлото му, и се насили да запази ума си ясен. Кан вече направи първата грешка, помисли си той. Показа началната си позиция на дъската, като разкри, че знае кой съм всъщност.

— Може би, след като ви покажа какво съм предвидил за вас, ще решите да бъдете по-сговорчив — рече Кан.

— Винаги има такава възможност — отвърна Николай.

— Винаги има възможност — любезно се съгласи Кан. Ненужната храброст на Хел бе толкова възхитителна, така *шен*. И колко учтиво от негова страна да играе така прекрасно ролята си — падането на сокола е много по-драматично от падането на врабче. Насочи вниманието си към Чен, който щеше да бъде идеалният чоу, клоунът. — Контрареволуционно псе.

— Не — изхленчи Чен. — Аз съм верен...

— Лъжец! — изкрещя Кан. — Ти участваше в този заговор! Помагаше му на всяка стъпка!

— Не.

— Да! — извика Кан. — Ти го заведе в черквата, нали?

— Да, но...

— Той няма нищо общо с... — обади се Николай.

— Мълчете — рязко му заповяда Кан. — Скоро ще дойде и вашият ред, обещавам. В момента е ред на тлъстото прасе. Колко юана изсяждаш на ден, *пан* дзу? Затова ли обичаш да забавляваш чуждестранни гости, за да се угояваш на гърба на народа?

— Не...

— Не заради това, а защото си шпионин.

— Не!

— Не — повтори Кан. — Ще ти дам само една възможност да си признаеш.

Това бе досадната част от постановката. *Шанчин*, преамбюлът. Арестуваните никога не си признаваха в този момент — знаеха, че с това сами ще подпишат смъртната си присъда. Знаеха, че им предстои да изпитат болки, че в крайна сметка ще се признаят за виновни в престъплението, но човешката природа е такава, че човек трябва първо да се бори за оцеляването си.

Чен мълчеше.

— Добре тогава — рече Кан.

Николай видя как очите на Чен едва не изскочиха от орбитите, когато иглата го приближи. Кан се изкиска.

— Никога досега не съм го правил, така че може да се наложи малко да експериментирам.

Чен трепна, когато Кан докосна единия му тестис с върха на телта.

— Проблемът е гъвкавостта — обясни Кан.

Отдръпна телта на около пет сантиметра назад и после натисна.

69.

Сун Хуйшен изпя превъзходен тон, плътен и съвършен, издигащ се в полегато дзъ.

„Виж, бедната ми господарка се мръщи всеки ден, а младежът е болен и блед.

Въпреки наказанията на Старата господарка аз, Червената девица, ще помогна мечтите им да се сбъднат.“

Ворошенин заръкопляска, а публиката долу поздравяваше великолепно изпълнение с виковете „Хао! Хао!“

Полковник Ю седеше в кабинета си и се безпокоеше.

Така нареченият Мишел Жилбер не беше пристигнал в операта, нямаше го в стаята му и никой от екипа, който го следеше не знаеше къде се намира. Само го бяха видели как се качва в колата пред хотел „Пекин“.

Дали е в ръцете на Ворошенин?

Или на Кан?

И в двата случая положението беше отчайващо. Кой знае какво можеше да го принуди да каже Кан? Ако Мао е готов да атакува генерал Пън, това можеше да е идеалният момент. „Жилбер“ щеше да признае заговора за убийство на руския комисар и Кан щеше да го накара да каже, че генералът също е замесен.

Пътищата за бягство на юг бяха подготвени.

Време ли беше генералът да избяга?

Да активира „Южен вятър“?

Може би, ядоса се Ю, бяха постъпили прекалено дръзко, прекалено прибързано, като позволиха на американския план да стигне дотук. Може би трябваше да изхвърлят Жилбер от страната пет секунди след като бе влязъл. Но пък идеята да накарат Сталин и Мао да се хванат за гушите бе толкова изкусителна. Руснаците щяха да прибързат и да включат в играта Гао Ган. Мао щеше да реагира, но не бе достатъчно силен, за да успее. И генерал Пън щеше да запълни вакуума във властта.

Толкова изкусително, така богато на възможности...

И идеята Ворошенин да бъде убит в операта беше великолепна със своята ирония. Много нехарактерно за западниците, но пък този „Жилбер“...

Да съобща ли на генерала? — запита се Ю. Дали да не задействам плана за бягство и да настоявам незабавно да замине? Дългите годините труд щяха да са пропилены, надеждите — рухнали, мечтите за истински комунистическа страна — отложени за

неопределено време, може би унищожени... Но нима можеш да рискуваш генералът да бъде арестуван, измъчван и застрелян?

Къде е този „Жилбер“?

Николай полагаше усилия да не повърне.

Чен пицеше и пицеше, тялото му се гърчеше в оковите, докато Кан движеше телта напред-назад през тестисите му и през цялото време го съветваше как да пее по-добре.

— Хум ки — наставляваше го той, използвайки оперни термини. — „Разменен дъх“ — бавно вдишваш, бавно издишваш. А сега „откраднат дъх“ — рязко вдишване, моля, внезапно, свирепо. Точно така... браво...

Николай се насили да се съсредоточи върху собственото си дишане. Дълбоко през носа, силно надолу в корема, задържане, задържане, издишане... дълбоко през носа, силно надолу в корема, задържане, задържане, издишане... задържане, задържане, задържане и задържане дълбоко в корема, докато не го усетиш във всичките си мускули...

Настрои се към звуците на агонията на Чен.

— Признавам, признавам, признавам! — изкрещя Чен.

Кан обаче сякаш не го чу и продължи „Опъването на тетивата на лък дзингу“ докато Чен нададе писък, който едва ли можеше да се нарече човешки. Нямаше да спре докато Чен не демонстрира всички форми на устата на добър оперен певец — *кайкоу*, отворена уста; *кичи*, полуотворена уста; *хоукоу*, затворена уста; и накрая, *куочун*, стиснати устни.

Кан издърпа телта и главата на Чен клюмна. Тялото му се отпусна. Пот капеше от кожата му по бетонния под.

— Шпионин съм — изхлипа задавено той. — Участвах в заговора. Помагах му на всяка стъпка.

— Да изпрати оръжие на въстаниците в Юнан?

— Да.

— Да убие Председателя Мао?

— Да.

— Кой ти даваше заповеди? — попита Кан. — Генерал Пън ли?

— Да, генерал Пън.

Николай знаеше, че сега Чен щеше да каже всичко, да се съгласи с всичко, само и само Кан да не поднови мъчението.

А Кан беше разкрил още повече от стратегията си.

Запази спокойствие — чу гласа на Кишикава сама. — Запази мислите си бистри като езерце. Дишай и натрупвай своята ки.

Пън е целта, осъзна той, а ти си само верига камъни по пътя към тази цел.

Добре тогава.

Кан се обърна към него.

— А сега, господин Хел, е ваш ред.

Вдигна телта.

— Не е нужно да го правите — рече Николай. — Ще ви кажа всичко, което искате да научите.

Кан се усмихна.

— Признайте, че не сте „Мишел Жилбер“.

— Признавам, че не съм Мишел Жилбер.

— Признайте, че сте Николай Хел.

— Признавам, че съм Николай Хел.

— Защо дойдохте в Пекин, Николай Хел?

Николай се наведе напред в стола, доколкото му позволиха ремъците. Погледна Кан право в очите и отговори:

— Дойдох в Пекин, за да убия Юрий Ворошенин.

Кан пребледня.

73.

— Разкарайте това прасе оттук — заповяда Кан. — Чакайте отвън.

Положението на дъската се промени, помисли си Николай. Кан не иска подчинените му да чуват толкова деликатни неща и сам премахна тези камъни вместо мен. *Дишай и натрупвай своята ки. Дишай и натрупвай своята ки.*

Агентите откачиха Чен и го извлякоха от помещението. Когато вратата се затвори, Кан попита:

— Нима признавате, че сте дошъл да убиете Ворошенин?

— Дали признавам? — отвърна Николай. — Заявявам го.

— Защо?

Николай кимна към телта в ръката на Кан.

— Защото искам да си спестя ненужна болка. И да сключа сделка с вас.

— Не сте в положение да сключвате каквито и да било сделки.

— Откъде сте сигурен?

Кан размаха телта пред лицето му.

— Ще ви накарам да ми кажете без никаква „сделка“.

— Може би — съгласи се Николай. — Но и може би не. Знаете, че съм възпитан като японец. Какъв опит имате с измъчването на японци? И какво ще стане, ако сгрешите? Ами ако допускате грешка и умра от мъченията ви? Тогава никога няма да научите.

Възхитително, помисли си Кан. Вълнуващо. Различен сценарий, отклонение от обичайното.

— Какво да науча? — попита той.

— Как можете да се сдобие с власт над Ворошенин.

Видя го в очите на Кан. Само за миг, но го имаше. Власт над Ворошенин бе изключително желана награда. Кан отчаяно искаше да се измъкне от съветското влияние.

Поставен камък.

Дишай и натрупвай своята ки. Дишай и натрупвай своята ки.

Кан се изсмя подигравателно, но не му се получи особено убедително.

— Можете да ми кажете как да поставя Ворошенин под властта си.

Николай кимна.

— Как?

— Махнете тази тел.

Кан остави телта.

— Как?

— Чрез изнудване.

— И по-точно?

Николай поклати глава.

— Ако ви кажа, откъде мога да съм сигурен, че ще изляза жив оттук? Какви са ми гаранциите, че ще напусна Китай жив?

— Ще ви дам думата си.

— Мислите ме за глупак.

Кан кимна към телта.

— Обещавам ви, че ако ме накарате да изпълня „Опъването на тетивата на лък дзингу“, ще ми кажете. Както сам казахте, спестете си ненужната болка. Колкото до живота ви...

Дишай и натрупвай своята ки. Дишай и натрупвай своята ки. Не си губи силите в надлъгване. Прилъжи го сега, накарай го да се изпълни със самоувереност, вкарай камъните му в капана.

— Юрий Ворошенин е откраднал от майка ми значително състояние, вложено в различни банкови сметки и инвестиции — каза Николай. — Станало е преди доста време, но лихвите се трупат и сега Юрий е изключително богат човек. Сигурен съм, че едва ли би поискал Берия да научи за това, още по-малко Чичо Йосиф. Имате ли магнетофон?

— Разбира се.

— Донесете го — каза Николай. — Ще ви разкажа цялата история и Ворошенин ще бъде в ръцете ви.

Дишай и натрупвай своята ки. Дишай и натрупвай своята ки.

Кан донесе магнетофона и Николай му разказа цялата история за случилото се в Петроград преди трийсет години, която я бе чул от майка си.

74.

— Колко време мина? — попита Хейвърфорд.

— Трийсет и една минути.

Сценарият с „трафика“ отпаднаше. Хел или беше избягал, или се намираше в ръцете на врага.

Дай сигнала за тревога, помисли си той.

Sauve qui peut — всеки да се спасява сам.

Но ако изтегли спасителния екип, а Хел е жив...

75.

Полковник Ю стана от стола си, излезе от кабинета и тръгна по коридора.

Генералът беше зад бюрото си. Чу вратата да се отваря, вдигна очи от заниманието си и тихо попита:

— Да?

— Боя се, че е време, другарю генерал.

— За?

— За „Южен вятър“.

Обясни ситуацията. Когато завърши, генерал Пън каза:

— Направи чай, ако обичаш.

— Другарю генерал, наистина мисля, че...

— Направи чай — меко повтори Пън. — И го накисни три пъти.

Николай завърши разказа си.

— И затова искате да убиете Ворошенин — каза Кан.

— Вие не бихте ли искали?

— Не — отвърна Кан. — Мразех майка си.

— Съжалявам.

Кан сви рамене.

— Но американците определено не биха уредили идването ви тук за лично отмъщение — рече Кан. — Защо ви пратиха тук?

— Да убия Ворошенин — отговори Николай.

— Защо?

Николай му разказа всичко — целия план да забият клин между Пекин и Москва.

Защото вече нямаше значение.

Единственото, от което се нуждаеше сега, бе Кан да направи очаквания ход. Имаше вероятност да не го направи, но Николай я отхвърли. Човек не може да измени на своята природа. Кан вече доказва това и щеше да действа според природата си.

И той наистина го направи.

— Вече всичко ли ми казахте?

— Всичко.

— Добре тогава — рече Кан и взе телта. — Време е да продължим операта.

Дишай и натрупвай своята ки. Дишай и натрупвай своята ки. Николай остави страха да стегне гърлото му.

— Но защо? — попита той. — Та аз ви казах всичко!

— Именно.

— Но какъв е смисълът да го правите?

— Смисълът — рече Кан, докато клякаше пред Николай — е в това, че ще ми достави удоволствие.

Всички камъни бяха по местата си.

Николай насочи цялата си енергия в краката си, усети я как тече през вените и мускулите му, докато Кан се пресягаше да разкопчае

колана му и да смъкне панталоните му.

Натрупвай и...

... освободи.

Енергията експлодира от стъпалата на Николай и се понесе през краката му, докато той се издигаше нагоре с цялата ки, която бе натрупал в тялото си. Столът се отскубна от винтовете си. Кан тупна на пода, после скочи на крака. Николай се завъртя два пъти, за да набере инерция, после се хвърли към него и го удари с краката на стола и го запрати в стената. Николай се хвърли към него, блъсна го в стената и чу как въздухът излиза от дробовете на Кан.

Отстъпи и го направи отново, после още веднъж, след което прикова шокирания и замаян Кан в стената и притисна с цялата си тежест по-дребния мъж.

Кан все още стискаше телта и Николай разчиташе на следващия му ход.

В отчаянието си Кан насочи върха на телта в гърлото на Николай.

Николай го остави да приближи, усети убождането в гърлото си, почувства как кръвта потича и видя как Кан се усмихва тържествено.

Тогавя той сведе глава надолу, сграбчи телта със зъби, рязко вдигна глава и изтръгна инструмента от ръката на Кан.

Очите на китаеца се оцъклиха от изненада.

Николай отметна колкото се може по-назад главата си, после рязко я заби напред.

Телта влезе в окото на Кан. Той изрева от болка, загърчи се под Николай, опитвайки се да се измъкне.

Николай задържа телта само за момент... после каза:

— За Чен.

Натисна и върхът на телта мина през окото на Кан и се заби в мозъка.

Кан се вцепени.

Изстена.

И умря.

Николай остави тялото му да се свлече на пода. После седна и започна да развързва със зъби кожените ремъци. Нужни му бяха пет дълги минути да освободи едната си китка, след което развърза другата

си ръка. Пое дълбоко дъх няколко пъти, събра енергията си, стана, извади ролката от магнетофона и я прибра в джоба си.

Погледна часовника си и откри, че все още има време да убие Ворошенин.

Тримата агенти измъчваха Чен във външната стая.

Единият погледна изненадано, когато Николай влезе през вратата. Погледът му стана още по-изненадан, когато Николай го уби с ритник в главата. Вторият понечи да извади пистолета си, но беше елиминиран с лакът в гърлото. Третият се опита да избяга, но Николай го хвана за врата и заби главата му във вратата, смазвайки черепа му в тежкото дърво.

Всичко това му отне не повече от пет секунди, след което Николай клекна до Чен, който лежеше, треперейки, на студения бетонен под.

— Уби ли го? — с треперещ глас попита Чен.

— Болезнено — отвърна Николай. Постави показалеца и средния си пръст на врата на Чен, върху сънната артерия. — Сяо Чен, мисли си за купички, препълнени с превъзходен снежнобял ориз и ястия от свинско в лютив кафяв сос. Представяш ли си тези неща?

Чен кимна.

— Добре — рече Николай. Натисна, докато животът на Чен не изтече.

Николай намери трупа на най-едрия агент, свали палтото му, облече го и си сложи шапката на мъртвеца. Излезе от „пещерата“, прекоси прекрасната градина и се озова навън. Видя пламъчето на цигара в колата. Двигателят ръмжеше, отоплението беше пуснато.

Николай приближи и почука на прозореца.

— Отвори.

Шофьорът свали прозореца.

— Какво искаш? Адски е студено, братко.

— Пусни ме да вляза — каза Николай на китайски. — Кучият син иска да му намерим гореща юфка и свинско.

Ключалките изцракаха и Николай седна отзад.

Опря дулото на пистолета във врата на шофьора.

— Опера „Дженгици“. Знам пътя, братко, така че без номера.

— Кан ще ме убие.

— Няма да го направи.
Шофьорът превключи на скорост и потегли.

Пътуването отне дваайсет минути.

Николай използва времето да възстанови енергията си. Беше изтощен — напрежението, което бе нужно да освободи стола от пода, бе изсмукало неговата *ки* и сега не бе сигурен дали му е останала достатъчно енергия за съвършения удар, който щеше да убие тихомълком Ворошенин, още по-малко за бягството.

Осъзна също, че емоциите също изсмукуват енергията му. Ужасът, изпитан в стаята за мъчения, усилието да запази самообладание, невъобразимата агония на Чен, истинската скръб за смъртта му — всичко това бе взело своето. Относно убийството на Кан и тримата му подчинени не изпитваше абсолютно никакви угризения.

Ако будистите са прави, Кан щеше да прекара дълги векове в *бардо*, нещо като преддверие на ада между смъртта и прераждането, преди да се върне на този свят за още един живот в страдание.

Съсредоточи се върху дишането си, върху опита да възстанови силата си. Усети как тя бавно се завръща, но истинският въпрос бе дали ще бъде достатъчна и навреме.

Колата пристигна при операта.

— Продължи още една пряка напред — нареди Николай.

Шофьорът се подчини и спря. Николай остави пистолета и нанесе удар *шутто* в малкия му мозък. Когато шофьорът падна мъртъв върху волана, Николай излезе и тръгна към „Дженгици“.

Пазачът отпред го спря.

— Името ми е Жилбер — каза Николай. — Гост съм на другаря Ворошенин.

— Операта почти свърши — недоволно рече пазачът.

— Бях... зает — обясни Николай и прокара показалеца си напред-назад през V-то, което бе направил с другата си ръка.

Пазачът се изкиска.

— Влизайте.

Николай влезе в лобито, което бе почти празно. Припомни си плана на сградата, бързо намери стълбите, изкачи се и тръгна по коридора. Двама от телохранителите на Ворошенин стояха облежнати

на стената до ложата му. Изправиха се, когато го видяха. Единият пхна ръка под сакото си.

А сега, помисли си Николай, или Ворошенин е пазил много добре картите си, или съм мъртъв. Тръгна към телохранителите и вдигна ръце, сякаш казваше: „Какво правите?“.

Мъжът без пистолет гледаше мрачно. Претърси Николай от мишниците до глезените, не откри нищо и отвори вратата на ложата.

Неочакваната светлина от коридора накара Юрий Ворошенин да се обърне.

Дори в полумрака Николай видя изненадата в очите му. Точно така, помисли си той. Би трябвало да съм мъртъв. Провря се покрай телохранителя, застанал до изхода на ложата, и седна до Ворошенин.

— Много съжалявам, че закъснях — прошепна му той.

На руски.

Долу на сцената окъпаният в червена светлина *шен* с лице, разделено вертикално на черна и бяла половина, изнесе декламация, в която скърбеше за загубена битка. Изпълнението беше прекрасно, всяка сричка бе точно на мястото си.

Преди Ворошенин да успее да отговори, Николай добави:

— Бях задържан по неотложни причини.

78.

Сюе Син видя Николай да влиза в операта.

Обърна се към малкото момче, свито до запаления в кофата за боклук огън.

— Бягай. Кажи на твоя *сифу*, че представлението не е приключило.

Момчето побягна.

Сюе Син изчака, докато Николай влезе вътре, след което бавно се затътри към парка.

79.

— Играчът на 20 се появи на радара.

— Исусе Христе. — Хейвърфорд се тръшна на стола си. Беше потен и изтощен. Хел беше непредвидим, като завоите на увеселително влакче. — Къде?

— На Точка нула.

— Сериозно.

— Сериозно, сър.

80.

Полковник Ю спринтира по коридора и се втурна в кабинета на Пън.

— В „Дженгици“ е.

Пън обмисли ситуацията. Едно е американският агент да е стигнал до операта, но съвсем друго — да изпълни мисията си там. Но ако наистина е убил Ворошенин... имаше какво да се обмисля.

— Хубав чай — рече Пън.

81.

Задумкаха барабани, зазвъняха цимбали и красивият *шен* излезе отново на сцената.

Дан, облечена във великолепна копринена роба, прекоси сцената с мънички стъпки, деликатни и леки като падащи листенца на черешов цвят. Махна с ветрилото си, видя любимия, после погледна към „Луната“ — самотен бял кръг светлина от прожектор — и започна арията си.

Беше прекрасно.

Гласът ѝ бе откровение, съвършена спойка на форма и чувство. Докато извисяваше глас все повече и повече, Николай видя как дясната ръка на Ворошенин бавно се плъзга под сакото му.

Нож или пистолет? — запита се Николай.

Пистолет, реши той.

И какво чака?

Същото, което чакаш и ти — тъмнина и повече шум. Чака кулминационния момент, може да те убие и да измъкнат тялото ти преди някой да е успял да забележи, като по този начин потули инцидента пред всички. Много умно от негова страна, много добра дисциплина.

Музиката започна да се засилва.

Николай се наведе към Ворошенин.

— Предавам ви поздрави от графиня Александра Ивановна — прошепна той в ухото на Ворошенин. — Майка ми.

Усети как тялото на Ворошенин се стегна и ръката се плъзна още малко към пистолета.

— Николай Хел.

— Ще ви убия след малко — рече Николай. — И не можете да направите абсолютно нищо.

Сун Хуйшен зачурулика:

*„Помогнах влюбените да се съберат
нищо, че търнях побои и обиди.*

*Луната изгрява в сребристо сияние,
аз съм щастливата Червена девица.“*

Барабаните загърмяха.

Гонговете зазвъняха.

Театърът потъна в мрак.

Ворошенин посегна към пистолета си.

Николай сграбчи ръката му, пое дълбоко дъх и освободи цялата си останала ки в удар с леопардова лапа в гърдите на Ворошенин.

Чу как руснакът изпъшка.

После Ворошенин се отпусна назад в стола си. Устата му бе оформила замръзнал овал.

Телохранителят направи крачка напред.

— Прекалил е с водката — каза Николай, докато ставаше. Публиката долу аплодираше ентусиазирано.

Николай излезе от ложата.

— На шефа ви му е зле — каза той.

Двамата телохранители се втурнаха вътре.

Николай остави ума си да го води навън. Надолу по стълбите и надясно. По коридора към вратата, водеща зад кулисите, където пазеше някакъв старец, седнал на стол.

— Не можете да влизате там — каза старецът.

— Съжалявам, ляо — отвърна Николай, замахна в мързелива дъга и го удари колкото се може по-леко във врата. Хвана стареца и го положи внимателно на пода, отвори вратата, намери следващата врата отляво и излезе в алеята.

Едва когато стигна до края на алеята усети нещо топло да се стича по левия му крак. Последва изгаряща болка и осъзна, че Ворошенин е успял да дръпне спусъка и да го простреля.

После видя монаха в края на алеята.

— *Сатори* — каза Николай.

— Да?

— Да.

Монахът закуцука в една посока, Николай — в друга.

Вече виждаше ясно.

Онова, което щеше да се случи в Храма на зелената истина.

Сатори.

Начинът да се измъкнеш от капана.

82.

— Сигнал.

— Какъв? — попита Хейвърфорд. Загаси тринадесетия си за тази вечер фас и плъзна стола си на колела към младия агент при телеграфа.

— Играчът на 20 се придвижва към Точка едно.

— Проклет да съм — промълви Хейвърфорд, едновременно изненадан и изпълнен с благоговение.

Шибаният Николай Хел.

Кръвта замръзна по кожата му, образувайки нещо като превръзка.

Но докато Николай вървеше бързо през *хутонгите* на Суанву раната отново закърви. Сърцето му биеше силно, помпаше кръв в крака му и пречеше на съсирването. Студът обаче забавяше загубата на кръв и облекчаваше болката.

Николай не мислеше за крака си.

Представи си картата на района, спомни си инструкциите на Хейвърфорд и бързо закрачи покрай малцината минувачи в зимната нощ. Някои го гледаха, повечето бяха увили лицата си заради студа и бяха безразлични към високия *квейло*. Никой не забеляза как пусна намачканата магнетофонна лента в една горяща кофа за боклук.

Откъм опера „Дженгици“ завиха полицейски сирени.

Бяха открили тялото на Ворошенин.

Николай постави дъската за го пред себе си и огледа новата ситуация. Камъните на Кан бяха премахнати, тези на Ворошенин — пленени. Тялото на руснака обаче беше открито и скоро — ако вече не беше станало — китайската народна полиция щеше да открие, че господарят им Кан също е мъртъв.

Убит, ако трябва да бъдем точни.

Щяха да тръгнат по петите му и ходът сега бе да стигне до другите черни камъни на дъската.

Имаше среща в Храма на зелената истина.

84.

Бу Джан чакаше в светилището.

Един от екипа, брат мюсюлманин, беше предал сигнала, че „Играчът на го“ идва.

Иншаллах.

Изправи се, протегна се и подготви мускулите си за предстоящата задача.

Американецът му беше казал какво да прави.

Николай зави по улица Нюджие и видя джамията. Покривите на трите ѝ части бяха покрити със зелени керемиди, а над централната част се издигаше малко минаре с полумесец. До железната порта чакаше китаец хуй с бяло кепе.

— Играч на го?

— Операта свърши.

Хуй хвана Николай за лакътя, огледа се и бързо го поведе през малкия двор към вратата на най-дясната част на джамията.

Вътре беше тъмно, единствената светлина идваше от газени фенери и Николай примигна, за да могат очите му да привикнат. Вратата зад него се затвори. Придружителят му го поведе през фоайето към тясно стълбище, бутна го в мазето и затвори.

Пред него стоеше висок широкоплещест мъж.

— Добре дошъл, Играчо на го — каза той на мандарински със силен акцент.

— Благодаря — отвърна Николай.

Мъжът погледна към крака му.

— Ранен си — отбеляза той.

— Боя се, че съм прострелян.

— Целта?

— Унищожена.

— Сигурен ли си?

— Унищожена — повтори Николай.

Кракът му започна да пулсира, а още по-лошото бе, че се подгъваше под него. Това никак не бе на добро, защото китаецът пред него внимателно каза, мъчейки се с английския:

— Много поздрави от Хейвърфорд.

Ву Джан се движеше с невероятна за толкова едър мъж скорост и Николай едва успя да избегне удара с лакът, който щеше да премаже гръкляна му. Размина се на косъм, докато се обръщаше странично и вдигна ръка, за да блокира. Завъртя се, за да удари на свой ред оголеното слепоочие на мъжа, но кракът му поддаде и Николай падна на пода.

Ву Джан се обърна, видя лежащия Николай и вдигна крак за съсичащ ритник, който щеше да счупи гръдния кош на противника.

Кракът полетя надолу, Николай се претърколи и петата на Ву Джан направи дупка в дъската. Последва ритник в главата. Николай вдигна навреме ръка и пое силата на удара с рамо, но ръката му изтръпна. Претърколи се по гръб точно когато Ву Джан посягаше да го сграбчи и го изрита право в брадичката с тока на обувката си.

Ву Джан полетя назад. Ритникът можеше да го убие или най-малкото да го просне в несвяст, но Николай още не се беше възстановил от изпитанието в пещерата на Кан, бе изнемощял от загубата на кръв и понесения току-що удар, така че ритникът му нямаше смъртоносна сила.

Контраатаката му обаче му даде време да скочи отново на крака и да се подготви за Ву Джан, който атакува с мощни крошета, с които се опита да притисне Николай в стената. Кръвта вече течеше свободно от ранения му крак, чувстваше се замаян и знаеше, че ако позволи на по-едрия и по-силен мъж да го прикове към стената, с него е свършено.

Присви се под следващите два удара и се хвърли към Ву. По тялото му премина изгаряща болка, когато полетя напред и свали Ву на пода. Китаецът се опита да заклещи врата му и да го счупи, но Николай рязко дръпна глава и двамата рухнаха. Ву все пак успя да увие крака си около десния крак на Николай и той нямаше друг избор, освен да използва ранения си крак, за да раздели краката на Ву. После, въпреки болката, нанесе три последователни удара с коляно в оголените слабини на Ву.

Мъжът изстена, но не изкрещя и не смени позицията си. Вместо това замахна с големите си ръце зад Николай и заблъска с юмруци по тила и врата му.

Всичко около Николай започна да се губи в мъгла.

А след мъглата щеше да дойде мракът.

Надигна се да избегне юмруците, а Ву се нуждаеше точно от това. Сви крака и изрита Николай от себе си. Проснат по гръб, Николай се опита да стане, но раненият крак не му позволи.

Ву с мъка се изправи, докато Николай пълзеше назад по пода. Този път търсеше стената, за да се опре в нея и да се опита да удържи бурята, която знаеше, че ще се стовари отгоре му.

Първият ритник улучи бъбрека, следващият — кръста му, третият — ранения му крак.

Николай се чу да вие от болка.

Дръпна се назад, но ръцете му вече бяха твърде слаби, а стъпалата не можеха да намерят опора на пода.

Искаше да умре изправен.

Опита да се надигне, но ръцете му се подгънаха и се просна по лице. Оставаше му единствено да се претърколи, за да може поне да умре с лице към противника си. В яснотата преди смъртта видя дъската за го и намери отговор на въпроса защо Хейвърфорд би оставил черния камък на мястото му.

Нямаше да го направи.

Не го направи.

Ву Джан надигна крак за смъртоносния удар.

— *Салаам* — каза той. Мир.

Куршумът улучи Ву Джан право в широкото му чело и той полетя назад.

Николай обърна глава в посока на изстрела.

Полковник Ю свали пистолета си.

Монахът, който стоеше зад Ю, приклепна до Николай и каза:

— *Сатори*.

— Закъсня — отвърна Николай.

И изгуби съзнание.

ТРЕТА ЧАСТ

Планини Вулян

Провинция Юнан, Китай

Събуди го звук на флейта.

Отначало Николай си помисли, че е някаква пойна птица, но после чу преднамереното повтаряне на една характерна фраза и осъзна, че слуша как някой свири на лушен^[1].

Но във фона се долавяха и птичи трели.

Птичи трели и чист въздух. Разбра, че вече не е в града или в тясната, пълна с отработени газове каросерия на военен камион, а някъде в провинцията, може би дори сред пустош.

Обърна се към лекия ветреца, който усещаше в тила си, но движението бе все още болезнено и трудно. Нужна му бе повече от минута да се премести и да усети как прохладният вятър изсушава потта от лицето му.

Краката му запулсираха протестиращо от движението.

Нечий глас излая заповед на непознат за Николай език, след което чу бързи стъпки по дървен под.

Не знаеше къде е, но като че ли бе минало много време от последния път, когато беше знаел. Последният му ясен спомен бе двубоят с могъщия майстор на бадзикуан и спасяването му от Ю и монаха. Помнеше и как се събуди за момент в каросерията на камион — друсането го накара да стисне зъби, за да не изкрещи от болка, след което отново изгуби съзнание. Помнеше как му биха инжекция, вероятно морфин, и дълбокия, лишен от болка сън след него; имаше смътен спомен как го свалят от камиона и го поставят в друг, за тихи разтревожени гласове и кошмар, в който бе чул загрижен шепот и приглушени дискусии за това дали да му ампутират крака.

Посегна с тревога надолу и с огромно облекчение откри, че и двата му крайника все още са на мястото си. Левият му крак обаче беше топъл и подут, и сега Николай си спомни треската и треперенето, как повдигаха главата му, за да му дадат глътки горещ чай и ужасната

болка, когато камионът се друсаше по черните пътища при изкачването и спускането от някакви възвишения.

И наистина, сега Николай откри, че се намира сред възвишения. През прозореца се виждаше гъста гора от ели, борове, камфор и *нанму*^[2], която плавно се спускаше надолу по полегатите склонове. Пейзажът изглеждаше невъзможно зелен след бялото и сребристото на Пекин и чернотата на пътуването до това място, което и да е то.

Може би съм мъртъв, спокойно си помисли Николай. Може би това е *чин т'у*, обещаният от *Амида* Буда рай. Но „чистата земя“ не беше за убийци, а той беше убил Юрий Ворошенин с един-единствен леопардов удар в сърцето.

Отначало си помисли, че това може да е част от халюцинациите, предизвикани от морфина — шантави, изкривени образи на Соланж, Хейвърфорд, *шен* и *дан*, остра тел и мъже, облечени от главата до петите в черно. После обаче осъзна, че споменът за убийството на Ворошенин е точно това — спомен за истинско събитие. Испита известно удовлетворение, че е изпълнил мисията си, въпреки че американците го бяха предали.

Обвиняваше колкото тях, толкова и самия себе си.

Трябваше да го предвидя по-рано, помисли си той, докато лежеше в нещо, което се оказа хамак. Трябваше да се сетя, че Хейвърфорд никога не е смятал да изпълни своята част от сделката.

Дори това малко умствено упражнение го изтощи и той се отпусна в хамака и едва сега усети, че дрехите му са подгизнали от пот. Кракът го болеше и тялото му още болеше от побоя, който беше понесъл в Храма на зелената истина.

После Николай чу стъпки и усети нечия длан върху челото си. Дланта се задържа само за момент, след което чу познат глас.

— Треската е отминала — каза монахът. — Добре. По едно време се страхувахме, че ще те изгубим.

— Значи съм жив.

— А не би трябвало — отвърна монахът. — По всички правила би трябвало да си в *бардо* и да очакваш следващото си прераждане.

— Може би съм там.

— Може би всички сме там — каза монахът. — Кой знае? Името ми е Сюе Син.

— Мишел Жилбер.

— Щом казваш — отвърна Сюе Син с лека ирония в гласа. — А сега трябва да те обърнем, за да те преоблечем. Ще боли.

Николай усети два чифта силни ръце върху рамото си, след което го обърнаха по гръб. Остра болка го прониза от крака до темето и той стисна зъби, за да не изкрещи.

Сюе Син го погледна и Николай разпозна мъжа от моста към Нефритения остров, от алеята до операта и от Храма на зелената истина. Късо подстриганата му коса беше мастиленочерна, но онова, което грабна вниманието на Николай, бяха очите му — погледът бе пронизващ, но не и нелюбезен.

Дори Сюе Син да бе изпълнен със състрадание, това не личеше по физиономията му.

— Ще пиеш чай.

— Не, благодаря.

— Ще пиеш чай — повтори Сюе Син.

„Чаят“, реши Николай, имаше вкус на мокра трева, но Сюе Син настояваше, че билковата отвара лекува инфекцията му.

— Ако искаш да живееш, пий — сви рамене Сюе Син. — Ако ли не, недей.

Николай пи.

Полковник Ю изпита облекчение, че американският агент се възстановява.

Отначало си мислеха, че ще умре. Беше изгубил много кръв от раната в крака, а и беше изял много бой. Вътрешните наранявания от ударите на *бадзикуан* можеха да убият човек с по-слаба ки, кракът също бързо се инфектира.

Нямаха условията да му осигурят адекватна медицинска помощ. Трябваше да измъкнат американеца от Пекин, при това бързо. Хората на Ю го отнесоха до чакащия армейски камион, който бързо излезе на околоръстния път, където прехвърлиха изпадналия в безсъзнание мъж във военен конвой, пътуващ на юг. Един военен лекар извади куршума от крака му, докато камионът се движеше. После успяха да му сложат система за преливане на кръв и му биха морфин за болката.

По-лесно бе да го оставим да умре, помисли си Ю. Можехме да се отървем от тялото и да се престорим, че нямаме нищо общо с

мистерията, която помете официален Пекин като северен вятър.

Правителството беше, меко казано, разтърсено.

Руският комисар Ворошенин бе мъртъв — официално от инфаркт, получен по време на представлението. Естествено, никой от разузнаването и военните не вярваше в това, особено предвид „съвпадението“ с убийството на Кан Шен, който бе открит с парче тел, забита в мозъка му.

Американският заговор проработи идеално.

Москва и Пекин си отправяха взаимни обвинения, Мао се свря в дупката си и запуши отвора ѝ — особено след като псето му Кан вече го нямаше да го защитава. Генерал Пън остана спокойната и стабилна фигура, готова да се намеси и да сложи край на хаоса.

Единственият проблем, помисли си Ю, докато гледаше Николай, беше „изчезването“ на френския гражданин Мишел Жилбер.

Бяха го видели да влиза в операта. Телохранителите на Ворошенин, върнати на бърза ръка в Москва, уж твърдели, че Жилбер седял до Ворошенин в ложата му по време на смъртта на комисаря, но после внезапно станал и си тръгнал.

После изчезнал.

Мъртъв ли беше?

Имаше ли нещо общо със смъртта на Ворошенин?

Или на Кан?

В Пекин и Москва се носеха какви ли не слухове. Някои твърдяха, че Жилбер е убил Ворошенин, други — че убийството е дело на помощника му Льотов, който също изчезнал малко след смъртта на шефа си.

Руснаците твърдяха, че Жилбер е китайски агент, китайците пък възразяваха, че е руски. Двете страни се обвиняваха взаимно, че го крият и в същото време — че другата страна го е убила, за да му попречи да се разприказва. Както каза самият Председател, „Всичко е хаос под небето и ситуацията е отлична.“

„Жилбер“ отвори очи.

— Къде сме? — попита Николай.

— Не е нужно да знаете.

Макар и прохладен, въздухът бе доста топъл за зимата, а дърветата *нанму*, които се виждаха през прозореца, не растяха на север. Не беше разбрал краткия разговор между онези, които се

грижеха за него. Не беше *хан* и Николай предположи, че говорят на някакъв южен племенен диалект.

— Съчуан или Юнан — каза той.

— Юнан — призна Ю. — Възвишенията Вулян.

— Защо?

— Пекин беше доста нездравословно място за вас.

Николай си спомни доброто възпитание.

— Благодаря, че спасихте живота ми.

— Не е нужно да ми благодарите — отвърна Ю. — Просто изпълнявам дълга си, господин Хел.

---

[1] Лушен — китайски музикален инструмент с полифоничен звук, изработен от множество бамбукови тръби. — Б.пр. ↑

[2] Нанму — дърво, използвано предимно в обзавеждането, скулптурата и корабостроенето в Китай. Особено ценно е, тъй като не реагира на влажност и температура, при съхнене не се цепи, не гние и може да бъде полирано с пясък до огледален блясък. — Б.пр. ↑

— Откога знаете истинската ми самоличност? — попита Николай.

— Още преди да се появите в Пекин — отвърна Ю. И изреди историята на Николай — раждането му в Шанхай, заминаването му за Япония, убийството на Кишикава, мъченията на американците и затвора.

Китайците като че ли знаеха всичко. Николай можеше само да се надява, че не осъзнават дълбочината на връзката му с покойния Юрий Ворошенин.

— Пленник ли съм? — попита той.

— Бих предпочел думата гост.

— Гостът може ли да стане и да си тръгне?

— Въпросът е чисто академичен — отвърна Ю. — Истината е, че не можете да станете, още по-малко да вървите. А дори и да можехте, няма къде да отидете. Търсят ви навсякъде, господин Хел. Това е може би единственото място на света, където сте в безопасност.

Натъжаващо точно обобщение на реалността, помисли си Николай. На реалността, откакто убих Кишикава сама. Местата и обстоятелствата се менят, но този факт — не.

Аз съм затворник.

Чу гласът на Кишикава. *Ако нямаш избор, почтено е да приемеш затворничеството си, макар че можеш да помислиш и за сепуку. Но ти имаш избор.*

Какъв?

Трябва да откриеш сам, Нико. Разгледай внимателно го-кан. Когато си в капан и не можеш да намериш път за бягство, трябва да го създадеш.

И все пак, какъв, моля?

Това е твоя кан, Нико. Никой друг ще може да я играе вместо теб.

— Искали сте смъртта на Ворошенин — каза Николай, опипвайки почвата.

— Очевидно.

— За да си развалите отношенията със Съветите.

Ю кимна.

— И ме спасихте от засадата на американците, защото...

— Колко често получаваме възможност да се сдобием с американски агент, който е така силно мотивиран да ни сътрудничи? — попита Ю. — Сигурен съм, че можете да ни кажете имена, места, начини на действие. В края на краищата, вие се съгласихте да бъдете спасен.

Хел беше разбрал предупреждението на монаха и на свой ред даде знак, че разбира — като удавник, който посяга към хвърленото му въже. Разбира се, знаеше, че това ще си има цена.

— Нищо няма да ви кажа — рече Николай.

— Американците ви предадоха — отвърна Ю. — Защо се колебаете да ги предадете на свой ред?

— Тяхното безчестие си е тяхно — каза Николай. — Моето — мое.

— Колко японско твърдение.

— Приемам комплимента — отвърна Николай. Опита се да седне, но усилието бе болезнено и изтощително. — Няма да стана информатор, а ще принудя американците да спазят уговорката, която имат с мен.

— И как смятате да го направите? — попита Ю, развеселен от този ранен човек, който едва можеше да носи собствената си тежест.

Но в същото време нещо в очите на Хел го накара да му повярва.

89.

— Къде е той? — остро попита Сингълтън.

— Не зная — призна Хейвърфорд.

— Мъртъв ли е?

— Не зная.

— Жив?

— Отново...

Даймънд не си направи труда да скрие ехидната си усмивка. Сингълтън го изгледа намръщено и отново се обърна към Хейвърфорд.

— Много неща не знаеш.

— Опитвам се да разбера.

— Опитвай по-наистинно.

За момент Хейвърфорд се замисли дали да не се защити. Ворошенин беше мъртъв, явно от ръцете на Хел, китайците и руснаците се бяха хванали за гушите. И макар вероятно да беше избягал, Хел не беше открит — поне не от Москва или Пекин, защото нямаше никакъв ответен удар. Явно никой не беше свързал убийството на Ворошенин с Компанията.

— Искам да бъде намерен — каза Сингълтън. — Разбираш ли?

— Аз разбирам — обади се Даймънд, наблюдайки на местоимението като ученик подмазвач.

— Какво трябва да означава това? — попита Хейвърфорд.

— Хел е минал на другата страна и ти го знаеш — каза Даймънд.

— И не съм сигурен, че това не ти харесва.

— Това е проклета лъжа.

— Лъжец ли ме наричаш? — Даймънд скочи от стола си.

Хейвърфорд се изправи.

— Лъжец, садист...

Двамата тръгнаха един срещу друг.

— Това не ви е училищен двор. Сядайте веднага. — Сингълтън изчака, докато двамата се върнаха на местата си.

Моята права линия и моят кръг, помисли си той. Ще видим кой ще победи. Това е основно правило в го и в живота — страната, която

побеждава, е страната, която заслужава да победи.

Хейвърфорд се замисли дали да не си даде оставката на момента. Може би щеше да си намери работа като преподавател или в някой от новите „мозъчни тръстове“ (ама че концепция), които никнеха като гъби във влажната и благодатна интелектуална почва на Вашингтон. В края на краищата, мястото навремето е било блато.

Имаше обаче недовършена работа, затова си затвори устата и заслуша.

— Приеми, че Хел е на свобода — каза Сингълтън. — Подмами го да дойде.

— Как?

— Ти си умен младеж — отвърна Сингълтън. — Ще измислиш нещо.

Срещата приключи.

90.

Мисли като Николай Хел, каза си Хейвърфорд, докато излизаше от сградата и вървеше към хотела си на Дюпон Съркъл. Доста трудна задача, призна той, тъй като вероятно никой друг на света не мислеше като Николай Хел.

Е, все пак опитай.

Прецени възможностите пред Николай.

Хел щеше ли...

Хел *би* ли...

Да, реши той.

И двете.

— Ще доставя оръжието — каза Николай.

Беше дързък и рискован ход. Маневра за измъкване в *го-кан*, която имаше малък шанс за успех и можеше да го постави в още по-голяма опасност. Въпреки това, когато си обграден, нямаш много възможности, освен да се предадеш, да умреш или да си пробиеш път навън.

— Моля ви, без глупости — отвърна Ю. — Прикритието ви като търговец на оръжие си беше точно това — прикритие. А не реалност.

— Видях гранатометите — каза Николай. — Изглеждаха съвсем истински.

— Реквизит за малката ви опера — отговори Ю. — Представлението свърши, господин Хел.

— Но въпреки това вече седмици наред сте в Юнан, близо до виетнамската граница — посочи Николай. — Може би става въпрос за чисто съвпадение, може просто да сте много загрижени за възстановяването ми, но най-вероятно сте тук, защото смятате да прехвърлите гранатометите през границата.

— Дори и да е вярно, това вече едва ли ви засяга — рече Ю.

— Ще ви кажа защо ме засяга — отвърна Николай. — Показах умения, които могат да се окажат много полезни. Владея свободно френски, имам установено прикритие като търговец на оръжие и съм *квейло*, което ми дава определени предимства във френските колонии. Толкова за ползата от мен, ето го предложението ми. Ще доставя оръжието на Виет Мин и ще задържа парите като компенсация за услугата. След като оръжията бъдат доставени, ще ми осигурите нова самоличност и документи. Така ще бъдем квит.

Изглежда идеално решение, помисли си Николай. Чрез гранатометите американците неволно щяха да изпълнят уговорката си с него, като в същото време ще навредят на собствените си интереси.

— Мислите се за прекалено ценен, господин Хел.

— Това е просто обективна преценка.

Ю впери поглед в него.

— Ако се появите, където и да било в Индокитай, американците ще ви намерят.

— Тъй да бъде.

Ю се съгласи да обмисли предложението.

Американците ще ме намерят, помисли си Николай, след като Ю излезе от стаята. Не, ще се открием взаимно и ще потърся сметка на Хейвърфорд за предателството му.

А после ще намеря Соланж.

Даймънд внимателно четеше досието на Хел.

По дяволите, помисли си той. Как е могъл да избегне капана в пекиния храм и онзи китайски кунгфу кучи син, дето уж бил толкова добър? Да бе, толкова добър, че позволил на Хел да му пусне куршум в челото и да избие останалите му хора.

Две покушения срещу Хел и два провала. Първо вижда сметката на убийците в Токио, после устройва клане в Пекин.

Още един неуспешен опит и си въвн от играта, каза си Даймънд.

Следващия път трябва да успееш.

Но трябва да откриеш Хел, преди да го убиеш.

„Примами го“, беше казал Сингълтън.

Лесно му беше на дъртия задник да го каже, но е малко по-трудно да се направи. С какво да го примамим? Каква стръв трябва да използваш, за да ухапе Хел въдицата?

Отново започна да чете досието, дадено му от Хейвърфорд по заповед на Сингълтън. Започни отначало, каза си той.

Започни с Токио.

Намери стръвта, която да подмами арогантно полуяпонско копеле.

Стаята на Николай беше много приятна.

Голяма, просторна, направена изцяло от пръти и издигната на колове; в пространството долу гледаха кокошки и прасе. Николай научи, че постройката се намира в края на отдалечен будистки манастир сред възвишенията Вулян, високо над река Леканг, и че живеещите наблизо селяни са от народа пуман — етническо малцинство, говорещо диалект дай и съвсем малко хан. Виждаше хората през прозореца — мъжете носеха черни тюрбани, а главите на жените бяха покрити с разноцветни забрадки с втъкани в тях сребърни нишки.

Беше толкова различно от сивия и мрачен Пекин.

За още по-голямо удобство Ю бе прибрал всички дрехи и лични вещи на Жилбер и ги бе донесъл в Юнан. Николай особено се зарадва на бръснача и малкото огледало и една сутрин помоли за купа топла вода, за да се избърсне.

Отражението в огледалото малко го шокира. Кожата му бе бледа, лицето му — изпито, с порасналата брада приличаше на оцелял от затворнически лагер. След бръсненето изглеждаше и се чувстваше по-добре, но си даде сметка, че ще трябва да се храни редовно, за да възстанови здравето си.

— Искам да стана — каза той.

Младият монах, който беше донесъл водата, се притесни.

— Сюе Син казва не още пет дни.

— Сюе Син тук ли е в момента?

Младият монах комично огледа стаята.

— Не.

— Тогава ми помогни да стана, моля.

— Ще иде пита...

— Ако идеш да питаш — прекъсна го Николай, — ще се опитам да стана сам и може да падна и да умра, докато те няма. Какво ще каже тогава Сюе Син?

— Ще ме набие с пръчка.

— Ето, виждаш ли.

Монахът му помогна да стане от леглото. Николай предпазливо стъпи на ранения си крак. Болката беше свирепа и кракът започна да се огъва под него, но монахът го задържа и двамата прекосиха стаята.

После се върнаха обратно.

След три обиколки Николай бе изтощен и монахът му помогна да се върне в леглото.

На следващата сутрин излезе навън.

Първоначално болезнена и бавна, разходката му от селото до манастира три пъти на ден стана част от усилията му за възстановяване на физическите си и духовни сили. Докато вървеше несигурно по тесните, застлани с камъни пътеки, той се съсредоточаваше върху детайлите — отделяше една птича песен от какофонията звуци, разпознаваше видовете маймуни по непрекъснатото им бърборене и предупредителни писъци, определяше цветята и пълзящите растения сред хилядите други в буйната гора.

Джунглата надделяваше над манастира.

Увивните ѝ растения разцепваха старите камъни, поглъщаха колони и стъпала, пълзяха по покритите с плочи павилиони като някаква търпелива, неотклонна вълна камъни по дъската за игра. Но въпреки това статуите на Буда надничаха през зеленината и очите му бяха изпълнени със знанието, че всички неща се променят и че цялата груба материя неизбежно се разпада.

Дисциплината на вървене се отразяваше добре на съзнанието на Николай. Всеки ден болката намаляваше и силите му се възвръщаха, докато накрая можеше да ходи уверено и твърдо. Духът му също се възстанови и скоро Николай започна да мисли за бъдещето.

Едва не се спъна в монаха.

Сюе Син беше застанал на четири крака с малък нож и внимателно подрязваше пълзящите лози от каменната пътека, водеща към една скромна ступа. Монахът носеше проста кафява роба с колан, който бе избелял от времето.

Погледна към него и попита:

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. Благодаря.

Сюе Син бавно се изправи на крака и се поклони. Николай също се поклони дълбоко в отговор.

— Не се кланяш като французин — отбеляза Сюе Син.

— Отраснах в Китай — отвърна Николай. — А по-късно и в Япония.

Сюе Син се разсмя.

— Това обяснява нещата. Японците обичат да се кланят.

— Да, така е — съгласи се Николай.

— Искаш ли да ми помогнеш? — попита Сюе Син.

— Прощавай — отвърна Николай, — но това ми се струва невъзможна задача.

— Ни най-малко. Всеки ден почиствам прерасналото.

— Но то расте отново — рече Николай. — И на следващия ден трябва да го правиш отново.

— Именно.

Така Николай започна да помага на Сюе Син в ежедневната задача да запазят пътеката чиста. Срещаха се всяка сутрин и работеха часове наред, а по време на следобедните порои спираха и пиеха чай. Николай научи, че Сюе Син е почетен гост в манастира.

— Търпят ме — каза Сюе Син. — Работя. А ти?

— Не зная дали съм гост или пленник — честно отвърна Николай, но не се впусна в подробности.

— Като в самия живот. — Сюе Син се засмя. — Дали сме негови гости или пленници?

— Както повели животът, предполагам.

— Ни най-малко — отвърна Сюе Син.

— Какво имаш предвид?

— Спря да вали — отбеляза Сюе Син вместо отговор. И двамата отново се заловиха за работа.

На следващия ден Сюе Син отбеляза:

— Нападаш лозите така, сякаш са ти враг.

— Нима не са?

— Не, те са ти съюзници — отговори Сюе Син. — Без тях нямаше да имаш какво полезно да вършиш.

— Тогава бих предпочел някаква друга полезна задача — раздразнено отвърна Николай.

— С други съюзници-врагове — рече Сюе Син. — Винаги е едно и също, мой източно-западен приятелю. Но щом това те кара да се чувстваш по-добре, давай, нападай.

Вечерта, докато лежеше самотен и тъгуващ за Соланж в своя *кан*, Николай преживя криза на ума и душата. Още от малък беше запознат с основите на будистката философия (само незапознатите биха нарекли будизма религия, а Буда — бог), че цялото страдание идва от привързаността, че ние сме пленници на своите копнежи и желания, които ни задържат в безкрайния цикъл на живот, смърт и прераждане. Знаеше будисткото схващане, че тези копнежи ни карат да предприемаме негативни действия (или грехове, ако искате), създаващи и натрупващи лоша карма, която трябва да бъде подобрена през различните прераждания и че единствено просветлението може да ни освободи от този капан.

Стана, взе фенерчето си и отиде до килията на Сюе Син. Монахът беше заел поза лотос и медитираше.

— Искаш да подкастриаш лозите на лунна светлина ли? — попита Сюе Син. — Много добре, но го прави без мен, моля.

— Искам си свободата.

— Тогава подкастрий лозите.

— Това не е отговор — отвърна Николай. — Очаквам от теб нещо повече от дзен гатанки.

Сюе Син отвори очи.

— Страдаш ли?

Николай кимна.

Сюе Син издиша дълго, сякаш никак не му се искаше да прекъсне медитацията си, след което каза:

— Седни. Не можеш да намериш просветление, можеш само да се откриеш, за да те намери то. Това е *сатори*.

— И защо избра точно тази дума за код в Пекин? — попита Николай.

— Трябваше да виждаш нещата такива, каквито са в действителност — отвърна Сюе Син. — Дотогава никой не можеше да ти помогне.

— Щом не можеш да намериш *сатори*, как...

— То може да дойде от капка дъжд — продължи Сюе Син, без да обръща внимание на въпроса, — от нота на далечна флейта, от падането на листо. Разбира се, трябва да бъдеш готов за него, или ще те отмине незабелязано. Но ако си готов и ако очите ти са отворени, ще

го видиш и изведнъж ще разбереш всичко. Тогава ще знаеш кой си и какво трябва да направиш.

— *Сатори*.

— *Сатори* — повтори Сюе Син. — Ако нашите мисли ни правят пленници, логично е, че те могат и да ни освободят.

Ю дойде да го види на следващата сутрин.

Китаецът беше приел предложението му.

Обичайният маршрут за прехвърляне на оръжие от Китай във Виетнам, обясни Ю, беше през Лан Сон, през границата и направо в Северен Виетнам, където Виет Мин имаха сигурни убежища в планинските джунгли.

Но те нямаше да поемат по този маршрут.

Гранатометите бяха нужни на юг, не на север.

— Враговете ни биха платили прескъпо за тази информация — каза Ю.

Информацията наистина е безценна, помисли си Николай. След последната си катастрофална операция на юг Виет Мин бяха ограничили действията си на север. Но сега по всичко изглеждаше, че те планираха с новите оръжия да открият нов южен фронт.

Северните бойци на Виет Мин бяха под влиянието на руснаците, а южните бяха по-независими или съюзници на Китай. Една успешна южна офанзива можеше да разбърка геополитическите карти в Азия.

Ю играеше сериозна игра.

Предвид факта, че оръжията трябваше да стигнат до южните части на Виет Мин, възможният маршрут бе само един — по течението на река Леканг в Лаос.

Начинанието не е от лесните, обясни Ю. Леканг минаваше през дълбоки дефилета с кипящи бързеи и остри скали, които можеха да разбият корпусите на лодките като яйчени черупки. Реката бе трудна за плаване чак до района южно от градчето Луанг Прабанг, дълбоко във вътрешността на Лаос.

Самият Луанг Прабанг също можеше да създаде проблеми. Там трябваше да сменят лодките за останалата част от пътуването, а в града гъмжеше от шпиони и френски специални части.

Не биваше да се забравят и бин суйен.

— Какво е бин суйен? — попита Николай.

— Пирати — отвърна Ю.

— Пирати ли? — повтори Николай. Видя му се доста анахронично.

Първоначално речни пирати от огромните блатата Рун Сат южно от Сайгон, бин суйен, които сега бяха търговци на опиум, на практика контролираха града. Лидерът им, бивш затворник на име Бай Виен, подкрепял Виет Мин, но по-късно преминал на другата страна и сега бил съюзник на императора марионетка Бао Дай и френските му господари. В замяна на това Бай Виен контролирало търговията с наркотици, хазарта и проституцията в Сайгон и използвало огромното богатство от тези дейности за закупуване на модерно оръжие и оборудване.

— Но това е в Сайгон — каза Николай. — Какво общо има Бай Виен с Лаос?

— Оттам идва опиумът — отвърна Ю.

Виет Мин купували суров опиум в планините източно от Луанг Прабанг и го продавали, за да купуват оръжие, но чрез подкупи, заплахи и убийства бин суйен на практика им отнели контрола върху търговията в Лаос.

Луанг Прабанг беше пълен с бин суйен.

— Агент на Виет Мин ще те посрещне там и ще те придружи във Виетнам — продължи Ю.

Николай забеляза използването на второ лице и го спомена.

— Точно затова се нуждаем от услугите ви — каза Ю. — Началниците ми решиха, че не могат да рискуват да бъде заловен на френска територия.

Каза на Николай как ще се свържат с него в Луанг Прабанг и после в Сайгон, след което продължи с инструктажа.

В Лаос Леканг сменяше името си на Меконг и продължаваше през Камбоджа до делтата си във Виетнам. Самата делта щеше да създаде проблеми — трябваше не само да избягват патрулите на френската армия и Чуждестранния легион, но и да си проправят път между цяла мрежа от бункери и фортове.

Още по-лошото бе, че делтата се патрулирало от добре въоръжени милиции, поддържащи добри отношения с френските окупатори.

— Къде трябва да доставя оръжията? — попита Николай.

— Не знаем.

— Това прави нещата по-трудни.

— В Сайгон ще научите къде да се срещнете с агент на Виет Мин с кодово име Ай Куок^[1], на когото ще предадете оръжието — обясни Ю. — Куок е един от най-търсените хора в страната и непрекъснато се укрива. Преживял е няколко опита за убийство и французите са обявили огромна награда за главата му. Ще разберете къде се намира в последния възможен момент.

Николай мислено прегледа препятствията — реката, бин суйен, французите, виетнамските милиции и откриването на неуловимия Ай Куок.

— Значи в общи линии, мисията е самоубийствена — отбеляза той.

— Може и така да се каже — съгласи се Ю. — Ако искате да промените решението си, сега е момента.

— Не го променям.

— Добре тогава.

— Значи се уговорихме? — попита Николай.

Ю стисна ръката му.

Николай откри Сюе Син зает с обичайната си задача по подрязването на лозите.

— Дойдох да се сбогувам — каза Николай.

— Къде отиваш?

— Не съм сигурен — отвърна Николай, но реши, че е длъжен да даде по-добър отговор. — Да открия моето *сатори*.

— А ако не успееш?

— Тогава ще си държа очите отворени — отвърна Николай.

— Ще се срещнем отново — каза Сюе Син. — В този живот или в някой друг.

Емоциите се надигнаха в Николай. Не се беше чувствал така от смъртта на генерал Кишикава.

— Не мога да ти опиша колко много означаваш за мен.

— Не е и нужно — отвърна Сюе Син. — Знам.

Николай коленичи и се поклони, докосвайки чело в земята.

— Благодаря ти. Ти си моят учител.

— А ти — моят — каза Сюе Син.

После монахът коленичи и продължи работата си, спокоен в знанието си, че Николай Хел е определил съдбата си.

Ще се срещнем отново, помисли си той.

---

[1] Ай Куок — един от псевдонимите, използвани от Хо Ши Мин, чието рождено име е Нгуен Син Кун. Буквалният превод на Нгуен Ай Куок е Нгуен Патриот — Б.пр. ↑

95.

Ю беше оставил сандъците на грижата на командира на местния батальон.

Коремът на полковник Ки висеше над колана му и недвусмислено показваше, че животът за един командир в затъntenите възвишения на Юнан е добър. Нагости Ю и Николай с обилен обяд от риба, зеленчуци и планини ориз, сервирани от ординарец, на когото буквално му течаха лигите, докато поднасяше ястията.

— Ще поема командването на един ваш взвод — каза Ю на полковник Ки. — Ще ни трябват и носачи от местните хора.

— До Лан Сон ли?

— До реката — отвърна Ю. — После ще продължим сами.

— Може би сте забравили какво всъщност означава „Леканг“ на китайски — каза Ки.

— Буйни води — отвърна Николай.

— Меко казано буйни — отбеляза Ки и го погледна с леко съжаление, както човек гледа свой познат, който току-що смутено е признал, че е смъртно болен. Но пък от това щеше да изкара пари. — Мога да ви осигуря лодките срещу незначителна сума.

— Вече съм уредил лодки.

Ки мислено наруга лодкарите, които са продали услугите си, без да искат позволението му или без да му дадат неговия дял, и се разтревожи как подобно нещо може да стане без неговото знание.

— Тогава придружители? Намирате се на четири дни път от реката, а въпреки героичните усилия на партията, из тези планини все още има разбойници.

— Разбойници ли?

— Лоши хора — каза Ки, клатейки глава. — Много лоши хора.

Носачите мъкнеха тежките сандъци на бамбукови пръти надолу по стръмната планинска пътека, която бе хлъзгава от неотдашните дъждове. Късите крака и дългите тела на местните жители им даваха

предимство, което Николай не притежаваше и всяка стъпка предизвикваше болка в отеклите му колене и глезени. Докато изкачването от последната долина бе изтощително, спускането в следващата бе просто болезнено и Николай си помисли, че пътят напълно си е заслужил прозвището „Опашката на дракона“.

Пътуваха вече три дни и им оставаше още един преди да стигнат реката и лодките.

Войниците под командването на Ю вървяха отпред и по фланговете. Някои бяха метнали на рамо китайски автомати, други носеха американски карабини Б1. При всяко спиране през деня и вечер, когато устройваха лагер, Ю събираше войниците и им преподаваше марксистка теория и маоистка мисъл.

Комунизъм, помисли си Николай. Обещава да направи всички еднакво богати, а вместо това ги прави еднакво бедни.

По време на една от почивките Николай извади пакет цигари и предложи една на Ю.

— Френски — отбеляза Ю. — Много са добри, предполагам.

— Вземете — подкани го Николай. — Позволено ви е поне веднъж да си угодите с буржоазни глезотии.

Един мъж се нуждае от време на време от мънички прегрешения, в противен случай престава да бъде съвсем мъж, помисли си той. Ю взе предложената цигара с изражение едновременно на задоволство и чувство за вина. Николай му предложи огънче и Ю дръпна дълбоко.

— Много е добра. Благодаря.

— Няма за какво.

Ю направи още две къси, дисциплинирани дръпвания, внимателно угаси цигарата в земята, прибра фасата в джоба на куртка си и го закопча.

Николай си помисли за Соланж и му домъчня за нея.

— Има ли момиче у дома? — попита той Ю.

— Като революционер — отвърна Ю, — нямам време за буржоазни концепции като романтична любов.

— Значи има.

Ю се усмихна срамежливо.

— Тя също е революционерка. Но може би някой ден, когато революцията победи... А вие?

— Да. Френско момиче.

— И си мислите за нея.

— Да.

След трите години в затвора Николай предполагаше, че се е примирил със самотата. Връщането му към личния живот бе смесена благословия за него. Но да, наистина си мислеше за Соланж.

Твърде често и недостатъчно често.

Направи поредната болезнена крачка надолу по склона.

Спряха да пренощуват в един даоистки манастир, кацнал върху малко хълмче покрай пътеката. Гледката беше великолепна, което не можеше да се каже за храната, съставена от парченца зеленчуци и риба. Николай обаче яде с охота, след което застана в края на правоъгълния каменен павилион и загледа как монасите изпълняват своите кати от кунгфу, които разпозна като класическа южна *хун-гар* форма на „Тигър и жерав“.

Прекрасни и несъмнено смъртоносни, помисли си той, макар и не така ефективни като *хода коросу*. Но това беше основната разлика между китайското и японското бойно изкуство — първото използваше много сложни и кръгови движения, докато второто наблягаше на един-единствен бърз, директен, убийствен удар.

Николай се замисли кое е по-добро и реши, че е китайското заради красотата му, а японското — заради ефективността.

В отсрещния край на павилиона Ю насаждаше комунистически доктрини на учениците си. Една от жертвите, пълничък младеж на име Лиан, гледаше с копнеж към бамбуковите гъсталаци и несъмнено му се искаше да се скрие някъде там. Лиан обаче беше нещо като любимец на Ю и затова добродушно седеше на лекцията, сякаш наистина проявяваше интерес към нея. Ю хранеше големи, макар и напразни, надежди за него.

Още един ден по Опашката на дракона, помисли си Николай. Щяха да стигнат реката утре привечер и да натоварят сандъците на чакащите ги лодки. Щеше да бъде приятна промяна да продължат по вода и да се махнат от мъчителната пътека.

Върна се в стаята, която бяха отделили за него. Беше малко помещение с един-единствен *кан*, традиционното повдигнато китайско легло, покрито с мрежа против комари. Някой вече беше влизал, за да

запали фенера и да остави термос с гореща вода и стара порцеланова чаша, в която да си направи чай.

Николай обаче жадуваше повече за почивка, отколкото за ободряващото въздействие на силния южен зелен чай. Освободи се от дрехите си, качи се в леглото и се протегна. Затвори очи и каза на ума си да му позволи пет часа сън. Искаше да се събуди доста преди изгрева и да се погрижи керванът да тръгне рано.

Усещането му за близост го събуди преди да се задейства вътрешната му аларма.

Двамата мъже миришеха на евтин китайски тютюн. Тежките им стъпки ясно показваха, че са разбойници, а не професионални убийци — опитваха се да се движат тихо, но бяха тромави и се издаваха. Аматьорите си мислят, че да стъпваш бавно означава да стъпваш леко, докато професионалистите знаят, че е вярно точно обратното и са едновременно бързи и безшумни.

Заповяда си да остане абсолютно неподвижен и прецени тежките бавни стъпки на първия бандит по скърцането на дървения под. Ако искаха да използват огнестрелно оръжие, вече щяха да са го направили, но явно не желаеха да вдигат шум и да започнат главната атака преждевременно, преди да са елиминирали командирите. Значи щяха да използват меч, нож или брадва, може би гарота, но най-вероятно някакво остро оръжие, което да пререже мрежата за комари, спестявайки допълнителната секунда за повдигането ѝ.

Значи щеше да има време за *хода коросу*.

Николай плъзна ръка по дължината на леглото, напипа чашата и я прибра под чаршафа. Тихо счупи съда и усети кръвта по дланта си, след което избра едно остро парче и го стисна с палец и показалец.

Зачака.

Стъпките спряха и Николай усети как бандитът вдига ръка, готов да нападне.

Николай нанесе хоризонтален ляв удар, който преряза гърлото на разбойника. Ръката с ножа се спусна в немощна безполезна дъга, след което бандитът, напразно стиснал гърлото си с лявата ръка, залитна напред и рухна в леглото.

Вторият нападател направи фаталната грешка да отстъпи и да посегне към пистолета на кръста си, докато Николай скочи от леглото, сграбчи тежкия метален термос и замахна с него като със сопа. Черепът на разбойника се счупи с противно хрущене. Николай се наведе над трупа му, взе пистолета и излезе навън.

Червени проблясъци от стрелба разкъсаха черната коприна на нощта.

Ю, който беше само по панталони, стоеше с пистолет в ръка и се опитваше да въведе някакъв ред сред стреснатите си хора.

Николай чу трясъка на стрелбата и усети рязкото раздвижване на въздуха, когато куршумите профучаха покрай него. Беше преживял бомбардировки, побои и ръкопашни двубои, но това бе първата му престрелка и я намери за хаотична. Разбойниците бяха избрали добре момента за удара си — часовете на най-дълбок покой преди зазоряване и битката беше сюрреалистична, подобно на сън наяве.

Куршумите обаче бяха съвсем истински и Николай чу глухото тупване, когато един от тях улучи войника до него. Момчето посегна към дупката в корема си и погледна към Николай изненадано и обидено, сякаш питаше дали това наистина се случва, после зави от болка. Николай го положи на земята колкото може по-внимателно. Момчето щеше да умре и с нищо не можеше да му помогне.

Можеше само да се опита да спаси стоката.

Смени пистолета с карабината на войника и се дръпна.

Ю вече насочваше останалите си хора към сандъците, струпани в централния павилион на манастира. Неколцина от стражите вече стреляха, други двама лежаха мъртви на постовете си, а трима бяха приклекли зад сандъците и отвъръщаха на стрелбата откъм бамбуковите гъсталаци от другата страна на павилиона. Намираха се обаче под тежък обстрел и беше ясно, че няма да издържат дълго.

Ю се хвърли през павилиона към купчината сандъци, но Николай го задържа. Беше храбро, но безполезно да отива при тримата войници на изолираната им позиция. Така само ще станем допълнителни мишени, помисли си Николай. Още няколко пожертвани камъни в губеща позиция на дъската. По-добре да създадеш нова позиция и да създадеш неочаквани проблеми на разбойниците.

Затова Николай приклекна зад една каменна пейка в края на павилиона. Изчака да види проблясък от бамбука, стреля по него и чу

как някой изпищя от болка. Ю стори същото със същия резултат.

Стрелбата от бамбука спря. Разбойниците явно обмисляха как да се справят с новата ситуация.

Николай използва затишието да изпълзи до пейката от перпендикулярната страна на павилиона. Така е по-добре, помисли си той. Особено ако бандитите измислят тактика за справяне със ситуация, която вече се е променила.

Го е игра на промените.

Тишината продължи още миг, след което откос куршуми улучи каменната пейка, зад която бе стоял Николай. Ю се просна върху камъните и се отърва жив, но куршумите го държаха притиснат, докато група от дузина или повече мъже изскочиха от бамбука и се втурнаха към сандъците.

Николай, който се намираше във фланга на атаката, с лекота свали първия бандит с първия изстрел, но изпусна втория и се наложи да стреля отново. Свали го, но разбойниците в бамбука реагираха бързо и насочиха огъня си към него. Николай залегна и куршумите профучаха над него.

После се надигна на четири крака, пое дълбоко дъх и се претърколи през пейката.

Осветена само от блясъка на стрелбата, сцената пред него бе като от филм, прожектиран в стар салон с разнебитена апаратура. Видя отделни кадри от мелето при сандъците — удар с щик, стрелба с пистолет от късо разстояние, ранен мъж със зейнала уста. Хвърли се напред, като стреляше, докато пълнителят не свърши. После използва карабината като древно китайско оръжие — с острие в единия край и тъпо оръдие в другия. Замахваше и мушкаше, приклякваше и се дърпаше без никаква мисъл, изцяло воден от света на инстинктите, изострени от постоянните тренировки.

Но разбойниците просто бяха прекалено много. И най-опитният играч на го ще изгуби няколкото си изолирани бели камъни пред пороя черни.

Беше неизбежно.

Умри с чест.

Хай, Кишикава сама.

Вишневите цветове на Каикава се зареяха пред очите му, когато си спомни разходката с генерала преди толкова много години.

Кишикава се беше съсредоточил върху прекрасните цветове, за да се подготви за смъртта.

После на проблясъците светлина Николай видя редица облечени в кафяви роби монаси, въоръжени с бамбукови тояги, да приближава към павилиона.

Битката се превърна в истинска вихрушка от бамбук, *тайфун*, но пороят беше от дърво, падащо върху плът и кост, след което приключи като внезапен шквал. Оцелелите разбойници избягаха обратно в гората.

Без скъпоценния товар.

Но шестима войници и един монах лежаха мъртви. Други бяха ранени.

Николай прилекна до тялото на един от разбойниците. Ю вдигна фенер и двамата огледаха лицето на мъртвеца. Отне му известно време, но после Николай разпозна... ординареца, който беше сервирал на обяда, даден от полковник Ки.

Постъпи нехайно и глупаво, помисли си Николай. „Мишел Жилбер“ не видя очевидния заговор. А Николай Хел щеше да го види. Реши да поддържа мир с истинската си самоличност, независимо от всякакви наложени от ситуацията маски.

Монасите бършеха кръвта под светлината на фенерите.

Николай намери игумена, поклони се дълбоко и се извини, че е осквернил манастира с насилие.

— Не го направихте вие — отвърна игуменът. — А те.

— Но аз бях причината за това.

— И затова ще ви помоля да напуснете по зазоряване и да не се връщате.

Николай отново се поклони.

— Мога ли да си позволя един неуместен въпрос?

Когато игуменът кимна, Николай каза:

— Мислех си, че сте пацифисти. Защо...

— Будистите са пацифисти — отвърна игуменът. — Ние сме даоисти. Избягваме насилието, освен ако не е необходимо. Задължение на нашия орден е да предлага гостоприемство. Затова бяхме принудени да избираме между две ценности — желанието ни да не нараняваме

други живи същества и клетвата ни да закриляме гостите си. В този случай избрахме второто.

— Биете се много добре.

— Когато човек избира да се бие — отвърна игуменът, — негов дълг е да се бие добре.

Николай откри Ю в стаята си. Полковникът гневно пъхаше малкото си лични вещи в раницата си.

— Бяха от твоите хора — каза Николай.

— Знам.

Лицето му вече показваше загубата на невинност. Николай изпита известно съчувствие към него, но това не му попречи да повдигне нужния въпрос.

— И сега как мога да ти имам доверие?

Ю го изведе от манастира до едно разширяване на пътеката, където имаше войник, завързан с въже за близкото дърво.

Беше Лиан. От носа му течеше кръв, под едното му око имаше морава подутина. Бяха го били.

— Беше един от часовите — с отвращение рече Ю. — Единственият оцелял. Твърди, че заспал, но подозирам, че нарочно ги е пуснал да минат. Така или иначе, виновен е. Монасите нямаше да ми разрешат да го екзекутирам в манастира, затова го домъкнах тук.

— Изобщо не трябва да го екзекутираш.

— Най-малкото не е изпълнил дълга си.

— Ние също — каза Николай. — Трябваше да бъдем по-подготвени.

— Той причини смъртта на другари — настоя Ю.

— Отново, също като нас — възрази Николай. — Хората не са свършени.

— Новият човек трябва да бъде — отвърна Ю. — Свършен, поне при изпълняването на дълга си.

Николай погледна към Лиан, който трепереше от студ и страх. Докато ние водим философски спорове, помисли си Николай. Това е жестоко. Реши да опита отново.

— Може да е изпълнявал дълга си към Ки.

— Дългът му е към народа.

— Той е народът, Ю.

Вместо отговор Ю извади пистолета от кобура си и насочи дулото към главата на Лиан. Ръката му се разтрепери, когато момчето заплака и замоли за милост.

Ю дръпна спусъка.

— Ето как можеш да ми имаш доверие — рече той.

Даймънд я откри във Виентян, на площада пред Патоусай. Паметникът, дори с лаоските му върхове, му напомняше малко на *arc de triomphe*^[1]. Всъщност, Соланж също мислеше така.

— Малко ми напомня за дома — рече тя. — В Монпелие имаме нещо подобно.

— Какво правите в Лаос? — попита Даймънд.

— Търся си работа, мосю — отвърна тя. — А вие какво правите в Лаос?

— Търся вас.

— А, така значи. Е, поне *вашата* задача е изпълнена.

— Вашата може би също — рече Даймънд. Моментално завидя на Николай Хел. Мисълта, че арогантният кучи син е спал с това прекрасно създание го вбесяваше.

— Как така? — попита тя.

— Може би имаме нещо за вас — каза той.

— „Ние“ — поинтересува се тя със саркастичен и същевременно дразнещ тон. — Искате да кажете „ние, американците“ ли?

— Да.

— Обикновено работя с мосю Хейвърфорд — рече тя.

Произнесе го „Ейвърфор“, което Даймънд намери за невероятно възбуждащо.

— Той работи по друга задача. Изпрати мен. Аз съм господин Голд.

Усмивката ѝ беше чувствена, иронична и вбесяваща.

— Сериозно?

— Не.

Излязоха от парка на улица Санг.

— Какво сте намислили, мосю Голд? — попита тя.

Даймънд ѝ каза, след което добави:

— Мисля, че ще ви хареса. Може да бъде доста изгодно, а Сайгон много прилича на Франция, нали?

— В някои отношения, да.

— И отговорът ви е?

— *Pourquoi non?*

— Какво означава това?

Тя го прониза със зелените си очи и се усмихна.

— Защо не?

— Добре — със стегнато гърло каза Даймънд. — Добре. Ъ-ъ-ъ, трябва ли ви такси? Къде сте отседнали?

— В „Маноли“ — отвърна тя. — Предпочитам да повървя, благодаря ви.

— Мога да ви изпратя.

Тя спря и го погледна.

— Сега какво искате, мосю Голд?

— Мисля, че знаете — отвърна Даймънд, събирайки цялата си смелост с мисълта, че тази жена е, в края на краищата, просто една прехвалена курва. — Така де, казахте, че търсите работа.

Тя се разсмя.

— Но не чак *толкова* отчаяно.

Бързо се разбраха за подробностите около пътуването ѝ до Сайгон и той си тръгна, мразейки я.

Но курвата ще изпълни предназначението си, помисли си той. В досието пишеше, че Хел се е влюбил и смята да се върне при нея. Добре... ако кучият син е жив, ще дойде в Сайгон да я търси.

А аз имам връзки в Сайгон.

Соланж се увери, че противният американец не я следи, после се върна в хотела си и изпи чаша ментов чай в тихата сенчеста градина.

Сайгон, помисли си тя.

Добре, Сайгон.

Николай още не се беше появил и трябваше да приеме вероятността, че никога няма да го направи. Мъжете умират и изчезват, и жената трябва сама да се погрижи за себе си. Отвратителният „Голд“ беше прав, че Сайгон е привлекателен град, типично френски в много отношения.

---

[1] Триумфална арка (фр.). — Б.пр. ↑

Стигнаха реката късно следобед.

Николай трябваше да признае, че гледката го шокира.

Беше началото на зимата и очакваше нивото на Леканг да е най-ниско. Въпреки това отвъд дългия бряг, където чакаха саловете, реката течеше бърза, пълноводна и яростна.

Ревът на плитката вода върху скалите беше впечатляващ и дори заплашителен, но нямаше време за страхове. Николай се безпокоеше, че Ки може да предприеме втора атака тук, където щяха да се озоват без прикритие на тясната брегова ивица. Беше благодарен, че Ю постави двама от своите най-доверени войници да пазят пътеката.

— Трябва да започваме товаренето — каза той на Ю.

Ю изкрещя заповеди и войниците помогнаха на носачите да качат сандъците на саловете, където лодкарите ги завързаха. Водачът им, набит тибетец на средна възраст с цигара в уста, приближи Николай.

— Ти ли си Жилбер? — попита той на английски с американски акцент, така познат на Николай от годините в затворническата килия, когато слушаше как надзирателите разговарят на онова, което минаваше за техен роден език.

— Аз съм.

— Изгубих двама души само за да стигна дотук.

— Ще се преродят добре.

Лодкарят сви рамене, изразявайки безразличието си към концепцията за прераждането. И в този живот си имаше предостатъчно грижи.

— Аз съм Тасер.

Не протегна ръка.

— Мишел Жилбер.

— Знам. Донесе ли парите?

— Да.

— Дай.

— Половината сега — каза Николай. — Другата половина, когато стигнем Луанг Прабанг.

Тасер се изсмя и погледна буйната река.

— Дай ми всичките мангизи още сега. В случай, че не стигнем до Луанг.

— Работата ти е да се погрижиш да стигнем — каза Николай. Отброи половината пари и подаде пачката банкноти на Тасер. — Между другото, къде научи английски?

Тасер долепи пръстите на дясната си ръка един до друг и направи падаща дъга.

— От американските пилоти. Често разбиваха щайгите си в планините и отивах да взема, каквото е останало от тях. Ако войната бе продължила още година-две, щях доста да се облажа.

— Не можем ли да говорим китайски?

— Не замърсявам устата си с този чужд език — каза на китайски Тасер и отново премина на английски. — Имате ли нещо прилично за пушене?

— „Голоаз“.

— Френските лайна? Не, благодаря.

— Както решиш.

— Решавам — каза Тасер. — Е, какво има в сандъците?

— Не е твоя работа.

Тасер се разсмя, после смачка една банкнота и я метна във водата.

— Трябва да умилюстивим речните богове — обясни той. Един от хората му обаче се втурна надолу по течението, извади банкнотата и му я върна.

Николай вдигна вежда.

— Те са богове — рече Тасер. — За какво са им мангизи?

Николай го остави и отиде при Ю, който нервно се озърташе назад към пътеката. Извади една цигара и я предложи на полковника.

— В манастира не се би като човек, мотивиран само от печалбата — каза Ю.

— Напротив.

— Не се опитвай да заблудиш самия себе си — рече Ю. — Вярваш в някаква кауза, дори все още да не знаеш каква е тя.

— Вярвам в свободата си.

— Свободата на личността е буржоазна илюзия — отвърна Ю. — По-добре се откажи.

— Ако не възразяваш, няма да го направя.

— Просто закарай оръжията до местоназначението им — рече Ю.

— Имаш думата ми.

Двамата си стиснаха ръце.

Николай се върна при саловете.

— Да тръгваме! — извика той и лодкарите оттласнаха саловете от брега.

Реката бързо ги понесе надолу по течението.

Течението се забави и реката се успокои.

В продължение на около три километра, доколкото можеше да прецени Николай, водата течеше бързо, но равномерно, и това му даде възможност да разгледа внимателно саловете и екипажа им.

Саловете бяха широки около четири метра и половина, изработени от трупи от лека дървесина, които бяха завързани здраво, но същевременно позволяваха известна гъвкавост. Почти не газеха и с лекота преодоляваха плитчините. От двете им страни имаше дълги гребла, макар че екипажите нямаха нужда от тях при това течение. На кърмата се издигаше навес, пред който имаше печка на въглища. Сандъците бяха наредени в средата на саловете и здраво завързани за халки, забити в страничните трупи.

Лодкарите, по четирима на всеки сал, бяха все тибетци с набити тела, кръгли лица и потъмняла от слънцето кожа. Седяха с кръстосани крака отстрани, близо до греблата, и се наслаждаваха на почивката, предоставена им от сравнително спокойния участък.

— Никога не съм си представял, че Тибет има развита речна търговия — каза Николай на Тасер.

— Правилно си разбрал.

— Тогава как сте се научили да правите това?

— От лудите англичани — отвърна Тасер. — Винаги драпат или нагоре, или надолу. Нагоре по планините, надолу по реките. Въпросът е да е шантаво и опасно. Преди войната една шайка умници от Оксфорд поискаха да са първите, минали по Леканг. Търсеха „речни

шерпи“. Бях хлапе, трябваша ми мангизи и си помислих, защо пък не, по дяволите.

— Успяха ли?

— Повечето.

— Чак до Луанг Прабанг?

— Не знам — каза Тасер.

— Как така не знаеш?

Тасер го погледна и се усмихна.

— Никога не съм се спускал дотам по реката.

Николай усети, че течението се ускорява и погледна напред, където внезапно се беше появила мъгла.

— Какво е това? — попита той.

Тасер извади карта от джоба си и я разгърна. Николай надникна над рамото му. Картата всъщност приличаше повече на рисунка на реката, с изображения на високи планински върхове и канари наред течението. Тасер се замисли за момент и после изрева над засилващия се грохот на водата:

— Това е Гърлото на дракона!

— Искаш да кажеш, Опашката на дракона?

— *Гърлото!* — извика Тасер, сочейки адамовата си ябълка.

Погледна отново „картата“ и попита:

— Какво според теб означава „Пето ниво“, по дяволите?

Няколко секунди по-късно отговори на собствения си въпрос.

— Мамка му!

Първият водопад беше само три метра висок, но се разбиваше в широка плоска скала, която със сигурност щеше да направи саловете на парчета.

Николай усети как носът клюмва надолу и сграбчи едно въже. Нищо друго не можеше да направи.

Минаха през ръба.

Стовариха се тежко и Николай беше сигурен, че салът ще се разбие под него. Трупите отскочиха и се завъртяха, но издържаха и течението ги понесе през скалата към тесен улей, където водата кипеше в ужасен водовъртеж точно преди втория праг.

— Хващайте греблата! — изрева Тасер и хората му зарязаха относителната безопасност на въжетата и се втурнаха към греблата.

Николай разбираше защо. Водовъртежът завърташе сала настрани и ако стигнеше ръба странично, той със сигурност щеше да се преобърне. Трябваше да го изправят преди следващия скок.

Но салът се въртеше като есенно листо на вятъра.

— Къде са спасителните жилетки? — изрева Николай на Тасер.

— Кое? — изрева в отговор лодкарят.

Течението ги изхвърли странично — с десния борд към прага — и Николай видя голямо обратно течение, малка водна стена, която приближаваше към тях.

— Внимавайте! — извика той.

Обратното течение вдигна сала и изхвърли един от гребците на десния борд. Като се държеше с една ръка за въжето, Николай изпъля назад и се опита да го измъкне от водата, но Тасер изрева:

— Греблото! Хващай греблото, мътните го взели!

Николай сграбчи греблото миг преди то да се плъзне във водата.

Лодкарят беше подхванат от водовъртежа и Николай го видя да се мъчи да остане над водата, докато течението го върти в някаква зловеща въртележка.

— Гребци! — извика Тасер.

Николай седна и наблегна на греблото, напъвайки всеки мускул и сухожилие в опит да обърнат сала. Почти го бяха изправили, когато минаха през ръба. Този праг не бе толкова висок. Стовариха се в дълбок вир и салът се заклати, след което се плъзна в поредния улей.

Пяната се носеше към тесен водопад между две скални кули. Салът удари ръба на скалата отляво, отскочи и се плъзна през ръба по плитката вода, която се носеше над стържещите дъното камъни.

Надолу видя нещо като голяма димна колона.

Не беше дим. Николай разбра, че може да бъде само пръски от огромните количества вода, разбиваща се от много голяма височина.

— Настрани! — извика Тасер.

Николай погледна надясно и вида Тасер да сочи към дълга ивица спокойна вода. Течението обаче ги дърпаше от нея и нямаха време да стигнат до нея, а всички вече бяха изтощени.

Вдигна греблото от водата, докато онези на левия борд продължаваха да гребат. Когато салът се завъртеше надясно, и от двете

страни щяха да продължат да наблягат на греблата, ако искат да оцелеят. Пое дълбоко дъх няколко пъти и загреба, когато Тасер даде заповед.

Беше съвсем слабо раздрусване, но се оказа достатъчно. Николай тъкмо беше на края на загребването и преди да успее да заеме сигурна позиция, ударът го вдигна във въздуха и го изхвърли от сала.

Първото нещо, което усети, бе шокът от ледената вода. Когато изплува на повърхността, последва психологическият шок от осъзнаването, че се намира в река и се носи неумолимо към водопада.

И преди беше попадал в опасни ситуации, докато изследваше тесни коридори в пещери през щастливите си години в Япония. Тогава проходите сякаш се затваряха и не предлагаха никакъв изход. Или се оказваше заклещен в подземни потоци, водата съскаше под него в непрогледния мрак и той се бе наслаждавал на опасността, така че сега насили ума си да пропъди ужаса и да се съсредоточи върху оцеляването.

Първата му задача беше да се обърне и успя да го направи, заставайки с крака напред по течението. Не знаеше какво го очаква на дъното на водопада, но със сигурност бе по-добре да го посрещне с крака вместо с глава. По-добре беше да счупи краката си вместо черепа. Знаеше, че ако долу има камъни, смъртта е неизбежна, но честта налагаше да направи всичко по силите си.

Притисна ръце отстрани и събра краката си, за да заеме колкото се може по-компактна форма, така че крайниците му да не подействат като лостове, да го завъртят настрани и да го хвърлят през ръба.

Държеше врата и главата си над водата до последния момент, после пое дълбоко дъх (може би последен?) и премина през ръба.

Падането бе дълго и свирепо, водата го блъскаше и се мъчеше да го преобърне, но той устоя, очаквайки „приземяването“, което можеше да разбие тялото, да го осакати или да му предложи поредното предизвикателство.

После усети неподвижната вода на вира и осъзна, че е оцелял.

Изплува на повърхността. Оказа се, че е паднал от височина поне дванайсет метра. Задържа се на място, за да си поеме дъх, погледна надолу и видя двата сала да спират на брега.

Бяха сериозно пострадали.

Навесът на първия беше надупчен, няколко гребла бяха счупени. Вторият изглеждаше малко по-добре, но носът му бе назъбен като счупен зъб. Все пак и двата бяха минали през Гърлото на дракона и като по чудо сандъците продължаваха да стоят в средата им подобно на легнали пред приближаваща буря крави.

Един от лодкарите го видя и започна да сочи и вика. Изтощен, Николай заплува към брега и остана да лежи на неравните камъни, неспособен да помръдне.

— Помислих си, че с теб е свършено — каза Тасер, когато застана над него.

— Аз също.

— Радвам се, че успя.

— Благодаря.

— За нищо. Остатъкът от мангизите ми е у теб.

С този сантиментален коментар той помогна на Николай да се изправи.

* * *

Прекараха следващите три дни в почивка, поправка на саловете и греблата и в изучаване на следващия участък на реката по грубата карта.

— Тази така наречена карта е напълно безполезна — каза Николай.

Затова двамата с Тасер тръгнаха надолу по течението, изкачиха се на една висока скала на десния бряг и потвърдиха най-лошите си опасения — малко по-нататък ги чакаше огромен водопад, по-висок от онзи, който едва не ги уби.

— Не можем да преминем през това — каза Николай.

— Не можем.

Налагаше се да заобиколят. Само с девет души пренасянето на товара щеше да е дълго и изтощително, но нямаха друг избор. Затова се върнаха и се заеха с дългата задача да разглобят саловете и да отсекаят пръти, с които да носят сандъците. Това им отне още два дни, с което непредвиденото забавяне стана общо пет дни и запасите им започнаха да намаляват. В безлюдното дефиле на Леканг нямаше села,

откъдето да купуват храна и се наложи да намалят дажбите — сериозен проблем предвид тежкия труд по пренасянето.

Никой обаче не се оплака от тези несгоди, особено когато ги сравняваха с ужаса от поредното минаване през бързеите. Мъжете работеха здравата и след два дни бяха готови да потеглят.

Три дни се редуваха да носят, дърпат, теглят и бутат трупите на саловете нагоре по склона до големия водопад, след което ги спуснаха с въжета, увити около близките дървета. После, докато двама от лодкарите сглобяваха саловете отново, останалите шестима пренесоха по същия път тежките сандъци със смъртоносния им товар.

Николай се наслаждаваше на тежкия физически труд, доколкото човек можеше да се наслаждава на подобно нещо. Усилията по качването и спускането на тежести по планината и борбата с ограниченията на собственото му тяло и дух изглеждаха прости и чисти в сравнение с подмолните конфликти, изпълнили мисията му.

В това нямаше никаква измама, а само налягане на мускули, пот, усилие и остроумие. Николай откри, че процесът е пречистващ; дори несгодите на глада на втория ден сякаш само изостриха сетивата му и прогониха безпокойствието. Едва сега усети, че то го е обзело след раздялата със Соланж.

Тибетските гребци го изумяваха с доброто си настроение и физическата си сила. Работили като шерпи и мъкнали тежки товари по склоновете на Хималаите, те не се плашеха от изпитанията и сякаш намираха трудностите около пренасянето на товарите за приятно интелектуално и физическо предизвикателство. Направо обожаваша да решават проблемите с тежести и противотежести и измисляха сложни начини за прекарване на въжета и възли, които изумяваха Николай.

Реши, че ако оцелее в тази мисия, ще прекарва повече време в планините и ще овладее техниките на катеренето.

Вечер тибетците палеха огън, правеха силен чай от намаляващите си запаси и приготвяха супа, която всеки път ставаше все по-рядка. Въпреки това беше хубаво да дадеш почивка на схванатите мускули и да слушаш приказките на екипажа за духове и призраци, за мъдри отшелници и смели воители, които Тасер превеждаше на разговорен американски английски.

После Николай заспиваше като мъртвец и се събуждаше малко преди съмване, когато започваше хубавата тежка работа за деня.

Изпита почти разочарование, когато след три дни свършиха пренасянето, саловете бяха сглобени и пътуването по реката можеше да продължи.

След водопадите течението бе по-спокойно. Острите скали и плитчините наред с редки бързеи продължаваха да създават проблеми, но само два дни по-късно Тасер направи справка с измислената си карта и с радост обяви:

— Вече сме вън от проклетия Китай.

Намираха се във френската колония Лаос и реката смени името си от Леканг на Меконг.

Самата река сякаш също разпознаваше тази промяна по някакъв загадъчен начин. Стана по-широка, по-бавна и потъмня от тинята, довлечена от подножието на Хималаите.

— Също като нас — отбеляза Тасер. — Кафява и слязла от Тибет.

Планините от двете страни на реката станаха по-зелени, покрити с гъста тропическа растителност. От време на време след някой завой неочаквано изникваше бамбуково село с наколни къщи, които да предпазят обитателите си от годишните приливи.

Спряха в едно от тези села да купят храна и Николай разбра, че Тасер знае малко повече, отколкото казва.

— Не знам какво има в онези проклетни сандъци и не искам да знам — каза той. — Но ако ги караш натам, накъдето си мисля, по-добре си затваряй устата. Местните жители са хмонг^[1] и не си падат особено по комунисти. Така че не ги „другаросвай“, че могат да извадят някой крив нож и да ти резнат главата. Ясно?

— Ясно.

— И още нещо — предупреди го Тасер, докато насочваше сала към един песъчлив участък на брега. — Каквото и да видиш, прави се на спял.

Посочи към другия бряг.

— Онова там е Сиам. Страната на тайландците. А също и на мака. Тук се произвежда много опиум и реката надолу е магистрала за дрогата. Хмонг отглеждат мак, тайландците също. С него изхранват децата си.

— Разбирам.

— Дано да разбираш — рече Тасер. — Усмиваме се, правим си покупки и веднага се пръждосваме.

Николай остана на сала, а Тасер взе двама от хората си и отиде да купи продуктите. Голи деца радостно скачаха от бамбуковия кей във водата. Жените с уникалните си черни кепета стояха наблизко, държаха ги под око и хвърляха срамежливи погледи към високия европейец на сала. Николай чу лаещи в селото кучета, вездесъщо блеене на кози и кудкудякане на кокошки.

Не беше минал и половин час, когато Тасер се върна с мрежи с банани и други плодове, зеленчуци, ориз и пушена риба. Николай се засрами от подозренията си, когато Тасер даде заповед да потеглят и салът отново се понесе по лекото течение. Когато се отдалечиха, капитанът му подаде бутилка с бистра течност.

— Пийни една глътка — каза Тасер.

Николай отпи и стомахът, дробовете и мозъкът му сякаш пламнаха.

— Боже мой, човече, какво е това?

— *Лао-лао* — отвърна Тасер. — Пиячката на хмонг.

Николай помогна на един от екипажа да разпали печката и не след дълго си устрои чудесна гощавка с ориз, риба и банани. После зае мястото си на греблото, а когато го смениха, седна на края на сала и започна да се наслаждава на прекрасния пейзаж, зелените планини и отвесните варовикови скали.

Два дни по-късно пристигнаха в Луанг Прабанг.

---

[1] Хмонг (наричани още мяо и мео) — група народи в Китай, Виетнам, Лаос и Тайланд с обща численост около 11 млн. души. — Б.пр. ↑

Николай представляваше странна гледка, когато си потърси стая в малкия хотел.

Дрехите му бяха изпокъсани и изцапани с кал, косата — дълга и чорлава, лицето му бе тъмнокафяво като орех и задебеляло от престоя на открито. Игнорира с аристократично нехайство сащисания поглед на мъжа на рецепцията и поиска най-добрата стая, за предпочитане с изглед към реката.

— Мосю има ли багаж?

— Мосю няма багаж.

— Може би ще пристигне от летището?

— Най-вероятно не — отвърна Николай. Извади наръч банкноти от джоба на панталона си и ги остави на плота.

— Паспорт?

Николай подаде паспорта, който го идентифицираше като Мишел Жилбер. Беше пресметнат риск, който можеше да накара телеграфите в Пекин, Москва и Вашингтон да запоят, но се съмняваше, че това ще стане. Луанг Прабанг беше затънтено място дори по стандартите на Индокитай и вероятно тук нямаше аларми, които да зазвънят. Въпреки това, френското разузнаване несъмнено имаше свои хора тук, но Николай разчиташе на това.

Мъжът от рецепцията преписа информацията от паспорта и му го върна заедно с ключ.

— Стая двеста и три има чудесен изглед към реката. Мосю желае ли да му изпратим бръснач?

— Да, моля — отвърна Николай. — Също така кафе, кроасан и най-новия вестник, ако обичате.

Мъжът на рецепцията кимна удовлетворено.

Чист и избръснат, Николай седна на малкия балкон и се наслади на чудесния кроасан.

Сладкишът като че ли не се връзваше с ужасната жега, която се натрупваше в късната сутрин, но въпреки това беше вкусен в комбинация със силното еспreso. Всичко беше много френско — дори когато колоната облечени в шафранови роби млади монаси мина по улицата на връщане от ритуалната сутрешна просия.

Кхем Конг, главната артерия, водеща към столицата на старото кралство Лаос, минаваше покрай брега на реката и беше пълен с магазини, ресторанти и френски кафенета. Смесицата от миризми — пушена риба и палачинки — красноречиво говореше за смесената култура на града. Древни будистки храмове се издигаха до елегантни френски колониални къщи, чиито червени керемиди по покривите се вписваха по-добре в Средиземноморието, отколкото на бреговете на Меконг. От другата страна на кафявата мътна река се издигаха прекрасни изумруденозелени планини. Гледката бе невероятно спокойна и рязко контрастираше с пратката смъртоносни оръжия, чакащи на саловете само на няколко метра нагоре по течението.

Николай отхапа от кроасана и прочете излезлия преди седмица брой на *Journal d'Extreme-Orient*. Не беше чел новини от няколко месеца, но не се изненада да установи, че малко неща са се променили. Преговорите за прекратяването на корейския конфликт се бяха проточили, Виет Мин беше победил французите в сражение при Хоа Бин в северната част на страната, някакъв камбоджански националист настояваше френските сили да напуснат страната, после бил принуден да бяга и беше заклеймен от журналиста едновременно като комунист и агент на ЦРУ. В Сайгон императорът марионетка Бао Дай посрещнал делегация на френски кинодейци и...

Едва не го пропусна в еднообразния списък имена на делегатите — Франсоа Ариен, Мишел Курнойе, Анис Морен...

Соланж Пикар.

Соланж не беше в Токио, а в Сайгон. Като член на френска филмова делегация. Интересно.

В Сайгон, помисли си той.

Колко интересно. Какво съвпадение.

Хейвърфорд явно ме смята за идиот.

Николай тръгна по улицата към едно ателие за мъжко облекло.

Следобедната жега беше в разгара си, въздухът бе влажен и обещавахе скоро да завали. Сухият сезон в Югоизточна Азия скоро щеше да свърши и да настане времето на мусоните. При температура най-малко 35°C и от високата влажност ризата на Николай беше станала мокра от пот, докато стигна до магазина. Купи си три памучни ризи, два чифта ленени панталони, бял ленен костюм, обувки половинки и панамена шапка и поръча да ги занесат в хотела. После намери друг магазин и купи сносен куфар. Сега можеше просто да си събере багажа и да се махне от самоубийствената мисия за вкарване на оръжията в Южен Виетнам, да отиде в Сайгон и да попадне в капана на американците, в който Соланж играеше ролята на примамка.

Представи си *го-кан* с разположените по нея камъни и видя изхода от положението.

Но знаеше, че не може да направи този ход.

Беше дал думата си на Ю и трябваше да продължи и да се свърже с агента на Виет Мин.

Николай седеше на задната седалка на велорикшата, която си проправяше път по улица Сисавангвонг.

Велорикшата го остави до Нощния пазар — стара забележителност на Луанг Прабанг, открит пазар със стотици сергии, от които човек можеше да си купи топчета сладък лепкав ориз, пържена риба, чаши димящ чай и няколко дузини деликатеси, които Николай не успя да разпознае. Други сергии предлагаха изящни чадърчета, ярко оцветени хартиени фенери, памучни ризи, панталони, сандали, свещи и статуетки на Буда.

Наситените аромати, гледките и звуците бяха в главомайващ контраст с несгодите на дългото пътуване по реката. Търговците гръмко рекламираха достойнствата на стоките си или се пазаряха с купувачите, парливата миризма на дървени въглища се съревноваваше с аромата на цвърчащ чили сос от сергиите и шумната търговия се въртеше шеметно дори под светлините на фенерите в тъмните алеи.

Николай с лекота си пробиваше път през тълпата. Макар и с глава по-висок от повечето купувачи, той не будеше подозрения. Местните жители бяха свикнали с френските колонисти, а Николай изглеждаше и се държеше точно като такъв.

Спря пред сергия, продаваща малки птички. Създанията бяха красиви и твърде малки, за да стават за ядене. Николай си избра една с електрическо сини и зелени пера, развърза я и птичката отлетя в нощта, макар и без будистката молитва, която обикновено трябваше да отнесат освободените птици.

Продължи навътре в пазара, изпи чаша горещ зелен чай, купи няколко дреболии, опита малко пържена риба с лютиво чили и кориандър. Още не беше свършил, когато някакъв мъж се промъкна до него и тихо каза на френски:

— Последвайте ме.

Излязоха от пазара по тясна алея и нервите на Николай се обтегнаха в този потенциален капан. Но това не беше като да се

провираш през тесен проход в някоя пещера. Успокои духа си и остави сетивата си да следят за евентуална опасност.

Излязоха от алеята на малка прашина улица. Николай долови характерния аромат на опиум, докато влизаше след мъжа в някаква паянтова постройка. Вътре бе тъмно, предната стая беше осветена само от огънчетата на лулите. Пушачите, които седяха или лежаха покрай стените, се бяха зареяли в опиумните си сънища и дори не го погледнаха, но усещането за близост на Николай го накара да застане нащрек.

Третият пушач на опиум, онзи с мръсната черна риза, беше тук, за да го убие, ако се наложи. Николай сграбчи малкия нож за писма от слонова кост с изобразен слон на дръжката, който бе купил на Нощния пазар.

— *Ванбадан* — каза той на китайски.

Кучи син.

Мнимият човек на Виет Мин го разбра — усети го по мимолетния проблясък в очите му. Онзи обаче бързо се окопити и попита на френски:

— Какво?

Бялото острие излетя от ръкава на Николай и опря шията на мнимия агент.

— Ако онзи човек мръдне, ще те убия — каза Николай на кантонски.

Агентът го разбра. Погледна към „пушача на опиум“ и бавно поклати глава. После се обърна към Николай.

— Не ви видях да купувате това.

— Знам — отвърна Николай. — Къде е човекът, с когото трябваше да се срещна?

— Аз съм онзи, с...

Николай притисна острието в сънната му артерия.

— Няма да питам втори път.

— Мъртъв е.

Николай по-скоро усети, отколкото видя пистолета под черната риза на „пушача“ и хвърли ножа. Острието се заби в гърлото на стрелеца и той се свлече на пода.

Другият бин суйен се възползва от възможността да нанесе удар с коляно в слънчевия сплит на Николай. Николай се обърна да блокира,

после кръстоса ръце, сграбчи главата на мъжа и рязко дръпна в двете посоки. Вратът се счупи и човекът клюмна безжизнено в ръцете му.

Николай го пусна да падне и в същия миг през задната врата нахлуха трима мъже с картечни пистолети.

— Впечатлен съм, мосю Жилбер.

Външно шефът на бин суйен представляваше невзрачна гледка.

Дребен и слаб, с оплешивяваща, но иначе напълно черна коса, ужасно кривоглед с лявото око, сякаш костта около него е била чупена. Носеше проста ленена риза в цвят каки, светли панталони, бели чорапи и сандали.

Изглежда Николай за момент и попита:

— На френски ли предпочитате да говорим, или на китайски?

— Както желаете — отвърна Николай на френски.

— Знаете ли кой съм аз? — попита мъжът на кантонски.

— Предполагам, че сте от бин суйен — отвърна Николай.

— Не съм *от* бин суйен — каза дребният мъж. — Аз съм бин суйен.

— Бай Виен.

Бай кимна.

— Би трябвало да сте поласкан, че лично ви обръщам внимание. Обикновено възлагам подобни задачи на свои подчинени, но така или иначе дойдох по работа тук, така че... Току-що убихте двама от хората ми, мосю Жилбер.

Николай знаеше, че моментът не е подходящ да се опита да се измъкне. Подобен опит означаваше смърт.

— По принцип убивам онези, които първи се опитват да ме убият.

— Значи не са следвали заповедите — рече Бай. — Надявах се това да мине без насилие. Просто да ви накарат да продадете стоката си на човек, когото да вземете за член на Виет Мин, да си получите парите и да си вървите по пътя. Но сега...

Бай поклати глава с нещо като съжаление.

— Моля да разберете, че това е само бизнес.

Беше ясно, че камъните на дъската са се разместили. Обещанието му пред полковник Ю да достави оръжието на Виет Мин

вече изглеждаше невъзможно за изпълнение, а собствената му смърт нямаше да промени крайния резултат.

Почти чу мекия съвет на Отаке сама.

Когато непосредствената ситуация е неудържима, Нико, за какво играеш?

За време, Отаке сама.

За дългата игра.

— Да, доста мижав бизнес — каза Николай.

— В смисъл?

— Петдесет гранатомета ще направят бин суйен много могъщи — отвърна Николай. — А сто? Или двеста?

Бай Виен се изсмя пренебрежително.

— Не можете да осигурите толкова много.

— Не и ако съм мъртъв — съгласи се Николай.

Буквално видя какво си мисли Бай Виен. На бин суйен рано или късно щеше да им се наложи да се сражават с милицията, с други банди и може би с Виет Мин. В бъдеще можеха дори да се окажат изправени срещу сегашния си съюзник Бао Дай и редовната виетнамска войска. Тези оръжия можеха да определят изхода на битката по улиците на Сайгон.

И разсъжденията на Бай Виен, каза си Николай, ще решат дали ще живея или ще умра.

Елис Хейвърфорд винаги беше харесвал Сайгон.

Представяйки се като служител на Информационната служба на Съединените щати, той посещаваше града доста често напоследък и вече почти го смяташе за втори дом. За него мястото представляваше идеалното съчетание на най-доброто от Париж и най-доброто от Азия — храната, архитектурата, виното, модата, жените — и всичко това без сивите зими и вървящото с тях екзистенциално униние, които често поглъщаха града край Сена. Сайгон бе изтънчено място с безгрижна толерантност към пороците. Казината му бяха честни и добре управлявани, публичните домове — весели, гостоприемни и прочути със зашеметяващото си разнообразие от куртизанки.

Обичаше и тукашните барове. Сайгон беше страхотно градче за напиване и пиянски разговори. Ескалиращата война привличаше репортери от цял свят, които винаги бяха готови да се посмеят и да пуснат малко вътрешна информация, винаги в настроение за среднощни игри на карти и „Блъди Мери“ рано сутринта.

Освен това Хейвърфорд харесваше виетнамците. Допадаше му добродушието им, уважаваше продължителната им борба за независимост, възхищаваше се на това как приемаха най-доброто от западната култура и пречупваха най-лошото.

Все пак се надяваше да прекара тук колкото се може по-малко време и се молеше „студените воини“ във Вашингтон да не заемат мястото на французите. Вече се беше сражавал във Виетнам и се надяваше никога да не му се налага да го прави отново.

А сега чакаше Николай Хел с надеждата, че той ще пристигне с пролетните дъждове.

Николай взе велорикша до реката, слезе на близо километър от мястото, където бяха саловете, и извървя остатъка от пътя.

Когато приближи, Тасер го освети с ярък фенер.

— Ти ли си, Майк?

— Ами ако не съм? — Николай се качи на сала. — Всеки момент ще дойде камион. Ще прехвърлим товара на него.

— Дано моментът да е по-кратък — каза Тасер. — От тези шибани хмонг ме стяга шапката.

— Какво ще правите сега?

— Връщаме се в планината — отвърна Тасер. — Да видим дали някои луди британци, янки или жабари няма да решат да се катерят на покрива на света. Търси ме на снимките — аз ще съм онзи, когото не назовават.

По пътя се появиха светлини на фарове. Хората на Тасер разтовариха сандъците на брега. Николай стисна ръката на капитана.

— Благодаря за всичко. Беше истинско удоволствие.

— И за мен.

Тасер събра хората си и изчезна в мрака.

Николай тръгна към камиона.

Бай Виен седеше на седалката до шофьора.

Камионът напусна града на сутринта. Николай седеше отпред до Бай Виен.

— Къде отиваме? — попита той.

Бай посочи на изток от другата страна на реката, към планината.

— Защо?

— Задавате твърде много въпроси — отвърна Бай и засмука цигарата си.

Беше раздразнителен, ранният час и друсането не му понасяха. Наред с това шефът на бин суйен не беше особено радостен, че Николай настоя да дойде с оръжията, вместо просто да се срещне с него в Сайгон.

— Няма да мръдна от стоката, докато не си получа парите — беше заявил той.

— Няма да платя, докато стоката не бъде доставена — бе отвърнал Бай.

— Значи ще пътуваме заедно.

Николай също запали цигара и се облегна, наслаждавайки се на относителната прохлада на ранната утрин и червените лъчи на криещото се зад хълмовете слънце. Малки момчета вече водеха биволите на реката да пият вода и да се изкъпят, жени пълнеха кофи мътна вода, за да я отнесат в селото си.

Чакаха дваисет минути ферибота да се върне от другата страна на реката, после тежкият камион внимателно се качи на плаващата платформа. Дебелите въжета на ферибота минаваха през големи халки и достигаха до хомота, в който бяха впрегнати два слона. Млад махут^[1] скрита слона в хълбока и двете животни тръгнаха през реката, теглейки платформата след себе си.

Фериботът опря отсрещния бряг, раздруса се и спря. Хвърлиха две големи листа гофрирана ламарина вместо рампа и камионът се спусна с ръмжене на черния път, минаващ през джунглата.

Изкачваха се пет часа, бавно пробивайки си път нагоре по острите завои и навлязоха дълбоко в планината, където зелените

склонове тук-там се прекъсваха от отвесни варовикови скали. Сухи есенни оризища нарушаваха еднообразието на джунглата. На други места се виждаха изпепелени участъци, говорещи за примитивното земеделие в района. Мъже, жени и деца, повечето облечени в широки черни блузи, черни торбести панталони и черни тюрбани, вървяха през изгорените поля, разчистваха останки и подготвяха тлъстата червена почва за засяване. Малки рунтави понита пасяха по краищата на оризищата.

Николай рискува отново да завърже разговор.

— Какви хора живеят тук? — попита той.

Бай вече се беше разсънил и бе станал малко по-общителен.

— Мео. Дошли са от Съчуан преди две хиляди години.

Николай видя оризищата, малки участъци с картофи и зеленчуци. После, когато се изкачиха още по-високо, забеляза и друго растение.

Опиумен мак.

— Да не би мео да са и цветари? — иронично попита той.

Бай се изкиска.

— Виет Мин контролираха опиумните полета, сега го правим ние. Предполагам, че това е събудило известно негодувание.

Час по-късно пътят навлезе в долина, след което продължи през широко плато, водещо до градче — предимно дървени колиби и няколко магазинчета, скупчени около шепа тухлени постройки и огромна колониална сграда, която сякаш е била навремето някакъв административен център.

— Старият дворец на френския губернатор — каза Бай.

— Къде сме? — попита Николай.

— В Сиенг Кхуанг — отговори Бай. — Това е кажи-речи единственото населено място тук. Французите го построили през осемдесетте години на миналия век, после го завладяха японците. След като ги изгониха, градчето мина в ръцете на Патет Лао^[2] за известно време, докато мео не помогнаха на французите да си го върнат.

— Защо са го направили?

— Заради пари — отвърна Бай. — Нали всичко се върти около парите?

Минаха през градчето без да спират. На около километър и половина по-нататък стигнаха до голяма самолетна писта, направена съвсем наскоро. На нея имаше американски DC-3 с френски военни знаци, охраняван от френски парашутисти. Други войници и местни жители товареха самолета със сандъци, докарани с камиони и каруци.

— Не сте виждали това нещо — предупреди го Бай и слезе от камиона.

Николай също слезе и го последва през пистата към мястото, където стоеше капитанът на парашутистите и ръководеше товаренето. Военният видя Бай Виен, тръгна към него, хвана го за раменете и го целуна по двете бузи.

После забеляза и Николай.

— Капитан Антоан Сингави.

— Мишел Жилбер.

Ръкуваха се.

Сингави бе мъничко по-нисък от Николай. Носеше чиста камуфлажна униформа, кубинки и яркочервената барета на десантник.

— Имам студена бира. Най-доброто, което мога да предложа тук.

Поведе ги към навеса до самата писта, под който имаше маса и три стола. Един ординарец бръкна в пълния с лед сандък, извади три бутилки бира „Тигър“, отвори ги и ги постави на масата.

Сингави вдигна бутилката си.

— *Sante*.

— *Sante* — повтори Николай.

— След три седмици тази писта ще се превърне в река от кал — каза Сингави. — За нищо няма да става. Същото се отнася и за пътя дотук. Много е трудно. Ще се радвам да се върна в Сайгон.

Свали баретата си, разкривайки гъстата си черна коса.

— Имам малко стока, която искам да превозя с този полет — каза Бай. — Става ли?

— Разбира се — отвърна Сингави. — Този път не сме натоварени.

— А ще се намери място за още двама пътници?

— За вас ли става въпрос? — попита Сингави.

Бай кимна.

Сингави се поколеба.

— В моя бизнес дискретността е изключително важна — каза Николай. — Не виждам нищо и не казвам нищо.

— Гарантирам за него — каза Бай.

— Разбирате, че всичко това е... доста деликатно — каза Сингави. — Водим война, някой трябва да плаща за нея, а червените в Париж не искат да го правят. Затова човек си запушва носа и прави, каквото е необходимо.

Посочи с брадичка опиума, който товареха в самолета.

Николай сви рамене.

— Кой съм аз, че да ви съдя?

— Именно — каза Сингави и тонът му недвусмислено показваше, че ще изтърпи този контрабандист на оръжие заради чисто практични цели, но това не означаваше, че не го намира за противен.

Николай нямаше намерение да остави загатнатата обида без отговор.

— Сингави не беше ли корсиканско име? — попита той.

— Признавам си — отвърна Сингави. — Подобно на Наполеон, аз също потърсих бъдещето си във френската армия. Отлитаме утре рано. Ще ви уредя къде да преспите. Надявам се да се срещнем на вечеря.

Николай така и не спря да се възхищава на способността на французите да вечерят добре при каквито и да било обстоятелства. Тук, на тайното летище наред лаоските възвишения, се появи кремсупа, студена печена яребица и много добра салата от местни зеленчуци, всичко това придружено от прилично бяло вино.

След като се нахраниха, Сингави ги поведе към голяма военна палатка, заобиколена с ограда от бодлива тел.

Усещането за близост го събуди.

Остана да лежи неподвижно, заслушан в острото щракане на клещите, разрязващи бодливата тел, последвано от пълзене на човек.

Бай Виен спеше дълбоко в леглото си до стената на палатката.

Николай се метна точно когато острието разреза плата. Събори Бай на земята, после стана и се хвърли към изхода.

Неуспелият убиец вече тичаше обратно към оградата.

Зазвуча сирена и светна прожектор. Николай чу лая на елзаски кучета, после едно от тях се хвърли през откритото пространство към нападателя. Човекът скочи към оградата и се оплете в бодливата тел. Загърчи се гротескно като акробат, когато куршумите от картечницата се забиха в него.

Сингави изтича навън, облечен в копринена пижама с пистолет в ръка, а след него се появи Бай Виен и погледна висящия на оградата труп.

— Виет Мин — каза той. Обърна се към Николай. — Спасихте живота ми, Жилбер.

— Просто се грижа за интересите си — отвърна Николай. Върна се обратно в палатката и си легна.

Бай го последва.

— Задължен съм ви — каза той.

— Забравете.

— Няма — рече Бай. — Това е въпрос на чест.

Николай много добре го разбираше.

---

[1] Махут (хинди) — водач на опитомен слон. — Б.пр. ↑

[2] Лаоско комунистическо движение. — Б.пр. ↑

Полковник Ю почука на вратата на кабинета на Пън и получи разрешение да влезе. Пън вдигна глава от купчината бумаги.

— Да?

— Агентът на Виет Мин, който трябваше да посрещне Хел, е бил убит.

— О.

— И срещата не се е състояла.

— Очевидно.

— Има непотвърдени сведения, че е установил контакт с бин суйен — каза Ю.

— Следи как се развиват нещата — нареди Пън.

Ю излезе от кабинета много разтревожен. Ако Хел беше с бин суйен, той бе или техен пленник, или доброволно го беше предал.

Самолетът следваше течението на Меконг на юг.

Николай гледаше през прозореца как широката кафява река се спуска от възвишението в равнините на Камбоджа и после се разделя на безброй ръкави, образуващи делтата в Южен Виетнам.

Зареял поглед към безкрайните зелени оризища, пресичани от напоителни канали и осеяни с безброй села, Николай си даде сметка, че е постъпил правилно, че е сключил сделка с Бай Виен.

На всеки два-три километра над оризищата се издигаха бункери и стражеви кули, по основните пътища патрулираха военни конвои. Тук силно присъствие имаше не само Чуждестранният легион, но и добре екипираната местна милиция, чието оръжие французите купуваха с печалбата от пратките опиум като тази, която се намираше в товарното отделение на самолета.

Френската армия купуваше мака от мео, а наред с него и тяхната лоялност. След това продаваше стоката на бин суйен, които имаха монопол върху трафика с опиум в Сайгон. С парите французите плащаха на местното опълчение и планинските племена да водят партизанска война, а бин суйен поддържаше реда в Сайгон.

Никога нямаше да успее да превоза сам пратката, помисли си Николай.

Беше постъпил правилно.

Имаше главоболие, което пулсираше в такт с двигателите на самолета и се засилваше от изгорелите газове. Перките бяха шумни, самолетът вибрираше и друсаше и Николай се зарадва, когато голямата метрополия се разстла под тях.

Самолетът обаче зави на югоизток, отдалечи се от града и продължи по крайбрежието. Не след дълго Николай видя нещо като военна база.

— Вунг Тау! — надвика шума Сингави. — Нос Сен-Жак!

Самолетът се спусна стръмно и кацна на военната писта. Камионите ги чакаха и хора от бин суйен в зелени паравоенни

униформи скочиха и бързо натовариха сандъците с опиум и гранатометите.

— Отивам да се изкъпя и да пийна нещо сносно — каза Сингави. Стисна ръката на Николай. — Може би ще се видим в Сайгон?

— За мен ще бъде удоволствие.

— Добре. Доскоро.

Появи се черна лимузина. Двама мъже с картечни пистолети слязоха от колата и придружиха Бай и Николай до задната седалка, след което бързо напуснаха пистата.

— Къде отива товарът? — попита Николай.

— Макът заминава за фабриката ни в Чолон — отвърна Бай. — Оръжията — на сигурно място.

— Докато не си получа парите, гранатометите си остават моя собственост и затова имам право да знам къде се намират — каза Николай.

Бай кимна.

— Така е. Отиват в Рунг Сат — „Блатото на убийците“.

— Доста цветисто.

— Това е базата на бин суйен — с усмивка обясни Бай. — Не забравяйте, че започнахме като „речни пирати“. Стоката ви ще бъде в пълна безопасност там.

— Кога ще си получа парите? — попита Николай.

— Имате ли банкова сметка в Сайгон?

— Предпочитам в брой.

— Както желаете — каза Бай. — Все ми е едно. Ще уредя да си получите парите утре. Чакайте ме в казиното „Льо Гранд Монд“.

— С каква гаранция разполагам?

Бай се обърна и го изгледа кръвнишки.

— С думата ми.

Сайгон беше прекрасен.

Николай си помисли, че прозвището му „Перлата на Ориента“ е напълно основателно докато пътуваше в синьото такси „Рено“ по Рю Катина.

Широкият булевард с неговите палми, кафенета по тротоарите, ресторантите, скъпите магазини и хотели изглеждаше идеално съчетание между френска и азиатска култура, сякаш някой беше избрал най-доброто от двете и ги бе събрал заедно в една чудесна и щастлива хармония.

Виетнамските полицаи с техните характерни бели униформи, полагаха стоически усилия да управляват буйния поток от ситроени и рена, велорикши, мотопеди „Веспа“ и рояците велосипеди, които се състезаваха за предимство в един хаос, който беше истинска смес от френски и азиатски стил на каране. Какофонията ставаше пълна с ревящите клаксони, дрънкането на звънци и добродушни ругатни на френски, виетнамски и китайски.

Малолетни улични търговци тичаха и се провираха през трафика, предлагайки вестници, оранжада или цигари на купувачи, попаднали в задръстване, седящи в кафенетата или просто вървящи по тротоарите.

Жените също са прекрасни, помисли си Николай — слаби, дребнички виетнамки в тесни копринени *ao dai* спираха пред витрините, а елегантните французойки, облечени в рокли, появили се едва миналата година по модните ревюта в Париж, се разхождаха бавно и показваха дългите си крака, привличайки безсрамните погледи на седящите в кафенетата мъже.

Таксито спря пред хотел „Континентал“ — огромна бяла колониална сграда в стил боз-ар, със сводести прозорци и фронтон. Беше *aperto* — онова време в късния следобед, когато привилегированата класа търсеше спасение от жегата след работния ден. Местният хайлайф се събираше на широката тераса на хотела, която гледаше към булеварда. От другата страна на булеварда се

намираше офиса на Американската информационна служба и „Континентал“ беше удобно място за пиене, размяна на клюки и разузнавателна информация (до такава степен, че кафенето се бе сдобило с прякор „Радио Катина“), или може би за намирането на компания за масата сега и за леглото по-късно.

Елис Хейвърфорд гледаше през мрежата против гранати към новопристигналия, докато Николай ставаше от задната седалка на малката кола. Беше облечен като типичен южноазиатски колонист в дрехите, които си бе купил в Луанг Прабанг. Виетнамски пикол в къси бели сака и черни панталони изтичаха да вземат багажа му и да го внесат във фоайето.

Радвам се да те видя, Николай, помисли си Хейвърфорд.

Имаше основания да смята, че Хел ще дойде в Сайгон, но се зарадва да установи, че е прав.

Николай мина покрай доста изненадващата бронзова статуя на Наполеон и отиде на рецепцията.

— Мосю Жилбер? — Служителят метис се усмихна. Беше му се обадил самият Бай Виен и затова се държеше подобаващо сервилно. — Добре дошли в „Континентал“. За нас е удоволствие да бъдете наш гост.

— Благодаря.

— Стаята ви е готова — каза служителят. — А мосю Мансини ви кани да пийнете, ако ви е удобно. В бара? В шест часа?

— Моля, предайте му, че за мен е чест — каза Николай. Сингави явно не си беше губил времето и беше съобщил на корсиканските си колеги за пристигането му в града.

Матийо Мансини беше дошъл в Сайгон след Първата световна война, беше се оженил за богата виетнамка и бе купил „Континентал“. Смятан за главата на корсиканската мафия Юнион Корс, в Сайгон той беше доверено лице на Бао Дай.

И приятел на Бай Виен.

Пиколото отведе Николай до четвъртия и последен етаж. Стаята беше просторна и с висок таван, с бели стени и сепла, но елегантна дървена мебел. Френските врати водеха към малка уединена тераса с

железни решетки. Вентилаторът на тавана раздвижваше влажния въздух и осигуряваше известно облекчение от жегата.

Николай даде бакшиш на момчето и изпита радост, че най-сетне може да остане сам за момент. Поръча студена бира, напълни ваната с гореща вода и се потопи с удоволствие в нея за цял половин час.

Хубаво бе отново да се озове в град и да се порадва на малко лукс и изтънченост, каквито не бе виждал откакто напусна Шанхай. Контрастът между почти врялата вода и студената бира му достави истинско удоволствие и Николай си позволи за няколко минути да се отдаде на царството на усещанията си.

После разгледа дъската за го.

Беше подобрил позицията си. Вече съм в безопасност извън Китай, помисли си той. Имам средства — или ще ги получа утре — и съм в Сайгон, а Бай Виен е мой патрон и закрилник.

Добре и пак добре.

И Соланж най-вероятно е също някъде в града.

Още по-добре.

Но въпреки това мисията ми е рискована.

Хейвърфорд седи в бара от другата страна на улицата и явно изобщо не го е грижа, че съм го видял. Знае, че съм жив и къде се намирам. Пекин и Москва също скоро ще научат, ако вече не са научили, и могат да изпратят хора да ме убият или отвлечат. Китайците са по-голяма заплаха, тъй като руснаците ще имат проблем с вкарването на свои агенти в Сайгон.

Прикритието „Жилбер“ е към края си. Трябва ми нова самоличност, при това бързо, ако искам да се измъкна от Сайгон. А преди да се махна, имам да свърша някои неща.

Но всичко това е след няколко хода, напомни си той. Следващата част от играта беше да разбере какво иска Мансини.

Корсиканецът го поздрави топло.

— Мосю Жилбер — каза Мансини. Целуна Николай по двете бузи, потупа го по раменете и продължи: — Добре дошли, добре дошли.

Миришеше на одеколон и тютюн.

— Благодаря, мосю Мансини.

— Наричайте ме Матийо, моля.

— Мишел.

Собственикът на „Континентал“ беше дребен, но изглеждаше невероятно силен, с широки гърди и яките, извити надолу рамене на бивш боксьор. Черната му коса бе сресана назад, на слепоочията проблясваха няколко сребристи косъма. Чисто белият му памучен костюм и бялата риза с монограм бяха ушити безупречно и той видя, че Николай го е забелязал.

— Ще ви запозная с шивача си — каза Мансини. — Виетнамец от ателие „Ботани“, надолу по булеварда.

— Поласкан съм.

— Нов ли сте в Сайгон?

— За първи път идвам тук.

— Добре ще си прекарате — каза Мансини. — Прекрасен град, прекрасен. Толкова много удоволствия предлага.

А ти какво от тях ми предлагаш? — запита се Николай.

— *Pastaga?* — попита Мансини, използвайки жаргонната марсилска дума за пастис. Внимателно следеше Николай за знак, че не го е разбрал.

— Не бих отказал един пастис — отвърна Николай. Соланж беше използвала думата много пъти и го бе запознала с гъстия жълт ликьор, братовчед на абсента.

— А, вие сте от юга — рече Мансини.

— От Монпелие — отвърна Николай и реши да сложи край на преструвките. — Но вие вече знаете това.

— Аз зная всичко, млади момко — дружелюбно рече Мансини. — Хайде, елате. Няма да ви обиждам с боклука, който сервираме на местните. Истинската стока е ей там.

Поведе Николай към изхода и към една уединена градина.

— Аз по произход съм от Корсика — каза той, докато вървяха. — Но вие вече знаете това. Знаете ли също, че корсиканците са най-добрите убийци на света?

— Така ли? — отвърна Николай. Зачуди се какво ли би казал по въпроса някой нинджа.

— Приемете го като факт.

И като предупреждение, помисли си Николай.

Влязоха в малка градина, където имаше неколцина по-възрастни мъже, насядали около две маси от ковано желязо. Всички бяха облечени в бели ризи и бели или светлокафяви широки панталони. Двама бяха нахлупили широкополи шапки, за да се пазят от слънцето.

Николай знаеше, че това са хора от Юнион Корс.

Мансини свали сакото си, метна го на облегалката на стола, седна и даде знак на Николай да направи същото.

— Това е най-новият ми гост — каза Мансини, след като Николай седна. — Мишел Жилбер.

Представи му всеки от петимата мъже — Антонучи, Гуарини, Рибieri, Сатри и Лучани, — като всеки от тях се ръкува с отривисто кимване. Мансини напълни чашата на Николай с пастис. Под погледите на останалите Николай взе гарафата с вода на масата и сипа малко, за да разреди питието си. После вдигна чаша, каза „Salut“ и отпи. Познаването на *pastaga* като че ли успокои групата. Мъжете насядаха обратно по местата си и продължиха да пият и да се припичат на слънце.

— Е, какво ви води в Сайгон? — попита Мансини.

— Бизнес — отвърна Николай.

— Как е баща ви? — поинтересува се Антонучи.

Антонучи изглеждаше в началото на петдесетте и беше толкова кльощав, колкото Мансини беше набит. Почернелите от слънцето предлакътници под навитите ръкави обаче изглеждаха като желязо и въпреки небрежните си, но скъпи дрехи, мъжът изглеждаше здрав като докер.

— Добре е — отвърна Николай. — Познавате ли го?

— Правили сме бизнес — каза Антонучи. — В миналото.

— Е — каза Николай и вдигна чашата си, — тогава да прием за бъдещето.

Пиха. После Антонучи вдигна чашата си към Мансини и рече:

— За новия ми съсед.

Мансини обясни:

— След дългогодишни опити най-сетне успях да купя хотел „Мажестик“, точно до нощния клуб на Антонучи.

— Нощният ви клуб? — повтори Николай.

— „La Croix du Sud“^[1] — каза Антонучи и добави многозначително: — Намира се в корсиканския квартал, до

пристанището. Там, където е целият внос и износ.

— Клубът му ще ви хареса — обърна се Мансини към Николай.

— Едно от удоволствията, за които говорихме.

— Елате довечера — каза Антонучи.

— Довечера? — попита Николай.

Антонучи се наведе над масата и го погледна право в очите.

— Довечера.

Малко по-късно Мансини и Антонучи излязоха през задната врата и се разходиха по широкия площад пред операта. От другата страна Сайгонската опера се издигаше в цялото си колониално великолепие. Останалите корсиканци се бяха разотишли. Беше „часът на лулата“, а тези отдавнашни жители на града бяха възприели много от местните навици.

— Какво мислиш? — попита Мансини.

— Умен младеж — отвърна Антонучи и спря за момент, за да запали отново пурата си. — Може би ще изкараме малко пари с него.

Прекошиха площада, който беше тих в тихия час преди вечерната прохлада да примамва навън млади влюбени, старци, хора, които искаха да се отпуснат и търсачи на забавления.

През живота си Антонучи беше видял много неща. Беше започнал като босоног овчар, но скоро реши, че тежкия труд и мизерията не са за него. Затова скочи на един кораб до Индокитай, озова се в Сайгон и за две години превърна групата момичета, на които бе сводник, в престижен бордей. Използва натрупаните пари да купи *Croix du Sud*, който сам по себе си носеше печалба, но в действителност изпираше парите, които беше изкарал с Мансини от контрабанда на хероин и злато в Марсилия.

Купуваха хероина направо от френската армия. Бай Виен беше основният купувач, а Ла Корс вземаше останалото. Печалбите бяха огромни дори след тлъстия процент, който отиваше за Бао Дай. С парите купуваха още клубове, ресторанти и хотели. Мансини притежаваше „Континентал“, а сега и „Мажестик“, Лучани бе собственик на „Палас“. Скоро корсиканците щяха да имат монопол в търговията с хероин в Сайгон. Ако не децата им, то поне внуците им

щяха да бъдат ресторантьори и хотелиери вместо контрабандисти на дрога и пари.

Животът беше добър и бе оцелял при французите, после при американците и за кратко при англичаните (които и без това бяха глупаци), а после отново при французите. Сега те отчаяно се нуждаеха от съюзници и си затваряха очите за хероина, и корсиканците изградиха добри взаимоотношения с бин суйен и Бао Дай.

Всичко това щеше да приключи, ако комунистите победяха и поемеха властта в страната, но въпреки това Антонучи си мислеше, че ще може да постигне разбирателство и с тях. Азия си е Азия и животът щеше да продължи както обикновено. Комунисти или не, мъжете пак щяха да искат жени и пари.

Корсика беше завладявана от всеки — от гърци, римляни, араби, турци, викинги, французи, германци — и корсиканците бяха свикнали да намират начин да живеят с всички тях. Това беше национална черта, наследен талант.

Но сега американците изместваха французите, а това беше съвсем различна история. *Les Amerloques*, „лудите американци“, бяха непрактични, пуритани и моралисти. Щяха да намерят начин да свалят Бао Дай и сложат на негово място свой човек, да започнат на чисто.

А сега се беше появил този млад Жилбер и се носеше слух, че е продал на Виет Мин пратка крадено американско оръжие.

— Трябва да научим повече за този Жилбер. Използвай белгийското джудже, не мога да се сетя името му...

— Дьо Ланд — каза Мансини. — Странен дребосък. Но като че ли може да надуши абсолютно всичко.

— Полезен е.

— Много полезен.

Жилбер можеше да е точно това, за което се представяше — наследник на фамилията търговци на оръжие. Но пък от друга страна, можеше и да е агент на френското разузнаване. На Дьозием, на SDECE^[2] или може би на Сюрте^[3]. Или може би служи на американците, както прави голяма част от света напоследък? Може пък да е просто млад мъж, опитващ се да направи удар. В този случай може да направим пари заедно.

— Вече го направих — отвърна Мансини. — Още преди да пристигне. Джуджето казва, че май е точно този, за когото се

представя. Хората на Бай Виен твърдят същото. Поръчах да претърсят стаята му, докато пиехме *pastaga*.

Ще, видим, помисли си Антонучи. Погледна Мансини и изрече древния израз:

— *Per tu amicu*.

— *Per tu amicu* — ритуално отговори Мансини.

За приятелството.

---

[1] Южен кръст (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Служба за външна документация и контрашпионаж (SDECE) — френското външно разузнаване от 1944 до 1982 г., когато е заменено от Главна дирекция за външна сигурност (DGSE). — Б.пр. ↑

[3] Сюрте (Surete Nationale) — Главно управление за национална сигурност, поделение на френската полиция, основано през 1812 г. Смятано е за една от първите организации за борба с престъпността в света. Създадено е по модела на тайната полиция на Наполеон, но с участието на мнозина бивши престъпници, тъй като основателя на Сюрте — Йожен Франсоа Видок смятал, че „само един престъпник може да се бори с престъпленията“. По модела на Сюрте са създадени Скотланд Ярд и ФБР. — Б.пр. ↑

Бяха претърсили стаята му.

Внимателно и професионално, забеляза Николай, но въпреки това я бяха претърсили. Преди да излезе, беше отскубнал косъм от косата си и го бе сложил през двете чекмеджета на бюрото, а сега косъмът го нямаше.

Нямаше значение — нямаше да намерят нищо, което не би трябвало да намират.

Мансини ли беше поръчал това? Вероятно, макар че можеха и да са французите. Те имаха какви ли не полицейски и разузнавателни служби в Сайгон, за никоя от които не можеше да се каже, че се отнася с особена почит към правото на личен живот.

А корсиканската мафия очаква присъствието му в *La Croix du Sud* тази вечер. Защо? За да бъде разпитан, прелъстен, наблюдаван, заплашван, може би убит? И това нямаше значение — за да изпълни задачата си, той трябваше да прави бизнес в Сайгон, а корсиканците ясно му бяха дали да разбере, че не може да прави бизнес в Сайгон без да прави бизнес с тях.

Остави го за по-нататък, каза си той. Имаш и друго нещо за вършене.

Наплиска лицето си с вода, за да отмие потта и леко замайващия ефект от ликьора, после слезе долу и излезе на улицата.

Рю Катина беше кехлибарена в сумрака под светлините на уличните лампи. Николай спря за момент, за да се ориентира. В единия край на булеварда беше пристанището, а в другия — характерните кули близнаци на катедралата „Нотр Дам“.

Повървя пет пресечки и стигна до магазинче на име „Интернационална филателия“. Човекът зад тезгяха беше сикх с характерния тюрбан. По трите стъклени лавици имаше наредени пощенски марки, повечето редки, много от тях — доста скъпи.

— Мога ли да ви помогна, сър?

— Питам се — каза Николай, използвайки кода за връзка с Виет Мин, който му бе дал Ю, — дали случайно нямате „Митен“ от хиляда

деветстотин и четиринадесета?

— Синя или зелена, сър?

— Зелена.

„Зелена“ означаваше, че не се намира под непосредствена заплаха и че могат да продължат.

— Ще трябва да проверя в склада, ако позволите.

— Благодаря.

Човекът изчезна за по-малко от минута и се върна с тънък прозрачен плик. Внимателно го отвори и показа на Николай блокчето марки. Николай го вдигна срещу светлината да го прегледа и каза:

— Да, ще ги взема.

— Петстотин и четиридесет пиастра, моля.

Николай плати.

Сикхът прибра марките в плика, запечата го и го постави в по-голям плътен плик, който подаде на Николай. Той го прибра в джоба на самото си и излезе. Спря при една будка за вестници, купи си днешния брой на *Journal d'Extreme Orient* и пакет цигари, после продължи надолу по улицата, намери свободна маса в едно кафене на име *La Pagode* и си поръча бира.

Отвори вестника и почете малко, докато пристигне бирата — беше чудесно изстудена. После извади плика и, като прикриваше ръцете си с вестника, го отвори и прочете написаното от вътрешната страна на залепващата се част:

„Утре в един часа идете в аптека «Саро». Купете две опаковки ентеровиоформ, после идете при плувен басейн «Нептуна» и чакайте.“

Зашеметяващо елегантни виетнамски жени, облечени в коприна, бавно се разхождаха по тротоара, напълно давайки си сметка за ефекта, който предизвикват. Имаше също и *metis*, смесеното наследство на Азия и Европа — невъзможно красиви с техните златисти кожи и бадемови очи, чийто блясък сякаш казваше, че Изтокът и Западът определено могат да се срещнат и че наистина е възможно да получиш най-доброто от двата свята. От време на време се виждаше и по някоя *colon* с руса коса като Соланж.

Николай усети, че тялото му откликва и се почувства малко гузен.

Но ако идването на нощта предизвикваше определена сексуална възбуда, то означаваше също така опасност. Виетнамската полиция и френските военни патрули излязоха по улиците, напомняйки прозаично, че този прекрасен град е и бойно поле. Ресторантите на булеварда имаха мрежи против гранати, а в очите на полицаите не се виждаше обичайното отегчение от рутинните обиколки, а бдителност пред реалната заплаха. Бин суйен обикаляха улиците с техните зелени джипове, някои от които имаха монтирани отзад картечници.

Николай довърши бирата си, остави няколко пиастра и си тръгна.

Бернар дьо Ланд откри шефа на сайгонския клон на SDECE в кабинета му.

Service de Documentation Exterieur et de Contre-Espionnage.^[1] Само френската бюрокрация е способна да измъдри подобно име, помисли си Дьо Ланд.

Sans prelude^[2] Дьо Ланд взе бутилката касис от бюрото, сипа си една чаша и настани слабото си тяло в креслото. Около бюрото бе страшно задимено и пепелникът на полковник Рейнал вече преливаше.

Рейнал беше дебел мъж с големи тъмни петна под очите. Дьо Ланд си помисли, че се дължат на безкрайните часове зад бюрото, пушенето и долнопробната храна, която поглъщаше докато четеше купищата доклади, които пристигаха всеки ден. Ако работата ти е да следиш всичкия шпионаж в Сайгон, натоварването е наистина свирепо.

— Имаме си нов играч в града — каза Дьо Ланд. Корсиканците го бяха помолили да разбере всичко, което може за този Жилбер, а бизнесът на Дьо Ланд беше да купува и продава информация. Ако можеше да прави и двете едновременно, още по-добре.

Рейнал въздъхна. В града и без това имаше прекалено много *стари* играчи и един нов беше последното, което му трябваше.

— И кой е той?

— Представя се като Мишел Жилбер — отвърна Дьо Ланд. — Отседнал е в „Континентал“.

Рейнал отказа да захапе въдицата.

— Може да е просто някакъв бизнесмен.

— Възможно е — съгласи се Дьо Ланд, докато се обслужваше с второ питие и една от цигарите на полковника. — Само дето е бил с корсиканците на следобедния им пастис.

Рейнал отново въздъхна. Като истински парижанин презрението към корсиканците беше въпрос на обществен дълг за него и негодуваше, че работата го принуждава най-малкото да ги търпи, ако не да им сътрудничи активно в Сайгон.

— Какво искат от този... Жилбер, така ли му беше името?

— Така — Каза Дьо Ланд. — Кой знае?

Наистина, помисли си Дьо Ланд. Кой знае какво е намислила Юнион Корс? Мазните пръсти на корсиканската мафия не изпуснаха нито едно сладко парче. Намести се по-удобно в креслото и се загледа в бавно въртящия се вентилатор на тавана.

Рейнал беше привързан към белгийското джудже, пък и Дьо Ланд беше полезен. Малко пиастри от време на време, няколко жетона за казиното, момиче — не беше много. А Рейнал се нуждаеше от хора точно сега — особено от такива, които го предупреждаваха за новодошлите.

„Операция Х“ (Как така не сме измислили по-тъпо име?) вървеше гладко и не бива да позволяваме на нищо да ѝ попречи, помисли си той. Ако „Х“ се провали, като едното нищо ще изгубим войната, а заедно с нея Индокитай и последните останки от Френската империя.

Лично той не даваше и пет пари за това — далеч повече предпочиташе да пие в някой цивилизован *boote*^[3] в Монпарнас, но от професионална гледна точка беше ужасно важно. Работата му бе да потуши бунтовете на Виет Мин на юг и ако това означаваше противни операции като определено противната „Х“, то *c'est la guerre*^[4].

Новината на Дьо Ланд беше стара. Сингави вече беше докладвал, че Жилбер явно е продал оръжие на Бай Виен и е станал свидетел на част от „Х“ в Лаос. Рейнал имаше резерви към решението на Сингави да позволи на Жилбер да лети с пратката опиум, но Сингави отговори, че Бай Виен не му е оставил друг избор.

— Дьо Ланд?

— Да?

— Нещо против да се поразходиш и да изпиеш по едно с този Жилбер? — попита Рейнал. — Да го преслушаш?

— Щом желаеш, Патрис.

— Моля.

— Разбира се.

Рейнал отвори едно чекмедже, извади измачкан плик и го плъзна по бюрото.

— За разходи.

Дьо Ланд взе парите.

- [1] Служба за външна документация и контраразузнаване (фр.).
— Б.пр. ↑
- [2] Без предисловия (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] нощен клуб (фр.). — Б.пр. ↑
- [4] това е войната (фр.). — Б.пр. ↑

108.

Сюе Син подряза една лоза от камъка и вдигна очи към приближаващия млад монах.

— Какво има? — попита той. Не обичаше да го прекъсват.

— Имам съобщение за теб.

— Е, какво по-точно?

— Поръчаха ми да ти кажа — малко озадачено рече момчето, — че „камъните на го са перли“.

— Благодаря.

Момчето остана да стои.

— Можеш да си вървиш — каза му Сюе Син.

Отново се зае с работата си и се усмихна.

Николай Хел беше в Сайгон.

Даймънд получи съобщението и веднага отиде в кабинета на Сингълтън.

Изгуби цели четирийсет минути в чакалнята, преди да получи разрешение да влезе.

Старецът дори не вдигна очи от доклада, който четеше.

— Да?

— Хел е в Сайгон.

Сега Сингълтън го погледна.

— Сериозно?

Шефът беше в едно от онези настроения, при което всеки отговор бе във формата на една-единствена въпросителна.

— Сър — продължи Даймънд, — изглежда е пристигнал на борда на френски военен самолет с пратка оръжия. Носят се слухове, че става въпрос за гранатомети.

Тази информация направи Сингълтън донякъде по-разговорлив.

— Откъде е излетял самолетът?

— От С. К.

— Това инициалите на Сиенг Кхуанг ли са?

— Да, сър.

Сингълтън се замисли за момент.

— Е, това не е добре.

— Не, не е.

Още по-лошото бе, че Даймънд беше получил тази информация не от Хейвърфорд, а от Сингави, който му се беше обадил по телефона малко след като Хел напусна нос Сен-Жак. Французинът го беше помолил да открие всичко възможно за този Мишел Жилбер. Сингави се тревожеше, че Жилбер може би е поддържал връзки с Виет Мин и особено с Ай Куок. Виетнамските специални части на Сингави търсеха Ай Куок от месеци, но без резултат.

— У кого са оръжията в момента? — попита Сингълтън.

— У Б. С. — отвърна Даймънд, но видя киселата физиономия на Сингълтън и добави: — Бин суйен.

— Хел е доста находчив.

— Може да се каже.

— Да не би да искаш да кажеш още нещо за него?

— Не, сър.

Сингълтън се облегна и се замисли. Този Хел наистина е забележителен, реши той.

Забележителен, непредсказуем и опасен.

— Погрижи се за това — каза Сингълтън.

— Какво да кажа на Хейвърфорд?

Сингълтън се замисли за невероятното бягство на Хел от Пекин.

— Защо да му казваш каквото и да било?

И продължи да чете доклада.

Даймънд остана да стои няколко секунди преди да се досети, че е свободен. Усещайки презрителния поглед на секретарката върху гърба си, той забърза към изхода. В асансьора откри, че е плувнал в пот и избърса чело с опакото на дланта си.

После осъзна, че всичко вървеше като по вода. Хел най-сетне щеше да бъде елиминиран и...

Ами ако Хел каже на Хейвърфорд какво е видял в Лаос?

Ами ако Сингълтън разбере, че...

Излезе от службата и си запази място във военен полет до Сайгон.

Уж блестящият Хел беше влязъл направо в капана му.

Градовете, размишляваше Николай, докато вървеше по булевард Бонар, са като жени на определена възраст.

Вечерта прикрива признаците на стареене, изглажда бръчките, засенчва разрухата, подсилва златистия блясък на младите години. Същото беше и в Сайгон, който вечерта се превръщаше в дама в изрязана черна рокля и диаманти на шията.

Хейвърфорд несъмнено беше чудесен агент от разузнаването, но хич не го биваше като оперативен работник на улицата и тромавите му опити да проследи Николай бяха почти комични. Николай обаче бързо се отегчи от играта и буквално се обърна към него при часовниковата кула на централния пазар.

Изглеждаше сам, но Николай огледа тълпата за други агенти. Трябваше да признае, че бе почти невъзможно да се определи дали има такива. Можеха да се смесят с купувачите и продавачите в оживения павилион. Все пак се огледа дали някой не е прекалено бдителен, прекалено незаинтересуван или такъв, който само за миг установява зрителен контакт с Хейвърфорд.

Вмъкна се в тълпата, заобиколи и излезе зад него.

— Не се обръщай — нареди му Николай. — И върви.

— Спокойно — каза Хейвърфорд. Но продължи да върви. Въпреки всичко, зае нападателна позиция. — Къде беше? Безпокоях се за теб.

— След като уреди да ме убият ли? Трогнат съм.

— Не знам какво се е случило в Пекин — каза Хейвърфорд. — Екипът за измъкване беше на уреченото място, а после ти просто изчезна.

— Искаш да кажеш, че екипът за *елиминирание* беше на уреченото място.

— Какво говориш? — попита Хейвърфорд, докато вървяха покрай сергии, предлагащи всичко от студена супа до копринени слънчобрани. — Ако нещо в Пекин се е объркало, нямам нищо общо с това.

Но все пак се замисли. Възможно ли бе онова тъпо копеле Даймънд да е подбрал екипа така, че да се опита да унищожи Хел? Какво мислиш? — запита се той. Разбира се, че е възможно. И сега Хел обвинява теб.

Николай го подкара към улицата. Вечерното движение по булевард Соме беше доста натоварено. Ако Хейвърфорд се канеше да опита нещо, трябваше да го направи на пазара.

— Вече можеш да се обърнеш.

Хейвърфорд се обърна и го изгледа с обидено изражение.

— Сигнал си до погрешен извод. Нямам представа какво е станало там. Може китайското разузнаване да ти е скроило капан, някой може да е предал информация, не знам. Как успя да...

— Дължиш ми пари — каза Николай. — Както и нов паспорт и едни адреси в Съединените щати. Ще забравя паричния дълг, но...

Гледай ти, помисли си Хейвърфорд. Хел беше направил точно това, което смятах, че ще направи. Изумително — и показателно.

— Николай, достави ли онези оръжия на...

— Искam паспорта и адресите.

— Разбира се — каза Хейвърфорд. — Няма проблем. Всъщност, колкото по-бързо, толкова по-добре. Трябва да изчезнеш, Ник. Цял свят те търси.

Николай подозираше, че под „да изчезнеш“ Хейвърфорд всъщност имаше предвид буквалния смисъл, но така или иначе нямаше друг избор, освен да продължи.

— Кога можеш да ми осигуриш адресите и документите?

— Утре — отвърна Хейвърфорд. — Или най-късно вдругиден. Ще уговорим място за среща...

— Аз ще ти кажа часа и мястото — прекъсна го Николай. — Къде е Соланж?

— Не знам. Защо...

— Не ми харесва да ме лъжеш — озъби му се Николай. — Довели сте я тук, защото знаете, че ще се появя.

— Нещо си се объркал, Николай.

— Да бе. Също като за Пекин, нали?

Видя една приближаваща по улицата велорикша, махна му да спре и поведе Хейвърфорд към бордюра.

— Качвай се.

— Не...

— Качвай се.

Хейвърфорд се качи.

Когато се обърна, Хел беше изчезнал.

111.

Ю получи съобщението от Сайгон.

Хел беше установил контакт.

Интересен човек си ти, Николай Хел — помисли си Ю.

112.

Хейвърфорд седеше във велорикшата и размишляваше върху намеренията на Николай Хел.

Дали беше дошъл в Сайгон заради Соланж?

Или поради някакви други причини?

И ако е второто, какви са те?

Колкото до Соланж, как и защо беше дошла в Сайгон и какво правеше тук? Спомни си заповедта на Сингълтън във Вашингтон. *Tu si умен младеж. Подмами го да дойде.*

Е, май и двамата го направихме.

Николай се чувстваше напълно в свои води в Чолон.

Китайският квартал му приличаше на една по-влажна и по-бедна версия на някогашния Шанхай. Малките сергии и магазинчета бяха същите, неоновите реклами също, миризмите на готвено и дървени въглища, благовонията от храмовете, виковете, смехът, тълпите — всичко това му напомняше, че китайците са големи скиталци и пилигрими, които носеха своята култура със себе си и възпроизвеждаха старите си градове в новите.

Вървеше по главната улица Лао Ту и се чувстваше като у дома си. Чолон се славеше като опасно място нощем, особено за *квейло*, но Николай никога не се беше чувствал застрашен дори и в най-долните коптори на Шанхай. Същото беше и тук, дори когато зави от главната улица и тръгна по тесните алеи на квартала, застроен с четириетажни жилищни сгради.

Те също изглеждаха досущ като онези в Шанхай — правоъгълни дървени постройки с мънички балкони, по които беше простряно пране. Мъже във фланелки без ръкави стояха облежнати на перилата и пушеха, жените вътре на висок глас им задаваха някакви прозаични въпроси в опит да завържат поне някакъв разговор със съпрузите си.

На самата улица младежи в пъстроцветни ризи и тесни панталони се събираха по ъглите и се оглеждаха за евентуални възможности да изкарат лесни пари, но не виждаха такава във високия европеец, който вървеше така, сякаш знаеше много добре къде отива и какво прави. Че дори ги поздравяваше на китайски, когато минаваше покрай тях. Оставиха го на мира.

Николай намери адреса, който търсеше.

Миниатюрното фоайе вонеше на застоял опиумен дим.

Николай се изкачи по скърцащото разкривено стълбище на втория етаж. Коридорът беше тесен и с криви стени, които сякаш се бяха уморили и им се искаше да си легнат. Отвори се врата и някаква жена, облечена в тясната червена копринена рокля на проститутка, го изгледа за момент, после тръгна по коридора.

Николай почука на вратата на стая 211.

Никой не отговори. Почука още два пъти, после натисна дръжката. Не беше заключено.

Льотов дремеше в ратанения стол до малкия прозорец. В стаята бе тясно и задушно, голите гърди на руснака лъщяха от пот. Носеше жълто-кафяв панталон и сандали, лицето му беше изпито и не се беше бръснал от няколко дни.

Лулата за опиум лежеше в скута му.

Отвори клепачи и видя Николай. Очите му бяха жълти и мътни, с разширените зеници на надрусан наркоман.

— Къде беше, по дяволите? — промърмори той на руски. — Помислих си, че си мъртъв.

— Имаше моменти, когато и аз споделях това мнение.

— Тук съм от седмици — горчиво рече Льотов, явно стоварвайки вината за пристрастеността си към опиума върху туткането на Николай.

— Задържаха ме — отвърна Николай. — Не предполагах, че ще бъда сериозно ранен. Това ме забави със седмици. Въпреки това се извинявам. Браво на вас, че ме изчакахте.

Льотов бавно се надигна от стола и се затътри из стаята сякаш търсеше нещо, но не можеше да се сети какво точно или къде се намира.

— Не знаеш какво е — проплака той. — Да бягаш, да се криеш в този хотел, никога да не знаеш кога... И така прибягнах до местния порок.

Николай буквално надушваше лъхация от него страх и параноя.

— Виждам.

— Надменен кучи син — изтърси Льотов. — Ти и той, надменни кучи синове.

Николай предположи, че „той“ се отнася за покойния Юрий Ворошенин. Но Льотов вече го беше отегчил.

— У вас ли са?

— У мен са — каза Льотов.

Както се бяха уговорили на срещата си в Пекин, Льотов бе взел паспорта и личните документи на Ворошенин, в това число и спестовната му книжка в Индокитайската банка в Сайгон, където руснакът имаше не само сметка, но бе наел и сейф в трезора.

— Е?

— Търся ги, не виждаш ли?

Разбута някакви дрехи по пода, намери малка кожена папка и я вдигна тържествуващо.

— Ето. Ето ги безценните ти книжа. Копелета, и двамата.

Николай взе папката и прегледа съдържанието ѝ. Откри паспорта на Ворошенин, няколко спестовни книжки, написани на ръка бележки.

— Къде са ми парите?

Николай извади пачка банкноти от джоба си и ги подаде на Лъотов.

— А останалите? — остро попита руснакът.

— Уговорката ни — напомни му Николай — беше една трета сега, а останалите — след като получа достъп до сейфа в трезора.

Документите изглеждаха истински, но нямаше начин да каже дали наистина е така преди да ги използва по предназначение.

— Кога ще бъде това? — попита Лъотов.

— Утре. Ще се срещнем някъде.

— Едва успявам да се накая да изляза от тази стая.

— Но излизате да си купите опиум, нали? — попита Николай.

— Едно момче го носи. — Лъотов се изкиска. — Румсървис.

Трябва да го убия, помисли си Николай. Това беше разумната, а може би и милостивата постъпка. Пушачът на опиум е неуправляемо, умствено разстроено същество, което може да си отвори устата и да разкаже всичко на всички.

Всъщност, съмняваше се, че Лъотов е в състояние да се добере до другия бряг от реката и да прибере останалата част от възнаграждението си за документите на Ворошенин, но уговорката си беше уговорка.

— Ако предпочитате, мога да ви преведа парите. В някоя банка наоколо.

— Ако предпочитам — измънка Лъотов. — Ако предпочитам. Къде е онова проклето момче? Случайно да знаеш колко е часът? Май съм си изгубил часовника.

Николай се досещаше, че часовникът е бил „изгубен“ в някоя заложна къща или просто откраднат от момчето или от някой друг гост на тази долнопробния хотел, докато Лъотов е сънувал опиумни сънища. Погледна своя часовник и каза:

— Осем и половина.

— Къде е онова момче? — отново попита Лъотов. — Не знае ли, че ми трябват... трябват ми онези пари да се разкарам от тази дупка, да намеря някое спокойно място, където да не ми се налага да се озъртам всяка секунда...

— Препоръчвам ви Коста Рика — каза Николай.

Лъотов не го слушаше. Отпусна се отново в стола и се зазяпа навън. Николай взе стиснатите в ръката му банкноти и ги напъха в джоба на панталона му, за да има поне някакъв шанс да ги запази.

После си тръгна.

На стълбището се размина с момчето.

Французойката със саксофона облиза устните си, хвърли поглед към Николай, уви ги около мундщука и засвири.

Николай, който седеше на една от предните маси на *La Croix du Sud*, не можеше да пропусне неприкрития жест, усмихна се в отговор и отпи от специалитета на клуба — бренди със сода. Женската група — дванайсет французойки в къси рокли с пайети — изпълняваха отлично музиката на Глен Милър и Томи Дорси.

После Николай видя как един подобен на гном мъж, джудже с дълга коса, червена брада и огромен корем се клатушка към масата на късите си криви крака. По тлъстите му бузи се лееше пот и ужасно приличаше на малък космат локомотив, който всеки момент ще дерайлира.

— Не пипайте там — приятелски каза той, седна и кимна към оркестъра. — Това е личният харем на Антонучи.

— И дванайсетте ли?

— Доста енергичен дребосък е.

Саксофонистката отново го погледна.

— Просто е дружелюбна — каза Николай.

— Ще си изяде боя, ако стане по-дружелюбна — отвърна Дьо Ланд. — Ако искате жена...

— Не искам.

Джуджето протегна ръка.

— Бернар дьо Ланд, някогашен жител на Брюксел, сега оказал се в това безвкусно затънтено място, където женският чар е обратнопропорционален на баналността на кухнята. Кълна се в солените сълзи на свети Тимотей, така и няма да разбере как някой изтънчен чревоугодник може да умре от преяждане тук. Макар че се опитвам, опитвам се.

— Мишел Жилбер. — Николай вдигна чашата си. — *Sante*.^[1]

— *Sante*.

— *Comment ca va?*^[2]

— Толкова добре, колкото може да се очаква, като се има предвид, че току-що вечерях в *Le Givral*, ако изобщо може да се нарече „вечеря“ — изсумтя гномът. — И мога само да кажа, че онзи, който е направил грешката да приготви соса айоли, със сигурност е от някой от недотам просветените райони на Сицилия, вероятно от село, чиито тънещи в невежество жители са лишени по рождение от вкус и обоняние. Балансът, или по-точно липсата на такъв, между чесъна и зехтина свидетелства за откровено варварство.

Николай се разсмя, което окуражи Дьо Ланд да продължи с унищожителната си реч.

— Фактът, че така или иначе успях да погълна цялата варена риба и едно агнешко бутче, които бяха приготвени толкова посредствено, че биха докарали сълзи от отегчение дори на осъден на доживотен затвор, е свидетелство както за толерантността, така и за лакомията ми, макар че съм по-надарен с второто качество, отколкото с първото.

Дьо Ланд беше приятна компания. Нещатен дописник за няколко телеграфни агенции, той се беше установил в Сайгон да отразява „проклетата война“. Докато пиеха, запозна Николай със *status quo bellum*^[3].

Виет Мин бяха силни на север и повечето сражения се водеха именно там. Бяха слаби на юг и особено в делтата на Меконг, но все пак бяха в състояние да извършват партизански набези в провинцията и терористични атаки — бомби, гранати и подобни неща — в Сайгон. Легендарният им водач Ай Куок се криел, но според слуховете готвел нова офанзива в делтата.

От политическа гледна точка, Бао Дай бил марионетка на французите и се интересувал далеч повече от рушветите, хазарта и елитните момичета, отколкото от това да се опитва наистина да управлява, още по-малко да извоюва независимост от Франция. Ако се вярва на слуховете (а Дьо Ланд им вярваше), той използвал огромните субсидии, плащани му от американците, за да си купува имоти във Франция. Освен това бил партньор на Бай Виен и Юнион Корс, получавал тлъст дял от печалбите от опиума, който бил продаван във Виетнам от бин суйен и прехвърлян под формата на хероин във Франция и Съединените щати от корсиканската мафия.

В замяна двете престъпни организации му помагали да поддържа реда в Сайгон и в Чолон, китайския квартал от другата страна на река Сайгон.

— Това е свърталището на бин суйен — каза Дьо Ланд. — Но пък там могат да се намерят и най-добрите казина, храна и бардаци.

— А освен квартала?

— Рунг Сат — отвърна Дьо Ланд. — „Блатото на убийците“. Там не се ходи, *mon ami*. Отидеш ли, не се връщаш.

Разговорът замря, докато седяха и се наслаждаваха на доста сексапилния оркестър. Не бяха единствени. На бара имаше една голяма и шумна група млади мъже, по всяка вероятност френски войници в отпуската, които гледаха жадно и явно бяха благодарни, че виждат европейки. На другите маси седяха мъже, които приличаха на журналисти или държавни служители. Или пък на шпиони, помисли си Николай. Също като Дьо Ланд.

„Дописникът“ беше доста изкусен за европейец. Неусетно се беше опитал да преслуша Николай, да разбере с какво се занимава, но Николай му каза малко или съвсем нищо, освен това, че търси „възможности за бизнес“.

А сега Дьо Ланд каза:

— Дрога, оръжие, жени и пари.

— Извинете?

— Казахте, че търсите възможности за бизнес — поясни Дьо Ланд. — Най-добрите възможности в Сайгон са контрабанда на опиум, оръжие, курви или пари.

Погледна към Николай, за да види каква ще е реакцията му.

Такава нямаше.

Парчето свърши и оркестърът се оттегли на почивка. Един сервитьор приближи и каза на Николай:

— Мосю Антонучи би желал да се срещнете отзад.

Николай стана от стола си.

Дьо Ланд стори същото.

Сервитьорът поклати глава.

— Само той — каза той, посочвайки с брадичка Николай. — Без вас.

Дьо Ланд сви рамене.

— Ще ходя в един нощен клуб в Чолон, ако искате да ми правите компания. Можете да ме намерите в *L’Arc-en-Ciel*. Всеки бакшиш го знае.

— Не съм сигурен.

— Ще си прекараме чудесно — каза Дьо Ланд. — Ще пийнем, може да поиграем в казиното. Приятелят ми Хейвърфорд ще бъде там. Добро момче — казва, че е нещо като дипломат, но е шпионин, разбира се.

— Звучи интересно — каза Николай, — но...

— О, елате — прекъсна го Дьо Ланд. — Говори се, че и самият Бао Дай ще бъде там. Доста добър контакт за човек, който се надява да прави бизнес тук.

— Ще опитам — каза Николай.

И последва сервитьора към задната стая.

---

[1] Наздраве (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Как сте? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] статуквото на войната (лат.). — Б.пр. ↑

Николай седна пред бюрото срещу Антонучи.

— Харесва ли ви заведението ми? — попита корсиканецът.

— Да, много е добро.

В малкия кабинет отзад цареше изненадващ безпорядък. Николай беше очаквал по-спретната, по-делова атмосфера. Върху бюрото имаше купчини документи, писма, стари вестници и препълнени пепелници. Над него висеше лампа, чийто абажур беше изпоцапан от мъртви буболечки.

Един от гангстерите на Антонучи — висок, дебел мъж — се беше облегал на стената и несъмнено нарочно се беше погрижил издутината под сакото му да личи. Антонучи запали отново пурата си, като я въртеше внимателно около пламъчето на запалката. Когато остана доволен от равномерното горене, отново насочи вниманието си към Николай.

— Вие сте млад човек. Амбициозен.

— Това проблем ли е?

Антонучи сви рамене.

— Може би да. Може би не.

Зачака отговор, но Николай разбираше, че всеки отговор на подобен широк начален гамбит може да бъде единствено грешка. Затова просто отпи от брентито си и зачака Антонучи да постави следващия камък.

— Амбицията е нещо хубаво у един млад мъж — каза той. — Стига да е достатъчно зрял, за да знае, че наред с амбицията би следвало да проявява и уважение.

— Младостта си мисли, че е измислила света — рече Николай. — А зрелостта уважава света, който намира. Не съм дошъл в Сайгон да го променям или да проявявам неуважение към традициите му, мосю Антонучи.

— Радвам се да го чуя — каза Антонучи. — Според традицията, никой не може да върти определен вид търговия в Сайгон без да прояви уважение към определени хора.

Значи Юнион Корс вече знае за сделката ми с бин суйен, помисли си Николай. Бай Виен ли им беше съобщил, или сънародникът им Сингави? Лично Николай би заложил на втория.

— Ако някои хора традиционно контролират, да кажем, търговията с оръжие — нека ги наречем „уважавани хора“, — то това е традиция, която един млад мъж със сигурност би пожелал да почете.

— Вие сте рядко мъдър за годините си.

— С извинение за прямотата — рече Николай, — какъв е традиционният процент тук?

— Доколкото знам, зависи от конкретния товар, който пристига или заминава — отвърна Антонучи. — Но, да кажем, три процента са традиционни. Поне така съм чувал.

— Три? — повдигна вежда Николай.

— Три.

Николай вдигна чашата си.

— Е, в такъв случай да пием за традицията.

— За традицията — повтори Антонучи. — *Per tu amici*.

Николай пресуши чашата си и стана.

— Отнех прекалено много от времето ви. Благодаря, че се срещнахте с мен и ми предложихте мъдрия си съвет.

Антонучи кимна.

След като Николай си отиде, Антонучи се обърна към мутрата.

— Кажи на Ивет, че искам да я видя през следващата почивка.

Петнайсет минути по-късно саксофонистката влезе в кабинета.

— Заглеждаш се по непознати, а? — попита я Антонучи.

— Не! Просто се опитвам да бъда любезна с клиентите!

Антонучи си свали колана и го сгъна на две.

Е, помисли си Николай, докато излизаше да си намери такси, Юнион Корс иска своя дял.

Защо не? Това е цената да правиш бизнес тук.

Качи се в едно синьо „Рено“, което го откара по булевард Гал йени, през моста Дакоу и отново в Чолон.

Таксито спря на улица Трун Хунг Дао до двуетажна сграда в стил ар деко с крещяща фасада в бледомораво и зелено. Николай влезе в *Arc-en-Ciel* мина през дългата тераса с мрежа против гранати, прекоси ресторанта и се качи горе в нощния клуб. Барът беше пълен с привлекателни китайски проститутки в прилепнали *чеон-сам*, които се мъчеха да разговарят с клиентите, на фона на компилацията от гръмки хитове на Арти Шоу, изпълнявани от филипински оркестър.

Дьо Ланд също беше на бара.

— Какво пиете? — попита той Николай.

— Какво трябва да пия?

— Ами, предлагат бира „Тигър“ и „Кадлинг“, при това *студена* — отвърна Дьо Ланд. — Правят също и посредствен джин фис.

— В такъв случай ще пия от него — каза Николай и извади няколко пиастра от джоба си. — Мога ли да почерпя?

— Вие сте истински джентълмен.

Николай поръча и плати двата джина, след което любезно отклони на китайски поканата на едно работещо момиче, което се опита да се настани в скута му и му предложи плътски удоволствия, нечувани в света на простосмъртните.

— Човек с желязна воля — отбеляза Дьо Ланд. — Същинска цитадела на въздържанието.

— Все пак признавам, че е изкушаващо.

— Че отдайте се тогава.

— Не тази вечер.

Дьо Ланд го изгледа дълго и преценяващо, след което попита:

— Да не би да сте влюбен?

Николай сви рамене.

— Аххх — въздъхна Дьо Ланд. — Не само човек с желязна воля, но и верен. Впечатлен съм, наистина впечатлен.

— На вашите услуги.

— Но аз несъмнено ще се отдам на поривите на плътта по-късно — рече Дьо Ланд. — Разбира се, стига да ми останат пари за целта. Скръбно е, когато значителната дебелина на мъжкия член е неприятно засегната от нищожната дебелина на пачката. За съжаление, уникалната природа на останалата част от мен по принцип изключва любовни планове от некомерсиално естество. Жените ме намират за очарователна компания на масата, но не за чак толкова желан за разходка до будоара. Така че в общи линии съм ограничен до меню, от което мога да избирам. И тъй като това е тъжната истина, сексуалното ми бъдеще зависи от прищевките на малкото колело в *Le Grand Monde*, най-великолепния храм на боговете на шанса в Сайгон, и в безспирните ми опити да накарам единия порок да плати за другия.

— И го правите?

— Рядко — тъжно каза Дьо Ланд. — Ако опитът е най-добрият учител, аз съм изключително лош ученик. Как мина разговорът ви с Антонучи?

— Чудесно — отвърна Николай. — Просто искаше да ме предупреди да стоя по-далеч от саксофонистката.

И двамата знаеха, че това е увъртане.

— Той е от Юнион Корс, нали знаете — рече Дьо Ланд, като следеше каква ще бъде реакцията на Николай.

— Какво е това?

— Не ме баламосвайте, *mon ami* — отвърна Дьо Ланд, — и ще ви се отплатя със същото.

— Добре тогава, кажете ми, във ваше лице приятел ли имам, или полицейски доносник?

— Не мога ли да бъда и двете?

Разсмяха се и Николай поръча по още едно питие.

— Като че ли знаете как стоят нещата тук — каза той.

— Това ми е работата.

— Търся група френски филмови актриси — рече Николай.

— Че кой не търси?

— Пристигнали са миналата седмица — каза Николай. — Дали по някаква случайност не знаете в кой хотел са отседнали?

— Дали не знам? — повтори Дьо Ланд. — Настаних се от другата страна на улицата като куче с надеждата да ги зърна. В „Райска птица“.

На Николай му се искаше да остави питието си и направо да отиде в хотела. Тя бе *толкова близо*. Но той потисна желанието си и реши първо да се погрижи за работата. Всяко нещо по реда си, каза си той. После можеш да я намериш.

— Проявявате ли интерес? — попита Дьо Ланд.

— Също като вас.

— Не е същото — отбеляза Дьо Ланд. — Вие имате шанс, приятелю. Кълна се в златните косъмчета на селската девица, имате шанс.

Допиха питиетата си и прекосиха улицата до *Le Grand Monde*.

Казиното се намиреше в двор, защитен от висока здрава стена с бодлива тел отгоре. Отвън патрулираха воини на бин суйен пеша и в джипове с монтирани картечници. Пазачите на входа ги спряха и набързо ги претърсиха за оръжия или експлозиви.

— Това е Сайгон напоследък — отбеляза Дьо Ланд, докато държеше ръцете си вдигнати, за да го обискират. Пазачът му кимна да влезе, после претърси Николай и също го пусна. Двамата влязоха през широкия вход в огромната бяла сграда.

С високите си тавани и полилеи казиното бе доста сносен опит за подражание на първообразите в Монако и по Ривиерата. Трийсетината игрални маси бяха покрити с тежко зелено кадифе, мебелировката, имитация на стила от края на XIX в., беше чиста и добре поддържана.

Голямата зала беше изпълнена с възбудено бърборене, ликуващи викове и проклятията на изгубилите, трополене на зарове, тракане на жетони и въртене на рулетки. Облак от цигарен дим беше надвиснал над триумфите и разочарованията.

Хейвърфорд играеше на рулетка. Хвърли бегъл поглед към Николай, постави няколко жетона на масата и се загледа във въртящото се колело.

Спечели.

Бай Виен, блестящ в копринения си костюм и с прекрасна китайка подръка, стоеше и гледаше играта.

— Кой е това? — попита Николай.

— Бай Виен — отвърна Дьо Ланд. — Шефът на бин суйен. Той и Бао Дай са собственици на вертепа. Искате ли да ви запозная?

— Не изгарям от желание — каза Николай.

— Рано или късно ще се наложи, ако смятате да правите бизнес в Сайгон — отбеляза Дьо Ланд.

— Точно сега единственият бизнес, който смятам да правя в Сайгон, е на рулетката — отвърна Николай.

Отидоха до гишето на касиера и си купиха жетони, след което се върнаха на масата и Дьо Ланд надлежно изгуби на първото си залагане.

— В името на косматата торба на свети Антоний! — изруга Дьо Ланд. — В името на неутолимия апетит на дъщерите на Дардон! В името на невъобразимата перверзия на сестрите на...

— Зле ли върви? — поинтересува се Николай.

— Осъден съм на целомъдрие, родено от сиромашия — отвърна Дьо Ланд.

Николай пристъпи до масата и се загледа в играта. Изглеждаше съвсем проста — участниците залагаха и топчето спираше на число от едно до трийсет и шест. Играчите можеха да избират дали да правят трудни „вътрешни“ залагания на конкретно число или група числа, или по-вероятните да се паднат, но носещи по-малка печалба „външни“ залагания на четни нечетни или на червено-черно. Комбинациите на залаганията изглеждаха безкрайни, но дори едно дете можеше да види, че шансовете за успех винаги са в полза на банката.

— Дано да имате по-добър късмет от моя — каза Хейвърфорд. Изглеждаше малко мрачен зад намаляващата купчина жетони пред себе си. Протегна ръка. — Елис Хейвърфорд, между другото.

— *Un bon ami*^[1] — рече Дьо Ланд. — Чудесно момче, за американец.

— Мишел Жилбер — представи се Николай и попита: — С какво се занимавате в Сайгон, господин Хейвърфорд?

— Просто Елис — отвърна Хейвърфорд. — Работя в Информационната служба на Съединените щати.

— Предавате информация или я събирате? — поинтересува се Николай.

— Първо второто, после първото — отвърна Хейвърфорд, който явно се забавляваше от играта. — А вие? Какво ви води в Сайгон?

— Времето.

Хейвърфорд се разсмя.

— Свирепата жега или непоносимата влажност?

— Първо второто, после първото.

— Смятате ли да си опитате късмета? — попита Хейвърфорд.

— На...

— На рулетката.

— Може и да опитам — рече Николай.

Започна предпазливо, като заложи скромните два пиастра на черно и спечели. Остави печалбата си на масата и добави още три жетона на черно, спечели и се прехвърли на червено.

Крупиеото завъртя колелото, топчето заподскача и спря на 27.

Червено.

След още две червени и едно прехвърляне отново на черно Николай беше събрал прилична купчина жетони. Около масата се събра малка тълпа, привлечена от стадния инстинкт на комарджиите към поредицата успешни удари. Сред зяпачите беше и самият Бай Виен, който стоеше в другия край на масата и наблюдаваше Николай със смесица от отегчение и любопитство.

Николай му хвърли един съвсем бегъл поглед, но се замисли кога и дали той ще изпълни обещанието си да му плати.

Премести жетоните си на числото 10.

— Залагам — каза той на крупиеото.

— Това са хиляда долара, човече — обади се Хейвърфорд.

— *Mon ami*, шансовете са...

— Едно на трийсет и седем — довърши Николай. — Наясно съм. Изглеждаше очевидно.

Неколцина присъстващи побързаха да зложат на черно; някои от по-храбрите зложиха на границата между 9 и 10. Съмняващите се пък предпочетоха червеното.

— *Rien ne va plus* — обяви крупиеото, слагайки край на залаганията, и завъртя колелото.

Топчето спря на 10.

— Как разбрахте къде ще се падне? — попита Хейвърфорд.

— Невероятно — промълви Дьо Ланд. — В името на сбръчкания папски скротум...

Николай премести спечелената купчина жетони на кръста между числата 17, 18, 20 и 21.

— Приберете ги, в името на нацупената анална кухня на...

— Не правете глупости, Мишел.

Николай погледна през масата към Бай, който просто се усмихна, сякаш не му пукаше, че Жилбер разорява банката. Но пък на него *наистина* не му пука, помисли си Николай.

— Ъгъл — каза Николай. Ако топчето се паднеше на някое от четирите числа, щеше да спечели.

Останалите бързо направиха залози за и против него.

— *Rien ne va plus.*

Топчето спря на 18.

— Платено.

— Приберете ги.

— Пир, казвам ти, дори в това колониално чистилище... и, в името на срамните косми на Мона Лиза, *жените*, които можеш да имаш, цели *купища*...

Николай бутна жетоните си отново на 10.

— ... цици и задници като балите сено на Сезан, и...

Бай погледна към Николай и кимна, сякаш казвайки „Моля, заповядай“.

— ... такова разнообразие, петзвезден сексуален бюфет, в името на сгорещената сперма на...

Николай погледна към Бай.

— Залагам.

— Това е лудост — промълви Дьо Ланд.

Хейвърфорд само поклати глава. Комарджиите около масата се впуснаха да правят залозите си.

— *Rien ne va plus.*

Колелото се завъртя. Топчето заподскача и затрака. Николай обаче не го гледаше — погледът му беше спрял върху Бай, който го посрещна със същата сковава усмивка. Николай чу как колелото забавя и спира, чу как тълпата ахна в един глас, когато крупието обяви:

— *Dix.*

Десет.

Николай не направи никакъв опит да вземе жетоните си или да промени залога.

— Мишел, ти спечели — чу гласа на Дьо Ланд. — Не бъди глупак, мой нови приятелю. Това са много пари.

— *Encore*^[2] — каза Николай. — Залагам.

— *Mon ami*, пръскаш парите си на вятъра!

— Цяло състояние!

Николай погледна към Бай, който сви рамене.

Крупиято сложи край на залаганията.

Топчето се завъртя.

Подскочи...

Падна на 12...

И отскочи на...

Десет.

Бай обърна гръб на масата, прегърна жената през кръста и тръгна към бара.

Николай прибра жетоните си, които възлизаха на малко повече от 100 000 долара.

Бай беше платил пълната цена на гранатометите.

Цялото казино говореше за изумителния удар на новодошлия.

Николай отиде на бара и поръча питиета.

— Добра игра — каза Дьо Ланд.

— Наистина — иронично добави Хейвърфорд.

— В името на сините вени по светите цици на Джейн Ръсел, беше забележително! — разпалено продължи Дьо Ланд. — За момент си помислих, че задръстените от мазнини артерии на претовареното ми сърце, които приличат по-скоро на *pate de foie gras*^[3], отколкото на кръвоносни съдове, всеки момент ще се пръснат! В името на туптящия хуй на Тор, човече, направо ме ужаси! Но съм радостен, радостен, направо преливам от щастие за невероятния ти късмет. *Sante!*

— *Sante* — отвърна Николай.

— Никой не може да победи това казино — каза Дьо Ланд.

Освен, помисли си Николай, ако собственикът на казиното не ти дължи голяма сума незаконни пари и не е намерил хитър и забавен начин да ти плати. И манипулира рулетката както си иска.

Изведнъж суматоката около входа на казиното отново се засили. Охранителите си запробиваха път към шума. През отворената врата

Николай видя как отпред спира конвой големи черни лимузини. Появи се капитан Сингави, след което от първата кола се изсипа група бойци на бин суйен с извадени картечни пистолети, докато други бързо правеха кордон от автомобилите до вратата.

— Нима е възможно? — попита Дьо Ланд с известен сарказъм в гласа си. — Нима имаме кралско посещение?

Третата кола спря, бойците отвориха задната врата и от нея излезе виетнамец на средна възраст в бяло вечерно сако. Охранителите се оглеждаха трескаво наоколо в търсене на евентуална заплаха.

— Това е Бао Дай — обясни Хейвърфорд на Николай. — Императорът плейбой.

И раздвижи пръсти, имитирайки движенията на кукловод.

Бао Дай се обърна и протегна ръка в купето, явно да помогне на някой друг да слезе от задната седалка.

— Надявам се да е последната му любовница — каза Дьо Ланд. — Носят се слухове, че била фантастична.

Николай гледаше как жената излиза грациозно от автомобила.

Беше фантастична.

Соланж.

---

[1] Добър приятел (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Отново (фр.). — Б.пр. ↑

[3] пастет от гъши дроб (фр.). — Б.пр. ↑

Носеше черна рокля с модно дълбоко деколте, а русата ѝ коса беше прибрана назад, за да разкрие дългата ѝ шия, като само един кичур беше нарочно оставен да се спуска до рамото ѝ.

Соланж хвана предложената ръка на Бао Дай и го остави да я поведе през кордона стражи, които безуспешно се опитваха да не зяпат високата елегантна францужойка, която бе най-новата любов на императора.

— Чух, че била „филмова актриса“ — каза Дьо Ланд. — Поне тя самата се представя за такава.

— Не бих имал нищо против да участвам в *този* филм — обади се Хейвърфорд.

Николай се застави да не зашлеви тъпото му лице, но не успя да предотврати изчервяването, което опари собствените му бузи. Когато то отмина, погледна Хейвърфорд в очите, но дори да се беше засрамил, американецът не го показва с нищо.

— Нямам нищо общо с това — прошепна той на Николай.

Ако не си ти, кой друг би могъл?

— Не е зле да си император — отбеляза Дьо Ланд, докато Бао Дай и Соланж влизаха в казиното.

Николай гледаше как Бао Дай запознава Соланж с различни важни клечки, гледаше я как подава ръка, за да бъде целуната, как се усмихваше, пускаше остроумни забележки и заслепяваше всички. Изглежда се чувстваше съвсем естествено в това общество, даже малко прекалено естествено за вкусовете на Николай, който се подразни от самия себе си, че изпитва такава...

Признай си, каза си той. Думата е „ревност“.

Искаше му се да отиде при Бао Дай и да го убие с един-единствен удар.

Начинът, по който онзи я опипваше и галеше голата ѝ ръка показваше ясно на всички, че той е нейният собственик. Беше противно и Николай се ядосваше, че тя го позволява.

Двуличник, обвини се той.

Ти си курва не по-малко от нея. И двамата се продават, и двамата играете роли. И ако тя играе своята роля добре, същото се отнася и за теб, „Мишел Жилбер“.

— Не мисля, че ще бъдем представени каза Дьо Ланд.

Хейвърфорд се усмихна.

— Не сме достатъчно високо в йерархията за подобно нещо.

Дьо Ланд въздъхна.

— Значи не ми остава друго, освен да точа лиги от разстояние.

— Зле за теб, добре за *Le Parc Aux Buffes* — отбеляза Хейвърфорд. Куртизанките на казиното далеч надхвърляха ограничените финансови възможности на Дьо Ланд, но *Le Parc* предлагаше меню за всякакви бюджети.

И тогава тя го видя.

Тъй като беше висока, погледна над рамото на кавалера си и забеляза Николай. Само най-проницателният наблюдател можеше да долови лекия трепет, преди зелените й очи да се стрелнат за миг към Хейвърфорд, но Николай го видя.

Тръгна към тях.

Бай Виен изглеждаше изненадан от натрапването.

Николай погледна към Бао Дай, но адресира думите си към Соланж.

— Мишел Жилбер, бивш жител на Монпелие и Хонконг. *Enchante, mademoiselle.*^[1]

— *Enchante, monsieur* — отвърна Соланж и го предупреди с поглед, след което се обърна към Бао Дай.

Императорът забеляза грубия подход на белия към любовницата му, но с лекота скри раздразнението си.

— Добре дошли във Виетнам, мосю Жилбер. Какво ви води в Сайгон?

— Благодаря, Ваше превъзходителство — отвърна Николай. — Започвам бизнес. Манифактура.

— Великолепно — каза Бао Дай. — И какво ще произвежда манифактурата ви?

— Мислех си за марионетки — отвърна Николай, гледайки императора право в очите. — Нали се сещате... кукли на конци.

Това беше преднамерена обида и всички наоколо го разбраха. Бао Дай обаче само се усмихна и попита:

— Какви кукли на конци по-точно?

— Френски, може би — отвърна Николай. — Или може би американски?

— Не знаех, че американците са запознати с подобни неща — обади се Соланж.

— Да, вентрилоквистите им ги използват. Наричат ги, момент да се сетя... — Николай отново погледна Бао Дай в очите, — да, „чучела“. Всъщност, доста е хитроумно. Чучелото уж говори, но, разбира се, говори всъщност вентрилоквистът. Но ако не знаете, бихте могли да се закълнете, че...

— Да, мисля, че разбираме идеята, мосю — каза Соланж и леко се обърна, за да даде знак на Бао Дай, че би желала да продължат нататък.

— Е, желая ви успех в бизнеса, мосю Жилбер — рече Бао Дай. — Ако можем по някакъв начин да улесним начинанието ви, не се колебайте да ни уведомите. Винаги сме готови да поощрим предприемачите.

— Да, чух за това — каза Николай. — Дори в Лаос хората ценят високо желанието ви за сътрудничество.

Бао Дай затвори очи за момент и ги отвори отново. Когато клепачите му се вдигнаха Николай видя, че очите му са помътнели от съдържаната ярост.

— Залагате ли, мосю Жилбер?

— Малко, Ваше превъзходителство.

— Току-що измъкна цяло състояние от заведението — обади се Бай Виен.

— Наистина ли? — повдигна вежди Бао Дай. — Е, в такъв случай може би бихте желали да направим едра малка игра?

— За мен ще бъде чест.

— Предпочитам игри, в които се срещат играч срещу играч.

— Аз също.

— Добре — каза Бао Дай. — Всъщност, станах голям почитател на американския покер.

Соланж не сваляше замръзналата усмивка от лицето си, но Николай ясно виждаше, че е бясна. Гледаше го с очи, които казваха

„Изчезвай“.

Усмихна ѝ се.

— Залозите ще бъдат високи — каза Бао Дай с надеждата, че ще го смути.

Николай погледна към Соланж и отвърна:

— Обичам високите залози.

— Всъщност, без ограничения — добави Бао Дай.

— Още по-добре.

— Ще се погрижа да приготвят масата в отделната стая — каза Бай.

— Ще дойдете ли с нас? — обърна се Николай към Соланж.

Новината, че новодошлият е обидил Бао Дай и че предстои игра на покер, бързо се разнесе из казиното.

Бай Виен мина покрай Николай и измърмори:

— Тази игра няма да бъде нагласена, нали се сещаш.

— Надявам се да се погрижиш да не бъде.

Николай тръгна към бара.

— Господи, човече — изсъска Дьо Ланд. — Да не си полудял? Да обиждаш императора. Ще нареди да ти прережат гърлото. Но, в името на любовта на майка ми, с която щеше да ме обсипе, ако не беше толкова ужасена от онова, което излезе от утробата ѝ, наистина имаш железни топки, Жилбер. Звънящи, огромни, великолепни топки.

— Какво ще правите? — попита Хейвърфорд.

— Ще играя покер — отвърна Николай. — А вие?

— Май и аз ще играя покер — отговори Хейвърфорд и тръгна да търси Бай Виен.

Бай се радваше на популярност. Няколко секунди по-късно Бао Дай го дръпна настрана.

— Искам да бъде разорен. До последния пиастър.

А Дьо Ланд каза на всеки, който си направи труда да слуша:

— В името на лъскавото шкембе на Буда, не бихте ли дали мило и драго да сте в онази стая?

---

[1] За мен е удоволствие, госпожице (фр.). — Б.пр. ↑

На кръглата маса седяха шестима души. Николай, Бао Дай, Бай Виен, Хейвърфорд, Сингави и крупнето.

Бай Виен обяви правилата — казиното щеше да раздава картите, но пред играчите ще се върти бък, който да определя реда на залаганията. „Раздаващият“ можеше да избере една от две игри — открит покер със седем карти или закрит с пет, като при втория се отваря с чифт валета или нагоре. Нямаше да има глупости като свободни карти и жокерите се изваждаха от тестето. Важно бе също, че няма таван за залаганията.

Николай седна с чаша неразредено малцово уиски и погледна към Соланж, която стоеше до рамото на Бао Дай като някакъв талисман за късмет. Унизително, помисли си той. Унизително, евтино и далеч под достойнството ѝ.

Освен ако не играеше някаква роля, определена ѝ от американците. Точно както ти участваш в мелодрамата им. Но каква е нейната роля?

Бао Дай подреди жетони на няколко спретнати купчинки. Хейвърфорд седна отляво на Николай, Бай — отдясно.

Цепиха за първото раздаване. Бай спечели и избра игра с пет карти.

Николай взе ръката си.

Два часа по-късно стаята бе пълна със застоял цигарен дим и натрупано напрежение. Хейвърфорд вече беше почти извън играта, както и Бай Виен. Сингави имаше скромна купчинка жетони пред себе си, а Николай и Бао Дай бяха големите победители и се носеха с пълна скорост към последното изпитание.

Николай намираще самата игра за неописуемо досадна и елементарна, тъй като три дълги години в затвора бе слушал как американските пазачи играят безкрайните си раздавания. Покерът беше лишен от нюанси и находчивост и бе болезнено детински в

сравнение с го. Всичко се свеждаше просто до анализ на риска и управление на парите, а елементарната математика показваше, че петима играчи след определен брой раздавания най-общо ще получат едни и същи ръце. В този смисъл играта смътно напомняше на го, тъй като изискваше да решиш дали да бъдеш агресивен или да отстъпиш.

Въпреки това битката срещу Бао Дай му се стори завладяваща. Беше изненадан колко много му се иска да вземе парите на императора и да го победи пред Соланж.

Та стана дума за липса на нюанси, помисли си той.

Взе картите си и видя, че е получил чифт дами и чифт десетки. Беше достатъчно да участва в залагането и хвърли жетоните си, а Бао Дай вдигна залога.

Получи петата си карта — десетка спатия.

Бао Дай откри, Николай плати и заложи отгоре.

Хейвърфорд хвърли картите си на масата.

— Тази вечер не ми върви.

Сингави изгледа напрегнато Николай, чието лице бе спокойно и непроницаемо. Изсумтя презрително и избута жетоните си в средата на масата.

Бао Дай се усмихна през масата.

— Блъфирате.

— Може.

Императорът плати и вдигна залога.

Николай и Сингави платиха.

Бао Дай свали картите си — червен флош.

— Фул — каза Николай и прибра жетоните.

Сингави изруга.

Бао Дай само се усмихна, но Николай видя лекото изчервяване от гняв и отчаяние по бузите му. Хвърли поглед към Соланж, която бързо се обърна, отиде до бара и донесе на Бао Дай ново уиски.

Николай погледна купчината си жетони. Имаше повече от две хиляди пиастра, или около 120 000 долара.

Беше ред на Бай Виен да раздава. Той поръча ново тесте и обяви игра със седем открити карти. Крупиято размеси картите и Бай Виен цеди.

Николай погледна двете си закрити карти.

Нищо обещаващо — четворка и петица спатия.

Първата му открита карта беше вале купа.

Бао Дай получи дама каро и заложил.

Николай остана в играта.

Следващото раздаване му донесе осмица спатия, а Бао Дай получи дама пика. Императорът вдигна очи, усмихна му се и вдигна с триста пиастра. Николай хвърли чиповете, за да види следващата си карта.

Вале каро.

— Имаме чифт валета — обяви раздаващият.

Хейвърфорд се отказа.

Бао Дай получи двойка, но тъй като имаше по-силна ръка, вдигна с още петстотин пиастра и Николай остана в играта, за да му се падне петица купа.

Императорът получи дама спатия.

— Имаме тройка дами.

Погледът на Соланж бе почти тъжен. Бао Дай заложил още петстотин, облегна се и погледна към Николай.

— Още ли предпочитате да играете играч срещу играч?

Николай не беше сигурен дали играе срещу играч или срещу играч и казиното, но отвърна:

— Да, предпочитанията ми не са се променили.

— Е...

Николай избути жетони за петстотин пиастра в средата на масата.

Бай Виен се отказа.

Сингави, който имаше открит чифт десетки, остана в играта.

— Оптимист по душа съм — обясни той.

Крупиято раздаде последната открита карта.

Николай получи шестица купа.

На Бао Дай се падна деветка пика.

— Без промяна — каза раздаващият.

Бао Дай вдигна с още триста.

Сингави също се отказа.

— Явно и на мен не ми върви. — Стана, отиде до бара и си наля перно.

— Значи оставаме само ние двамата — каза Бао Дай.

— Както и беше замислено — отвърна Николай. Погледна нахално Соланж и тя се извърна.

— Мисля, че дамата се умори — рече Бао Дай. — Какво ще кажете това да бъде последната ни игра?

— Нищо против — каза Хейвърфорд. Бай и Сингави побързаха да се съгласят.

Бао Дай повдигна вежда към Николай.

— Стига да има победител и победен — каза Николай.

— Мисля, че мога да ви уверя, че ще има.

Чудно ми е дали можеш, помисли си Николай, като си спомни, че съюзникът и делови партньор на императора беше поръчал новото тесте, притежаваше казиното и крупието. Днес направих цяло състояние и все още ми е останало достатъчно, за да започна нов живот.

Императорът има открита тройка. Съдейки по агресивното му залагане, в ръката си крие четвърта дама. Имам само един шанс да бия картите му — трябва да изтегля седмица спатия. Шансовете са против мен.

Бао Дай се пресегна и погали ръката на Соланж.

Николай вкара жетоните си в играта.

Раздадоха картите.

Бао Дай посегна към своята.

— Нека не гледаме — каза Николай.

— Моля?

— Нека не гледаме, Ваше превъзходителство — предложи Николай и избута всичките си жетони в средата на масата. — И нека направим тази игра последна.

— Това е лудост — промълви Хейвърфорд.

Зелените очи на Соланж проблеснаха като изумруди.

— Той вече може да има каре дами, знаеш го — изсъска Хейвърфорд.

Много добре го знаеше. Погледна към Бай, за да се опита да разбере дали играта е нагласена.

Не успя.

Бао Дай пое дълбоко дъх и също избута чиповете си.

— Плащам — каза той. После погледна към Бай и попита: — Разполагам ли с кредит тук?

— Разбира се — шеговито отвърна Бай, но лицето му беше напрегнато, сякаш се надяваше императорът да не направи онова, от

което се боеше.

Той обаче смяташе да стори тъкмо това.

— Плащам — повтори Бао Дай — и вдигам с две хиляди пиастра.

— Не разполагам с парите.

— Зная — сладко отвърна Бао Дай. — Предупредих ви, че няма таван. Тъжният факт е, че нямате работа в тази игра. Играх си с вас като с... марионетка.

Бай изглеждаше отвратен. Сингави заби поглед в масата, а Хейвърфорд намери нещо интересно на тавана. Всички се чувстваха неудобно заради Бао Дай. Той беше унизил самия себе си като мъж.

Соланж пък гледаше право към императора и на лицето ѝ се изписа презрение. Появи се само за миг и бързо се смени с безразлична маска, но Николай го видя, а това беше достатъчна победа.

— Е, в такъв случай, лека нощ — каза Николай и понечи да стане.

— И вие разполагате с кредит — каза му Бай и изгледа кръвнишки Бао Дай.

— До две хиляди пиастра ли? — попита Николай.

— Точно така.

Искрено ли е предложението на Бай, или картите са манипулирани и ме подлъгва да загубя още повече? Спасих ти живота, помисли си Николай, докато го гледаше. Би ли ми погледил номер сега?

Седна на мястото си.

Погледна към Соланж, която отвърна на погледа му.

— Плащам — каза Николай.

Бао Дай обърна закритите си карти и показа ръката си.

Първата му карта беше дамата купа.

Каре дами.

Погледна към Николай и презрителната му усмивка сякаш казваше: „Нали ти казах, че нямаш място тук. Ръката е моя, мангизите са мои, жената е моя“.

Николай обърна последната си закрыта карта.

Седмица спатия.

— Боже мой, ти си богат човек — отбеляза Дьо Ланд.

Вярно беше — Николай беше спечелил достатъчно пари от Бао Дай, за да си уреди живота.

Все пак трябваше да признае, че императорът марионетка беше приел загубата с любезно благоволение. Нищо чудно, помисли си Николай — той лесно можеше да компенсира парите със средствата, които взимаше от американците и с процента, който получаваше от хазарта, проституцията и търговията с наркотици.

Въпреки това се изискваше кураж да победиш могъщия Бао Дай и името Мишел Жилбер се повтаряше на стотици езици в Чолон още преди Николай да напусне казиното.

— Ще ти уредя охрана — предложи му Бай.

Всички тези пари, помисли си престъпният бос. Макар че криминалните елементи в Чолон обикновено се страхуваха да дразнят бин хуйен с обири на тяхна почва, тази огромна сума можеше да провокира по-груби действия. Някои бяха готови да рискуват живота си и живота на семейството си за подобно състояние.

— Не е необходимо — отвърна Николай.

— Съветвам те да ми позволиш да прибера жетоните ти в сейфа — каза Бай. — Утре сутринта ще ти уредя въоръжен ескорт до банката.

— Много мило от твоя страна — каза Николай. — Приемам.

Хейвърфорд приближи Николай и прошепна:

— Това беше глупаво и опасно.

— Така е.

— Утре в бар „Спортинг“. В пет часа.

— Добре.

В основната зала настана суматоха, докато Бао Дай се готвеше да си тръгне. Императорът погледна назад към Николай, махна му с ръка и изчака охраната му да се строи.

Соланж погледна през рамо към Николай.

— Къде ще идем сега? — попита Дьо Ланд.

— В *Pare Aux Buffes* — отговори Николай достатъчно високо, за да го чуе Соланж.

Тя се извърна.

Мома, мадам на бордея, която вече знаеше за новопридобитото богатство на този Жилбер, ги очакваше.

— Мосю Жилбер, *bienvenue*^[1] — изчурулика тя и двойната ѝ брадичка затрепери. — Поздравления за триумфа ви! Вашето удоволствие е и мое удоволствие.

— Благодаря. — Моето удоволствие е твоя *печалба*, помисли си той, но това няма значение.

— Но това заведение не е за човек с вашето положение — каза Мома. — Трябва да дойдете с мен отзад, където е резервирано за нашите *специални* момичета.

Николай почти усети завистта на Дьо Ланд.

— Предполагам, че приятелите ми ще бъдат също толкова добре дошли, мадам.

— Разбира се. — Усмивката на Мома стана още по-широка, за да обхване и Дьо Ланд. — Всеки приятел на мосю...

Последваха я през двора покрай въоръжени пазачи от бин суйен, които държаха под око дългата опашка войници, търпеливо чакащи не толкова специалните услуги. Публичният дом беше модел за расово разнообразие и толерантност и Николай забеляза многообразието на френските сили във Виетнам — авиодесантчици от метрополията, бойци от Чуждестранния легион от цяла Европа, дългурести сенегалци и дундести виетнамци.

Мома ги въведе в една отделна постройка, пищно украсена в колониален *fin de siècle*. Николай я намери за гротескна и безвкусна в сравнение с простата елегантност на японските домове за гейши.

Къщата на Огледалата беше толкова елитно заведение, че само много богатите знаеха за съществуването ѝ и можеха да си позволят качеството на предлаганите тук услуги. Подобно на най-изтънчените френски ресторанти, човек нямаше място тук, ако му се налага да пита за цената.

Мома позвъни с малко звънче и зад нея бързо се строи цял взвод момичета по ранг и достойнства — избор за всякакъв вкус и

предпочитания. Повечето бяха азиатки в тесни, пъстри *чеон-сам* или бели сатенени *ао даи*, но имаше и няколко европейки в нощници, които буквално стърчаха с една глава над останалите. Една от тях имаше дълга до раменете коса и едри гърди, едва прикрити от полупрозрачната материя.

Мадам забеляза, че погледът на Николай е спрял върху нея.

— Това е Мари — прошепна тя. — Белгийка. Също като французойките... но *по-мръсни*.

Вместо нея Николай си избра една китайка. Черният ѝ, украсен с цветя *чеон-сам* беше закопчан до шията, черната ѝ коса бе прибрана на стегнат кок.

— Лин Лин ще ви достави удоволствие — каза Мома.

— Не се съмнявам — отвърна Николай. — Моля, пишете избора на приятеля ми на моята сметка.

— Вие сте добър приятел.

— Чувствам се като прероден — рече Дьо Ланд, който оглеждаше редицата жени с очите на изгладнял чревоугодник, изучаващ менюто на четиризвезден парижки ресторант. Разкъсваше се от колебание между една знойна славянка от Белград и японка, която изглеждаше като изваяна от алабастр. — Никой не иска да бъде сметнат за лакомник, Мишел, но...

— Нямам нищо против да харча парите на Бао Дай — каза Николай. — Вземи и двете.

— В името на приапизма на папата, Мишел!

Лин Лин (макар да бе повече от ясно, че „Хубавка Хубавка“ не е истинското ѝ име) хвана Николай за ръката и го поведе към покоите си. Не наруши личното ѝ пространство с въпроса как е истинското ѝ име. Псевдонимът беше дребен трик да запази малката частица от себе си, която бе останала само нейна.

— Да се съблека ли, или предпочитате вие да го направите? — попита тя.

— Можеш да се съблечеш — отвърна Николай. Не се заблуждаваше относно естеството на тези отношения. Не желаше преструвките от рода на романтика и съблазняване. Това тук бе най-обикновена сделка.

Тя разкопча своя *чеон-сам* и го окачи в малкия гардероб. Николай се съблече, тя окачи и неговите дрехи, след което го взе в ръка и

коленичи за встъпителната игра, за която Николай знаеше, че всъщност представлява дискретна проверка дали е здрав. След като остана удовлетворена, тя го придърпа в леглото. На Николай му хареса, че тялото ѝ е стройно и слабо, от онзи вид, описван от китайците като „мършава кобила“ — по-скоро дзен градина, отколкото знойната и пищна оранжерия, каквато беше Соланж.

Дали в момента е в леглото с Бао Дай? Дали подръпва конците на марионетката и го кара да танцува според желанията ѝ?

Изненада се на този внезапен проявление на сексуална ревност. Беше толкова... западно. Непрагматично и глупаво. Насочи вниманието си отново към изключително привлекателната гола жена в леглото, която го гледаше с очакване.

— Пусни косата си, моля — каза той.

Тя посегна към тила си и свали емаилираната игла. Черната ѝ коса заблестя около раменете ѝ. Облекчена, че може да разговаря на китайски, тя съвсем откровено се осведоми за другите му предпочитания.

— Желаете ли да започнем със „Средния път“ и евентуално да продължим с „Донасяне на огъня от другата страна на планината“? — попита тя.

— Всъщност, не — отвърна Николай.

— Не ме ли намирате за привлекателна?

— Намирам те за много привлекателна — каза Николай. — Но е толкова приятно да слушам прекрасния ти китайски, че за мен ще е изключително удоволствие да прекараме времето в разговор.

Тя го изглежда с любопитство, но заговори. Той изсумтяваше любезно от време на време и тук-там се включваше с някоя и друга дума, но мислите му бяха другаде.

Грубото ти отношение към Бао Дай беше глупост, каза си той, а гневът ти към Соланж — нечестен. Преднамерено да си създадеш враг в лицето на владетеля означава просто да се изложиш на опасност, а колкото до отношението ти към Соланж — нима наистина *искаш* да я набуташ в обятията на друг?

Ще бъдеш щастливец, ако изобщо пожелае да те погледне отново.

Изчака във фоайето Дьо Ланд да се върне от бюфета си. Не след дълго джуджето се заклатушка по коридора на омекналите си крака.

— Адски щедро от твоя страна, Мишел — каза Дьо Ланд. — Чак прекалено, ако мога да кажа, но ако угаждането дори на новите приятели е твой порок, приветствам порока ти във всичките му разнообразни форми и причудливи пермутации. Като стана въпрос...

— Ти си търговец на информация, нали? — прекъсна го Николай.

— Да — отвърна Дьо Ланд. — Имаш информация за продаване ли?

— Искам да се сдобия с информация.

— Ще го направя с щедра отстъпка за теб, приятелю — заяви Дьо Ланд. — За кого, ако мога да попитам... всъщност, мога, трябва и съм длъжен да го направя?

В таксито на път за Сайгон Николай му каза от какво се нуждае.

— Късметът не ти изневерява — отвърна Дьо Ланд. — В името на радостно умореното ми и жестоко употребено мъжество, късметът не ти изневерява.

Да се надяваме, помисли си Николай.

---

[1] добре дошли (фр.). — Б.пр. ↑

Соланж си представи, че лежи на плажа на Фронтинян, а Бао Дай е малка вълничка, която непрекъснато я залива.

Вълничката — най-сетне — се пречупи.

Изчака любезно подobaващата реч на посткоиталната близост и взаимни похвали, после се пресегна за цигара.

— Проявяваше доста голям интерес към теб — каза Бао Дай и стана да си вземе пура и да си сипе скоч. — Питие?

— Не, благодаря. Кой е проявявал интерес?

Бао Дай се усмихна снизходително.

— Моля те, скъпа, повярвай, за тази нощ се пренаситих от игри. И двамата знаем, че имам предвид твоя красив сънародник.

— Онзи Жилбер ли?

— Онзи Жилбер.

Соланж стана от леглото, наметна бяла копринена роба и стегна колана около кръста си. После седна на канапенцето в стил Луи XIV и го погледна.

— Мъжете ме намират за привлекателна. Трябва ли да се извинявам за това?

— Само ако привличането е взаимно — отвърна Бао Дай. — Беше ли такова?

Соланж сви рамене.

— Сам каза, че е красив мъж. Светът е пълен с такива. Предполагам, можеш да ме ослепиш...

— Много си груба.

— Каква друга да бъда, когато се държиш така глупаво? — попита тя. — Аз съм с теб, скъпи, не с него. Малко съм наранена... мислех, че си забелязал.

Той отиде до нея и сложи ръце на шията ѝ.

Мразеше докосването му.

— Съжалявам — рече той. — Може би е заради това, че той взе толкова много пари от мен. Тревожех се, че може да вземе и теб.

— Ох, сега *наистина* говориш глупости — отвърна тя и завъртя шия, за да целуне пръстите му. — *Vous me faites briller.*

По-късно той отиде в кабинета си, вдигна телефона и нареди:

— Убийте го.

Николай легна по гръб и пропъди Соланж от ума си.

Вместо нея се зае да създаде мислена 20-кан и огледа ситуацията, каквато беше в момента.

Позицията ми, реши той, е силна, но само привидно. Разполагам с достатъчно средства да направя следващите си ходове, но какви трябва да бъдат те? Притежаването на документите на Ворошенин е обещаващо, но обещанията трябва да се изпълнят — а това е сложно за реализиране.

Не мога да разчитам и на обещанието на Хейвърфорд за нов паспорт. Това като нищо би могло да бъде пореден опит за убийство, пък и при всички положения ще остави следа, която ЦРУ да проследи. Остават и документите, които трябва да получи от Виет Мин, но искам ли ги наистина, че да могат да ме проследят и китайците?

И в двата случая пак ще остана в своя безкраен затвор без стени.

Но нека и двете страни да си мислят, че се нуждая от паспортите им.

Или че *ние* се нуждаем.

Соланж беше толкова трудна за разгадаване. От нея може да стане чудесен играч на 20 — и може би ще стане, помисли си той, стига да реши да дойде с мен и да успеем да се измъкнем. Но тя беше отначало безразлична, после ледена и накрая ядосана — всъщност, направо бясна, след като взех парите на Бао Дай.

Игра ли беше това? Дали е демонстрация на театралните умения на първокласна куртизанка, или наистина е влюбена в Бао Дай и е приключила с мен? Определено не ми даде и най-малкия знак за обратното, но пък трябваше да внимава, предвид ситуацията. Или аз бях изложен на „театралните умения на първокласна куртизанка“?

Съмненията му бяха изненадващо болезнени. Зае се да разучи позицията на белите камъни, които продължаваха да го ограждат.

Бяха много и всичките в движение.

Започни с Хейвърфорд и американците. Въпреки бурните му възражения, много вероятно е именно той да е пожелал смъртта ми в

Пекин и сега е изненадан и ужасен, че съм оцелял. След като се появих в Сайгон, и двамата се преструваме, че сме приятели и съюзници.

Но дали американците ще направят нов опит да ме убият?

И ако да, кои американци? Най-вероятно Даймънд е отговорен за опита за покушение в градината в Токио (сякаш беше в някакъв минал живот). Дали ще направи нов опит сега, в Сайгон, с или без помощта на Хейвърфорд?

После идва ред на французите, които несъмнено са изнервени от факта, че някакъв непознат е наясно с далаверите им и контрабандата на опиум. Ще бъдат подозрителни, може би дори смъртно опасни. И ако армията не предприеме нещо, цивилните власти може да го направят, особено като се има предвид каква каша ще се забърка в близко бъдеще, щом в Москва и Пекин научат, че Мишел Жилбер е жив и се намира в Сайгон.

Ами Юнион Корс? Изворът на богатството им е търговията с опиум, благодарение на която купуват своите хотели, клубове и ресторанти. Макар да изглеждат готови да сътрудничат и уж да се задоволяват със своя дял от сделката, „корсиканец“ на практика е синоним на „предател“.

Като стана въпрос за предателство, помисли си той, можеш ли наистина да се довериш на Бай Виен — човек, който е минавал от една страна на друга и несъмнено ще го направи отново? Дали съюзът му с Бао Дай, макар и временен, няма да го накара да те предаде?

И ако да, на кого? Бао Дай е очевидният избор, но не е зле да имаш предвид, че Бай в края на краищата е китаец, макар предците му да са напуснали родината преди много поколения. Чолон обаче си остава китайски район, със сигурност пълен с контролирани от Пекин агенти, макар самият Бай да не е от тях.

Пекин със сигурност ще тръгне по петите ми.

Също като Москва. Дори Льотов все още да не е изгубил кураж и да не се е свързал с тях, те скоро ще открият (ако вече не са), че убиецът на Ворошенин е в Сайгон. От КГБ със сигурност няма да оставят убийството неотмъстено. Ще дойдат за мен. Ако не тук, то някъде другаде. И няма да намерят покой, докато не ме пипнат.

„Мишел Жилбер“ трябва да изчезне, при това колкото се може по-бързо.

Да се надяваме, помисли си той, че Соланж Пикар също ще изчезне с него.

Но всичко зависи от това какво ще стане утре.

Възхитително иронично, но бъдещето ми зависи от Юрий Ворошенин.

Махна въображаемата дъска и заспа.

Мишел Жилбер беше голямата новина на Рю Катина.

Дори сервитьорите на закуска се отнесоха крайно уважително с него и Николай видя, че служителите и доста от гостите го сочат скришом и шепнат.

Намери новото си положение за забавно.

Същото се отнасяше и за Дьо Ланд. Появи се в трапезарията забележително свеж след изминалата нощ, седна на масата и подуши неодобрително храната.

— Приятелю, това е пълен боклук, особено за човек с твоето положение и богатство — изсумтя той. — Тези корсиканци няма да се научат да приготвят сваятна кухня дори тя да им влезе в задниците и да чурулика песнички на Пиаф. Гледай, способни са да направят същински буламач дори от една закуска. Искаш ли истински кроасан?

— Не бих отказал.

— Ела тогава.

Дьо Ланд го поведе и отидоха до ъгъла на Рю Катина и Льо Лоа до едно заведение на име *La Pagode*, което упорито отказваше да се украси с мрежа против гранати.

— Собствениците се държат така, сякаш няма война — рече Дьо Ланд. — Смятат поставянето на тези простацини за начало на спускането по хлъзгаво нанадолнище. Ето така се запазва качеството, мой новозабогатели приятелю.

Докато закусваха кафе с мляко, кроасани (които наистина бяха великолепни, призна Николай) и сладко от праскови, Дьо Ланд му пробута един плик.

— Точно както поръча.

— Какво ти...

Дьо Ланд махна пренебрежително с ръка.

— Заведението черпи, приятелю.

— Не мога...

— Можеш и още как — отсече Дьо Ланд. — Нима не мога да отвърна на подаръка по свой начин, тоест с това, с което разполагам, в

името на старите камбани на „Сен Жермен“? Можех да кажа и „Нотр Дам“, но нали се сещаш, малко съм чувствителен към асоциацията с Квазимодо.

— Благодаря — рече Николай.

— За нищо.

Николай беше впечатлен, че Дьо Ланд така и не попита защо му трябва съдържанието на плика и какво смята да прави с него.

Много време мина, откакто за последно имах приятел, помисли си той.

По-късно сутринта Бай Виен лично откара Николай да депозира печалбата си в банката. Пътуваха в личния му автомобил — брониран и с ескорт от въоръжени с автомати телохранители.

— Труден приятел си — каза Бай по време на пътя.

— Защо така?

— Постави императора в неудобно положение — отвърна Бай. — В неговия град, пред неговата жена.

Моята жена, помисли си Николай, но отговори:

— Ти ми помогна.

— Всички видяха как я гледаш — каза Бай. — Би могъл да те убие само заради това, да не говорим за парите.

— Най-вероятно би поискал ти да го направиш.

— Така е.

— А ти би ли го направил?

— Никак не би ми харесало — ти си свестен тип за бял и определено не ти липсва кураж. Но не се заблуждавай, Мишел — такива като теб идват и си отиват, а на мен ще ми се наложи още дълго да живея с Бао Дай. Като че ако поиска да го отърва от теб...

Не беше нужно да довършва изречението.

— Бих те разбрал — рече Николай.

— Напусни Сайгон — каза Бай. — Вземи парите си и се махай. Утре. Дори днес, ако можеш.

— Имам работа тук.

— Гранатометите ли? — попита Бай. — Не мисли, че съм забравил предложението ти да ми осигуриш още от тях. Но го направи от Лаос. Не е нужно да бъдеш в Сайгон.

— Имам друга работа тук.

— Каква работа?

— *Моя* — отвърна Николай.

— Само не ми казвай, че е свързано с онази жена — каза Бай. —

Имам дузина руси французойки...

— Както казах, това е моя работа — рязко отвърна Николай.

Бай го изгледа продължително.

— Направи го бързо, сяо. Направи го бързо и изчезвай оттук, преди да ми се наложи да направя нещо, което изобщо не искам да правя.

Пристигнаха в Индокитайската банка. Бойците на бин суйен придружиха Николай и парите му вътре.

Срещна се с банкера, европейец в средата на петдесетте, в личния му кабинет.

— Бих желал достъп до кутията си в трезора, моля — каза Николай.

Лавал беше чул за този Жилбер. Цял Сайгон беше чувал.

— Съжалявам, мосю, но не знаех, че имате кутия в трезора ни — каза той.

— Имам — отвърна Николай. — На името на Юрий Ворошенин.

Плъзна паспорта на Ворошенин по бюрото. Лавал го погледна и отново вдигна очи към Николай.

— Информираха ме, че мосю Ворошенин е починал неотдавна.

— Както сам виждате, явно информацията ви е *погрешна* — каза Николай.

— Това е крайно съмнително.

— Мосю Лавал — каза Николай, — Индокитайската банка е крайно съмнителна.

Лавал го погледна обидено. Облегна се в стола си и прокара дългите си пръсти през оредяващата си коса.

— Разполагате ли с някакви допълнителни документи, които да удостоверят самоличността ви, мосю... който и да сте?

Николай кимна, извади плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Лавал. Банкерът го взе, отвори го и пребледня като платно.

— Това е нечувано — изломоти той.

— Съгласен съм — рече Николай. — Предполагам, че мадам Лавал също ще бъде на това мнение.

— Как се сдобихте с тях? — попита Лавал, зашеметен от снимките, на които се виждаше самият той с младо камбоджанско момиче в леглото.

— Има ли значение?

— Това едва ли може да се нарече джентълменска постъпка.

— Отново имаме пълно разбирателство. Тези копия са за вас, можете да ги задържите. Имам други, на сигурно място. Но ако това не е достатъчна идентификация — той плъзна пачка пиастра по бюрото, — може би *това* ще е достатъчно.

Лавал се поколеба. После взе пачката банкноти и я напъха заедно със снимките в джоба си.

С неохота го поведе към трезора и му даде ключа.

Николай отвори стоманената кутия.

Влогови книжки за сметки в Швейцария и Съединените щати. Наред с тях имаше акции и облигации — малко неочаквано за комунист, помисли си Николай. Самият той не разбираше нищо от тези неща, но се надяваше, че Ворошенин е разбирал и е инвестирал мъдро богатството на Иванови. Имаше също и кодове за други трезори. В Цюрих, Бон, Париж, Ню Йорк, Буенос Айрес.

Разбира се, Николай не можеше да знае какво има в тях, но вече разполагаше с достатъчно пари да финансира онова, което искаше да направи и да заживее със Соланж в разумен комфорт и сигурност.

И като стана въпрос за сигурност, Николай със задоволство откри онова, което се беше надявал да открие и което човек с професията на Ворошенин определено би прибрал на сигурно място...

Паспорти.

Един френски, един германски. И по някаква изтънчена ирония на съдбата, един костарикански — същата националност, която му бяха обещали американците. И като стана дума за американци, Ворошенин си беше осигурил дори щатски паспорт.

На името на някой си „Майкъл Пайн“, с адрес на Парк Авеню в Ню Йорк.

Николай взе съдържанието на кутията, постави го в куфарчето си и излезе от трезора.

Лавал го чакаше.

— А сега бих искал да си откроя сметка, ако обичате. На това име — каза той и му подаде американския паспорт.

Сметката беше открита. Николай задържа достатъчно за непосредствени разходи, депозира останалото и нареди на Лавал да прехвърли парите в марсилския клон на банката.

Лавал послушно изпълни всичко.

Николай му пожела приятен ден и си тръгна.

Седяха в кабинета на Антонучи. Мансини, Антонучи, Гуарини, Рибиери, Сарти, Лучани — цялото ръководство на Юнион Корс седеше на масата и слушаше онова, което им каже гостът на капитан Сингави, американецът, представил се като „господин Голд“.

— Така нареченият Мишел Жилбер — каза Даймънд, — е агент на Американската служба за борба с наркотиците, изпратен да се внедри в търговията с хероин от Индокитай до Марсилия и Ню Йорк.

Мълчанието продължи близо минута.

Накрая Мансини каза:

— Ето какво става, когато правиш бизнес с външни лица.

— Изглеждаше почтителен младеж — отвърна Антонучи. Взе пура от кутията си и я запали внимателно, без да показва яростта си, че е бил измамен от младия Жилбер.

— Такива са времената — утешително се обади Гуарини.

— Има и още — продължи Даймънд. — Прекият му началник е американец, работещ в Сайгон под прикритието на служител на Информационната служба на Съединените щати.

— Хейвърфорд — каза Мансини. — Знаех си.

Последва ново мълчание, последвано от нова глътка кафе и бавно, замислено пушене. После Мансини каза:

— Това с Хейвърфорд трябва да прилича на нещо друго. Грабеж... използвайте някои от местните момчета.

— Ами Жилбер? — попита Антонучи.

— Той е различен — обади се Сингави. — Може да се погрижи за себе си.

Седящите обмислиха това.

— Ще го дам на Кобрата — каза Антонучи.

Намусен затлъстял французин чакаше Николай във фоайето на хотела. Бавно се надигна от стола си и приближи Николай, който чакаше да получи ключа от стаята си.

— Мосю Жилбер?

— Да?

Костюмът на непознатия висеше по него като пране. Тъмните кръгове под очите му създаваха впечатление за още по-голяма умора от колонията.

— Патрис Рейнал — представи се той. — SDECЕ. Бих искал да поговорим.

— В бара? — предложи Николай.

— Какво ще кажете във вашата стая? — предложи Рейнал. — Насаме?

Оттеглиха се в стаята на Николай. Рейнал отказа предложеното питие, настани се в един стол и започна направо по същество.

— Не ви харесвам, Жилбер.

— Ах — отвърна Николай. — Повечето хора изчакват ден-два преди да решат дали да ме харесват или не.

— Защото нямат предимството да получават гневни телеграми от Москва и Пекин, настояващи за незабавното ви арестуване и екстрадиране — отвърна Рейнал. — Да не говорим за също толкова настоятелните запитвания от двореца Нородом относно самоличността на французина, който е оскърбил императора и се е държал непристойно със спътницата му. Нито пък са получавали доклади, че сте продали пратка изключително смъртоносно и вероятно крадено оръжие на бин суйен и че сте пътували в самолет със съмнителен товар до нос Сен-Жак.

— Бин суйен са ваши съюзници — мило рече Николай.

Гласът на Рейнал беше много уморен.

— Официално не са, нали разбирате. Френското правителство не поддържа приятелски отношения с пирати и наркотрафиканти. А ето че тази сутрин, Жилбер, преди да успея да пийна дори глътка кафе с

коняк за ободряване, научих, че някакъв, макар и дребен съветски функционер, бивш служител на посолството им в Пекин, бил открит мъртъв в бордей в Чолон. Става въпрос за явно самоубийство, но какъвто съм циник, все се питам дали присъствието ви в този град е наистина съвпадение. Сякаш имате навик да се навъртате около мъртви руснаци.

Значи Лъотов е мъртъв? Николай запази непроницаема физиономия. Свръхдоза, руснаци или китайци?

— Мисля, че същото може да бъде казано и, да речем, за германците.

— Много остроумно — отвърна Рейнал. — С всяка следваща минута започвам да ви харесвам все по-малко.

— И какво, *арестувате* ли ме? — попита Николай. Беше му омръзнало. Ясно беше, че екстрадирането му в някоя от комунистическите столици щеше да означава край на играта.

— Не — отвърна Рейнал. — Изобщо не ме интересува какво ще стане с вас, просто не искам да се случва в моята градинка. Така че ще го кажа направо — разкарайте се. *Va t'en*.

Надигна се от стола. Изглеждаше още по-угрижен, отколкото при пристигането си.

— И още нещо — каза той, докато вървеше към вратата. — Оставете жената на Негово превъзходителство на мира.

Николай пристъпи до бележката, която беше оставена на масата му. Дори да я беше забелязал, Рейнал не го показва с нищо.

Отвори плика.

Catinat Cine? A deux heures?^[1]

Без подпис, но с нейния почерк.

Погледна часовника си.

Имаше време точно колкото да успее за срещата в „Саро“ и после да се види със Соланж.

---

[1] Кино „Катина“? В два часа? (фр.). — Б.пр. ↑

Николай влезе в аптеката и поиска две опаковки ентеровиоформ.

— Проблеми със стомаха ли? — попита аптекаря.

— Иначе нямаше да ми трябват.

Плати хапчетата, излезе на Рю Катина и тръгна към плувния басейн „Нептуна“.

Виетнамецът, който го следеше от хотела, все още беше по петите му.

Независимо дали работи за Виет Мин или за французите, работодателите му трябва да научат за некадърността му, помисли си Николай. Освен ако целта не е да бъде открит. В този случай заслужаваше повишение.

Закрачи бавно към басейна.

Беше убийствено горещ ден и около басейна се бяха събрали много хора. Деца се плискаха във водата и дразнеха сериозните плувци, които прилежно се мъчеха да въртят обиколки по маркираните коридори. Николай се спря под един чинар, запали цигара и се огледа.

Опашката му се постара да „изчезне“ в тълпата.

Толкова много игри на пазара за инструменти на смъртта, помисли си Николай.

Чакаше вече петнадесет минути, стана раздразнителен и реши, че му е дошло до гуша. Докато се отдалечаваше от басейна, до него се озова някакъв виетнамец. Човекът бе много дребен, облечен в светлокафява риза, къси панталони и гумени сандали.

— Доведохте полицията — каза той.

— Тя сама се домъкна — отвърна Николай.

— Аз бих могъл да се отърва от тях с лекота — презрително рече мъжът. — Но *вие*...

— Извинявам се за височината си.

— Купете си цигари.

— Малко е късно да забавя растежа си.

— Купете си цигари. — Мъжът кимна към магазин за тютюн и се стопи в тълпата.

Николай тръгна към магазинчето. Възрастният собственик му подаде пакет цигари. Върху него беше надраскан адрес.

— Вземете велорикша — рязко му нареди старецът.

Николай се върна на улицата да намери свободна велорикша. Шофьорът на първата в дългата опашка забърза да го качи. Николай му каза адреса и водачът завъртя педалите, за да се включи в лудешкия сайгонски трафик.

Николай забеляза, че полицейската опашка спира следващата велорикша, но водачът заспори с него и се вдигна шумна разправия. Докато ченгето успя да си намери рикша, която да го качи, Николай вече беше изчезнал в трафика.

Маршрутът минаваше през моста Дакоу над река Сайгон, в посока към Чолон. Николай си спомни тъжната шега, че във всеки голям град с изключение на Шанхай има китайски квартал.

Този тук не беше по-различен. Триетажни жилищни сгради, ярко боядисани в зелено, синьо и червено, балкончета, украсени със съхнещо пране, надвиснали над тесните улички, сякаш всеки момент щяха да рухнат върху тях. Сякаш на всяка пресечка имаше малък будистки храм или светилище на по-маловажно китайско божество.

Водачът си проби път през претъпканите шумни улици и спря до нещо като шивачница, отказвайки парите, които му предложи Николай.

Николай влезе в магазина и моментално беше въведен през една врата в задна стаичка. Усещането му за близост беше нащрек, но не долови заплаха. Явно Виет Мин не го бяха довели тук с цел да го убият. Възможно ли бе да не знаят, че оръжието е преминало в ръцете на бин суйен?

Човекът, когото бе срещнал при басейна, вече го очакваше. Не се представи.

— Не дойдохте на срещата в Луанг Прабанг — грубо каза той.

— Не — отвърна Николай. — *Вие* не дойдохте на срещата в Луанг Прабанг.

— Нашият човек там беше убит малко преди това.

— Едва ли мога да отговарям за небрежността му — отбеляза Николай.

— Вие сте опериран от чувства.

— Гледайте да го запомните.

Агентът се намръщи от противната необходимост да има вземане-даване с подобно меркантилно създание.

— Къде е оръжието?

Значи или не знаят, или не са сигурни, помисли си Николай. Трябваше му време и пространство, за да завърши маневрите си по дъската — само толкова, колкото да постави камъните си.

— Къде са ми парите?

— Когато получим оръжието — отвърна агентът на Виет Мин. — Къде е то?

— На сигурно място — отвърна Николай.

— Чухме слухове...

Значи Виет Мин са чули за полета му с бин суйен и французите до Сайгон. Но въпреки това осъществяването на контакт във филателния магазин ги беше объркало. Иначе щяха да се опитат да ме убият незабавно, помисли си той.

— Не бива да вярвате на слухове. Това е навик, който води до морална деградация.

— Играете опасна игра — каза агентът. — Ако сте продали оръжието на бин суйен, ще отговаряте за това.

— Отговарям единствено пред себе си — отвърна Николай. — Освен парите, не ставаше ли въпрос и за нов паспорт?

— Ще получите парите щом получим оръжието, а документите — когато оръжието стигне местоназначението си — каза агентът.

— Тоест, когато стигне у онзи Ай Куок ли?

Агентът не отговори.

Което само по себе си е достатъчен отговор, помисли си Николай. Знаеше, че трябва да премине в настъпление.

— Ще ми дадете парите и документите, когато ви доставя оръжието.

— Това е немислимо.

— Глупости — отвърна Николай. — Вече го помислих. Можете да го смятате за невероятно, неудобно, може би дори невъзможно, но немислимо? Не.

— Ще предам молбата ви — сковано рече агентът.

— Това не е молба — каза Николай. — А безусловно искане.

Знаеше, че се държи прекалено западно, конфликтно и прямо, но нямаше време за азиатски любезности. А и искаше те да смятат, че

документите са жизненоважни за него.

— Не се свързвайте отново с мен — продължи натиска си Николай. — Аз ще се свържа с вас в рамките на два дни, за да ви кажа къде и кога можем да направим трансфера. Ако нямате парите, сделката отпада. Ако нямате документите, сделката отпада. Разбираме ли се?

— Разбирам ви много добре.

— Радвам се — каза Николай. — А сега имам среща. Взе велорикшата обратно до града и каза на водача да го остави при кино „Катина“.

Беше като сребро в отразената светлина на екрана.

Соланж седна два реда пред него, намести дългите си крака в тясната пътека, запали цигара и се загледа в екрана.

Симон Синьоре играеше главната роля в „Златната каска“^[1].

Филмът разказваше криминална история от Бел епок, която не представляваше никакъв интерес за Николай и той се зарадва, когато двайсетина минути по-късно Соланж стана и излезе от салона. Изчака няколко секунди и я последва навън на Рю Катина. Тя вървеше бързо, с дълги крачки и без да се обръща, докато не стигна до хотел „Райска птица“, където погледна отражението си в стъклената врата и го видя.

Николай я изчака да влезе и я последва в малкото фоайе. Виетнамецът на рецепцията ѝ се усмихна като на позната и ѝ даде ключа за стаята ѝ. Така Николай разбра, че това е официалният ѝ адрес, макар да се съмняваше, че е прекарала повечето си нощи тук.

Тя се качи в асансьора, а Николай застана наблизко и загледа месинговата стрелка над вратата, която спря на втория етаж. Отиде до малката будка, купи си *Journal* и прегледа заглавията, преди да отиде до вратата на стълбището. Увери се, че служителят на рецепцията и портиерът не гледат в негова посока, отвори вратата и се качи на втория етаж.

Тръгна по коридора и видя, че вратата на стая 231 е отворена. Спря отвън само за момент, за да могат сетивата му да потвърдят, че парфюмът е нейният.

Влезе и затвори след себе си.

Соланж стоеше в малката дневна.

— Това беше глупаво — каза тя, докато палеше цигара. — Глупаво и незряло.

— Кое?

— Поведението ти снощи.

Прекрасна е, помисли си Николай. Блясъкът на златисторусите ѝ коси, същинска *casque d'or*, се губеше в приглушената следобедна светлина, едното ѝ бедро бе праметнато ядосано, мускулестият ѝ крак

на високо токче беше изнесен настрана. Обърна му гръб, отвори бамбуковите щори с пръсти и погледна към улицата.

— Какво искаше да правя? — попита Соланж. — Да гладувам ли? Да живея на улицата?

— Изобщо не те съдя.

— Колко благородно от твоя страна — подигравателно рече тя. — Колко толерантно.

Николай знаеше, че си е заслужил тази словесна плесница.

— Хейвърфорд ли те прати тук? — попита я той.

— Не — поклати глава тя. — Някакъв друг тип. Представи се като „господин Голд“... той ми уреди да се запозная с Бао Дай. Не знаех какво да правя. Не знаех дали си жив или мъртъв...

Даймънд, помисли си Николай. Толкова лишен от въображение, колкото и брутален. Притежаваше финеса на бик. Но биковете могат да бъдат много опасни, когато се обръщат, удрят и мушкат.

— Всичко е наред — каза той.

— Не е — отвърна тя. — Изпратиха ме тук да те подмамня да дойдеш, нали? Дори да се измъкнем, могат да ме използват, за да те проследят. Трябва да ме напуснеш, Николай. Върви и никога не се връщай.

— Не.

Тя отново погледна през прозореца и Николай осъзна, че се страхува дали не са я проследили от киното.

— Трябва да се върна преди филмът да е свършил.

— За да разбереш как завършва ли? — попита той.

Тя поклати глава.

— Гледала съм го три пъти. Първите два плаках.

— А сега?

— Сигурно отново ще плача.

Той я придърпа към себе си и я целуна. Устните ѝ бяха меки и топли.

Николай отметна косата от шията ѝ, целуна я там и беше награден със стон. Окуражен, разкопча роклята ѝ и прокара длан по топлата кожа на гърба ѝ.

— Не бива да го правим — промълви тя. — Това е лудост.

Но се освободи от роклята си и я остави да се плъзне надолу по бедрата ѝ. После разкопча сутиена си и притисна гърдите си в него.

— Толкова ми е приятно с теб.

Николай я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

Остави я в леглото и дръпна роклята по краката ѝ, разголвайки черни жартиери и дълги чорапи.

Соланж разтвори крака, дръпна бикините си настрани.

— Бързо.

Той разкопча панталона си и легна отгоре ѝ. Влезе в нея с един тласък. Беше влажна и готова. Тя хвана задника му и го придърпа по-надълбоко.

— Ела в мен.

— Ами ти?

— Просто влез в мен. Силно. Моля те.

Тя пое контрол над любенето им и го дърпаше в себе си, докато не го усети как достига върха и свършва със сподавен вик.

Николай лежеше в леглото и я гледаше как се облича, елегантна дори когато е неглиже. Тя седна на ръба на леглото и вдигна чорапите си по дългите си крака.

— Какво ще кажеш за закуска утре? — предложи той. — Намерих едно място, където предлагат доста добри кроасани.

— Това покана за среща ли е? — иронично попита тя.

— Можем да седнем на различни маси — каза Николай. — Или ще липсваш на императора?

— Той ще бъде зает с държавни дела — отвърна тя. — Ще се мъчи да определи кой го управлява, французите или американците.

— И какво ще реши?

— Нищо — каза тя, изправи се и дръпна роклята си нагоре по бедрата си. Намръщи се, сякаш ѝ се стори, че бедрата ѝ са станали малко по-широки. — Американците ще решат вместо него. Те решават вместо всички.

— Не и вместо нас.

— Така ли? — Усмихна се, както една майка би се усмихнала на героичните фантазии на малкото си момче.

— Да — каза той.

Тя се наведе и го целуна.

— И какво ще решим ние?

— Да бъдем заедно.

— Нима?

— Да.

Вече разполагаше с пари — с достатъчно пари, за да живеят щастливо някъде. Разказа ѝ всичко за Ворошенин, за връзката с майка му и семейното богатство, за трезорите, банковите сметки и паспортите.

— Можем да идем, където и да е — рече той. — Във Франция, например.

— Да, това би ми харесало.

— Може и в земята на баските — предложи той. — Знаеш ли, че говоря баски?

Тя се разсмя.

— Това е много необикновено, Николай.

— Научих го в затвора.

— Разбира се, че там — рече тя. — Да, страната на баските е много красива. Можем да си купим някое шато, да живеем спокойно...

Лицето ѝ стана сериозно, по-сериозно от всеки друг път.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя се освободи от прегръдката му, отиде в дневната, намери чантата си и извади червило. Върна се в спалнята, седна пред огледалото и се гримира бързо.

— Размаза ми устните.

— Радвам се.

Погледна отражението си в огледалото, остана доволна от резултата и се изправи. Николай стана и я прегърна силно. Тя прие прегръдката му, после се освободи и се дръпна на една ръка разстояние от него.

— Трябва да се връщам.

— Филмът — сети се Николай. — Как свършва?

Смехът ѝ бе омагьосващ.

Героинята гледа как убиват любимия ѝ, каза му тя.

---

[1] „Златна каска“ (*Casque d'or*) — френски филм от 1952 г., режисиран от Жак Бекер с участието на Симон Синьоре и Серж

Реджани. Филмът разказва трагична любовна история от годините на Бел епок. — Б.пр. [↑](#)

Николай беше смутен, че трябва да се промъква по стълбището, но разбираше тревогата на Соланж — от Бао Дай едва ли щеше да излезе кротък рогоносец и щеше да си го изкара на нея, не на него. Тръгна по улицата към бар „Спортинг“.

Хейвърфорд вече беше там и отпиваше от студената си бира. На празния стол до него имаше малка книжна торбичка за пазаруване.

Николай седна на съседната маса и двамата мъже се загледаха към улицата.

— Ти си новината на града — каза Хейвърфорд.

— И аз така чувам.

— Лоша идея за човек в твоето положение — каза Хейвърфорд. — Между другото, като основно правило и предвид това, че си сравнително нов в този бизнес, един „таен агент“ би трябвало да се опитва да *избягва* популярността.

— Ще се опитам да го запомня. — Обърна се и погледна Хейвърфорд право в очите. — Даймънд е довел Соланж тук.

Хейвърфорд не знаеше. В погледа му се изписа изненада — и може би гняв.

— Той те издирва — рече Хейвърфорд.

— Защото...

— Ти изчезна от радара, Николай — каза Хейвърфорд. — Защото знаеш неща, които биха могли да бъдат изключително...

— Не беше предвидено да изляза жив от Храма на зелената истина, нали? — попита Николай. — Даймънд е уредил да бъде убит там.

Нямаше да повярва, ако не го видя с очите си, но Хейвърфорд изглеждаше наистина засрамен.

— Не бях аз, Николай.

— А китайците ме спасиха. Защо?

— Ти ми кажи — отвърна Хейвърфорд. — Ти донесе оръжията дотук, нали? Дойде в Сайгон още преди да знаеш, че Соланж е...

— Но ти си бил тук — прекъсна го Николай. — Знаел си.

— Предполагах — поправи го Хейвърфорд. — Не знаех дали си жив или мъртъв...

— Странно, ти си вторият човек, който ми казва това днес.

— ... но направих най-доброто по силите си да вляза в необикновения ум на Николай Хел — продължи Хейвърфорд. — Седнах пред *го-кан* и играх с твоите камъни. Това беше единственият ти ход, Николай.

Хейвърфорд докосна торбичката на празния стол.

— Между другото, всичко е вътре — рече той. — Костарикански паспорт на името на Франсиско Дуарте и домашните адреси на набелязаните ти жертви. А сега тръгвай, заминавай по-бързо, забрави за Соланж...

— Днес си пълен със съвети.

— Това е прощалният ми подарък — каза Хейвърфорд, докато ставаше.

— Ами Даймънд?

— Аз ще се погрижа за него — отвърна Хейвърфорд. — Ще се наложи да водя битка в рамките на службата, но ще спечеля. Получи си свободата, Николай. Наслаждавай й се. *Сайонара*, Хел сан.

И се отдалечи надолу по улицата.

Николай взе торбичката и погледна вътре. Както му бе обещал Хейвърфорд, намери паспорта и, което бе по-важното, домашните адреси на онези, които го бяха измъчвали в Токио преди цяла вечност, в това число и този на Даймънд.

Поръча си бира и й се наслади в потискащата жегата. Температурата бе над 37° и беше влажно като под душ. Въздухът бе тежък и след няколко дни щяха да дойдат мусоните. Надяваше се да не ги види, че двамата със Соланж ще отлетят преди пристигането им. Може би за някое слънчево и сухо място.

Изкушаваше го мисълта да се върнат обратно в Япония. Купчината паспорти, с които разполагаше, можеше да направи това осъществимо, но той знаеше, че страната за жалост се е променила и никога няма да бъде същата, каквато бе навремето. Япония вече беше американизирана и той нямаше желание да става свидетел на тази промяна.

Освен това трябваше да уреди един въпрос (всъщност, три) в самата Америка преди да реши къде да се установи. Соланж обаче

трябваше да отседне някъде, докато той отсъства.

Може би във Франция, може би някъде в страната на баските.

В края на краищата, помисли си той, говоря езика.

Довърши питието си, плати и излезе на улицата. Беше изминал само две пресечки, когато чу колата да приближава зад него.

Двигателят на реното заръмжа, когато колата намали, за да следва скоростта му. Николай не погледна назад — знаеше, че идват за него и нямаше да е добре да им показва, че ги е усетил. Бърз поглед към витрината на близкия магазин му показва, че колата е синя, с шофьор и двама пътници.

Продължи да върви. Наистина ли щяха да се опитат да го нападнат точно тук? На Рю Катина, в късния следобед? И какво щеше да бъде — побой, убийство или отвлечане? Вдигна броя на *Paris Match* до гърдите си, така че да не го виждат, и го нави на стегнат цилиндър.

Тогава видя двамата, които вървяха към него.

Единият направи фатална грешка — позволи на очите си да срещнат погледа на Николай. После очите му се изместиха към нещо над рамото му и Николай разбра, че онези от автомобила са на тротоара зад него.

Значи трябваше да очаква или ножове (ако е опит за убийство), или отвлечане, защото колата продължаваше да пъпли по улицата, вместо просто да остави двамата и да продължи. Николай не изчака да разбере.

Най-напред се погрижи за мъжете зад себе си. Замахна с навитото списание, сякаш потапяше гребло във водата, улучи първия нападател в чатала, после се извъртя и замахна като с бухалка за крикет и удари втория във врата. Двамата рухнаха — първият се загърчи в агония, а вторият беше в безсъзнание още преди да падне на тротоара.

Николай зае прилекналата поза на ездач и мушна със списанието назад през рамо като улучи следващия нападател в окото и го извади от орбитата му. Четвъртият се пресегна и го сграбчи за рамото. Николай пусна списанието, хвана китката му и рязко се завъртя, като счупи ръката му и го просна на земята.

Побягна.

Спринтира в една странична улица, която продължаваше вдясно от Катина. Колата го последва и покрай него профучаха куршуми —

шофьорът се мъчеше да си проправи път през трафика и да стреля едновременно. Чуха се писъци, пешеходците залягаха и се криеха по входовете, опитвайки се да намерят спасение, а Николай си пробиваше път през тълпата.

Колата го задмина и се качи на тротоара пред него.

Шофьорът опря пистолета на спуснатия прозорец и се прицели. Николай се метна на земята и се претърколи, докато не се озова под вратата на автомобила. Стрелецът премести оръжието, за да го насочи отново към целта си.

Николай се пресегна, сграбчи китката му и дръпна надолу, чупейки ръката в лакътя, после бутна нагоре и заби дръжката на пистолета в лицето на мъжа. Скочи на крака, сграбчи зашеметения шофьор за косата ѝ заби лицето му в ръба на прозореца. Отвори вратата, издърпа го на тротоара и седна зад волана.

По улицата летеше втора кола.

Един мъж се подаде от предния прозорец и откри огън с „Томпсън“.

Николай се просна върху седалките, куршумите разбиха предното стъкло и парчетата се посипаха отгоре му. Сграбчи пистолета, отвори отсрещната врата на колата и се претърколи на тротоара. Използвайки надупчената кола като прикритие, запълзя по корем към улицата, вдигна поглед и видя как някакъв стреснат куриер със скутер спира пред него.

— Извинявай — каза Николай, хвърли се напред и събори човека от мотора.

Скочи на седалката и даде газ.

Шофьорът го видя и се понесе след него.

Николай се приведе колкото се може по-ниско над кормилото, докато куршумите свистяха над главата му. Полицейски сирени завиха над виковете и писъците на минувачите, докато той се проправяше път през трафика, следван плътно от колата.

Трябваше да си осигури малко пространство за действие.

На дъската за го имаше два начина за създаване на пространство. Традиционният и очакван ход бе да поставиш камък далеч от камъните на противника, което в случая означаваше да даде още газ и да се опита да спечели известна преднина.

Другият начин бе да елиминираш най-близкия камък на противника.

Николай намали скоростта, за да може колата да го доближи още малко, наби спирачки, обърна се и полетя срещу преследвачите. Като стреляше с едната ръка и даваше газ с другата, той се понесе право към изненадания шофьор подобно на пилот камикадзе, твърдо решен да продаде прескъпо живота си.

Стрелецът даде още един откос и се скри в купето. Шофьорът се сниши зад волана.

В последната секунда Николай зави, размина се с колата на един пръст разстояние и полетя към натовареното движение на Рю Катина. Стопи се в хаоса на часа пик, стигна до пристанището, прекоси моста и се озова в Чолон.

Тигърът изръмжа.

Отначало Николай се сепна — намираше се в гъсто населен град, а не в някоя затънтена джунгла. После си спомни, че Бай Виен поддържа частен зоопарк в голямата си вила в края на Чолон. Замръзна за момент, после се запромъква покрай високата каменна стена на градската крепост на Бай.

Беше прекарал часовете на смрачаване, като се криеше по тъмните ъгли на пагодата Куан Адонирам на улица Лао Ту в центъра на Чолон. Малцината поклонници, които дойдоха в сумрака да почетат Амиитаба Буда, се кланяха, припяха своето „Намо Амида Буцу“^[1] и не го забелязаха. Когато слънцето залезе и районът се освети единствено от лампите, Николай рискува да излезе, но се придържаше към тесните задни улички и избягваше да приближава *Le Grand Monde* и *Le Parc Aux Buffes*.

Все още нямаше как да разбере, кой се беше опитал да го убие или отвлече. Можеше да е Бао Дай, Даймънд или Хейвърфорд. Нападението стана десет минути след като Хейвърфорд го остави в бар „Спортинг“. Елис, експедитивен както винаги. Никога не си губеше времето.

Но не можеше да бъде сигурен, че е той.

Може пък да бяха от Сюрте или Дьозиет. Възможно бе дори да са Виет Мин, ако в крайна сметка бяха решили, че ги е предал.

Изчака да се стъмни съвсем, след което тръгна към палата на Бай Виен. Ами ако именно той беше организирил покушението? — запита се Николай. В такъв случай съм мъртъв.

От една лятна кухня взе топъл въглен и го прибра в джоба си. Сега, докато клечеше край стената на вилата, той почерни лицето и ръцете си и изхвърли въглена в храстите.

Върху високата два и половина метра стена имаше двойна бодлива тел и зазидани в хоросана парчета натрошено стъкло (предимно от кока-кола, както забеляза Николай). До желязната порта

на главния вход се издигаше масивна наблюдателна кула, а лъчите на прожекторите шареха отвътре като в някой затворнически двор.

Нямам друг избор, освен да прескоча стената, помисли си Николай.

Никак не му се искаше да жертва добре ушитото сако, но го свали, изчака прожектора да завърши дъгата си и го хвърли върху телта. Скочи, сграбчи сакото, което вече се беше закачило за бодлите, и се озова върху оградата. Остана да лежи там, мъчейки се да запази равновесие, докато прожекторът завърши следващата си дъга, след което скочи.

Нещо под него се раздвижи.

Николай потисна вика си, когато боата удушвач изпълзя настрани изпод него, а мощните ѝ мускули минаха като вълнички по ребрата му. Беше дълга към четири метра, блестеше на лунната светлина. Завъртя глава, погледна Николай за момент и езикът ѝ се стрелна напред, сякаш да определи дали това създание не е вечерята ѝ.

— Не — промърмори Николай.

Змията се отдалечи — много по-бавно, отколкото му се искаше. Някой сенсей би я нарекъл знамение, а китайски *сифу*^[2] би го посъветвал да я имитира — змията беше едно от петте животни модели в шаолинското кунгфу.

И Николай се превърна в змия, докато пълзеше по грижливо поддържаната поляна. Ризата му подгизна от вечерната роса. Придържаше се ниско към земята, замръзваше и притискаше лице в земята, когато прожекторите се насочваха в негова посока.

И тогава видя тигъра.

Беше в клетка, може би на около петнайсет метра отляво.

Изръмжа дълбоко и заплашително, и Николай се изпълни с първичен страх — атавистична реликва от времето, когато предците ни са живели по дърветата. Очите на тигъра бяха прекрасни, омагьосващи в буквалния смисъл на думата и Николай усети как нещо го привлича към него.

Наистина ли става така? — запита се той. Нима преди смъртта си замръзваш благоговейно на жертвеника? Дали не осъзнаваш великолепието на света точно преди да го напуснеш?

Посрещна свирепия поглед на тигъра.

Два хищника, които се срещат в нощта, помисли си той.

После си спомни старата китайска поговорка: *Когато се сбиват тигри, единият бива убит, а другият — смъртно ранен.*

Не е зле да го има предвид.

Николай кимна на тигъра в клетката и продължи бавното си пълзене.

Спря на трийсетина метра от къщата и започна да наблюдава патрулиращите стражи. Бяха четирима и правеха обиколки в различни посоки около сградата. Въоръжени с американски карабини, те пристъпваха тихо и не разговаряха, когато се разминаваха. Само кимаха отсечено, за да покажат, че всичко е наред.

Хубавото на охраната е това, че те насочва към целта, помисли си Николай. Всеки от стражите леко изправяше стойката си и хващаше по-здраво оръжието, докато минаваше под един от прозорците на втория етаж на вилата. През спуснатите завеси се процеждаше светлина. Самият прозорец беше отворен, макар и защитен от желязна решетка.

Бай Виен си бе у дома, в спалнята си.

С безкрайно търпение — и благодарност към японските майстори, които го бяха научили на тази добродетел — Николай бавно изпълзя около цялата вила, търсейки слабо място.

Намери го отзад, до кухнята.

Облечен в бяла куртка готвач седеше на стол до отворената врата. Пушеше с наведена глава, опрял лакти на краката си.

Николай пропълзя малко по-близо и долови характерния аромат на *нуок мом*, вьетнамската рибена супа, която беше основна храна на селяните. Концентрира се максимално и се заслуша. Готвачът водеше несвързан разговор с някой вътре. За щастие, говореше на китайски и Николай научи, че момчето вътре е слуга, името му е Чо и че супата била почти готова, така че Чо не бива да се скатава и да търси къде да дремне, ако иска топките му да останат на мястото си.

Чакаше и следеше обиколките на пазачите, докато не установи, че на всеки трийсет секунди минават покрай вратата на кухнята.

Затвори очи и си позволи пет минути почивка. Даваше си сметка, че е изтощен от сблъсъка на улицата и бягството си в Чолон и знаеше, че трябва да овладее енергията си — следващите му действия трябваше да бъдат бързи и точни.

Когато се събуди, готвачът беше изпушил цигарата си и отново се бе върнал в кухнята.

Николай се надигна на ръце и зачака следващия страж. Мъжът стигна до вратата на кухнята и...

... спря, когато готвачът излезе и му даде нещо, най-вероятно парче риба. Стражът прехвърли карабината си през рамо, благодари и остана на място, за да се нахрани.

Мътните да те вземат, помисли си Николай.

Отново залегна и зачака.

Пазачът приключи бързо с яденето, но ритъмът на обиколките беше нарушен и измина още половин час преди да се възстанови. Накрая Николай изчака един от стражите да мине покрай кухнята, скочи на крака и се втурна към вратата.

Готвачът бъркаше супата и не го усети. Николай го удари с юмрук по врата и го улови преди да е паднал върху огъня, после го замъкна в ъгъла и го остави внимателно на пода.

Щеше да е по-лесно да го убие, но човекът беше невинен, а и Бай Виен нямаше да му прости с лекота убийството на някой от хората му.

Застана зад вратата, която водеше в къщата, и извика на китайски:

— Чо, мързелив никаквец такъв! Супата е готова!

Младият прислужник забърза през вратата, надяна се право на удара *шут* на Николай и се свлече на пода.

Николай се притисна към стената, докато отвън мине следващият пазач, намери една по-голяма сервитьорска куртка, окачена на кука в килера, сложи си черното кепе на момчето, постави две купи супа на един поднос и тръгна нагоре.

Стражът в началото на стълбището кимна отсечено, после примигна, когато забеляза странната височина на сервитьора.

Твърде късно.

Николай нанесе леопардовия си удар — пръстите бяха свити, но не в юмрук. Кокалчетата му улучиха стража право в носа — достатъчно силно, за да го счупи, но недостатъчно, за да вкара костта в мозъка и да го убие. Улови го с една ръка и го положи леко на пода, за да не издрънчи оръжието. Освободи го от пистолета 45-и калибър, скри оръжието в ръкава си и продължи нагоре.

Чувството му за близост го предупреди, че пред вратата на Бай Виен има втори пазач.

И наистина, онзи чу стъпките му и повика:

— Чо?

— Нося вечерята на господаря.

— Крайно време беше.

Както се опасяваше, вратата беше в края на коридора, което даваше на пазача предостатъчно време да се усети, че идващият не е Чо. Николай се прокле заради едрата си европейска фигура и заби брадичка в гърдите си с надеждата да спечели една безценна секунда.

Погледна отново нагоре, взе лъжицата от подноса и я хвърли като шурикен точно когато пазачът вдигаше пистолета си. Въртящият се прибор улучи мъжа в окото и главата му отлетя назад.

Беше го ударил прекалено високо.

Николай се хвърли напред, сграбчи китката му и я бутна нагоре. Когато усети как пазачът дърпа обратно надолу, той продължи движението и изви ръката му назад, докато не чу как рамото изхрущя. После промени посоката, подкоси пазача, събори го на пода и му нанесе удар в гърлото.

Прекрачи проснатия мъж, взе пистолета му и изрита отключената врата.

---

[1] Наму Абида Буцу (букв. Приветствам безкрайната светлина) — израз, използван като мантра за медитиране в китайския будизъм. Течението Джодо Шиншу (букв. Истинската чиста земя) в японския дзенбудизъм твърди, че „спасението“ е достъпно чрез абсолютна вяра в Ами да Буда и в непрекъснатото повтаряне на този израз, измествайки на заден план духовното обучение и храмовите богослужения. — Б.пр. ↑

[2] Сифу или шифу — идентично произнасяне на два различни китайски йероглифа, означаващи учител, но в единия случай на „преподавател“, а в другия — на „наставник“, „баща“. В китайската култура *сифу* се използва като почтително обръщение към артисти и занаятчии и по-рядко към художници и калиграфи. Нудистките монаси и даоистките жреци също биват наричани *сифу*. — Б.пр. ↑

Бай седеше в леглото, насочил пистолет право в гърдите на Николай. Красива азиатка придърпа чаршафа към гърдите си.

— Приятелите ми по принцип звънят — каза Бай.

— Не знаех дали все още съм ти приятел.

— Нали се сещаш, само да извикам и хората ми ще дойдат, ще те хванат и ще те хвърлят на тигъра ми.

— Но ти няма да си жив да го видиш.

Бай се намръщи.

— От онова дрънчене предполагам, че си ми разлял супата.

— Боя се, че да.

— Голяма досада си, Николай.

Сръчка жената с лакът.

— Скъпа, облечи нещо и излез. Трябва да поговоря насаме с невъзпитания си гост.

Жената се наведе от леглото, грабна копринената роба от пода и я облече.

— Слез долу и кажи на готвача, че искаме още супа — каза й Бай. — Мишел, готвачът ми нали е жив?

— Да.

— Върви.

Жената се промъкна покрай Николай и забърза по коридора.

— Този пистолет започва да ми тежи — оплака се Бай. — Какво ще кажеш да ги оставим? Няма да се стреляме един друг, нали?

— Надявам се. — Николай бавно свали оръжието.

Бай направи същото.

— Изглеждаш нелепо в тази куртка.

— И се чувствам нелепо.

— Нещо против да се облека?

— Всъщност, предпочитам да го направиш.

Бай стана от леглото и отиде в съседната баня. След малко се върна в черен копринен халат, украсен с бродиран в червено и зелено дракон. Завърза колана си и мина покрай Николай.

— Да идем в трапезарията.

Прекрачи замаяния пазач, който продължаваше да лежи на пода и търкаше гърлото си.

— Безполезен лайнояд — каза Бай. — Трябва да те дам на Красавица.

— Значи е тигрица?

— Чудесна е, нали?

Николай го последва надолу.

Супата беше превъзходна.

Сервирана от уплашения Чо и доста ядосания готвач („Казах му, че ако плюе в купата ти, ще му отрежа топките“ — така домакинът успокои Николай), тя бе сервирана гореща и димяща на масата от тиково дърво.

Бай умело използва клечките, за да избере деликатните парченца риба.

— Да спиш с жената на императора — каза той, клатейки глава.
— Лоша работа.

Не е негова жена, помисли си Николай. А моя.

— Имам петдесет и седем френски курви в бардака си — продължи Бай. — Но ти трябваше да изчукаш тъкмо *тази*.

— Бао Дай знае ли?

— Не знам дали знае — отвърна Бай. — Аз знам. Помоли ме да я държа под око. Не съм му казвал, ако това те вълнува.

— Кой се опита да ме убие?

Бай сви рамене.

— Не бях аз.

— Значи не го е наредил Бао Дай?

— Може и да е той, само че не чрез мен — каза Бай. — Мисля, че ми е сърдит, че не манипулирах картите в негова полза. Може би вече ми няма доверие.

— Трябва да те помоля за една услуга — каза Николай.

Бай отново сви рамене и продължи да яде супата си. Накрая остави клечките, взе купата и изсърба бульона. После каза:

— Нахлуваш в дома ми, пребиваш персонала ми, плашиш почти до смърт компаньонката ми, насочваш пистолет към мен и ме заплашваш да го използваш, а накрая ме молиш за помощ? При това след като отмъкна парите на най-важния ми партньор, изчука жена му,

а после вилнееш по улиците на Сайгон? И *това* след като си убил някакъв руснак и половината свят настъргано иска главата ти? Имаш наистина стоманени топки, Мишел. Трябва просто да те хвърля на Красавица и да я оставя да си изпотроши зъбите с теб.

— Но няма да го направиш — каза Николай.

— Какво искаш?

Живота си, помисли си Николай. И нещо повече — честта си.

— Продай ми оръжието обратно — каза той. — Готов съм да ти предложа известна печалба като компенсация за безпокойството.

— И да умреш ли си готов?

— Да.

Бай го изгледа продължително.

— Вярвам ти. Само ми кажи, ако ти продам оръжието, какво смяташ да правиш с него?

— Ще поискам да ги доставиш на първоначалния клиент.

Бай сякаш се изненада.

— На Виет Мин. Защо?

— Защото съм дал дума.

— Затова *ти* трябва да го направиш — каза Бай. — Защо да съм аз?

— Независимо какъв си или не си, ти си човек на честта и ми дължиш живота си — отвърна Николай.

— Виет Мин са ми врагове.

— Днес — съгласи се Николай. — Преди четири години са били твои съюзници. След четири години — кой знае? Бао Дай рано или късно ще се обърне срещу теб, а дори и да не го направи, американците ще го сторят. Освен това, Виет Мин ще победят.

— Ти мислиш така.

— Ти също — отвърна Николай. — Но всичко това са предположения. Единственият истински въпрос е, ще зачетеш ли дълга си?

— Споменах ли, че си труден приятел?

— Да.

— Дълга ти живота си — каза Бай. — Но с това ставаме квит.

— Благодаря.

— Ще те измъкна от града — каза Бай. — Докато не успеем да те качим в някой кораб или нещо такова.

Николай поклати глава.

— Трябва да се върна в Сайгон.

— Да не си полудял? — попита Бай. — Половин Сайгон иска да ти види сметката, а другата половина те търси, за да те продаде на онези, които искат да те убият.

— Трябва да съобщя нещо на някого.

Бай се намръщи.

— За онази жена ли става въпрос?

Николай не отговори.

Стаята в бардака беше малка, но достатъчна за целта.

В края на краищата курвите свършват в бардаци, помисли си Николай.

Стаята му се намираше в края на дълъг тесен коридор. В нея имаше легло с балдахин, а по стените и тавана имаше огледала.

— Гостите ни са нарциси — обясни Мома, която управляваше и това заведение наред с *Le Parc*. Мълчанието ѝ бе купено срещу щедра сума и гарантирано с обещанието за мъчителна смърт, ако прошушне дори една дума за Николай. — Обичат да се възхищават на красотата на собствения си екстаз, при това от различни ъгли.

Николай намираше отраженията си, които го гледаха отвсякъде, за малко обезпокоителни. Накъдето и да погледнеше, виждаше леко разкривения си образ. Не можеше да излезе — беше затворник в спалнята и прилежащата ѝ баня (също цялата в огледала), в която имаше вана, умивалник и биде. Щяха да му носят храната, а за свеж въздух не можеше да става и дума.

— Колкото до другите ви нужди, погрижила съм се за всичко — сладострастно изчурулика Мома.

— Нямам други нужди — рече Николай.

— Ще имате — обеща му тя.

И затвори вратата след себе си.

Хейвърфорд заложи няколко пиастра на рулетката, изгуби, отегчи се и реши да прекара нощта в *Le Parc*.

Излезе на улицата да вземе такси и се замисли за Николай Хел.

Драматичната престрелка на улицата беше раздухана от всички вестници, според които опитът за убийство или вероятно отвличане на уважавания френски предприемач Мишел Жилбер бил терористичен акт на Виет Мин. Бизнесменът се спасил от атаката, но след нея изчезнал безследно и френските власти били много загрижени, че е попаднал в ръцете на комунистическите терористи.

Хейвърфорд знаеше, че това е дело на Даймънд.

Сега Хел е или мъртъв, или го разпитват в клетка за тигър. Или пък е жив и се крие. Ако е така, сигурно се е покрил дълбоко, защото Хейвърфорд бе пуснал всичките си хора да намерят Хел (или трупа му), а те се върнаха с празни ръце.

Освен това Хел не направи опит да се свърже с него, което означаваше, че вече не му се доверява и може би смята, че зад покушението стоят американците. Да се привързваш към вербуван агент винаги е грешка, но Хейвърфорд беше започнал да харесва или поне да оценява по достойнство Николай Хел.

В мрака проблесна острие.

Само още секунда и щеше да се забие в гърлото му, но Хейвърфорд го видя и успя да се дръпне точно навреме. Вторият удар вече се носеше към него. Блокира с китка, усети как металът се забива в плътта и извика от болка и гняв.

В морската пехота го бяха обучили добре.

Сграбчи ръката, обърна се, праметна нападателя през рамо и го хвърли на тротоара. Мъжът се стовари тежко по гръб и Хейвърфорд заби стъпало в гърлото му. После извади пистолета изпод самото си.

Един от останалите нападатели отстъпи, но вторият продължи към него и Хейвърфорд го застреля право в гърдите.

Междувременно бин суйен вече излизаха тичешком от *Le Parc Aux Buffes*.

— Бандити — каза един от тях.

— Мислиш ли? — попита Хейвърфорд. Беше задъхан, по ръкава му течеше кръв, притокът на адреналин вече отслабваше и той знаеше, че скоро ще усети болката. Погледна раната си. — Ще трябва да ме зашият.

Един от нападателите лежеше мъртъв, другият бе избягал, а бин суйен вече замахваха с бамбуковите си палки към онзи с ножа.

— Жив — рязко заповяда Хейвърфорд. — Искam го жив.

„Бандити“, как ли пък не.

Никой бандит със здрав разум нямаше да опита да отмъкне портфейл точно пред *Le Parc*. Само побъркан би се помъчил да обере някой от клиентите на Бай Виен.

Охраната помъкна мъжа.

Антонучи гледаше представлението на момичетата.

Клубът бе доста оживен за четвъртък вечер, пълен със здраво пиещи френски авиодесантчици и бойци от Чуждестранния легион, и Антонучи внимателно следеше да не започнат пиянска свада в заведението му. Засега войниците се държаха прилично и вероятно щяха да продължат в същия дух от страх да не бъдат изхвърлени от свърталището и да изгубят правото да гледат красивите музикантки. По-късно несъмнено щяха да тръгнат към някой бордей да потушат запаления от момичетата пламък. И други щяха да спечелят от тях.

Тъй да бъде, помисли си Антонучи. Търговията с плът е грях.

Запали клечка и завъртя края на пурата си в огънчето.

Кубинска, от най-добрите.

Погледна часовника си. Развратният американец вече би трябвало да отговаря за греховете си. Бяха изпратили трима от най-добрите с инструкции инцидентът да изглежда като грабеж. На Бай Виен нямаше да му хареса, но и той да върви по дяволите. Рано или късно щяха да се справят и с уличния плъх от Чолон.

А той ще бъде много по-труден за убиване от американеца Хейвърфорд.

Les Amerloques, помисли си Антонучи, докато вдишваше ароматния дим. Такива аматьори в интригата, толкова непохватни, толкова елементарни. Нужни са векове за създаването на култура на конспирациите, поколения фамилни връзки. Америка с нейния младежки наивитет и нечиста кръв е тъп инструмент, който никоя стомана не може да подостри.

Америка в Азия? Все едно глух човек на симфония.

И сега Хейвърфорд лежи на улицата, френската полиция ще изказва извиненията си с тяхното безразлично галско свиване на рамене, а „Операция Х“ ще продължи напред. Опиумът ще продължава да пристига през френските военни вместо през Виет Мин, да бъде препращан в лабораториите в Марсилия, където да се

превръща на хероин, и да намира клиентите си по улиците на Ню Йорк. Ще си трупаме парите и животът ще продължи.

За някои.

Позволи си да спре поглед върху дългите крака на саксофонистката. Има късмет, че може да седи на стола си. Следващият път три пъти ще премисли, преди да върти очички на някой красив непознат.

А какво беше станало, с Жилбер? Вестникарските истории за Виет Мин очевидно бяха френска измислица. Носеха се слухове, че Жилбер се държал фриволено с новата любовница на Бао Дай, направил грешката да го унижи на масата за покер да му отмъкне парите. Да, Бао Дай е наредил Жилбер да бъде убит, за да си възвърне самочувствието. А после неговите момчета издънили всичко. Трябваше да се обърне към нас.

Отново насочи вниманието си към саксофонистката Ивет. Може пък да я изчукам довечера, помисли си той. Да ѝ покажа, че не храня никакви лоши чувства. Тя е чувствителна, толкова лесно се засяга.

Видя Мансини да влиза в помещението и да го търси с очи. После шефът на Юнион Корс го видя и поклати глава.

Само стар приятел можеше да разгадае смисъла на подобен неуловим жест.

Антонучи го разбра и в него се надигна гняв.

Покушението срещу американеца се бе провалило.

Беше хубав ден за Дьо Ланд.

Толкова хубав, че подмина *Le Parc* и продължи направо към Къщата на огледалата, където похарчи значителна част от спечеленото за едно момиче от Шри Ланка с такива изтънчени умения и красота, че го накара сериозно да се замисли дали в крайна сметка наистина не съществува някое божество, което да е настроено доброжелателно към него. Облече се, целуна момичето по шията, остави щедър бакшиш на нощното шкафче и излезе от стаята. Още не беше прекалено късно за една супа фо в *La Bodega*.

Но такъв съм си аз, помисли си натъжено той, докато затваряше вратата след себе си. Аспирации на чревоугодник и кесия на селянин, дъвчещ коричка сух хляб.

Нечия голяма ръка покри устата му, някакви силни ръце го вдигнаха и в следващия момент се озова в някаква стая.

— Поне веднъж замълчи — нареди му гласът на Жилбер.

Хейвърфорд прилекна до оцелелия нападател, пъхна цигара в устата му и му даде огънче.

— Говориш ли френски?

Ужасеният човек кимна.

— Добре — рече Хейвърфорд. — Ето как стоят нещата, *mon ami*. Мога да те извадя от лайната, в които си нагазил — нямам лоши чувства към теб, знам, че всичко това е било бизнес, нали така? Но мога и просто да си тръгна и да те оставя на момчетата от бин суйен. Ти решаваш.

— Какво трябва да направя?

— Не е нужно да правиш каквото и да било — каза Хейвърфорд. — Само да ми кажеш нещо.

— Какво?

— Кой ти плати? — попита Хейвърфорд.

— Корсиканците — дрезгаво отвърна мъжът.

— Кой? — отново попита Хейвърфорд. Това беше истинска изненада.

— Ла Корс — каза мъжът.

— Поставих живота си в ръцете ти — каза Николай, докато пускаше Дьо Ланд на земята.

Знаеше, че е проява на грубост и оскърбление да вдига джуджето във въздуха по такъв начин, но нямаше друг избор.

— В името на гонорейната путка на марсилска курва...

— Много хора биха платили добра сума, за да научат къде се намирам — каза Николай.

— Така си е — изтърси Дьо Ланд, който все още беше ядосан от грубото отношение. — Защо тогава постави живота си в ръцете ми?

— Нуждая се от полезен съюзник, на когото мога да се доверя — отвърна Николай.

— Вярно, че съм полезен — каза Дьо Ланд. — Всъщност, изключително полезен. Но защо си мислиш, че можеш да ми имаш доверие?

Николай знаеше, че всичко зависеше от отговора му, затова го обмисли внимателно, преди да отвори уста. Накрая рече:

— Защото двамата с теб сме еднакви.

Дьо Ланд погледна нагоре към високия, широкоплещест красив мъж и Николай видя как гърбът му се скова.

— Не мисля така.

— Тогава продължавай да мислиш — отвърна Николай. Беше започнал това и не можеше да се върне назад. Както неговият, така и животът на Дьо Ланд бяха заложи на карта, защото джуджето или щеше да излезе оттук като съюзник, или щеше да изчезне завинаги. Николай трябваше или да се сприятели с него, или да го убие. — Погледни отвъд очевидните разлики и ще разбереш, че и двамата сме аутсайдери.

Видя, че думите му събудиха интереса на Дьо Ланд и затова продължи:

— Аз съм европейец, отгледан в Далечния Изток, а на запад ти си...

Знаеше, че трябва да подбере внимателно думите си, но Дьо Ланд довърши мисълта вместо него.

— Дребен грозен мъж в свят на високи и красиви хора.

— И двамата винаги ще бъдем отхвърлени от обществото — каза Николай. — И затова можем или да стоим в периферията на техния свят и да гледаме към него, или да си създадем свой собствен.

— Да си създадем свой собствен свят? — подигравателно попита Дьо Ланд.

Но Николай виждаше, че е заинтригуван.

— Разбира се, ако ти харесва този, в който живееш в момента, ако се задоволяваш с това някоя първокласна курва да ти пуска от време на време или от случайното угощение, подхвърлено ти като кокал на куче, няма проблем. Аз обаче имам предвид богатство. Такова богатство, което да ти позволи да живееш достоен живот с, как да се изразя, определено качество.

— Как? — попита Дьо Ланд.

— Рисковано е.

— Нима имам какво да губя?

Нищо, помисли си Николай. Аз обаче мога да изгубя всичко, в това число и живота си. Ако те оставя да си тръгнеш оттук и съм сгрешил в преценката си за теб, с мен е свършено. Но вече е твърде късно да се откажа.

— Искам да направиш нещо.

Николай даде на Дьо Ланд документите на Ворошенин и му каза да се свърже със Соланж.

Бернар дьо Ланд излезе от бардака и спря велорикша, която да го закара до града.

В името на подпухналия гъз на епископа, изборът беше труден.

Местоположението на Жилбер щеше да струва колкото едно момиче от Шри Ланка, може дори жена от Сейшелите, които са прочути със своите способности и сексуални тайни, а също така и вечеря — с вино — в *Le Perroquet*. Устата му се напълни със слюнка при спомена за листа с вина, който сервитьорът му беше дал да изучи при единственото си посещение там.

Великолепно.

Разбира се, човек трябваше да бъде жив, за да му се наслади, а от физиономията на Жилбер ясно личеше, че това далеч не е гарантирано. Цял Сайгон говореше за избавлението му от опита за убийство и как е оставил няколко трупа на улицата.

По-добре да не предаваш подобен човек.

Все пак, помисли си той, ако продадеш точно тази информация, не е нужно да се безпокоиш за отмъщението му. Всъщност, въпросът е към кого да се обърнеш, а това зависи от онзи, който е направил неуспешния опит за покушение.

О, слухове колкото щеш.

Някои твърдяха, че самият Бао Дай е наредил убийството като отмъщение за победата на Жилбер на покер; други пък казваха, че Жилбер е успял да се добере до онова местенце между дългите бели бедра на любовницата на императора и че нападението е било опит на Бао Дай да се отърве от рогата си.

В името на липсващите ръце на Венера Милоска, струваше си да умреш, за да вкусиш прелестите на Соланж.

Мислите му се върнаха отново към задачата. Ако искаше да продаде местоположението на Жилбер, кой ще бъде най-добрият купувач? Онзи, който плати добри пари със знанието, че може да препродаде информацията на още по-висока цена. Но защо да продавам на едро, когато продажбата на дребно е далеч по-

доходоносна? В този смисъл Жилбер беше прав. Защо да се задоволявам с трохите от масата?

Облегна се в седалката и се замисли.

Велорикшата се тътреше по моста обратно към Сайгон.

Антонучи гледаше как русата жена сядна на стола и закача чорапа си за жартiera.

Това едва не го възбуди отново.

Но вече беше задоволен.

Момичето наистина бе свирило добре на саксофона, после той я беше подпрял на бюрото и си беше свършил работата с нея. Сега тя знаеше кой е шефът и не се чувстваше пренебрегната. След като я изчака да се облече и да си тръгне, Антонучи заключи кабинета си и излезе през задния изход.

Така и не чу нападателя.

Но усети дулото на пистолета, което го смушка в гърба.

— Как са бърбреците, старче? — попита гласът на френски със силен американски акцент. — Още ли пикаеш добре? Как ли ще се почувстват, ако дръпна спусъка?

— Не знаеш с кого си играеш, *minet* — изръмжа Антонучи. — Боклуци като теб ги хапвам на закуска.

Дръжката на пистолета се стовари върху гърба му и го накара да се превие. После мъжът го блъсна към стената, обърна го и натика дулото на пистолета в лицето му.

— Защо? — попита Хейвърфорд.

— Какво защо?

— Защо нареди да ме убият? — притисна го Хейвърфорд. — Твоя ли беше идеята или някой ти е поръчал?

Антонучи се изплю на земята.

— Ти си труп.

— Може би — отвърна Хейвърфорд. — Но не преди теб.

Вдигна ударника на пистолета.

Антонучи го погледна в очите и видя, че не се шегува. Всъщност, на кого му пукаше какво правят тъпите американци един с друг? Колкото до клетва за пазене на тайна пред друг корсиканец ли? Би умрял заради подобно нещо. Но в никакъв случай не и за тези боклуци. Изпита известно удоволствие, когато отговори:

— Един от твоите сънародници.
Хейвърфорд знаеше отговора още преди да зададе въпроса.
— Кой от моите сънародници?
— Представи се под името Голд.
Даймънд, помисли си Хейвърфорд. Абсолютен малоумник.
— И какво ти каза този „Голд“?
— Че смяташ да се намесиш в бизнеса ни.
— Бизнесът ви с дрога.
— Разбира се.

Антонучи се наслаждаваше на смаяната физиономия на американеца. Разсмя се и каза:

— Не схващаш ли, *mimi*? Твоят човек Голд получава дял. Намазва от всяко кило хероин, което пристига в Ню Йорк.

Яростта плисна Хейвърфорд като студена вълна.

— Поръчката за убийството на Жилбер — каза той. — Отмени я. Анулирай я.

— Късно е.

— Какво искаш да кажеш?

Антонучи вдигна ръка и направи вълнообразно движение с дланта си.

— Кобрата вече е на свобода — обясни той.

Соланж седеше пред огледалото и внимателно си слагаше линия на очите.

Бао Дай харесваше малко по-тежък грим, отколкото предпочиташе тя — императорът си падаше по онзи моден, филмов стил.

Всъщност, на нея не ѝ пукаше.

Но в светлината на утрото се запита колко ли още време ще я намира за интригуваща и привлекателна. Какво щеше да стане, когато престане да го изненадва и той се отегчи от старите трикове? Знаеше, че ще се случи онова, което се случва винаги. Щеше да започне да ѝ търси недостатъци, да коригира граматиката ѝ, да прави забележки относно дреболии в тоалета, а накрая да ѝ каже, че само се е шегувал. Щеше да престане да се смее на саркастичните ѝ забележки, да губи търпение, докато я чака да се приготви, очите му ще затърсят поредното ново забавление.

C'est l'amour.^[1]

Сайгон не ѝ допадаше особено. Беше твърде влажно, навсякъде се плетяха всевъзможни интриги. Беше като в сауна и тя я намираше направо за задушаваша. Понякога си мислеше да се върне във Франция — не в Монпелие и при спомените, свързани с онова място, а в Париж или може би Лион. Принцът марионетка непрекъснато говореше за екскурзия до Париж. Може би щеше да го задържи на въдицата си докато се озоват там, после да му позволи да се отегчи от нея и да я напусне.

След като ѝ плати съответната издръжка, разбира се.

Николай Хел наистина ли е мъртъв?

Мисълта ѝ подежда като удар в корема. Ръката ѝ затрепери и се наложи да хване дясната си китка с лявата си ръка, за да задържи молива.

Но възможно ли е наистина да е мъртъв и аз да съм виновна за това? Дали са разбрали за прегрешението ни, дали императорът е разбрал, че се е сдобил с рогата корона и от ревност е наредил Николай

да бъде убит? Не, каза си тя. Ако Бао Дай беше направил това, нямаше да се сдържи да не ми каже, или най-малкото да намекне. А и усърдието му в спалнята определено не беше намаляло.

Соланж беше запозната с поведението на мъжете, които подозират, че са им сложили рога. Бяха намусени и нелепи — искаха секс, но не желяеха да потопят перата си в замърсената мастилница. Ту се цупеха, ту се перчеха, а след това или си отиваха, или идваха в леглото — естествено, в зависимост от това как ги манипулира. Но Бао Дай продължаваше да бъде все така жизнерадостен и безсрамно похотлив както винаги.

Тази вечер щеше отново да излезе с него — някъде на вечеря, а след това несъмнено и в *Le Grand Monde*, за да утоли комарджийската си страст. После нямаше да се размине и леглото, и нямаше да е зле да измисли нов номер, за да задържи интереса му.

Естествено, стига вече да не е разбрал. В противен случай спокойно може да ме пребие или да ме откара някъде, за да бъде убита.

Ако Николай не е мъртъв, къде ли е?

Тъкмо си помисли това, когато на вратата леко се почука. Прислужницата най-сетне носеше ръкавиците, които бе поискала преди час.

— Влез! — извика тя от спалнята.

Видя в огледалото отражението на брадатото джудже Дьо Ланд.

---

[1] Такава е любовта (фр.). — Б.пр. ↑

— Арестувайте я — отново каза Даймънд.

— За какво? — попита Бао Дай.

— Ако не за друго, заради неуважение към вас — настоя Даймънд.

— Вярно, неприятно е — съгласи се Бао Дай, — но едва ли може да се нарече престъпление.

Префирнята в личния кабинет на Бао Дай продължаваше от доста време и императорът започваше да се отегчава. Американецът не му харесваше. Е, американците по принцип не му харесваха, но сега те плащаха сметките и скоро щяха да сменят французите, така че беше длъжен да го слуша. Този „Голд“ сякаш имаше зъб лично на Соланж и Жилбер. Колкото трудно бе да изпитваш неприязън към първата, толкова неизбежно бе да намразиш втория.

— Тя знае къде е той — упорстваше Даймънд. — Дайте ми няколко души и ми позволете да я прибера и да измъкна истината от нея.

— А, ако не ви какже? — попита Бао Дай.

— Ще го направи.

Въпреки инстинкта си, Бао Дай трябваше да признае, че идеята е донякъде привлекателна. В края на краищата, тази жена му бе сложила рога и той много ясно ги усещаше. По-лошото бе, че унижението му скоро щеше да стане основна тема на пикантните клюки и повод за подигравателен смях в цял Сайгон. Затова мисълта Соланж да попадне под грижовната опека на Тигъра си имаше своите приятни страни.

Налице бяха и по-практични причини да потърси помощта ѝ за откриването на „Жилбер“. Потокът опиум влачеше със себе си и река от злато. Като се добавят и доста солидните стимули, предоставени му от американците, се получаваше направо огромно богатство. Но американците можеха да спрат да плащат, ако се разчуе, че императорът се облажва от хероина, който залива улиците им.

Позицията му в двореца беше несигурна. Французите можеха да поискат да го сменят; ако не те, щяха да го направят американците. Не

биваше да забравя и своя съюзник и съучастник в престъпленията Бай Виен, който му помагаше да изнася пари от страната чрез Юнион Корс. Вече разполагаше с тлъсти банкови сметки в Швейцария и недвижими имоти във Франция, Испания и Мароко за времето, когато европейците го изхвърлят или (което бе по-вероятно) Виет Мин спечели войната.

Сигурността му обаче щеше да бъде изложена на опасност, ако Операция Х бъде разкрита. И беше напълно възможно Соланж да е в съюз с Жилбер и да кроят тъкмо това.

— Приберете я — каза той.

Даймънд се усмихна.

— Веднага, Ваше превъзходителство.

— Но не я наранявайте, ако е възможно — добави Бао Дай, повече, за да успокои собствената си съвест, отколкото от надежда, че този брутален човек ще сдържа усилията си.

— Няма да оставим никакви белези — увери го Даймънд. — И смъртта ѝ ще прилича на самоубийство. Може би свръхдоза. Няма да е първата френска актриса, която...

— Не искам да знам — прекъсна го Бао Дай.

Проникването в Къщата на огледалата бе детска работа, дори в светлината на утрото.

Изтощените от нощния труд жени спяха дълбоко и сладко, а пазачите около бордеа бяха също толкова сънени в засилващата се жегата. Влагата заглушаваше звуците толкова сигурно, колкото сушата ги засилваше, благодарение на което Кобрата успя да се промъкне през небрежната охрана във влажната утрин.

Нужно беше време и търпение, но нима нещо ставаше без тези две неща?

Стаята на жертвата се намираше в края на коридора. Кобрата вече знаеше това, но нямаше нужда от инструкциите, защото слабата миризма се долавяше ясно дори през затворената врата. Западняците просто миришат различно от азиатците, а толкова рано сутринта в бардака нямаше други европейци.

Кобрата спря в коридора и се заслуша.

Жертвата спеше, така че щеше да стане лесно.

Вратите на стаите не се заключваха отвътре, за да може охраната да влезе бързо при нужда и да помогне на изпадналото в неприятно положение момиче. Нямаше да е проблем тихо да отвори вратата, да елиминира мишената в съня ѝ и да излезе през прозореца.

Кобрата пристъпи напред и извади нож.

Усещането за близост го предупреди.

Николай медитираше, опитвайки се да възстанови онова отдавна изгубено състояние на покой от детството си, когато долови стъпките в коридора.

Толкова леки, че почти неразличими.

Леката походка на дребничка азиатска куртизанка? Да не би Мома да му беше пратила момиче, въпреки че ясно даде да се разбере, че не желае? Продължи да лежи напълно неподвижно и се заслуша, оставяйки усещането му за близост да се фокусира върху целта. Тогава стъпките спряха.

Пълна тишина.

Но Николай вече знаеше.

Не беше проститутка, а хищник.

Претърколи се от леглото от другата страна на вратата. Долепи се до пода и зачака. Откъм коридора долови съвсем лека миризма.

Но вратата така и не се отвори.

Ловецът бе усетил, че жертвата е нащрек и се беше оттеглил, и Николай осъзна, че това не е обикновен ловец.

143.

Кобрата се притаи в храстите под прозореца.

Жертвата беше подплашена и ако се опиташе да избяга, щеше да го направи оттук.

Но тя така и не се появи.

Кобрата изчака известно време, след което тихомълком си тръгна.

— Искали сте да ме видите, мосю? — попита Мома.

— Искам да се видя с Бай Виен — отвърна Николай.

— Да не би да ви е прислужник — каза малко раздразнено Мома.

— Освен това, той помоли мен да се погрижа за всяка ваша нужда.

— Добре тогава — рече Николай. — Трябва да се махна оттук. Открили са ме.

— Невъзможно! — гръмко заяви силно засегнатата Мома. — Никой в заведението ми няма да каже и дума, уверявам ви!

Най-вероятно, е бил Дьо Ланд, помисли си Николай. Поставих камъка на погрешно място и неправилно прецених характера му. Ще се оправя с него някой друг път, но засега това място е компрометирано и трябва да си намеря друго.

— Мадам, трябва да си вървя.

— Навън е опасно за вас!

— Не съм в безопасност и тук — посочи Николай. — Изпратихте ли ми момиче преди малко?

— Не, мосю, нали казахте...

— Вярно, казах — съгласи се Николай. — А да сте прашали някой друг?

— Не.

— Е, някой дойде тук — каза й Николай. — Бих добавил, с намерението да ме убие.

Знаеше, че който и да беше дошъл, бе професионалист, беше усетил, че е разкрит и след това бе заложил капан под прозореца. Долови присъствието му и там и по-късно, когато усети, че се е оттеглил, Николай беше погледнал навън и бе видял, че храстите са огънати и имаше едва забележими отпечатыци от стъпки.

Имаше и още нещо... нещо, за което го предупреждаваше усещането му за близост...

Мома рязко пое дъх. Ясно си личеше, че е шокирана.

— Аз съм съсипана, мосю! Съсипана! *Desole!*

— Не е нужно да се извинявате, мадам — отвърна Николай, — но трябва веднага да се махна оттук.

— Ще се обадя...

— В името на разпененото семе на Йов, пуснете ме, сър! — отекна от коридора възмутеният глас на Дьо Ланд.

— Ще се погрижа...

— Пуснете го — каза Николай.

Няколко секунди по-късно в стаята се появи един по-раздърпан и от обичайното Дьо Ланд.

— Помислих си, че си ме предал — каза Николай.

— Обмислях и тази възможност, повярвай ми — отвърна Дьо Ланд.

— Защо не го направи?

— Не съм много сигурен — отговори Дьо Ланд. — И ако бях на твое място — доста примамлива идея, като се замисля, — не бих продължил с въпроси в тази посока, освен ако не искаш да си променя решението — това колебание е голям недостатък на ума, между другото — и да те продам като удушено куче в някоя месарница. Но какво те накара да заподозреш, че съм влязъл в ролята на Юда?

Николай му каза за онова, което бе доловил в коридора.

Дьо Ланд се намръщи.

— Кобрата.

— Макар обикновено да намирам несвързаните ти изводи за очарователни...

— Носи се слух — каза Дьо Ланд. — Всъщност, по-скоро легенда, макар че разликата между двете е в най-добрия случай смътна, ако човек се замисли...

— За бога, човече.

— ... за убиец, когото наричат „Кобрата“ — каза Дьо Ланд. — Казват, че бил смъртно опасен с ножа и — боя се, че новината не е добра, — се мълви, че корсиканците са основният му работодател.

— Юнион Корс.

— Точно така, в името на проклетата кръв на Бонапарт, дано се пържи в ада — потвърди Дьо Ланд.

Значи са корсиканците, помисли си Николай. Първият им опит за покушение се превърна в кървава пародия, затова са решили да наемат за втория най-големия си талант.

Но защо?

Даде си сметка, че сега не беше времето да размишлява по този въпрос.

— Видя ли я?

— Каза, че ще дойде при теб.

— А документите?

— Прибрани са на сигурно място, Мишел.

145.

Даймънд напусна хотела ядосан и обезсърчен.

Русата кучка, която бе сложила рога на императора, не беше в
стаята си.

Прати хора по улиците на Сайгон.

Самият той поведе издирването на Николай.

Бай Виен влезе в стаята на Николай в бардака.

— Трябва да се махнеш веднага — каза той.

— Не и докато не получа вест от нея.

— Сюрте идва насам — настоя Бай. — Не мисли само за себе си.

Излагаш на опасност всички на това място. Ще продължим да я търсим и ще ти я доведем.

Вярно е, помисли си Николай. Нямахте право да постъпва така.

— Къде отиваме?

Бай му каза.

— Ами Соланж? — попита Николай. — Тя си мисли, че ще съм тук.

— Ще ѝ съобщя — предложи Дьо Ланд.

— И моите хора ще я доведат при теб — каза Бай.

Колко много ми подхожда скривалището, помисли си Николай. Блатото на убийците.

Рунг Сат се намира югоизточно от Сайгон и източно от устието на река Соирап, която се влива в Южнокитайско море. Представлява пущинак от блата, мангрови гори, бамбук и безброй малки притоци, образуващи непреодолим лабиринт за всеки, който не познава добре местността.

Бин суйен я познаваха много добре.

Това бе тяхното родно място и убежище, където навремето бяха организирали пиратски си рейдове и където се завръщаха, мястото, от което прочутите им убийци се промъкваха в града, свършваха си работата и се прибираха обратно.

Николай лежеше в дъното на скифа, който се спусна по течението на реката и зави на изток по малък канал в блатата. Теренът бе изненадващо разнообразен — отначало бе равен, облян от слънчевите лъчи район с ниска растителност и водорасли, после изникна тъмна, гъста преграда от мангрови дървета, последвана от стена от бамбук. Тези картини се редуваха в продължение на час, после лодката забави ход в по-тесните канали, притиснати от мангровите дървета, които се издигаха над водата и от време на време закриваха небето, обгръщайки лодката в мрак посред бял ден.

Човек като нищо може да се изгуби тук, помисли си Николай.

Да се изгуби и никога да не намери обратния път.

Накрая скифът спря до един плаващ дом, закотвен покрай редицата дървета. Той беше нисък и широк, с открити палуби на носа и кърмата и кабина в центъра. На стража стояха бойци на бин суйен, праметнали картечни пистолети на раменете. Когато Николай се изправи, Бай Виен излезе от гледащата към кърмата врата на кабината и застана на палубата.

— Само проблеми създаваш, Мишел — каза той и му помогна да се качи на лодката.

— Тя тук ли е? — попита Николай.

— Не — нетърпеливо отвърна Бай.

Поведе Николай към кабината, която имаше малка кухня с газена печка, маса и няколко стола. Тесни стълби водеха надолу, към малък трюм и спално отделение.

— Тук ще си в безопасност, докато не успеем да те качим на някой кораб — каза Бай.

Това беше планът — двамата със Соланж да се крият в блатото до следващата вечер, после да ги откарат с катер до някой товарен кораб, напускащ доковете на Сайгон.

— Имаш ли вест от нея? — попита Николай.

— Много си досаден — отбеляза Бай.

— Отговори на въпроса ми.

— Не — каза Бай Виен.

— Връщам се да я търся.

— Първо — рече Бай, — никой няма да те върне обратно. Второ, не можеш да се върнеш самичък. Трето, дори да успееш да го направиш, ще те убият. Сега нейната карма си е нейна.

Николай знаеше, че е прав.

— Искаш ли чай? — попита Бай.

Николай поклати глава, запали цигара и седна на бамбуковия стол до малката маса.

— Почини се — каза Бай.

— *Ти* си почини.

— Влюбен мъж — поклати глава Бай. Кимна към стълбите. — Иди да поспиш.

— Не съм уморен.

— Казах, иди да поспиш.

Николай слезе в трюма.

Сандъците бяха там.

Сандъци с гранатомети.

Бай кимна.

— Ще се върна в Сайгон да видя какво става. Освен това, има хора, които трябва да подкупя.

— Ще платя.

— Да, ще платиш. — Бай се качи на скифа и отплава.

Николай се върна в трюма, легна на едно от леглата и се опита да си почине.

Обещанието му към Ю беше почти изпълнено, разполагаше с пари и документи.

Сега оставаше да направи само едно нещо.

Да прибере Соланж на сигурно място.

Дьо Ланд се клатушкеше по пътеката между седалките на киното.

Мишел бе казал, че Соланж обича филми. Екранът беше възтъмен, даваха някакъв мрачен филм — от онези, които не му понасяха. Дьо Ланд си падаше по комедии или неангажиращи неща, за предпочитане с дълбоки деколтета и пищни гърди.

После екранът просветна от някаква дневна сцена и той я видя на третия ред. Намести се на седалката зад нея. Тя гледаше нагоре към екрана, плачеше и попиваше сълзите си с кърпичка.

— Мадмоазел — прошепна Дьо Ланд. — Мишел ви чака. Излезте през задната врата. Там има хора, които ще ви заведат при него.

Видя как шията ѝ се стегна от съмнение.

— Нямате причина да ми се доверявате — каза той. — Само искам да ви кажа, че съм почитател на красотата и, подобно на всички циници, разочарован романтик. И съм негов приятел. Тръгвайте, мадмоазел Соланж. Тръгвайте, преди да е станало късно.

Зачака, докато тя реши какво да прави.

Накрая Соланж стана, излезе на пътеката и тръгна към задния изход на киното.

149.

Жилбер не беше в Къщата на огледалата.

Нито в *Le Parc*, нито в „Континентал“, нито в *Le Grand Monde*.
Нямаше го на Рю Катина, нито на Централния пазар.

Беше изчезнал.

Даймънд обикаляше улиците. Щом не можеше да открие Хел, трябваше да намери някой, който знае къде може да се намира той.

150.

Хейвърфорд вървеше по тесните улички на Чолон.

Щом корсиканците бяха пратили друг убиец, това означаваше, че Николай е още жив и реши, че Хел най-вероятно ще избяга на място, където езиците и обичаите са му познати.

Но никой не беше виждал висок *квейло*, който да отговаря на описанието на Хел. Или поне така твърдяха.

Бернар дьо Ланд се оглеждаше за прилична храна и четеше табелите с фиксираните менюта пред заведенията, когато мъжът изскочи от колата, сграбчи го и го натика на пода между седалките.

— Къде е приятелят ти? — заплашителното попита Даймънд.

— Н-н-не знам.

— Казвай, или ще те нараня много лошо.

Дьо Ланд ги остави да го наранят много лошо. Посиниха го от бой, дори му счупиха някои кости, и накрая болката стана нетърпима.

— Прости ми, Мишел — изплака той. — В името на светата кръв на свети Йоан, прости ми.

И им каза онова, което искаха да научат.

— Рунг Сат? — повтори Сингави.

— Така каза дребното копеле — отвърна Даймънд. — Повярвай, говореше истината.

Френският парашутист намери информацията за обезпокоителна.

— Рунг Сат е район на бин суйен.

Даймънд не искаше и да чуе за това. Вече беше научил, че корсиканците са оплескали покушението срещу Хейвърфорд и че нафуканият кучи син знае за връзката му с Операция Х и търговията с хероин. А сега Хел се беше измъкнал от Сайгон в така нареченото Блато на убийците, което можеше да означава само едно — че се намира под закрилата на Бай Виен.

— Не ми пука, ако ще да е в дневната на папата! — извика Даймънд. — Имаш войници, прати ги!

Сингави поклати глава. Американците са толкова нескопосани — използваха брадва там, където и кама можеше да свърши работа.

— Кобрата ще го открие. По-добре да не се месим.

— Така ли? Да не би тази Кобра да е по-добра от онези, които изпрати да убият Хейвърфорд? — попита Даймънд. — Виж какво, ако „Жилбер“ се измъкне, с Операция Х е свършено. Свършено! С нас е свършено! Да не мислиш, че Бао Дай ще седи и ще гледа как парите му се изпаряват?

Видя колебанието на Сингави и го натисна още повече.

— Знаем, че жената пътува към Жилбер. Изпрати екип, приключи с това.

Сингави кимна.

Джон Сингълтън седеше и размишляваше над дъската за го.

Беше развил интерес към играта по време на престоя си в Китай, но във Вашингтон нямаше нито един, който да му бъде достоен противник, така че предпочиташе да играе сам от двете страни.

Това бе добро умствено упражнение, което го приучаваше да преценява ситуацията от всички гледни точки.

Сега се взираше в го-кан и обмисляше целия сценарий с Николай Хел. Разглеждаше го от всички ъгли, вземайки предвид произхода на Хел, убийствата на Кан Шен и на Ворошенин, връзката с Пън покрай оръжието, пекинската мрежа от шпиони на Хейвърфорд, бягството на Хел от Китай в Лаос, взаимодействието му с бин суйен.

Промени гледната точка, за да прецени ситуацията във Виетнам — засилената активност на Виет Мин на север, относителното спокойствие на юг след провала на последната комунистическа офанзива, факта, че много опасният Ай Куок все още е в неизвестност, че Хел е доставил оръжието на Бай Виен вместо на Ай Куок, че Хейвърфорд е служил във Виетнам през войната...

Не биваше да се забравя и Даймънд, уж тайната Операция Х, връзката му с корсиканските трафиканти на хероин и дълбоката му омраза и страх от Николай Хел...

Сега и двамата му агенти се намираха в Сайгон и щеше да е страшно интересно да види кой от тях ще излезе победител. Забавляваше го обстоятелството, че всеки камък на дъската си мисли, че сам определя позицията си и изобщо не вижда дъската, която определя съдбата му.

От друга страна, този Хел...

Той като че ли наистина действаше самостоятелно.

Николай чу стъпките ѝ по стъпалата.

— Соланж?

— Николай.

Парфюмът ѝ беше опияняващ.

— Слава богу — възкликна тя. — Толкова се страхувах...

Притисна се в него. Той я прегърна, опря ножа в гърба ѝ и прошепна:

— *Per tu amicu.*

Тя се стегна — едва доловимо, но това му беше достатъчно.

И сърцето му сякаш се скъса.

— Ти си — прошепна той в косата ѝ. — Ти си Кобрата.

После я пусна и отстъпи крачка назад. Помещението тънеше в полумрак, но виждаше в очите ѝ, че е вярно. Беше го разбрал докато лежеше в леглото и я чакаше. И си даде сметка, че трябваше да се сети преди това.

Кобрата е смъртно опасен с ножа.

Юнион Корс я беше наела още в Монпелие за убийството на германския полковник. Бяха я обучили да използва ножа и тя бе прерязала гърлото му. После я взеха в базата си в Марсилия и я използваха за други мисии.

Тя продължи да поддържа връзки с Ла Корс, но започна да работи на свободна практика, използвайки както тялото си, така и останалите си умения. Онази нощ в Токио, след нападението в градината, беше излязла с нож в ръката.

Щеше ли да използваш това?

Ако се беше наложило.

И знаеш как да го използваш, помисли си той.

Можеше да го убие по време на романтичната им среща в хотела, но тя знаеше, че я наблюдават и подозренията щяха да паднат върху нея. На следващия ден обаче Дьо Ланд ѝ беше казал за Къщата на огледалата и тя беше отишла — като Кобрата — да го убие. Усещането

за близост му беше казало, че е някой, с когото се е срещал преди, но едва сега го осъзна наистина.

Животът, какъвто е в действителност.

Сатори.

— Пикар или Пикарди? — попита той.

— Пикарди — отвърна тя.

Корсиканците са най-добрите убийци на света.

— Историята, която ми разказа за себе си — рече Николай. — Каква част от нея е истина?

— По-голямата — отвърна тя. — Болезнените моменти, ако това може да те утеши.

Не можеше.

— Колко души си убила? — попита Николай.

— Повече от теб, предполагам — отговори тя. Измъкна ножа, затыкнат на кръста ѝ. Държеше го ниско, леко назад, за да не може да го достигне. — Печеля парите си както мога — като куртизанка или като убийца. Ти ми кажи каква е разликата.

— Във втория случай умират хора.

— Точно ти не си човекът, който може да ме гледа от висотата на моралното си превъзходство, *mon cher* — отвърна Соланж.

Абсолютно вярно, помисли си той.

Абсолютно вярно.

— Трябва да си натрупала доста солидно състояние — отбеляза той.

— Спестявам — призна тя. — Кариерите и в двете ми професии са доста краткотрайни. Красотата и бързината на ръката изчезват бързо, когато им дойде времето. Боя се, че ще се наложи да се пенсионирам млада.

Николай се съмняваше, че красота като нейната може да изчезне някога. Поне не в неговите очи. Нито пък красотата на *нейните* — тези изумителни, прекрасни зелени очи. Видя я как едва забележимо премести дясното си бедро напред. Мускулите на прасеца ѝ се стегнаха.

— Юнион Корс те е наела да ме убиеш — рече той.

— Казах ти да ме напуснеш и никога да не се връщаш.

— Това ли беше неппростимият ми грях? — попита той. — Че те обичам?

— Това е нещо, което една курва не може да понесе.

Сухожилията на дясната ѝ китка се напрегнаха.

Едва доловимо, но го усети.

Можеше ли да спре мълниеносния скок, който със сигурност предстоеше? Може би да, може би не. Ако все пак блокира удара, можеше ли да отвърне с хода коросу и да убие Кобрата?

Отново — може би да, може би не.

Николай отстъпи крачка назад.

— Убий ме тогава.

В очите ѝ проблесна колебание и подозрение. Разбираше я — миналото ѝ не ѝ даваше причини да се доверява на когото и да било.

— Бих могъл да живея за теб и да убивам за теб, така че да умра за теб...

Тя поклати глава и златната ѝ коса проблесна на слабата светлина на фенера.

— Моля те, Соланж — рече той. — Освободи ме от моята тъмница.

Също както аз освободих Кишикава сама.

Затвори очи, за да я окуражи и да призове спокойствието си, и задиша дълбоко. Този живот е сън и когато сънят свърши, щеше да има друг, после следващ в безкрайния цикъл, докато не постигне съвършено просветление.

Сатори.

Чу как стъпалото ѝ се завърта върху дървената палуба в подготвителното движение за удара, и се приготви за смъртта.

Тя се хвърли напред.

В обятията му.

— Не мога — изплака тя. — Бог да ми е на помощ, *je t'aime, je t'aime, je t'aime.*

— *Je t'aime aussi.*

Задавеното ѝ хлипане бе заглушено от тежък тропот на стъпки по палубата.

Бяха осем и идваха за оръжията. Облечените в черно бойци от виетнамските специални части на Сингави се изсипаха на палубата и се спуснаха в трюма.

Соланж се отскубна от обятията на Николай, рязко се извъртя и преряза гърлото на първия. Избута бързо тялото му и наръга втория в стомаха. Третият понечи да стреля с пистолета, но тя замахна надолу, прерязвайки сухожилията на китката му, и оръжието падна на стъпалата. Шокираният войник стисна безпомощната си ръка и я зяпна. Соланж използва момента да забие ножа в гърлото му. Нов войник се хвърли през перилото над него и я нападна.

Николай го удари още докато онзи бе във въздуха и двамата се стовариха върху вътрешната преграда. Сграбчи го за ризата, изхвърли го назад, добра се до пистолета, застреля го и дръпна Соланж настрани точно когато някой отгоре откри автоматичен огън. Куршумите рикошираха бясно в трюма, а Николай я избута към преградата и я защити с тялото си, като в същото време стреляше към люка.

Чу как оцелелите на палубата се прегрупират, после се разнесе метално тракане и видя гранатата да отскача от стъпалата. Бутна Соланж на земята, хвърли се напред, хвана гранатата и я метна обратно горе.

Острият трясък на експлозията беше последван от писъците на изкормени мъже.

После настъпи тишина.

— Стой тук — нареди й той.

Качи се горе и видя мъртвците. Наблизо се поклащаше плоскодънна лодка. Чу стъпки зад себе си, рязко се обърна и видя Соланж. Продължаваше да стиска ножа, покрит с тъмна съсирваща се кръв.

— Казах ти да...

— Не ми казвай какво да правя — отвърна тя, взе картечния пистолет на един от убитите и го преметна през рамо. — Нито сега, нито в страната на баските.

Спря, когато чула шума на двигател и пляска на корпус във водата.

Приближаваха, при това бързо.

Николай се хвърли обратно в трюма.

Отвори един сандък, извади гранатомета, намери разтворителя и бързо почисти защитната смазка.

Дори в трюма чуваше как катерът приближава.

Намери тринога, взе я в едната си ръка, а гранатомета в другата и забърза обратно нагоре.

— *Mon dieu* — промълви Соланж. — Какво смяташ да правиш с това.

— Закрепи тръбата за триногата — каза ѝ той. — *S'il vous plait.*

Изтича обратно в трюма, намери амунициите и се върна с две ракети.

— Високоексплозивна противотанкова ракета с тегло три килограма и половина и скорост сто метра в секунда е способна да пробие двайсет и пет сантиметрова броня от разстояние сто метра. Така поне ми казаха.

— Мъже.

Вече различаваше прожектора на първия катер и войниците на носа. Катерът изглеждаше претъпкан с хора.

Николай напъха ракетата в тръбата, легна, нагласи триногата и се прицели. Изчака лодката да навлезе в обхвата, пое дълбоко дъх и дръпна спусъка, докато издишаше.

Ракетата излетя, изфуча във въздуха и се заби във водата зад бързо приближаващия се катер.

Соланж превключи картечния пистолет на автоматична стрелба.

Николай се надигна, презареди и отново легна. Нагласи мерника, изчака и стреля.

Лодката експлодира в алени пламъци.

Горящи мъже запищяха и заскачаха във водата.

Соланж трепна.

Следващият катер приближаваше устремно.

Николай слезе за още амуниции, върна се и се прицели. Катерът беше толкова близо, че нямаше начин да го пропусне.

Толкова близко, че успя да различи лицето на Бай Виен.

Хората на Бай товареха сандъците в плоскодънната лодка, докато той оглеждаше кланицата на палубата.

— Вие ли убихте тези осем мъже? — попита Бай.

Николай кимна.

— Двамата ли?

Николай отново кимна.

— Ммм.

— Как са ни намерили тук? — попита Николай.

— Дьо Ланд се е разприказвал, след изтезания.

— Мъртъв ли е?

— Ще се оправи — отвърна Бай.

— Радвам се — каза Николай. Не се сърдеше на приятеля си, че го е предал след мъчения.

Бай извика на хората си да побързат.

— Нямаме много време — обясни той. — Ще дойдат с още хора. Вече не може да става дума да ви качвам на кораб. Полицията и военните проверяват всеки съд. Плъзнали са из цялото пристанище. Може би ще успеем да качим нея, но не и теб.

— Няма да тръгна без него — заяви Соланж.

— Къде отиваме? — попита Николай.

— Нагоре по реката — отвърна Бай. — В делтата. Ще доставим оръжията на Виет Мин и после ще намерим начин да ви измъкнем от страната. Може да отнеме известно време.

— Имаме време — каза Николай.

Бай не беше съвсем сигурен в това.

— Гранатомети? — попита Даймънд.

Сингави потвърди, че именно ракети са потопили две лодки с негови хора и са ги принудили да се хвърлят в Блатото на убийците.

Бог да накаже и самия Хел с огнена смърт, помисли си Даймънд.

И проклет да е онзи предател Хейвърфорд, който несъмнено имаше пръст във всичко това.

— Знаете ли накъде може да е тръгнал? — попита Сингави.

— Кара оръжията на Виет Мин — отвърна Даймънд. — Жилбер е китайски агент.

— Преди казахте, че е агент на службите за борба с наркотиците.

— Време е да пораснеш — отвърна Даймънд. — Излъгах.

Така или иначе, този човек трябваше да бъде открит и ликвидиран. Сингави пое командването на военната операция по претърсването на делтата и откриването на Жилбер и оръжието. Ако пратката попаднеше в ръцете на Виет Мин, това можеше да промени хода на войната.

— Идвам с теб — каза Даймънд.

Мразеше сраженията, но това бе последният му шанс да убие Николай Хел.

Хейвърфорд погледна лежащия в болничното легло Дьо Ланд.

— Кой ти причини това? — попита той.

— Един от твоите — промърмори замаяният от обезболяващите лекарства Дьо Ланд. — Точно затова поисках да те видя. Надявам се, че си по-добър от тях.

Разказа на Хейвърфорд как е издал къде се намират „Мишел“ и Соланж, след което отново изгуби съзнание.

Хейвърфорд излезе от болницата, обхванат от ледена ярост.

Върна се в кабинета си, взе един служебен пистолет и тръгна на лов за Даймънд.

Плаваха без прекеждия нагоре по реката, като минаваха без светлини покрай патрулите, криеха се в каналите, мангровите блата и бамбуковите гъсталаци. После тръгнаха по един малък като поток приток на север през блатата, докато не достигнаха река Денгнай южно от Сайгон. Акостираха недалеч от малко село и местните жители им помогнаха да прехвърлят товара в камион с покрита каросерия.

— Как се казва това място? — попита Николай.

— Бин суйен. — Бай Виен се изкиска. — Тук сме в безопасност.

Подкрепиха се с чай и ориз с туршия, качиха се в камиона и потеглиха по суша към вътрешността, после зарязаха камиона и главния път и продължиха пеша. Денят ги завари да мъкнат сандъците покрай дигите над оризищата, от които се издигаше задушни водни изпарения, характерни точно преди началото на сезона на мусоните.

Николай и Соланж, облечени в черните ризи, панталони и конични шапки на виетнамски селяни, които обаче не успяваха да прикрият европейската им външност, вървяха в центъра на малобройната колона — бяха само толкова, колкото да носят сандъците, неколцина души за охрана и Бай Виен начело. Районът беше коварен, равен и открит, лесно можеше да се наблюдава от французите от въздуха, бе уязвим за стражевите кули и бункерите, които се срещаха често.

Беше твърде рисковано и затова решиха да изоставят дигите и да продължат през оризищата. Газенето през дълбоката понякога до кръста вода беше изтощително, напредваха мъчително бавно и трябваше час по час да залягат, когато чуеха приближаващ самолет.

Николай си помисли, че с това темпо никога няма да стигнат за срещата с Виет Мин. На Соланж явно ѝ беше тежко, макар че се държеше стоически и нито веднъж не се оплака. Прасците и глезените ѝ бяха нарязани от острата трева, а в очите ѝ се четеше мрачно изтощение.

— Добре ли си? — попита я той.

— Чудесно — отвърна тя. — Винаги съм обичала излетите извън града.

И продължи пред него.

Малко преди пладне Бай се върна при тях.

— Твърде опасно е — каза той. — Трябва да спрем до края на деня.

Николай беше съгласен, но не знаеше къде.

— Къде ще спрем?

— Има един *блед* на около километър оттук — отвърна Бай. — Селяните дължат вярност към мен.

Николай много добре знаеше какво означава това — ако жителите на мъничкото селце ги предадат, бин суйен щяха да се върнат и да ги избият всички. Това го натъжаваше, но разбираше положението. Колективната отговорност бе азиатска традиция.

Когато стигнаха, Николай и Соланж легнаха на пода на една тъмна колиба, за да поспят. Нямаха много време за почивка — трябваше да тръгнат отново веднага щом се стъмни с надеждата да изминат достатъчно разстояние преди да изгрее луната.

Соланж заспа, но Николай остана да лежи буден и се вслушваше в кръжащите над тях самолети. Напрежението в селото беше ясно осезаемо, особено в късния следобед, когато чу да се шепне, че само на половин километър оттук имало патрул на Чуждестранния легион.

Селото колективно затаи дъх.

Николай постави длан върху топлия метал на картечния пистолет и зачака. Нямаше да го заловят — познаваше прекалено добре стаята за разпити и затворническата килия. Ако се доберат до него, ще намерят само един труп.

После реши, че това е егоистично. Ако стане ясно, че ще ни пленят, ще й дам банковите книжки на Иванови, после ще насоча оръжието към нея и ще ги накарам да си помислят, че сме я взели като заложник. После ще намеря начин да се самоубия на път към затвора. След като взе това решение, Николай загледа през пролуките между дъските как някакъв офицер от Чуждестранния легион стои на края на селото и разпитва старейшината.

Човекът сви рамене и описа дъга с ръката си, показвайки, че непознатите могат да бъдат навсякъде, във всяко от десетките селца сред оризищата. Младият лейтенант го погледна скептично.

Николай видя как пръстът му на спусъка се стяга.

Лейтенантът изгледа продължително стареца, старецът отвърна на погледа му, след което лейтенантът заповяда на хората си да продължат нататък. Николай отново легна и се обърна към спящата Соланж. Самият той също задряма и когато се събуди, вече бе сумрак. Няколко минути по-късно дойде Бай, следван от жена с купи ориз и пушена риба. Соланж се събуди и се нахраниха, след което се приготвиха да продължат похода си.

Сега вървяха по дигите, скрити в сянката на грижливо поддържани черници. Движеха се плътно един до друг и буквално стъпваха в следите на тези пред тях. Така успяха да изминат доста голямо разстояние преди да ги освети луната. Тогава се разделиха и продължиха по двама и по трима, съгледвачите излязоха напред и подаваха сигнали, че е безопасно и следващата група може да премине.

Местната милиция също вървеше по дигите и обикаляше от село на село. На няколко пъти патрулите ги приближаваха на хвърлей разстояние и групата на Николай залягаше и продължаваше пълзешком или изчакваше.

Беше смъртоносна игра на криеница под лунната светлина, сблъсък на потайност и остроумие. За изненада на Николай, Соланж беше много добър играч — движеше се безшумно, гъвкава като живак и той се присмя над самия себе си, когато си спомни, че тя е не само Соланж, но и Кобрата.

В това е много по-опитна от мен, помисли си той.

Нощта сякаш продължи цяла вечност, но изминаха едва петнайсетина километра преди небето да стане каменисто сиво преди зазоряване. Стигнаха до една дълга редица черници на около седемстотин метра от поредното малко селце.

Бай им даде знак да залегнат и да чакат.

Десет минути по-късно Николай чу остроото изсвирване, знак да продължат и забърза в калта по дигата, докато не достигна относителната безопасност на дърветата. Между тях имаше малка поляна и там Николай видя Сюе Син.

— Радвам се да те видя отново — каза Николай.

— И аз теб — отвърна Сюе Син.

Изглеждаше толкова различен сега, в светлокафявата куртка на офицер от Виет Мин и с пистолет на колана.

— Знаел си, че ще се срещнем отново — каза Николай.

— Знаех го от самото начало — отвърна Сюе Син. — Познавам истинската ти природа.

Повече от самия мен, помисли си Николай.

Естествено, името му не беше Сюе Син. А Ай Куок.

Сега Николай го виждаше ясно.

Куок беше контролирал операцията и бе разчитал Николай да изпълни обещанието си, дадено на полковник Ю.

— Знаех — продължи Куок, — че ще осъзнаеш истината и ще видиш нещата такива, каквито са.

— А сега искам живот — каза Николай.

Куок погледна покрай него към Соланж и се усмихна.

— Ще направим всичко възможно да ви изведем от страната. Може да се наложи да проявите известно търпение.

— Вече съм станал олицетворение на търпението.

— Защо ли се съмнявам в това?

— Сигурно заради монашеската ти мъдрост — отвърна Николай.

— Цялото онова подрязване на лози и дълбоко дишане.

Небето се обагри в розово като корал.

— Трябва да тръгваме — каза Куок.

Николай отиде при Бай Виен.

— Сега къде ще ходиш?

— Връщам се в Сайгон — отвърна Бай. — И ще проклинам името ти до небесата, че ми открадна оръжието и се измъкна.

— Ще ти повярват ли?

— Да, или най-малкото ще се престорят — каза Бай. — Е, поне за известно време. После...

Не довърши. Беше ясно — никой не знаеше какво крие бъдещето, никой не можеше да каже какво му е отредила кармата.

— Довиждане — каза Николай. — Надявам се да се видим отново в по-добри времена.

— Ще се видим — отвърна Бай.

След което събра хората си и тръгна.

— Да вървим — рече Куок.

Войниците му, към трийсетина ветерани, бяха вдигнали сандъците на бамбукови пръти и вече вървяха на север.

Куок закуцука след тях.

Самолетът се появи от изток.

Летеше в бърснеш полет откъм слънцето, картечните на крилете му трещяха.

Трима от Виет Мин изпадаха подобно на оловни войници, съборени от лавицата.

Куршумите цепеха дърветата, пръскайки парчета дърво като шрапнел.

Николай събори Соланж и легна отгоре ѝ. Тревата под тях се тресеше от вибрациите на нисколетящия самолет.

— Тръгвайте! — извика Куок, когато самолетът се издигна за нов заход.

Николай скочи на крака, издърпа Соланж и хванати ръка за ръка, двамата се втурнаха към следващото оризище с надеждата да прекосят откритата дига преди самолетът да е завършил завоя си. Крилете му блестяха на изгряващото слънце, когато той се килна настрани, зави и пикира като ястреб на лов.

Те успяха да прехвърлят дигата, но още двама бойци зад тях не извадиха този късмет и куршумите ги покосиха с лекота. Николай и Соланж се хлъзнаха по склона в тинята на оризището и се потопиха под повърхността.

Без да пуска ръката ѝ, Николай задържа дъх и се заслуша приглушения трясък на картечните и рева на самолета. Когато двигателят зави по-високо, той се надигна и двамата със Соланж забързаха през водата.

Огледа се и видя, че Куок е оцелял от последната атака и им маха да продължат към групата дървета от другата страна на оризището. Пред тях мъжете, носещи един от сандъците, се прехвърлиха през дигата и изчезнаха. Друг боец легна по гръб на насипа и започна да стреля с автомата си към самолета, който сега приближаваше откъм гърба им.

Соланж го дръпна надолу и те отново задържаха дъх и усетиха как куршумите се забиват във водата около тях. Когато се изправиха,

самолетът се издигаше пред тях. Машината поклати криле и продължи да се отдалечава, явно останала без амуниции или с малко гориво.

Николай и Соланж прекосиха оризището, прехвърлиха се през дигата и се озоваха сред дърветата, където бойците на Виет Мин се регрупираха. Ранените носачи бяха заменени от други мъже. Разменяха се амуниции и оръжия. Един от войниците, който явно беше медик, оказваше първа помощ с оскъдните средства, с които разполагаше. На други не можеше да се помогне и те лежаха мъртви или умиращи.

Николай видя една карабина и я взе. Соланж преметна през шията си ремъка на автомат. Отидоха до отсрещния край на дърветата. Пред тях се простираше дълъг правоъгълник от висок шавар^[1], от двете страни, на който имаше насипи. Отвъд тревата се издигаше друга група дървета.

— Ако стигнем дотам, ще бъдем в безопасност — каза Куок и посочи дърветата.

— Защо? — попита Николай.

— Защото ще изчезнем.

На Николай не му беше до дзен метафизика. Ако Куок, независимо дали бе монах или не, си въобразяваше, че ще се разтворят във въздуха с помощта на медитация, на Николай му трябваше по-земен, по-обикновен план. Самолетът беше отлетял, но пилотът със сигурност бе съобщил местоположението им на многобройните наземни патрули.

Войниците щяха скоро да пристигнат и нямаше да им свършат нито патроните, нито горивото. Френските части и местната милиция, които кръстосваха така методично района, щяха да ги обкръжат. Дърветата, които в момента им осигуряваха закрила, щяха да се превърнат в смъртен капан, освен ако Куок наистина имаше план за измъкване.

— Майката земя ще ни погълне — рече Куок.

Поетично, помисли си Николай, но в едва ли можеше да се нарече практично.

Разбира се, умът му намери друга метафора, дъската за го, и Николай много ясно видя ситуацията. Малката им групичка черни камъни скоро щеше да се разтегли в тънка верига и да продължи към явно магическите дървета на Куок, където щеше отново да се събере

на група. Белите камъни, които бяха много повече на брой, вече се скупчваха около тях.

Играчите на го имат термин за подобна изолирана и обкръжена група.

Мъртви камъни.

Николай осъзна, че равнината на го-кан вече е анахронизъм. Древните никога не са предполагали съвременната въздушна бойна техника, която в буквалния смисъл добавяше ново измерение в играта. Не можеха да си представят реещи се над дъската камъни, които сеяха смърт и унищожение под себе си.

Трябваше да признае, че го не беше и модел за битка, го-кан беше спокойна, тиха и свършена в своята организираност и форма. Съвременното бойно поле беше хаотично, шумно, пъклено в анархията си от кръв, клане и агония.

Модерните времена са унищожили толкова много неща, помисли си той.

Насочи ума си отново към реалността на земята. Капан или не, горичката от другата страна на тревата предлагаше по-добра позиция от тази, която заемаха в момента, по-голямата ѝ площ означаваше по-голям защитен периметър, от който да окажат последен отпор. Доколкото можеше да прецени, дотам имаше не повече от осемстотин метра, така че можеха да стигнат до дърветата само за няколко минути.

Стигацият до гърдите шавар обаче щеше да бъде мъчително препятствие, макар че в него несъмнено имаше пътеки, прокарани от животни и хора. Тежките оръжия щяха да ги забавят още повече — особено сега, когато бяха станали по-малко.

Може би...

Не, на Куок и през ум нямаше да му мине да зареже оръжията, а, честно казано, същото се отнасяше и за Николай.

Бяха стигнали дотук на твърде висока цена.

Тишината зад него му каза, че бойците са готови да тръгнат.

Обърна се и видя, че щяха да оставят мъртвите си другари. Бяха прибрали всичките им неща, които можеха да бъдат полезни.

— Много скъпо ви излиза свободата — каза Николай.

— За всеки убит враг те ще убият десет от нашите — отвърна Куок. — А накрая това няма да има значение.

— Може би с изключение за десетимата.

— Индивидът е нищо в сравнение с цялото — отвърна Куок.

Николай впери поглед в него.

И видя истинската му същност.

А може би и част от своята собствена.

— Гресиш — рече той.

— Ще видиш.

— Надявам се да не го видя — рече Николай. — Никога.

Ако индивидът станеше само част от машината, накрая щеше да има само машина. Безжалостната, безлична, жестока машина са модерните времена. Извърна се от Куок, хвана Соланж за ръката и я отведе настрани, за да не могат да ги чуят.

— Мислех си за първото ястие, което ще си поръчаме, когато стигнем там, където отиваме — рече той.

— О, нима? И какво ще бъде то?

— Беше сготвила веднъж в Токио...

— Готвила съм много пъти в Токио — каза Соланж и широката ѝ уста се разтегна в усмивка.

Нищо не може да помрачи светлината в тези зелени очи, помисли си той.

— *Соq au vin*, може би.

— Най-просто провинциално ястие.

— Простотата е чудесно нещо — каза Николай. — А с какво вино?

Тя обмисли няколко възможности, сведе ги до шепа и накрая установи, че ѝ е невъзможно да избере. После обсъдиха зеленчуците за гарнитура, как точно да бъдат приготвени и накрая кой десерт ще подхожда най-добре — *tarte tatin* или може би *marquise au chocolat*.

— Ще поканим ли Дьо Ланд? — попита Николай.

— Разбира се — отвърна Соланж. — Но само ако си тръгне веднага след кафето, за да можем да се любим.

— Значи не го каним.

Тя го целуна — дълго и страстно.

---

[1] Остра трева в блатисти райони. — Б.пр. ↑

Бяха навлезли само на петдесет метра в шавара, когато започна стрелбата.

Николай се обърна наляво и видя редицата легионери да се появява на дигата и му се стори, че видя в десния край войник с алена барета, който насочваше огъня им.

Сингави.

Николай вдигна карабината си и отвърна на огъня, като стреляше наляво, но продължаваше да се движи напред. Горичката беше единствената им надежда и не биваше да спират, защото затъването в тревата означаваше сигурна смърт.

Куок също го разбираше и нареди на дузина от хората си да оформят защитна редица отляво, която да се опита да забави французите и да им даде достатъчно време да пренесат оръжията до дърветата. Носачите бяха изумително дисциплинирани, не се опитваха да стрелят, да залегнат и дори да се снишат. Просто продължаваха да мъкнат товара си напред в бавен тръс.

Сингави видя накъде отиваха, насочи огъня към тях и неколцина от носачите паднаха. Другите напрегнаха сили да поемат тежестта, а двама от войниците свалиха пушките си и хванаха бамбуковите пръти на мястото на загиналите.

Двама легионери паднаха, когато защитната линия отвърна на огъня. Николай видя, че Сингави праща едно отделение наляво, към горичката, което да им отреже пътя. Ако французите стигнеха първи до дърветата, всичко бе свършено.

— Можеш ли да тичаш? — извика той на Соланж.

Тя кимна.

Побягнаха към горичката, без да обръщат внимание на острата трева, която режеше лицата и гърдите им, като се отклониха наляво, за да блокират французите. Неколцина бойци на Виет Мин се присъединиха към тях и всички тичаха през шавара, докато куршумите свистяха покрай главите им. Един войник падна, последва го втори, а

след това изглеждаше така, сякаш бяха разритали гнездо на стършели и въздухът забръмча около тях.

Но повечето успяха да стигнат до едно мъничко възвишение, откъдето можеха да открият огън срещу легионерите, да ги принудят да спрат и да завържат престрелка.

Зад тях носачите продължаваха към дърветата.

Николай погледна към насипа и видя Сингави да говори по радиостанцията, закрепена на гърба на един от войниците му.

Не, помисли си Николай. Моля те, не.

Вдигна карабината си, прицели се, пое дълбоко дъх и стреля. Куршумът улучи Сингави високо в гръбнака, той посегна към гърба си и падна.

Твърде късно.

Само след минута Николай чу двигателя на самолета и после го видя. Този път обаче машината не се сниши в бръснещ полет, а остана високо, докато не се озова точно над правоъгълника от трева и изсипа товара си.

Напалм.

Тревата моментално пламна и огнената стена се понесе към тях. Николай хвана Соланж за ръката и побягна.

Огнената вълна ревеше зад тях като някакво излязло от кошмар червено цунами. Николай усети как изгаря гърба и косата му, а нетърпимата жегасякаш изсмукваше въздуха от дробовете му.

Блъсна Соланж към дърветата.

Куок беше на трийсетина метра пред тях и им махаше да продължат.

А листата над него се ронеха по необясними причини. Листата не падат през пролетта, помисли си Николай, после се сети, че куршумите ги откъсват от клоните. От другата страна на горичката към тях приближаваха бойци от виетнамската милиция.

Мъртви камъни сме, помисли си той.

Пламъците бързо приближаваха отзад, французите напредваха отляво, а милицията беше пред тях и отдясно. Ако тръгнем напред, надясно или наляво, помисли си Николай, ще се натъкнем право на оръжията им. Останем ли тук, ще изгорим.

Вариант за оцеляване нямаше.

Имаха само един избор — смъртта.

Куок махаше неистово.

— Насам! Насам!

Николай се вгледа към него и видя как един от Виет Мин приклекна до Куок и...

... изчезна.

В земята.

Тунели, помисли си той.

Майката земя ще ни погълне.

И наистина, когато стигна средата на горичката, Николай видя малките правоъгълни отвори. Войниците на Виет Мин изваждаха гранатометите от сандъците и ги подаваха надолу в тунелите.

— Елате — каза Куок и посочи малката правоъгълна дупка в краката си.

Беше тясна.

Соланж можеше да се промъкне в нея, а *може би* и Николай.

— Ти си първа — каза той.

Тя поклати глава.

— Имам клаустрофобия. Не мога.

— Трябва.

Помогна на Соланж да се спусне в дупката и я гледаше как мърда с рамене и продължава надолу. После се обърна към далечния край на горичката. Вече различаваше отделните войници. Приближаваха твърде бързо и от Виет Мин нямаше да успеят да вкарат останалите оръжия в тунела. Дори и да успееш, нямаше да имат време да замаскират входовете или да се скрият в може би огромната и сложна плетеница проходи.

Щяха да бъдат хванати в капан.

Заедно със Соланж.

Куок разбра погрешно колебанието му.

— И ти ли се страхуваш от тесни пространства?

Николай се усмихна, спомняйки си блажените дни, когато изследваше пещерите с японските си приятели.

— Не.

Посочи към приближаващите войници.

— Трябва ни още време.

— Да.

— Погрижи се за нея — рече Николай. — Тя не е от твоите „десет“.

— Имаш думата ми.

Куок бързо избра петима от най-добрите си хора и Николай тръгна с тях към края на горичката. Стрелбата се засили, клони се сипеха отгоре им, падаха хора. Когато стигнаха до края на дърветата, един от бойците се наведе и отвори таен вход в земята.

После залегнаха и откриха огън към откритото пространство.

Николай усети как някой падна до него, а в следващия момент се озова пред зелените очи на Соланж, които проблясваха гневно.

— Казах, че няма да тръгна без теб.

— Съжалявам.

— Да не си го направил отново.

Опря приклада на картечния пистолет до бузата си и започна да стреля.

Даймънд се просна на земята и се загледа към горичката.

Николай Хел беше в капан между приближаващите пламъци и пушките.

Надяваше се Хел да избере огъня.

Чу се рев, когато огънят достигна дърветата.

Николай се обърна и ги видя как пламват, огънят пълзеше нагоре по стволите и подпалваше листата по клоните с отвратително съскане.

Един боец на Виет Мин изтича от центъра на горичката и даде знак.

Гранатометите бяха прибрани в тунелите.

— Време е да изчезнем — каза Николай.

Запълзяха обратно към входа на тунела.

Соланж се заклеци, но Николай ѝ помогна да се промъкне надолу. Когато тя се озова в тунела, Николай се спусна в дупката и широките му рамене опряха в стените. Беше много тясно и за няколко секунди си мислеше, че изобщо няма да успее. Опитът му на пещерняк

обаче го беше научил как да движи раменете си, усети как Соланж задърпа краката му и после се плъзна надолу в шахтата.

Четирима бойци на Виет Мин се спуснаха зад тях, като последния затвори капака на входа. Друг жертва живота си, за да оправи маскировката горе.

Николай се озова в малко овално помещение, от което започваше тесен хоризонтален проход, висок колкото човек да изпълзи на четири крака. На всеки пет-шест метра имаше захранвани от генератор лампи и макар светлината да бе слаба, виждаха достатъчно, за да се движат напред. Николай побутна Соланж към тунела и запълзя след нея.

Минута по-късно чу пламъците да избухват над тях.

Щеше да бъде ужасна смърт.

— Добре ли си? — попита той Соланж.

— Мразя това.

— Знам.

Спря за момент, после продължи след нея в следващото помещение.

То бе по-голямо и достатъчно високо, за да стоят изправени. От него излизаха три тунела, водещи в различни посоки. Починаха малко, после един от войниците ги поведе в поредната шахта, пресегна се зад себе си и извади кабела от контакта. Тунелът зад тях потъна в мрак.

Даймънд изруга, когато светлината в тунела изгасна.

Беше намерил набързо маскирания вход и водеше неколцина виетнамци надолу към първото помещение. Пълзяха, докато не достигнаха помещението с трите изхода, където се разделиха. Даймънд взе един от хората си със себе си и беше сигурен, че е избрал правилния тунел — в пръстта се виждаха пресни следи и можеше да се закълне, че чува движение напред, сякаш там някъде пъплеха гризачи.

Беше по следите им и после изведнъж стана тъмно.

Даймънд пропъди моментния пристъп на паника, намери опипом фенерчето на колана си, включи го и го насочи напред. Запълзя отново, държейки фенерчето в едната ръка и пистолета в другата.

Пълзяха, докато не достигнаха до един на пръв поглед задънен край. Там обаче видяха, че тунелът рязко завива надясно. Продължиха по него и на няколко пъти правеха резки завои, докато не изминаха най-малко триста метра на зигзаг. По грубите сметки на Николай вече се намираха извън гората. Стигнаха до едно помещение с вертикална шахта и се спуснаха още шест метра надолу по дървена стълба, след което се озоваха в много по-голямо помещение.

— Това е домът ви за следващите няколко дни — каза Куок.

Беше нещо като подземна казарма. Покрай стените имаше дървени легла, разположени едно върху друго, грубо сковани дървени столове, медицински материали, бутилки вода и консерви, подредени в спретнати купчини. Имаше дори малка библиотека и сравнително чист въздух, идващ от тясна вентилационна шахта.

— Доста добро място, но бих предпочел „Континентал“ — отбеляза Николай.

— Сигурен съм, че Мансини би ви приел с отворени обятия — отвърна Куок. — Да му се обадя ли за резервация?

— Не е нужно.

— Или може би в хотел „Пекин“?

— С всеки следващ миг това заведение ми харесва все повече и повече — отговори Николай. — Разбира се, стига цената да е разумна.

— Сметката ви вече е уредена — каза Куок.

— Това е цял подземен град — рече Николай. — Докъде стига този комплекс?

— В момента ли? — отвърна Куок. — Почти до околностите на Сайгон. Накрая ще имаме достъп чак до предградията.

— И тогава ще изскочите от земята с гранатомети и ще превземете града.

— Когато му дойде времето — каза Куок. — И да се надяваме, преди американците да са се намесили. Ще останете тук няколко дни, след което ще ви измъкнем. Може би през Камбоджа, ако ви устройва.

— Идеално — отвърна Соланж.

Тя взе бутилка вода, отпи и я подаде на Николай.

— Ще ви оставим на мира — каза Ай Куок.

И излезе от помещението заедно с хората си да огледа гранатометите.

Даймънд допълзя до задънен край и си даде сметка, че е тръгнал по някой от фалшивите тунели. Големи хитреци са тези комунистически плъхове. Понечи да се върне, но спря за момент и усети леко раздвижване на въздуха. Насочи фенерчето си надясно, видя скритата шахта и продължи по нея.

Не след дълго попадна на друг сляп край.

Проклети кучи синове, помисли си той.

И тогава видя следващата шахта.

Беше изминал половината разстояние през зигзагообразния лабиринт, когато чу глух тътен над себе си.

Николай погледна нагоре.

Соланж също.

Взираха се в тавана, сякаш наистина мислеха, че можеха да видят онова, което чуваха.

Ниско бучене, последвано от вой, след което бомбите се взривиха.

Бомбардировачите минаха точно над комплекса тунели и изсипаха товара си на площ от хиляда квадратни метра.

Помещението се разтресе.

От тавана се посипа пръст.

Конструкцията се задържа за момент, след което се разнесе ужасяващ басов грохот и двуетажните легла се сгромолясаха, последвани от купчините запаси, стените затрепериха, посипа се още пръст и осветлението изгасна.

— *Mon dieu, mon dieu* — застена Соланж.

Николай затърси ръката ѝ, намери я и я задърпа напред, като мислено възстановяваше плана на помещението и изхода. Намери го пипнешком, пресегна се към халките и я задърпа след себе си.

— Трябва да излезем горе! — извика той и усети как тя намери опора. Двамата бързо се изкатериха по стълбата към горното

помещение. Трябваше да излязат горе бързо, или рискуваха да бъдат погребани живи.

А това означаваше бавна, мъчителна смърт от задушаване в мрака.

— Николай...

— Всичко е наред — каза той. — Всичко е наред. Стой до мен.

Издърпа я в следващото помещение. Цареше непрогледен мрак и Николай се мъчеше да си спомни разположението на тунелите в тясната, смазваща тъмнина. Беше му трудно от грохота на експлозиите над главите им, падащата пръст, разтърсващата сила на взривовете.

Бил си в подобно положение неведнъж, каза си той. В много пещери, в по-тесни места от това, така че *мисли*. Откри входа на тунела отначало в ума си, а после и с ръцете. Свали ризата си, завърза единия ѝ ръкав за колана си, а другия — около кръста на Соланж.

— Хайде — рече той. — Ще се оправим.

Поведе я към входа и двамата запълзяха обратно.

Даймънд изплю пръстта от устата си и разтърка очи.

Проклети жабари, помисли си той. Не знаеха ли, че и той е под земята? Или знаят, но не им пука?

— Хайде — каза той на войника зад себе си.

Отговор не последва.

Човекът бе мъртъв.

Даймънд се хвърли напред.

Тунелът бързо се срутваше около тях, докато Николай дърпаше Соланж след себе си. Стигаха от един задънен край до друг, но Николай ясно си спомняше пътя и пълзеше бързо, като окуражаваше Соланж да не изостава.

— Почти стигнахме.

— Добре.

— О, даже много добре.

Даймънд чу гласове.

Говореха на френски.

Спря, долепи се до земята и насочи пистолета напред.

Усещането за близост го предупреди.

Зад резкия завой надясно имаше някой.

Спря.

— Какво...

— Ш-ш-ш.

Поредният взрив разтърси стените. Земята се свлече и тунелът стана още по-тесен. Ушите му така запищяха, че не можеше да чува. Запълзя по корем напред, после блясъкът от дулото освети тунела и Николай видя Даймънд.

Даймънд пълзеше напред, стреляйки.

Николай се пресегна колкото може, затърси във въздуха и сграбчи китката на Даймънд.

— Соланж, ножа!

Даймънд рязко дръпна ръката си назад и се освободи.

Отново насочи пистолета към лицето на Николай.

Николай усети как изгорелият барут опари бузата му.

Отново се пресегна в тъмното, нанасяйки удар.

— Ножа!

* * *

Соланж се сви колкото може повече в стесняващия се тунел. Зарита с дългите си крака и се промъкна покрай Николай, държейки ножа пред себе си.

Даймънд дръпна спусъка.

Блясъкът заслепи Николай. Той изпълзя покрай Соланж и чу как Даймънд се отдалечава. Понечи да го последва, но чу как Соланж изстена.

Даймънд трябваше да почака.

Спря и се обърна към Соланж.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

И тогава усети лепкавата топлина на кръвта ѝ.

Кървеше лошо от хълбока. Не можеше да види раната в непрогледния мрак, но я усещаше.

Тя също.

— Моля те, не ме оставяй да умира тук.

— Няма да те оставя да умреш, където и да било.

Нов взрив разтърси тунела. Пръстта се посипа по лицата им, в очите, носа и устата. Николай намери пипнешком лицето ѝ, почисти пръстта, обърна се по гръб и запълзя в шахтата, като я дърпаше след себе си.

Напредваше мъчително бавно, а той знаеше, че Соланж бързо губи кръв. Тунелът се срутваше, бяха почти погребани и той можеше само да опипва пътя, да обръща глава и да се опитва да надуши пътя към чистия въздух.

Трябваше да го направи. Не можеше да я остави да умре.

След цяла вечност се обърна, видя слаб слънчев лъч и усети мимолетен полъх на свеж въздух. Продължи напред, докато не стигнаха дъното на входната шахта.

— Успяхме — изпъшка той.

Закатери се нагоре с едната ръка, като я теглеше с другата. Катереше се и падаше четири пъти преди да намери добра опора, за да я издърпа след себе си.

Строполи се на повърхността и я придърпа в обятията си.

— Стигнахме, любов моя. Успяхме.

Но Соланж не помръдна.

Беше отпусната и безжизнена в обятията му. Николай отметна кичур златна коса от зелените ѝ очи и ги затвори.

И тогава се взриви следващата бомба.

Събуди се в легло.

С чист, белоснежен чаршаф върху краката си.

Хейвърфорд се беше надвесил над него.

— Добро утро.

— Къде...

— В една сайгонска болница — каза Хейвърфорд. — Патрул на Чуждестранния легион те е открил да блуждаеш из делтата. Имал си сериозно мозъчно сътресение, изгаряния втора степен, рани от шрапнел и три счупени ребра.

— Соланж?

— Съжалявам — рече Хейвърфорд.

И тогава Николай си спомни.

Обхвана го дълбока скръб.

— Защо не съм в килия? — попита той, докато се оглеждаше. Всичко бе невъзможно бяло и чисто.

— А — рече Хейвърфорд. — Името ти е Рене Дазин. Френски търговец, отвлечен от Виет Мин. Извадил си късмет и си избягал при въздушния рейд, приятелю. Същият рейд, който уби Мишел Жилбер.

— Кой измисли това?

— Аз, разбира се — отвърна Хейвърфорд. — Но няма да е зле да напуснеш страната веднага щом си в състояние да вървиш.

— Кога ще стане това?

— Може би, след около месец — отговори Хейвърфорд. — Пригответил съм ти чист паспорт. Възстановяваш се и изчезваш.

Николай кимна и дори от това леко движение главата му запулсира. Но беше ободрен, че Хейвърфорд е решил, че му трябва паспорт, макар да разполагаше с множеството самоличности на Ворошенин, които Дьо Ланд пазеше на сигурно място. Американският агент, помисли си Николай, ще смята, че съм вързан за каишката му, но ще остане излъган.

— Даймънд? — попита той.

— Успя да се измъкне — отвърна Хейвърфорд. — Плъховете обикновено успяват.

— Добре — каза Николай и изпита облекчение, че Даймънд не е бил убит от някоя анонимна бомба. Щеше лично да го навести и да му потърси сметка. Не само за себе си, но и за Соланж.

Хейвърфорд се приближи още повече и прошепна:

— Ай Куок също успя да се измъкне. С оръжията.

— Работил си с него през цялото време — рече Николай. Сега вече виждаше всичко. Хейвърфорд беше играл много сложна игра на го и се беше справил добре.

— Още откакто заедно се биехме срещу японците — отвърна Хейвърфорд. — За мен това е троен успех — руснаците и китайците се хванаха за гушите, позицията на Мао е отслабена, а Куок има възможност да завладее Сайгон и да сложи край на войната преди да се въвлечем в нея.

— Шефовете ти знаят ли?

— Така мисля — отговори Хейвърфорд. — Шефът ми уважава победата. Ще бъде повишен, а Даймънд ще бъде изхвърлен като парцал. Кой знае, може някой ден отново да се видим на чай.

— За мен ще бъде удоволствие.

— За мен също, приятелю — рече Хейвърфорд. — *Сайонара*, Хел сан.

— *Сайонара*, Хейвърфорд сан.

* * *

Николай се излегна и погледна през прозореца към красивата градина в двора. Започнаха да падат първите сребристи капки. Беше началото на дъждовния сезон.

Началото на много неща.

Разполагаше с нова самоличност, с достатъчно средства да си отмъсти, с достъп до богатството на Иванови, без да се броят парите, които беше спечелил от Бао Дай. След като си уредише сметката с Даймънд и помощниците му, можеше да започне нов живот.

Стига, помисли си той, да има такова нещо като нов живот без Соланж.

Има, реши Николай. Трябва да има, защото си жив и това ти е кармата. Карма е и това, че сега си свободен, наистина свободен.

Но свободен за какво? Как ще използваш свободата си? Ти си убиец, воин, самурай — не, не самурай, защото нямаш господар. Ти си *ронин*, скиталец. И какво ще прави един *ронин* сега? Как ще прекараш новия си живот?

Ще започнеш с убийството на Даймънд, реши той, след което ще продължиш, за да отървеш света от колкото се може повече Даймъндовци. Онези, които убиват невинните — които измъчват, заплашват, третират жестоко и тероризират в името на някаква „кауза“, в която вярват повече, отколкото в собствената си човечност.

Чу гласа на Кишикава.

Хай, Нико сан, това е добър начин да изживееш живота си.

Погледна през прозореца и видя как пороят откъсва едно листо от клона му. Листото запърха към земята, като проблясваше в златно и зелено в дъжда.

Сатори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.